

Księga **60**-lecia
Wydziału
Elektrycznego
Politechniki Wrocławskiej

Oficyna Wydawnicza Politechniki Wrocławskiej

*Księga 60-lecia
Wydziału Elektrycznego
Politechniki Wrocławskiej*

*Księga 60-lecia
Wydziału Elektrycznego
Politechniki Wrocławskiej*

Oficyna Wydawnicza Politechniki Wrocławskiej
Wrocław 2005

Opracowanie i konsultacja merytoryczna

prof. dr hab. inż. Janusz Szafran

dr inż. Zenon Okraszewski

prof. dr hab. inż. Zbigniew Pohl

dr hab. inż. Jan Pytel, prof. PWr.

dr hab. inż. Konrad Schoepp, prof. PWr.

dr inż. Adam Tymań

dr inż. Adam Zalas

inż. Marta Styka-Pławska

Anna Kałka

Opracowanie redakcyjne

Aleksandra Wawrzynkowska

Zdjęcie na stronie kontrtytułowej oraz zdjęcia archiwalne pochodzą z Archiwum Politechniki Wrocławskiej, pozostałe fotografie zamieszczone w książce są własnością Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej

© Copyright by Oficyna Wydawnicza Politechniki Wrocławskiej, Wrocław 2005

OFICYNA WYDAWNICZA POLITECHNIKI WROCŁAWSKIEJ

Wybrzeże Wyspiańskiego 27, 50-370 Wrocław

ISBN 83-7085-863-5

Drukarnia Oficyny Wydawniczej Politechniki Wrocławskiej. Zam. nr 351/2005.

Spis treści

Słowo wstępne	7
Rys historyczny	13
Struktura organizacyjna, władze i lokalizacja Wydziału	17
Dziekanat i pracownicy instytutów	31
Doktorzy honoris causa	51
Wybitne osobowości Wydziału	77
Szkoły naukowe	113
Biogramy twórców i kontynuatorów Szkół Naukowych	155
Nasi absolwenci na innych Uczelniach	179
Działalność naukowa dzisiaj	189
Dydaktyka, studenci i współpraca z zagranicą	203
Stowarzyszenie Elektryków Polskich na Wydziale Elektrycznym	219
Wykaz osób, które uzyskały tytuły i stopnie naukowe	223
Spis absolwentów	251
Przesłanie ku przyszłości	323
Sponsorzy	327

Słowo wstępne

W

roku jubileuszowym 60-lecia Politechniki Wrocławskiej oddajemy do rąk czytelników, a przede wszystkim absolwentów, *Księgę jubileuszową 60-lecia Wydziału Elektrycznego*. Księga ta powstała również z myślą o tych wszystkich, którzy w 1945 roku zaczęli studia lub pracę na Politechnice i którzy podejmowali trud tworzenia nowego życia akademickiego we Wrocławiu. Fakt, że inauguracyjny wykład wygłosił prof. Kazimierz Idaszewski – znakomity polski elektryk, nauczyciel akademicki i inżynier konstruktor europejskiego formatu – może być powodem do dumy i satysfakcji absolwentów naszego Wydziału. Zdjęcie uczestników tego wykładu zdobi hol Nowego Gmachu Elektrycznego (D-1), a jego kopia znajduje się na stronie kontrytułowej księgi.

Kadra dydaktyczna Wydziału Elektrycznego rekrutowała się głównie ze Lwowa. W 1945 roku, w ramach przesiedlenia ludności polskiej, profesorowie Politechniki Lwowskiej i ich młodzi współpracownicy oraz dyplomanci najczęściej wybierali Wrocław jako miejsce nowego osiedlenia. Tu znaleźli nie najnowocześniejszą wprawdzie, ale szczęśliwie dobrze zachowaną bazę materialną po Technische Hochschule Breslau.

Od tamtego czasu minęło już wiele lat – aż 60. W tym okresie studiowało dziesiątki, setki, tysiące studentów. Kolejni profesorowie i mistrzowie przychodzili i odchodzili, pozostawiając swych uczniów, szkoły naukowe, a czasem niedokończone dzieła, które podejmowali następcy. Rodziło się życie akademickie Wrocławia, powstawały nowe uczelnie i wydziały. Rozwijała się samodzielna Politechnika Wroclawska, a wraz z nią rósł nasz Wydział Elektryczny, stając się stałym elementem środowiska i miasta. Nasi absolwenci zasilali dolnośląski i krajowy przemysł, osiągnęli najwyższe pozycje zawodowe i naukowe.

I o tym piszemy w księdze 60-lecia. Eksponujemy nasze wybitne osobowości, doktorów honoris causa Politechniki Wrocławskiej i naszych uczonych wyróżnionych tym zaszczytnym tytułem w innych uniwersytetach. Opisujemy jak tworzyły się, kształtowały i rozwijały szkoły naukowe. Przedstawiamy ich twórców i uczniów. Podajemy pełną listę naszych tytularnych profesorów, doktorów habilitowanych i doktorów, wreszcie – co najważniejsze – wykaz wszystkich naszych absolwentów. Prezentujemy również aktualny stan władz Wydziału, jego trzech instytutów i zakładów naukowych, oraz pracowników tych jednostek i zespołów.

Jesteśmy obecnie jednym z dwunastu wydziałów Politechniki Wrocławskiej i możemy być dumni z tego, że Politechnika to jeden z najlepszych uniwersytetów technicznych

KOMISJA AKREDYTACYJNA UCZELNI TECHNICZNYCH

Komisja Akredytacyjna Uczelni Technicznych

w uznaniu wysokiej jakości kształcenia
udziela akredytacji na lata akademickie:

od 2003/2004 do 2008/2009

kierunkowi

elektrotechnika

prowadzonemu w

Politechnice Wrocławskiej

przez

Wydział Elektryczny

Przewodnicząca Komisji

dr hab. inż. Alicja Konczakowska, prof. PG

Kraków, dnia 23.02.2004 r.

w kraju, a nasz Wydział plasuje się na jednym z pierwszych miejsc w Polsce. Należy w tym miejscu podkreślić, że 23 lutego 2004 roku Komisja Akredytacyjna Uczelni Technicznych, w uznaniu wysokiej jakości kształcenia na Wydziale, udzieliła akredytacji kierunkowi *elektrotechnika*. Jest to najlepszy dowód na to, że kadra naukowo-dydaktyczna kształci studentów na wysokim poziomie. Potwierdzają to również sukcesy naszych absolwentów zatrudnionych w wielu gałęziach gospodarki, a przede wszystkim w ośrodkach uniwersyteckich i centrach badawczych zarówno w kraju, jak i poza jego granicami. Nasi profesorowie kształcą studentów na dwóch kierunkach: *elektrotechnice* oraz *automatyce i robotyce*, na studiach dziennych i zaocznych, we Wrocławiu i w trzech ośrodkach zamiejscowych, na trzech poziomach nauczania: na studiach inżynierskich, magisterskich i doktoranckich. Nasi profesorowie publikują swe prace w najlepszych czasopismach światowych, współpracując w badaniach z uczonymi wielu krajów w ramach programów europejskich i światowych. W wielu europejskich programach nasi studenci odbywają część studiów w Irlandii, Anglii, we Francji, w Niemczech i innych krajach.

W księdze jubileuszowej, z myślą o naszych absolwentach, umieściliśmy po raz pierwszy pełne listy kolejnych roczników i mamy nadzieję, że każdy odnajdzie tu siebie. Rozumiemy to tak, że każdy nie tylko znajdzie swoje nazwisko, ale też przypomni sobie przyjaciół, nauczycieli i dawny miniony czas. I niech towarzyszy temu radość z tych spotkań, radość z dokonań własnych i naszej Alma Mater.

Nie wolno mi zapomnieć o tych, którzy włożyli wiele pracy w to, by *Księga jubileuszowa 60-lecia Wydziału Elektrycznego* powstała i przybrała ostateczny kształt. Pragnę więc podziękować wszystkim Autorom, Członkom komitetu redakcyjnego i tym, którzy pracowali przy układzie księgi i jej składzie. Dziękuję też wszystkim, którzy dostarczyli pamiątkowe zdjęcia i materiały i tym, którzy w jakikolwiek sposób przyczynili się do powstania książki.

Janusz Szafran

Dziekan Wydziału Elektrycznego

Rys historyczny

Pomnik profesorów lwowskich
pomordowanych podczas II wojny światowej

P

olitechnika Wrocławska otworzyła swoje podwoje w pół roku po upadku Festung Breslau i zakończeniu drugiej wojny światowej. Ten sukces był dziełem grupy ludzi, którzy z największym wysiłkiem i poświęceniem, wśród morza ruin i zgliszcz, doprowadzili do powstania polskiego szkolnictwa wyższego we Wrocławiu.

Sukces ten nie byłby możliwy bez istnienia dwóch filarów, stanowiących podstawę materialną i naukową tworzonej uczelni. Podstawa materialna to, ocalałe z pożogi wojennej, pozostałości po niemieckich szkołach wyższych Wrocławia. Bazę naukową tworzyli przybyli do Wrocławia pracownicy naukowcy, wywodzący się głównie z uczelni lwowskich. W rozwoju Politechniki Wrocławskiej filar materialny stanowiła Technische Hochschule, a naukowy Politechnika Lwowska. Te fakty nie były przez wiele lat eksponowane, a przecież bez nich rozwój Politechniki Wrocławskiej byłby znacznie utrudniony i opóźniony.

Z Technische Hochschule Politechnika Wrocławska pozyskała ocalałą bazę materialną w postaci budynków, laboratoriów i zbiorów bibliotecznych.

W tym samym czasie, kiedy podpisywano akt kapitulacji Festung Breslau, tj. 6 maja 1945 r., na możliwość przyjazdu do Wrocławia oczekiwała już grupa polskich uczonych i studentów, aby animować w tym mieście polskie życie akademickie. Wiadomo było, że do odbudowy kraju niezbędne będą kadry dobrze wykształconych fachowców. Szybkie uruchomienie wyższych uczelni stało się więc nakazem chwili.

Po kapitulacji Festung Breslau już 10 maja dotarła do Wrocławia grupa naukowa z Profesorem Stanisławem Kulczyńskim na czele, aby zabezpieczyć przed dalszym zniszczeniem i dewastacją mienie pozostałe po niemieckich uczelniach Wrocławia. Tak rozpoczął się trud tworzenia w tym ongiś piastowskim, a wówczas już polskim Wrocławiu polskiego życia naukowego. Powszechnie wiadomo, że trzon grupy pionierów polskiego szkolnictwa wyższego we Wrocławiu stanowili pracownicy uniwersytetu i politechniki we Lwowie. Oni też w tym pionierskim okresie tworzyli znaczną część personelu Politechniki Wrocławskiej, poczynając od profesorów, a na sekretarkach i woźnych kończąc. Przenieśli do Wrocławia akademickie tradycje, programy nauczania, problemy i programy badań naukowych, formy życia studenckiego oraz organizacje studenckie – elementy, bez których nie może funkcjonować wyższa uczelnia i nie może się rozwijać życie akademickie.

Dzięki tym dwóm filarom Politechnika Wrocławska od początku swego istnienia zajmowała poczesną pozycję na naukowej mapie Polski, a dziś plasuje się na czele listy rankingowej polskich uczelni technicznych.

*Struktura organizacyjna,
władze
i lokalizacja Wydziału*

Wstęp

Budynek A-5, w którym odbył się pierwszy wykład na Politechnice Wrocławskiej

Dzień 15 listopada 1945 r. przyjmuje się jako datę rozpoczęcia działalności polskiego szkolnictwa wyższego we Wrocławiu. W tym dniu o godz. 9¹⁵ prof. Kazimierz Idaszewski rozpoczął pierwszy wykład z maszyn elektrycznych dla studentów III i IV roku Oddziału Elektrycznego w tzw. małej sali gmachu elektrycznego (obecnie budynek A-5) przy ul. Smoluchowskiego 19. Ten dzień można również przyjąć jako datę rozpoczęcia działalności Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej. Formalnie był to wtedy Wydział Mechaniczno-Elektrotechniczny z Oddziałami Mechanicznym i Elektrycznym.

Pierwsze zajęcia, jakie odbyły się na Oddziale Elektrycznym, były przeznaczone dla studentów lat starszych. Do Wrocławia przybyli bowiem studenci elektrycy, którzy rozpoczęli studia jeszcze przed wojną we Lwowie (28 osób), w Warszawie (11 osób) oraz w Gdańsku i w uczelniach ZSRR (3 osoby). Była to grupa ponad 40 osób. Połowę z nich stanowili studenci, którzy w październiku 1945 r. ukończyli semestr letni w Krakowie, na organizowanej tam Politechnice Śląskiej, a na początku listopada przyjechali z prof. K. Idaszewskim do Wrocławia.

Z pewnym opóźnieniem w stosunku do pierwszego wykładu, w drugiej połowie listopada rozpoczęły się zajęcia dla studentów I roku. Ciągłe bowiem przyjeżdżali do Wrocławia młodzi ludzie i trwały zapisy studentów. Na pierwszy rok studiów w roku akademickim 1945/46 zostało przyjętych na Oddział Elektryczny bez egzaminów ponad 100 osób. Zajęcia dla pierwszego roku zainaugurowali: przybyły z Poznania – prof. Władysław Ślebodziński (matematyka), ze Lwowa – prof. Henryk Kuczyński (chemia) i z Warszawy – adiunkt Władysław Chowaniec (obróbka metali).

W tym pionierskim okresie rolę organizatora i animatora pełnił niestrudzony prof. Kazimierz Idaszewski, który – oprócz wielu innych obowiązków – pełnił funkcję dziekana Wydziału Mechaniczno-Elektrotechnicznego. Odbudową i porządkowaniem gmachu Elektrotechniki kierował dr inż. Andrzej Jellonek. Wkrótce do grona współpracowników Profesora dołączył absolwent Politechniki Gdańskiej Zbigniew Orzeszkowski.

Należy sobie uzmysłowić ogrom zadań i trudności, jakie mieli do pokonania organizatorzy życia akademickiego w zniszczonym wojną Wrocławiu. Studenci musieli nie tylko nadrobić spowodowane wojną zaległości w nauce, ale także uczestniczyć w odbudowie gmachów Politechniki. Wielu z nich zapewniało bezpieczeństwo i chroniło mienie uczelni w plutonach Straży Akademickiej Politechniki.

Rok akademicki 1945/46 był rokiem organizacyjnym, przybywali wciąż nowi studenci i pracownicy naukowcy. Rozkłady zajęć sporządzano z tygodnia na tydzień. Zajęcia prowadzili, oprócz pracowników Wydziału, również pracownicy wspólnego dla Uniwersytetu i Politechniki Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii oraz wykładowcy dojeżdżający z Gliwic, a nawet z Krakowa.

W kwietniu 1946 roku prof. K. Idaszewski poprosił o zwolnienie z funkcji dziekana. Nowym dziekanem Wydziału został prof. Jerzy I. Skowroński, który już od kwietnia 1945 r. uruchamiał dolnośląską energetykę. Nazwa Wydziału została zmieniona na Mechaniczno-Elektryczny, a następnie na Elektromechaniczny, nazwy Oddziałów pozostały bez zmian.

Oddział Elektryczny był stosunkowo dobrze wyposażony. Pozostały bowiem po niemieckiej Technische Hochschule w małym stopniu zniszczone laboratoria: maszyn elektrycznych (w hali przy budynku A-5), wysokich napięć (w przyziemiu budynku A-1) oraz pomiarów elektrycznych (w budynku A-5). Były to, zdaniem prof. Kazimierza Idaszewskiego, najlepiej w owym czasie wyposażone laboratoria elektryczne w kraju.

Na Oddziale Elektrycznym powstały Sekcje Prądów Silnych i Telekomunikacji. Do roku 1946 uruchomiono siedem katedr silnoprądowych i dwie telekomunikacyjne.

Struktura Wydziału była wzorowana na Wydziale Mechanicznym z Oddziałem Elektrycznym Politechniki Lwowskiej. Również programy nauczania i system studiów były zgodne z przedwojennymi programami polskich uczelni technicznych. Były to jednolite, czteroletnie studia, które dawały absolwentom akademicki stopień inżyniera, odpowiadający obecnie stopniowi magistra inżyniera. Czteroletnie studia jednostopniowe były prowadzone do roku akademickiego 1947/48. W następnym roku akademickim 1948/49 wprowadzono dwustopniowy system studiów: po trzyletnich studiach inżynierskich następowały dwuletnie studia magisterskie.

Mimo wielu trudności, już 8 kwietnia 1946 r., a więc w niespełna pięć miesięcy od rozpoczęcia działalności dydaktycznej, został obroniony pierwszy dyplom. Dyplom nr 1 Politechniki Wrocławskiej otrzymał Kazimierz Mściwujewski, uzyskując tytuł magistra inżyniera elektryka. Do listopada 1947 r. dyplom ukończenia studiów uzyskało 37 studentów Oddziału Elektrycznego, którzy w listopadzie 1945 r. rozpoczęli we Wrocławiu studia na III i IV roku.

Elektryk był również pierwszym doktorantem Politechniki Wrocławskiej. W dniu 20 lipca 1946 roku Politechnika Wrocławska na mocy Ustawy Rzeczypospolitej Polskiej „w wyniku egzaminu ścisłego i obrony rozprawy pod tytułem *Połączenia wyrównawcze uzwojeń mieszanych*” nadała inżynierowi Władysławowi Kołkowi tytuł doktora nauk technicznych, co podpisami i pieczęcią Politechniki Wrocławskiej potwierdzili Rektor prof. S. Kulczyński oraz prof. K. Idaszewski jako Dziekan Wydziału i promotor rozprawy. Fakty te świadczą o wyjątkowej prężności środowiska elektryków wrocławskich od początku jego istnienia.

Katedry Oddziału Elektrycznego w latach 1945–1946 oraz ich kierownicy

Maszyn Elektrycznych – zast. prof. Władysław Kołek

Pomiarów Elektrycznych – prof. Kazimierz Idaszewski

Urządzeń Elektrycznych – vacat

Radiotechniki – prof. Andrzej Jellonek

Teletechniki – zast. prof. Zygmunt Szparkowski

Elektrotechniki Ogólnej – prof. Waclaw Günther

Gospodarki Elektrycznej – zast. prof. Jan Kozuchowski

Urządzeń Mechanicznych Elektrowni – inż. Stanisław Żurakowski (p. o. kierownika)

Techniki Wysokich Napięć – vacat (od maja 1946 r. prof. J. Skowroński)

Elektrowni – doc. F. Bilek

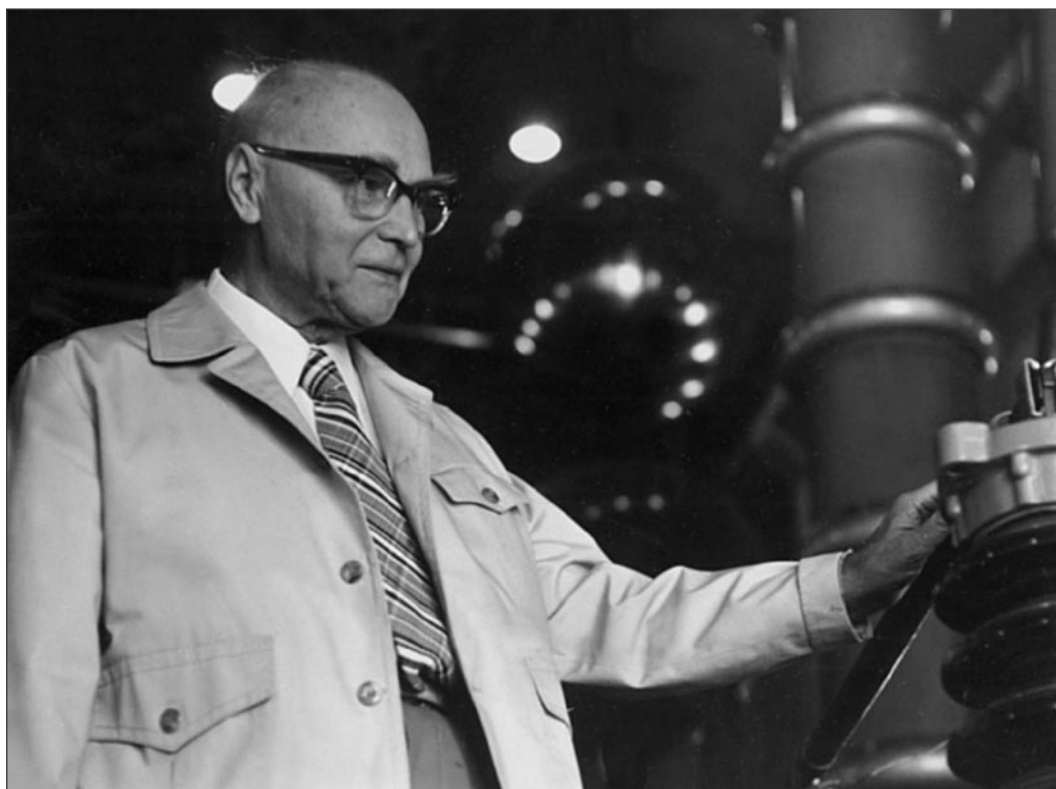
Uzyskanie samodzielności

Na początku roku akademickiego 1949/50 Oddziały Elektryczny i Mechaniczny zostały przekształcone w samodzielne Wydziały: Elektryczny i Mechaniczny. Nowo powstały Wydział Elektryczny składał się z dwu Oddziałów: Prądów Silnych i Telekomunikacji. Pierwszym dziekanem Wydziału Elektrycznego został prof. Jerzy I. Skowroński, a prodziekanem prof. Zygmunt Szparkowski. Taka struktura organizacyjna przetrwała zaledwie do roku 1952.

W 1952 roku Katedry Radiotechniki i Teletechniki oddzieliły się od Wydziału Elektrycznego, tworząc Wydział Łączności. Siedem katedr pozostało na Wydziale Elektrycznym, co ilustruje schemat organizacyjny Wydziału zamieszczony na stronie 23.

W roku 1954 Katedra Gospodarki Elektrycznej została przemianowana na Katedrę Układów Elektroenergetycznych. Z tej Katedry w roku 1955 został wydzielony Zakład Zabezpieczeń Przekaznikowych, przekształcony w 1957 roku w Katedrę Zabezpieczeń i Automatyki w Energetyce, pod kierunkiem prof. Jana Trojaka. W roku 1963 z Katedry Maszyn Elektrycznych wydzielono Zakład Układów Napędowych, przekształcony niebawem w katedrę o tej samej nazwie, pod kierunkiem prof. Feliksa Andrzejewskiego. W roku 1966 w skład Wydziału weszła Katedra Matematyki A.

W tym stanie organizacyjnym pozostał Wydział do roku 1968, kiedy nastąpiła generalna reorganizacja Politechniki Wrocławskiej, związana z powołaniem instytutów.

Prof. J.I. Skowroński, pierwszy dziekan Wydziału Elektrycznego po uzyskaniu przez Wydział pełnej samodzielności, w hali wysokich napięć Nowego Gmachu Elektrycznego oddanego do użytku już w 1955 roku

Struktura instytutowa Wydziału

Po wprowadzeniu struktury instytutowej 1 września 1968 r. na Wydziale Elektrycznym powstały Instytuty: Energoelektryki (I-8), Układów Elektromaszynowych (I-29) oraz międzywydziałowy Instytut Metrologii Elektrycznej (I-21). Poza strukturą instytutową pozostały początkowo: Katedra Wysokich Napięć, Katedra Elektrotechniki Ogólnej oraz Samodzielny Zakład Systemów Elektroenergetycznych, utworzony z Katedry Systemów Elektroenergetycznych. Katedry Elektrotechniki oraz Wysokich Napięć od 1 stycznia 1969 r. utworzyły Instytut Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii (I-7).

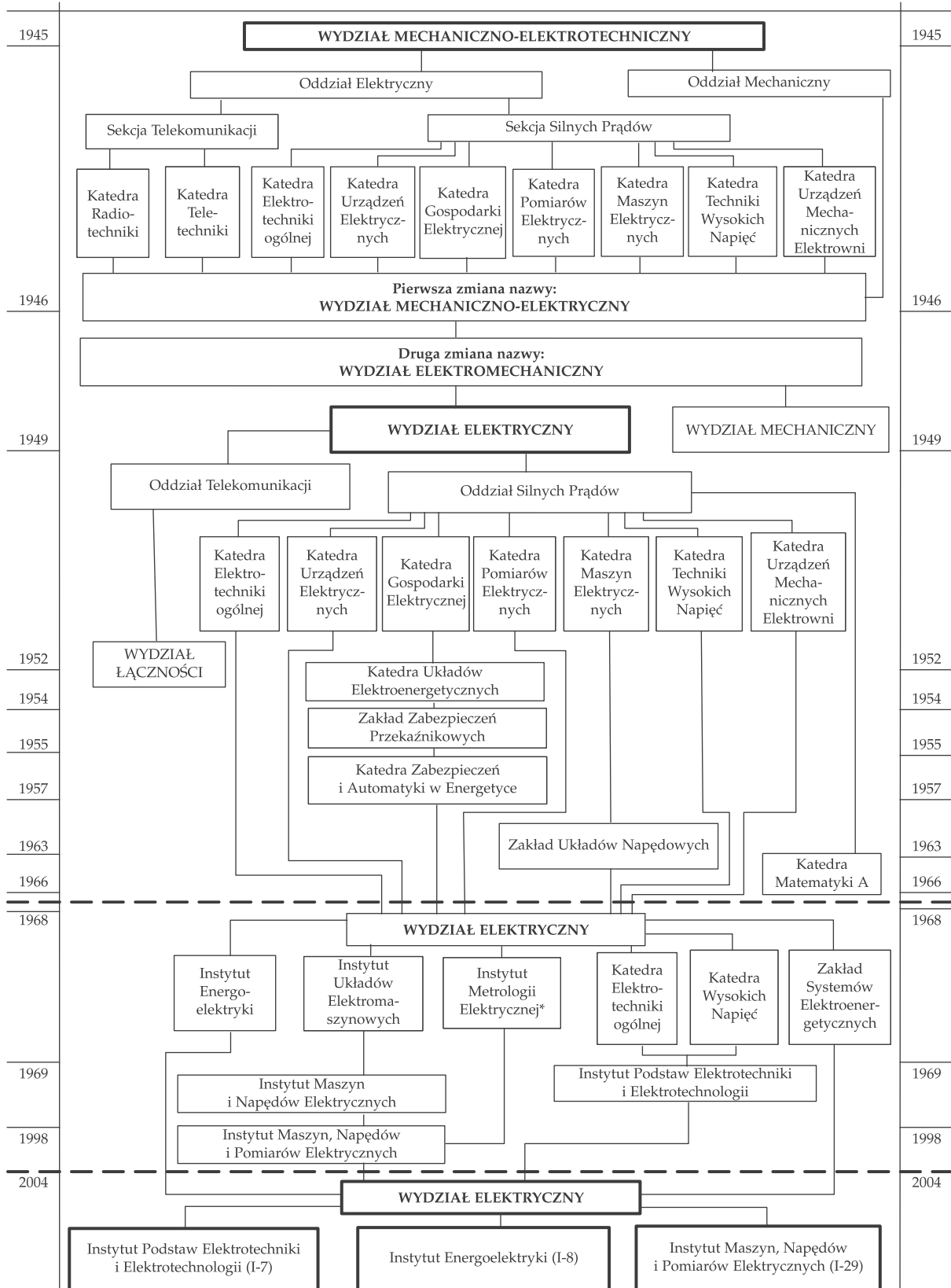
W intencji władz Uczelni, zdominowanej przez ludzi decydującej wówczas w kraju siły politycznej, wprowadzenie struktury instytutowej miało zapewne na celu nie tylko uzyskanie przez Politechnikę Wrocławską wysokiej rangi w kraju, ale także ograniczenie niezależności kierowników katedr – przekształconych w zakłady podległe ściśle dyrekcjom instytutów. Instytuty uzyskały dużą samodzielność w zakresie kształcenia studentów, nadawania stopni naukowych oraz współpracy z przemysłem i jednostkami gospodarki narodowej. Musiały jednak ściśle współpracować z organizacją partyjną i władzami Uczelni desygnowanymi w trybie administracyjnym.

Zasadniczą strukturę organizacyjną instytutów od chwili ich powstania stanowiły zakłady. W drugiej połowie lat 70. i w latach 80. niektóre instytuty wprowadziły inny podział organizacyjny w postaci zespołów naukowych i dydaktycznych. Ostatecznie jednak utrzymała się struktura zakładowa, odpowiadająca specjalnościom naukowo-dydaktycznym Wydziału.

W skład Wydziału od 1998 r. wchodzi trzy instytuty wydziałowe: Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii (I-7), Energoelektryki (I-8) oraz Maszyn, Napędów i Pomiarów Elektrycznych (I-29), który powstał z połączenia Instytutów: Układów Elektromaszynowych i części Metrologii Elektrycznej.

Wydział zatrudnia łącznie 119 nauczycieli akademickich, wspomaganych przez 64 pracowników niebędących nauczycielami akademickimi. Dziekan kieruje działalnością Wydziału przy pomocy prodziekanów: ds. dydaktyki, ds. studenckich oraz ds. studiów zaoczych i podyplomowych. Wydział prowadzi także przewody doktorskie oraz habilitacyjne.

Obsługę administracyjną dziekana sprawuje Sekretariat Wydziału, zwany potocznie dziekanatem. Dziekan i prodziekani kierują bezpośrednio sprawami organizacyjnymi i merytorycznymi w zakresie toku studiów oraz wydatkowania środków na działalność dydaktyczną, statutową i naukowo-badawczą. Instytuty planują i realizują działalność naukową i prowadzą dydaktykę zgodnie z powierzonymi im w tym zakresie zadaniami i środkami.

* Instytut międzywydziałowy

Struktura Wydziału Elektrycznego od 1945 r. oraz jej zmiany w dalszych latach

Dziekani i prodziekani Wydziału Elektrycznego

- 1945–1946 – **prof. Kazimierz Idaszewski**
1946–1947 – **prof. Jerzy Skowroński**
1947–1949 – **prof. Eugeniusz Kuczyński**, Jerzy Skowroński (1948/49)
1949–1952 – **prof. Jerzy Skowroński**, Zygmunt Szparkowski
1952–1954 – **prof. Roman Kurdziel**, Franciszek Bilek (1952–1954)
1954–1958 – **prof. Andrzej Kordecki**, Konstanty Wołkowiński (1954–1956),
Włodzimierz Gogolewski (1955–1958), Jerzy Wojciechowski (1956–1958)
1958–1961 – **prof. Franciszek Bilek**, Roman Kurdziel (1958/59), Włodzimierz Gogolewski
(1958–1960), Zbigniew Orzeszkowski (1958–1961)
1961–1962 – **prof. Jan Kożuchowski**, Feliks Andrzejewski, Konstanty Wołkowiński
1962–1964 – **prof. Andrzej Kordecki**, Feliks Andrzejewski (1962/63), Wojciech Fuliński
(1962/63), Jan Trojak (1963/64), Andrzej Wilkoński (1963/64)
1964–1966 – **prof. Jan Trojak**, Feliks Andrzejewski (1964/65) i Bronisław Pilawski (1964/65),
Andrzej Wilkoński (1964/65), Zbigniew Orzeszkowski (1965/66),
Konstanty Wołkowiński (1965/66), Andrzej Wilkoński (1965/66)
1966–1981 – **prof. Konstanty Wołkowiński**, Jarosław Kuryłowicz (1966/67),
Halina Łopuszańska (1966–1968), Andrzej Wilkoński (1966–1969),
Zbigniew Orzeszkowski (1967–1969), Jarosław Juchniewicz (1968/69),
Antoni Serwin (1968/69), Ryszard Gotszalk (1969–1981), Marian Cegielski
(1975–1978), Tadeusz Łobos (1978–1981)
1981–1984 – **prof. Zdzisław Teresiak**, Władysław Karwacki, Jerzy Sorokiewicz,
Andrzej Zborucki
1984–1990 – **prof. Marian Cegielski**, Zbigniew Orzeszkowski (1984–1987), Konrad
Schoepp (1984–1987), Henryk Markiewicz (1984–1987), Jacek Malko
(1987–1990), Bogdan Miedziński (1987–1990), Andrzej Szymański
(1987–1990)
1990–1996 – **dr hab. Bohdan Synal**, Zbigniew Wróblewski, Zdzisław Nawrocki,
Bogdan Lutyński
1996–1999 – **dr hab. Zbigniew Wróblewski**, Teresa Orłowska-Kowalska, Zbigniew Kłos,
Bożena Łowkis
1999–2002 – **prof. Janusz Szafran**, Zenon Okraszewski, Zbigniew Kłos, Bożena Łowkis
2002–2005 – **prof. Janusz Szafran**, Zenon Okraszewski, Adam Zalas, Adam Tymań
od 2005 – **prof. Marian Sobierajski** (dziekan elekt)

Instytuty Wydziału

Instytut Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii

W roku 1969 pozostające dotychczas poza strukturą instytutową Katedry Wysokich Napięć oraz Elektrotechniki Ogólnej połączyły się, tworząc Instytut Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii. Instytut w chwili powołania liczył 23 pracowników, w tym: 2 profesorów i 5 docentów. Pierwszym dyrektorem Instytutu został prof. Jerzy I. Skowroński (1969–1971).

Dyrektorzy Instytutu

1969–1971 – prof. Jerzy Skowroński
1971–1981 – prof. Ludwik Badian
1981–1984 – prof. Jarosław Juchniewicz
1984–1985 – doc. Zbigniew Pohl¹
1985–1987 – dr Bogdan Lutyński
1987–1993 – prof. Zbigniew Pohl
1993–1996 – prof. Jarosław Juchniewicz
1996–1999 – prof. Jarosław Juchniewicz
1999–2002 – prof. Tadeusz Łobos
od 2002 – prof. Tadeusz Łobos

W latach 1969–1985 stopień naukowy doktora nauk technicznych uzyskały w Instytucie 53 osoby.

Instytut Energoelektryki

Instytut Energoelektryki został utworzony w 1968 r. z trzech katedr: Katedry Elektrowni, Katedry Urządzeń Elektrycznych oraz Katedry Zabezpieczeń i Automatyki w Energetyce. Instytut liczył wtedy 51 pracowników, w tym: 2 profesorów, 4 docentów, 7 adiunktów i 18 asystentów. Pierwszym dyrektorem Instytutu został prof. Jan Trojak.

W roku 1972 do Instytutu zostaje włączony Samodzielny Zakład Systemów Elektroenergetycznych, kierowany dotychczas przez prof. Jana Kożuchowskiego.

Dyrektorzy Instytutu

1968–1981 – prof. Jan Trojak
1981–1987 – doc. Bohdan Synal
1987–1993 – prof. Henryk Markiewicz
1993–1996 – prof. Marian Sobierajski
1996–1999 – prof. Marian Sobierajski
1999–2002 – dr hab. Eugeniusz Rosołowski
od 2002 – dr hab. Eugeniusz Rosołowski (prof. od 2004 r.)

W latach 1970–2004 Rada Naukowa Instytutu nadała stopień doktora nauk technicznych 144 osobom.

¹ Wyboru doc. Z. Pohla „nie potwierdził” Minister Szkolnictwa Wyższego z powodów politycznych.

Instytut Maszyn, Napędów i Pomiarów Elektrycznych² (Instytut Układów Elektromaszynowych)

Instytut Układów Elektromaszynowych został utworzony z dwóch dużych Katedr: Maszyn Elektrycznych i Elektrycznych Układów Napędowych. W chwili powstania Instytut liczył 44 pracowników, w tym 28 naukowo-dydaktycznych. Na dyrektora Instytutu powołano prof. Andrzeja Kordeckiego. Obecna nazwa Instytutu łączy w sobie trzy główne kierunki badawcze i dydaktyczne.

Dyrektorzy Instytutu

1969–1979 – prof. Andrzej Kordecki
1979–1987 – doc. Zbigniew Szmorliński
1987–1990 – doc. Władysław Karwacki
1990–1993 – dr hab. Jan Zawilak
1993–1996 – dr hab. Jan Zawilak (prof. PWr. od 1993 r.)
1996–1999 – dr hab. Ignacy Dudzikowski
1999–2002 – dr hab. Ignacy Dudzikowski (prof. PWr. od 1998 r.)
od 2002 – dr hab. Teresa Orłowska-Kowalska (prof. od 2004 r.)

W latach 1973–1984 Instytut wypromował 61 doktorów nauk technicznych.

(Instytut Metrologii Elektrycznej – instytut międzywydziałowy)

Instytut Metrologii Elektrycznej powstał jako instytut międzywydziałowy utworzony z Katedry Pomiarów Elektrycznych, wchodzącej w skład Wydziału Elektrycznego oraz Katedry Miernictwa Elektronicznego, należącej do Wydziału Elektroniki. W chwili powstania Instytut liczył 60 pracowników, w tym 45 naukowo-dydaktycznych. Pierwsze kierownictwo Instytutu powierzono prof. Andrzejowi Jellonkowi.

Z Wydziałem Elektrycznym była związana dwudziestoosobowa grupa pracowników Instytutu Metrologii Elektrycznej, skupiona w Zakładzie Przyrządów i Systemów Pomiarowych. Zakładem tym kierowali w kolejności: prof. Wojciech Fuliński, dr hab. Jerzy Jaskulski oraz dr hab. Zdzisław Nawrocki. W 1998 roku Zakład został włączony w strukturę organizacyjną Instytutu Maszyn i Napędów Elektrycznych.

Od 1969 do 1984 roku stopień doktora nauk technicznych w dziedzinie elektrotechniki uzyskało w Instytucie 38 osób.

² W 1998 roku Instytut Układów Elektromaszynowych oraz Instytut Metrologii zostały połączone i stanowią Instytut Maszyn, Napędów i Pomiarów Elektrycznych.

Lokalizacja Wydziału

Wydział Elektryczny zajmuje nie tylko znaczącą pozycję w prowadzonych badaniach i dydaktyce, ale również mocno usadowił się w zabudowie Uczelni. Gmachy D-1 oraz D-2 powstały jako nowe budynki, o które intensywnie i skutecznie zabiegał w Warszawie prof. J.I. Skowroński. Siedzibą Wydziału i Instytutów Energoelektryki oraz Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii jest gmach D-1 przy pl. Grunwaldzkim. Budynki A-5 i A-10 zajmuje Instytut Maszyn, Napędów i Pomiarów Elektrycznych, budynek P-20 należy do Instytutu Energoelektryki, pawilon D-5 stanowi zaplecze techniczno-projektowe Instytutu Energoelektryki oraz mieści laboratoria naukowo-dydaktyczne.

Od połowy lipca 2003 r. trwają intensywne prace budowlane związane z budową Centrum Naukowo-Badawczego Wydziału Elektrycznego. Stosowny akt erekcyjny został wmurowany w fundamenty tego budynku w dniu inauguracji roku akademickiego 2003/04, która odbyła się 1 października 2003 r. Ceremonii dokonali: JM Rektor prof. Tadeusz Luty, senior budowy prof. Marian Sobierajski oraz Dziekan Wydziału Elektrycznego prof. Janusz Szafran.

20 stycznia 2005 roku została zawieszona „wiecha” na wznoszonym budynku. Uroczysta ceremonia odbyła się w obecności kierownictwa Uczelni i wykonawców oraz licznych gości.

JM Rektor prof. Tadeusz Luty podpisuje akt erekcyjny budynku Centrum Naukowo-Badawczego Wydziału Elektrycznego. Z lewej strony – senior budowy prof. Marian Sobierajski, z prawej – Dziekan Wydziału Elektrycznego prof. Janusz Szafran

Fragment powstającego Centrum Naukowo-Badawczego i łącznika z istniejącym gmachem D-1

Szkielet budynku Centrum Naukowo-Badawczego, na pierwszym planie sala kongresowa

Widok z tarasu budynku Centrum Naukowo-Badawcze w stronę mostu Grunwaldzkiego

Centrum Naukowo-Badawcze, widok od strony wschodniej

Plan kampusu Politechniki Wrocławskiej

*Dziekanat
i pracownicy instytutów*

Dziekanat

Od lewej stoją: A. Zalas, J. Szafran, A. Tymań, Z. Okraszewski;
siedzą: J. Brudzińska, M. Chajdas, M. Styka-Pławska, A. Stoksik, B. Grzywniak, I. Trzmielewska

Dziekan:

prof. dr hab. inż. Janusz Szafran

Prodziekani:

ds. studiów dziennych i dydaktyki – dr inż. Zenon Okraszewski

ds. studiów zaocznych i podyplomowych – dr inż. Adam Tymań

ds. studenckich i ogólnych – dr inż. Adam Zalas

Sekretariat Wydziału:

Kierownik dziekanatu: inż. Marta Styka-Pławska

Specjalista ds. finansowych: mgr inż. Wanda Luty

Referat studiów dziennych: Irena Trzmielewska

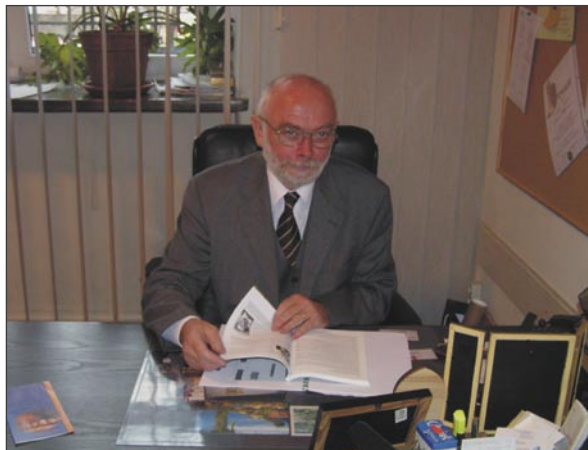
Referat studiów zaocznych: Anna Stoksik

Referat spraw studenckich: Jadwiga Brudzińska

Referat spraw ogólnych: Bożena Grzywniak

Referat studiów doktoranckich: mgr inż. Maria Chajdas

Dziekan Wydziału

Janusz Szafran urodził się 1 kwietnia 1943 roku w Krakowie. Od 1946 roku mieszka we Wrocławiu. Tu, w II Liceum, zdaje maturę w 1960 roku, a w 1966 roku kończy studia na Wydziale Łączności (obecnie Elektroniki) Politechniki Wrocławskiej. Od tej chwili pracuje na Politechnice Wrocławskiej jako nauczyciel akademicki. Na Wydziale Elektrycznym uzyskał w roku 1975 stopień naukowy doktora, w 1990 – stopień doktora habilitowanego. Postanowieniem Prezydenta RP z dnia 19 kwietnia 2002 roku dr hab. inż. Janusz Szafran otrzymał tytuł naukowy profesora nauk technicznych. Jego macierzystym instytutem jest Instytut Energoelektryki. Od roku 1990 pełni w nim funkcję kierownika Zakładu Automatyki i Sterowania w Energetyce. Profesor Janusz Szafran był dziekanem Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej w kadencji 1999–2002 i został ponownie wybrany na pełnienie tej funkcji w kadencji 2002–2005. Jest w Senacie Politechniki Wrocławskiej już czwartą kadencję – dwie pierwsze kadencje jako przedstawiciel profesorów i doktorów habilitowanych Wydziału Elektrycznego, a następnie z urzędu jako dziekan. Profesor Janusz Szafran pełni funkcję przewodniczącego senackiej Komisji ds. Akademickich, Rozwoju Kadry i Etyki. 7 kwietnia 2005 roku został wybrany prorektorem Politechniki Wrocławskiej ds. nauczania na lata 2005–2009.

Jest autorem przeszło 100 publikacji naukowych, w tym drukowanych w renomowanych czasopismach, na przykład IEE Proceedings-Generation, Transmission and Distribution, Archives of Electrical Engineering i prezentowanych na ważnych konferencjach (Power System Computation Conference, Developments in Power System Protection). Wypromował dwóch doktorów, recenzował liczne rozprawy doktorskie, skrypty, artykuły i wnioski o granty KBN. Jego zainteresowania naukowe koncentrują się na automatyce elektroenergetycznej, ze szczególnym uwzględnieniem cyfrowego przetwarzania sygnałów, zabezpieczeń elektroenergetycznych oraz komputerowych metod sterowania w energetyce.

Jest żonaty od 1964 roku: żona Beata z domu Lewańska. Mają troje dzieci: córkę Justynę, synów Janusza Marcina i Rafała oraz pięcioro wnucząt: Davida, Estelle, Milenę, Szymona i Marię. Jego hobby to podróże i turystyka, w miarę możliwości zagraniczna, a także sport, głównie siatkówka, pływanie i tenis. Stałym towarzyszem życia rodziny jest pies lub psy, zawsze przygarnięte; ostatnio jest to mieszańiec podobny do spaniela – Gump.

Instytut Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii (I-7)

Generator napięcia udarowego 1,8 MV, 15 kJ z iskiernikiem kulowym o średnicy elektrod 150 cm

Dyrektor: prof. dr hab. inż. Tadeusz Łobos

Z-ca dyrektora ds. badań naukowych: dr hab. inż. Janina Pospieszna

Z-ca dyrektora ds. dydaktyki i wychowania: dr inż. Anna Kisiel

Z-ca dyrektora ds. administracyjnych: mgr inż. Zbigniew Worobiec

Sekretariat: Barbara Dominik

Asystentka z-cy dyrektora ds. badań naukowych: mgr Elżbieta Kossobudzka

Asystentka z-cy dyrektora ds. dydaktyki i wychowania: Gabriela Budzisz

Sekcja finansowa: Danuta Krupińska

Zakład Techniki Wysokich Napięć

Kierownik: prof. dr hab. inż. Janusz Fleszyński

Członkowie Zakładu:

dr inż. Krystian Chrzan

dr inż. Maciej Jaroszewski

prof. dr hab. inż. Jarosław Juchniewicz

prof. dr hab. inż. Zbigniew Pohl

dr hab. inż. Janina Pospieszna

dr inż. Adam Tymań

dr hab. inż. Jacek Wańkiewicz

dr inż. Krzysztof Wieczorek

Doktoranci:

mgr inż. Adrian Drzazga

mgr inż. Marcin Szczepaniak

Od lewej: Z. Pohl, A. Bentkowski, J. Pospieszna, A. Drzazga, J. Juchniewicz, J. Fleszyński, M. Jaroszewski, A. Tymań, K. Wieczorek, W. Bretuj

Zakład Elektrotechnologii

Kierownik: prof. dr hab. inż. Bolesław Mazurek

Członkowie Zakładu:

dr inż. Ryszard Kacprzyk

dr inż. Anna Kisiel

dr hab. inż. Michał Lisowski, prof. PWr.

dr inż. Bożena Łowkis

dr hab. inż. Edmund Motyl

dr inż. Jerzy Rutkowski

dr inż. Leszek Woźny

dr inż. Jan Ziaja

dr inż. Zbigniew Zubel

dr inż. Paweł Żyłka

Doktoranci:

mgr inż. Piotr Bujło

mgr inż. Daniel Dopierała

mgr inż. Tomasz Krause

mgr inż. Sławomir Laskowski

mgr inż. Michał Mosiądz

mgr inż. Krzysztof Woźniak

Od lewej siedzą: Z. Zubel, A. Kisiel, B. Mazurek, B. Łowkis, M. Lisowski, J. Ziaja;
stoją w pierwszym rzędzie: J. Rutkowski, P. Żyłka, L. Woźny, E. Motyl, E. Rucki, R. Kacprzyk,
M. Mosiądz, w drugim rzędzie stoją: D. Dopierała, P. Bujło, S. Laskowski, T. Krause, K. Woźniak,
M. Polaszczyk

Zakład Elektrotechniki Teoretycznej

Kierownik: prof. dr hab. inż. Tadeusz Łobos

Członkowie Zakładu:

dr inż. Adam Gubański

dr inż. Paweł Kostyła

dr inż. Zbigniew Leonowicz

dr inż. Lesław Ładniak

dr inż. Jerzy Piotrowicz

dr inż. Jacek Rezmer

dr inż. Piotr Ruczewski

dr inż. Tomasz Sikorski

dr hab. inż. Adam Skopec, prof. PWr.

dr inż. Jarosław Szymańda, doc. PWr.

dr inż. Bronisław Świstacz

dr inż. Zbigniew Waćławek

Doktoranci:

mgr inż. Igor Hejke

mgr inż. Przemysław Janik

Od lewej siedzą: L. Peszyński, A. Gubański, P. Ruczewski, T. Łobos, A. Skopec, J. Szymańda, C. Stec; stoją: J. Rezmer, J. Piotrowicz, P. Kostyła, Z. Leonowicz, T. Sikorski, I. Hejke, B. Świstacz, P. Janik, L. Ładniak

Instytut Energoelektryki (I-8)

Laboratorium elektroenergetycznych zabezpieczeń cyfrowych

Dyrektor : prof. dr hab. inż. Eugeniusz Rosołowski

Z-ca dyrektora ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem: dr inż. Antoni Klajn

Z-ca dyrektora ds. dydaktyki i współpracy z zagranicą: dr inż. Mirosław Łabuzek

Z-ca dyrektora ds. administracyjnych: mgr inż. Aleksander Szulc

Sekretariat: Bożena Kot

Dział księgowy: Joanna Orzechowska

Asystentka z-cy dyrektora ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem:

mgr Małgorzata Sadowska

Asystentka z-cy dyrektora ds. dydaktyki i współpracy z zagranicą:

mgr inż. Krystyna Latuszek

Zakład Automatyki i Sterowania w Energetyce

Kierownik: prof. dr hab. inż. Janusz Szafran

Z-ca kierownika: dr hab. inż. Jan Iżykowski, prof. PWr.

Członkowie Zakładu:

dr inż. Mirosław Łukowicz

dr inż. Marek Michalik

dr inż. Waldemar Rebizant

dr inż. Janusz Staszewski

prof. dr hab. inż. Eugeniusz Rosołowski

prof. dr hab. inż. Andrzej Wiszniewski

Doktoranci:

mgr. inż. Daniel Bejmert

mgr inż. Piotr Pierz

mgr inż. Dominik Bąk

Od lewej stoją: M. Łukowicz, T. Chudy, J. Staszewski, W. Rebizant, D. Bejmert, P. Pierz, D. Bąk;
siedzą: M. Michalik, J. Szafran, A. Wiszniewski, E. Rosołowski, J. Iżykowski

Zakład Elektroenergetycznej Automatyki Zabezpieczeniowej

Kierownik: prof. dr hab. inż. Bogdan Miedziński

Z-ca kierownika: dr inż. Witold Dzierżanowski

Członkowie Zakładu:

dr inż. Henryk Belka

doc. dr hab. inż. Janusz Kucharski

dr inż. Zenon Okraszewski

dr hab. inż. Jan Pytel, prof. PWr.

dr inż. Wilhelm Rojewski

dr hab. inż. Bohdan Synal, prof. PWr.

dr hab. inż. Andrzej Szymański, prof. PWr.

dr inż. Grzegorz Wiśniewski

dr hab. inż. Mieczysław Zielichowski, prof. PWr.

Od lewej stoją: Z. Okraszewski, W. Rojewski, G. Wiśniewski, M. Zielichowski, W. Dzierżanowski, H. Belka; siedzą: J. Kucharski, B. Miedziński, B. Synal, A. Szymański

Zakład Elektrowni i Gospodarki Energetycznej

Kierownik: prof. dr hab. inż. Jacek Malko

Z-ca kierownika: dr hab. inż. Rafał Szafran, prof. PWr.

Członkowie Zakładu:

dr inż. Mieczysław Kozak, doc. PWr.

dr inż. Leszek Mromliński

dr inż. Henryk Wojciechowski

Doktorant:

mgr inż. Wojciech Szubert

Od lewej: L. Mromliński, R. Szafran, H. Wojciechowski, J. Malko, M. Kozak, W. Szubert

Zakład Elektroenergetyki Przemysłowej

Kierownik: dr hab. inż. Zbigniew Wróblewski, prof. PWr.

Z-ca kierownika: dr inż. Marek Jaworski

Członkowie Zakładu:

dr inż. Lech Danielski

dr inż. Grażyna Dąbrowska-Kauf

dr inż. Witold Jabłoński

dr inż. Robert Kudła

dr inż. Mariusz Stosur

dr inż. Marek Szuba

prof. zw. dr hab. inż. Zdzisław Teresiak

dr inż. Bogumiła Wnukowska

dr inż. Ryszard Zacirka

Doktoranci:

mgr inż. Robert Fiuk

mgr inż. Marcin Habrych

mgr inż. Janusz Konieczny

mgr inż. Piotr Siwak

Górny rząd od lewej: M. Jaworski, P. Siwak, M. Habrych, J. Konieczny, D. Szafrowski, R. Fiuk, M. Stosur, R. Kudła, R. Zacirka, L. Danielski, W. Jabłoński, B. Wnukowska, Z. Teresiak, G. Dąbrowska-Kauf, Z. Wróblewski

Zakład Sieci i Systemów Elektroenergetycznych

Kierownik: dr hab. inż. Kazimierz Wilkosz, prof. PWr.

Z-ca kierownika: dr inż. Robert Łukomski

Członkowie Zakładu:

dr inż. Mieczysław Biniek, doc. PWr.

prof. dr hab. inż. Marian Cegielski

dr inż. Robert Lis

dr inż. Mirosław Łabuzek

prof. dr hab. inż. Marian Sobierajski

dr hab. inż. Artur Wilczyński, prof. PWr.

Doktoranci:

mgr inż. Anna Kowalska

mgr inż. Tomasz Pyzalski

mgr inż. Tomasz Sulka

mgr inż. Jacek Wójcik

Od lewej stoją: T. Sulka, J. Wójcik, M. Łabuzek, R. Łukomski, M. Biniek, A. Wilczyński, T. Pyzalski, R. Lis, M. Kowalski; siedzą: A. Kowalska, K. Wilkosz, M. Cegielski, G. Trybuła, L. Nawojnska

Zakład Urządzeń Elektroenergetycznych

Kierownik: dr inż. Antoni Klajn

Z-ca kierownika: mgr inż. Mirosław Kobusiński

Członkowie Zakładu:

dr inż. Józef Borecki, doc. PWr.

dr hab. inż. Jan Bujko, prof. PWr.

dr inż. Waldemar Dołęga

dr inż. Kazimierz Herlender

prof. dr hab. inż. Henryk Markiewicz

dr inż. Stanisław Szkółka

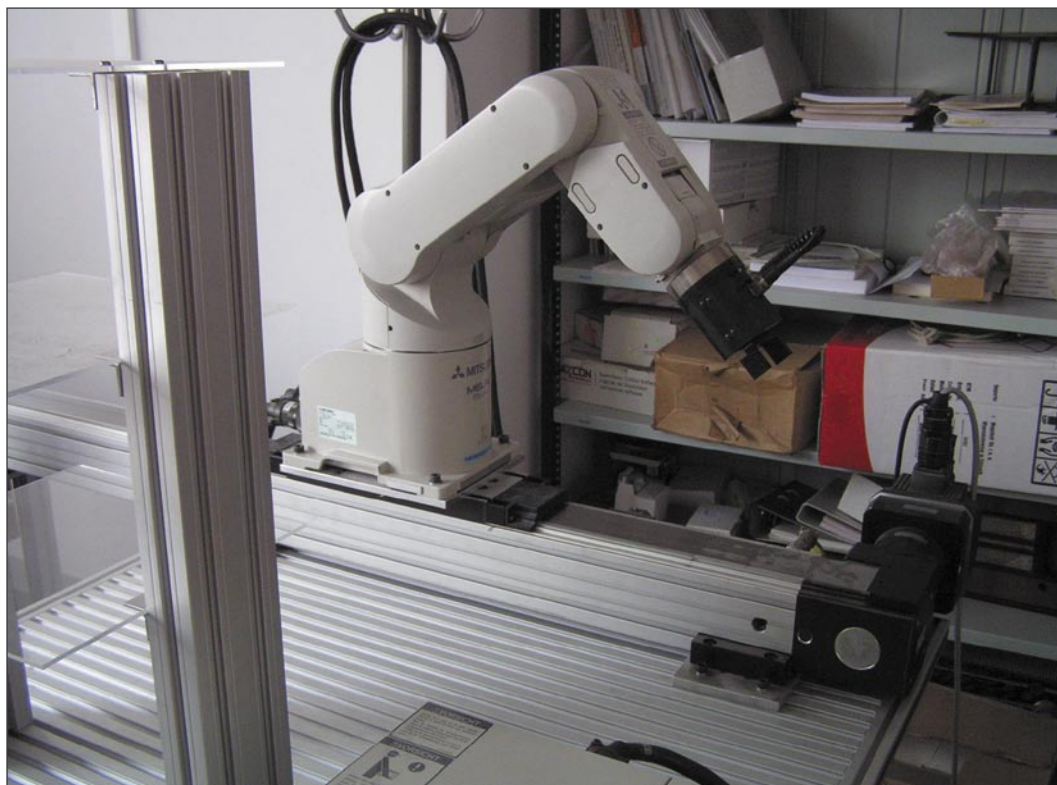
Doktorantka:

mgr inż. Małgorzata Bielówka

Od lewej stoją: S. Szkółka, W. Dołęga, M. Kobusiński, I. Surówka, H. Markiewicz, K. Herlender; siedzą: A. Klajn, M. Bielówka, J. Borecki

Instytut Maszyn, Napędów i Pomiarów Elektrycznych (I-29)

Robot w laboratorium automatyki przemysłowej

Dyrektor: prof. dr hab. inż. Teresa Orłowska-Kowalska

Z-ca dyrektora ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem:

dr hab. inż. Ignacy Dudzikowski, prof. PWr.

Z-ca dyrektora ds. dydaktyki i współpracy z zagranicą:

dr inż. Wojciech Grotowski

Z-ca dyrektora ds. administracyjnych: dr inż. Henryk Blok

Sekretariat: Barbara Dusza

Dział księgowy: mgr Ewa Grześkowiak, Małgorzata Orzełek

Asystentka z-cy dyrektora ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem:

mgr Hanna Stelmaszek

Asystentka z-cy dyrektora ds. dydaktyki i współpracy z zagranicą: Anna Kałka

Zakład Maszyn Elektrycznych

Kierownik: dr hab. inż. Konrad Schoepp, prof. PWr.

Z-ca kierownika: dr inż. Piotr Zieliński

Członkowie Zakładu:

dr hab. inż. Ludwik Antal

dr hab. inż. Ignacy Dudzikowski, prof. PWr.

dr inż. Tomasz Janta

dr inż. Olgierd Kasaty

dr inż. Roman Kramarski

dr inż. Stefan Kubzdela

dr hab. inż. Krzysztof Makowski

prof. dr hab. inż. Bogumił Węgliński

dr hab. inż. Jan Zawilak, prof. PWr.

Doktoranci:

mgr inż. Janusz Bialik

mgr inż. Marek Ciurys

mgr inż. Dariusz Gierak

mgr inż. Dariusz Gurazdowski

mgr inż. Paweł Zalas

mgr inż. Tomasz Zawilak

Od lewej siedzą: S. Kubzdela, M. Suseł, I. Dudzikowski, K. Schoepp, P. Zieliński; stoją: B. Węgliński, J. Bialik, M. Ciurys, D. Gierak, J. Zawilak, T. Zawilak, T. Janta, P. Zalas, R. Kramarski, K. Makowski, M. Antal, L. Antal

Zakład Napędów Elektrycznych

Kierownik: prof. dr hab. inż. Teresa Orłowska-Kowalska

Z-ca kierownika: dr hab. inż. Krzysztof Pieńkowski

Członkowie Zakładu:

dr inż. Stanisław Azarewicz

mgr inż. Krzysztof Dyrzc

dr inż. Bernard Herman

dr inż. Krzysztof Jaszczak

dr hab. inż. Bogusław Karolewski

dr inż. Czesław Kowalski

dr inż. Leszek Pawlaczyk

mgr inż. Marcin Pawlak

dr inż. Maciej Pawłowski

dr inż. Krzysztof Szabat

dr inż. Adam Zalas

dr inż. Zdzisław Załoga

Doktoranci:

mgr inż. Mateusz Dybkowski

mgr inż. Michał Knapczyk

mgr inż. Michał Lewandowski

mgr inż. Jacek Lis

mgr inż. Joanna Lis

mgr inż. Piotr Ligocki

mgr inż. Piotr Uracz

Od lewej siedzą: K. Pieńkowski, B. Herman, T. Orłowska-Kowalska, A. Zalas, Cz. Kowalski, B. Karolewski; stoją: K. Szabat, Z. Załoga, S. Azarewicz, Z. Żarczyński, P. Ligocki, M. Knapczyk, M. Lewandowski, P. Uracz, Joanna Lis, J. Lis, K. Dyrzc, L. Pawlaczyk, K. Jaszczak, M. Dybkowski, M. Pawlak

Zakład Przyrządów i Systemów Pomiarowych

Kierownik: dr hab. inż. Zdzisław Nawrocki, prof. PWr.

Z-ca kierownika: dr inż. Wojciech Grotowski

Członkowie Zakładu:

dr inż. Jerzy Bajorek

dr inż. Jerzy Bartoszewski

dr inż. Andrzej Kałwak

dr inż. Zbigniew Kłos

dr inż. Józef Kolasa

dr inż. Grzegorz Kosobudzki

dr inż. Jerzy Leszczyński

dr inż. Piotr Madej

dr hab. inż. Roman Myszkowski, doc. PWr.

dr inż. Karol Nowak

dr inż. Krzysztof Podlejski

dr inż. Andrzej Stafiniak

dr inż. Małgorzata Świder

Doktoranci:

mgr inż. Daniel Dusza

mgr inż. Paweł Herman

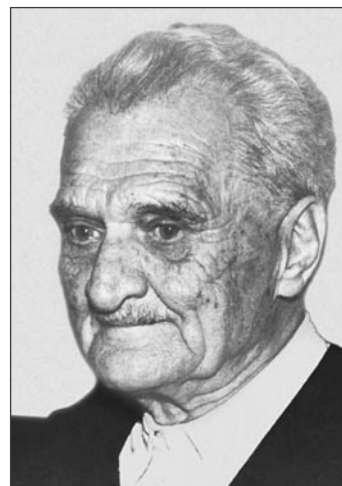

Od lewej siedzą: K. Podlejski, R. Myszkowski, Z. Nawrocki, Z. Kłos, J. Leszczyński, K. Nowak;
stoją: P. Madej, K. Nowak, J. Bartoszewski, W. Grotowski, G. Kosobudzki, J. Kolasa, D. Dusza,
Z. Bażant, J. Bajorek, J. Berkowski, R. Kozanka, A. Kałwak

Doktorzy honoris causa

Profesor Władysław Ślebodziński

1884–1972

W

ładysław Ślebodziński urodził się 6 lutego 1884 r. w Pysznicy. Studiował matematykę i fizykę na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Jagiellońskiego (1903–1908) oraz na Uniwersytecie w Getyndze (1913–1914). Po ukończeniu studiów był nauczycielem matematyki w szkołach średnich w Sanoku, Tarnobrzegu, Krakowie,

Gnieźnie i Poznaniu. W latach 1921–1939 wykładał matematykę w Wyższej Szkole Budowy Maszyn i Elektrotechniki w Poznaniu. Prowadził także zajęcia zleczone z matematyki na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym oraz na Wydziale Prawno-Ekonomicznym Uniwersytetu Poznańskiego.

W 1928 roku uzyskał stopień doktora filozofii z zakresu matematyki na Uniwersytecie Warszawskim i tam też habilitował się w 1934 r.

Po wybuchu wojny Profesor przeniósł się do Bochni, gdzie brał udział w tajnym nauczaniu, za co został aresztowany w 1942 r. i zesłany do obozu koncentracyjnego w Oświęcimiu. Stamtąd wywieziony do obozów w Gross-Rosen i Nordhausen w Turynii, w którym doczekał wyzwolenia. Będąc jeszcze w obozie w Oświęcimiu, podtrzymywał na duchu współtowarzyszy niedoli, proroczo zapowiadając, że po wojnie będzie profesorem w polskim Wrocławiu. Do kraju wrócił latem 1945 r. i już w lipcu zamieszkał we Wrocławiu. Jako członek Grupy Naukowo-Kulturalnej stał się jednym z organizatorów Uniwersytetu i Politechniki we Wrocławiu. Pierwszy odczyt naukowy w polskim Wrocławiu wygłosił Profesor Ślebodziński na inauguracyjnym posiedzeniu Wrocławskiego Oddziału Polskiego Towarzystwa Matematycznego 20 października 1945 r. W listopadzie 1945 r. rozpoczął wykłady z matematyki dla studentów. W latach 1945–1947 był profesorem Wydziału Matematyczno-Przyrodniczego Uniwersytetu Wrocławskiego, a w latach 1947–1951 – profesorem Wydziału Matematyki, Fizyki i Chemii, wspólnego dla Uniwersytetu i Politechniki. Od 1952 roku aż do chwili przejścia na emeryturę (1961) kierował Zespołową Katedrą Matematyki Politechniki Wrocławskiej i jak pisał prof. Jan Trojak:

(...) wkładał wielki wysiłek w należyłą organizację wykładów i ćwiczeń dla wszystkich Wydziałów, a także w kształcenie młodych pracowników naukowych katedry, mających następnie kontynuować rozpoczęte przez niego prace. I rzeczywiście, w wyniku starań prof. Ślebodzińskiego, Katedra Matematyki nie tylko rozrosła się do zespołu kilkudziesięciu osób, ale i jej poziom naukowy przedstawia się w skali krajowej imponująco (...).

Pracując na Politechnice Wrocławskiej, kierował także częścią Działu Geometrii Różniczkowej w Instytucie Matematycznym PAN.

W rozdziale wykorzystano materiały z książki *Doktorzy honoris causa Politechniki Wrocławskiej*, wydanej przez Oficynę Wydawniczą Politechniki Wrocławskiej w 2004 r.

POLITECHNIKA WROCLAWSKA

NA MOCY USTAW
POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ
MY

ZYGMUNT SZPARKOWSKI
PROFESOR ZWYCZAJNY AUTOMATYKI
REKTOR POLITECHNIKI WROCLAWSKIEJ

JAN TROJAK
PROFESOR NADZWYCZAJNY ELEKTROENERGETYKI
DZIEKAN WYDZIAŁU ELEKTRYCZNEGO

JERZY IGNACY SKOWROŃSKI
DOKTOR NAUK TECHNICZNYCH
PROFESOR ZWYCZAJNY TECHNIKI WYSOKICH NAPIĘĆ
PROMOTOR

NA PODSTAWIE UCHWAŁY SENATU POLITECHNIKI WROCLAWSKIEJ
Z DNIA 12 LIPCA 1965 ROKU

NADAJEMY

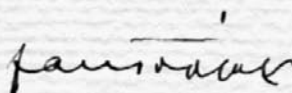
WŁADYSŁAWOWI ŚLEBODZIŃSKIEMU

DOKTOROWI FILOZOFII
PROFESOROWI ZWYCZAJNEMU MATEMATYKI
WYBITNEMU UCZONEMU NAUCZYCIELOWI I WYCHOWAWCY
W UZNANIU WIELOLETNIEJ OWOCNEJ PRACY TWÓRCZEJ
W DZIEDZINIE GEOMETRII RÓŻNICZKOWEJ I NIESTRUDZONEJ
DZIAŁALNOŚCI NA POLU NAUCZANIA MATEMATYKI WYŻSZEJ
STOPIEŃ NAUKOWY

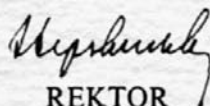
DOKTORA HONORIS CAUSA

CO STWIERDZAMY WŁASNORĘCZNYMI PODPISAMI
I PIECZĘCIĄ POLITECHNIKI WROCLAWSKIEJ

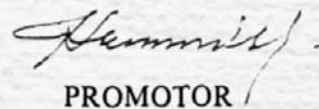
WROCLAW, DNIA 15 LISTOPADA 1965 ROKU

DZIEKAN

REKTOR

PROMOTOR

Profesor Władysław Ślebodziński, nestor wrocławskich matematyków, mając lat 80 wydał drukiem drugi tom monografii *Formes exterieures et leurs applications*, traktującej o ważnej metodzie matematycznej, która znalazła zastosowanie przede wszystkim w geometrii różniczkowej. Stanowi ona cenną pozycję naukową w literaturze światowej. Za pierwszy jej tom Profesor otrzymał w 1955 r. Państwową Nagrodę Naukową. Dorobek naukowy Profesora obejmuje ponad pięćdziesiąt oryginalnych prac, kilkaset recenzji naukowych oraz artykułów popularnonaukowych.

Profesora postrzegano jako człowieka nadzwyczajnej kultury i skromności, wolnego od wszelkiej sztywności i splendoru, pełnego prostoty i życzliwości. Był współtwórcą wrocławskiej szkoły matematycznej, o której mówiono, że jest sukcesem nie tylko naukowym, lecz także sukcesem moralnym.

Dla matematyki polskiej i nauki we Wrocławiu zasłużył się jako założyciel Wrocławskiego Towarzystwa Naukowego, wieloletni prezes Oddziału Wrocławskiego i Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Matematycznego. Był też członkiem komitetów redakcyjnych czasopism naukowych: „Annales Polonici Mathematici” i „Colloquium Mathematicum”.

Został odznaczony m.in. Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi i Medalem „Za wybitne zasługi dla rozwoju Politechniki Wrocławskiej”.

Jest doktorem honoris causa Politechniki Poznańskiej (1967) i Uniwersytetu Wrocławskiego (1970).

22 listopada 1965 roku odbyła się uroczysta promocja nadania profesorowi Ślebodzińskiemu tytułu doktora honoris causa Politechniki Wrocławskiej.

Profesor Władysław Ślebodziński zmarł 3 stycznia 1972 r., jest pochowany we Wrocławiu na cmentarzu Św. Rodziny przy ul. Smętnej.

Profesor Grigorij Iwanowicz Denisenko

ur. 1919 r.

Grigorij Iwanowicz Denisenko urodził się w 1919 r. Studiował na Wydziale Elektrycznym Politechniki w Charkowie. W 1941 roku przerwał naukę i wstąpił do Armii Czerwonej. W 1946 roku podjął ponownie studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Lwowskiej, które ukończył w 1949 r. W roku 1953 obronił dysertację doktorską, a w 1962 pracę habilitacyjną. Obie prace wyznaczały etapy badań naukowych w dziedzinie przesyłu energii elektrycznej z wykorzystaniem przewodów wysokiego napięcia do jednoczesnego przesyłania prądu stałego i przemiennego. Powstał nowy dział elektrotechniki teoretycznej, wynikający z metody zaproponowanej przez Profesora Denisenkę.

Działalność naukowo-badawcza Profesora Denisenki oraz osiągnięcia stworzonej szkoły naukowej wniosły istotny wkład w poznanie zjawisk w sieciach i urządzeniach energoelektrycznych i przyczyniły się do rozwoju wielkich układów elektrycznych o dużych mocach. Rezultaty tych badań, przedstawiane na konferencjach naukowych w b. ZSRR i poza jego granicami, są opublikowane w 140 pracach naukowych.

W uznaniu wybitnych osiągnięć naukowych Profesor Denisenko został powołany na członka korespondenta Ukraińskiej Akademii Nauk (1959).

Należał do wybitnych organizatorów nauki i dydaktyki. Przez wiele lat pełnił funkcję rektora Politechniki Lwowskiej, a od 1971 r. kierował Instytutem Politechnicznym w Kijowie, przekształcając tę uczelnię w wielki ośrodek naukowo-dydaktyczny. Już jako rektor uczelni kijowskiej Profesor kontynuował podjęte przed laty kontakty i współpracę z Politechniką Wrocławską. Był członkiem Prezydium Stowarzyszenia „Wiedza”, kolegium redakcyjnego czasopisma „Wiadomości Szkoły Wyższej – Dział Energetyka” oraz redaktorem odpowiedzialnym podręcznika *Sieci elektryczne i systemy*.

Za pracę naukowo-dydaktyczną został odznaczony Orderem Lenina, Orderem Rewolucji Październikowej, Medalem „Za osiągnięcia w rozwoju gospodarki narodowej ZSRR”. Otrzymał liczne odznaczenia wojskowe.

Uroczysta promocja nadania tytułu doktora honoris causa Politechniki Wrocławskiej odbyła się 24 kwietnia 1976 r.

Q.F.F. F.Q.S.

REI PUBLICAE POLONORUM DECRETIS

NOS

THADDAEUS POREBSKI

RERUM TECHNICARUM DOCTOR HABILITATUS
PROFESSOR EXTRAORDINARIUS
POLYTECHNICAE WRATISLAVIENSIS HOC TEMPORE RECTOR MAGNIFICUS

IOANNES TROJAK

POLYTECHNICAE WRATISLAVIENSIS PROFESSOR ORDINARIUS
POLYTECHNICAE WRATISLAVIENSIS INSTITUTI ENERGIAE ELECTRICAЕ RECTOR

CONSTANTINUS WOŁKOWIŃSKI

RERUM TECHNICARUM DOCTOR HABILITATUS
POLYTECHNICAE WRATISLAVIENSIS PROFESSOR ORDINARIUS
ATQUE FACULTATIS ELECTRICAЕ DECANUS
PROMOTOR RITE CONSTITUTUS

IN VIRUM CLARISSIMUM

GREGORIUM DENISENKO

IOANNIS FILIUM

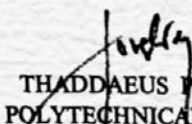
PROFESSOREM DOCTOREM
INSTITUTI POLYTECHNICI KIOVIENSIS RECTOREM
UCRAINENSIS ACADEMIAE SCIENTIARUM SOCIUM CORRESPONDENTEM
EX DECRETO AMPLISSIMI SENATUS POLYTECHNICAE WRATISLAVIENSIS

HONORIS CAUSA

RERUM TECHNICARUM DOCTORIS NOMEN ET HONORES
IURA ET PRIVILEGIA OMNIA CONTULIMUS

IN EIUSQUE REI FIDEM HASCE LITTERAS POLYTECHNICAE SIGILLO
MUNIENDAS CURAVIMUS
WRATISLAVIAE DIE XXIV MENSIS APRILIS ANNO MCMLXXVI

IOANNES TROJAK
INSTITUTI RECTOR

THADDAEUS POREBSKI
POLYTECHNICAE RECTOR

CONSTANTINUS WOŁKOWIŃSKI
PROMOTOR

Profesor Jerzy Ignacy Skowroński

1901–1986

Jerzy Ignacy Skowroński urodził się 5 września 1901 r. w Humaniu. W 1919 roku rozpoczął studia na Wydziale Elektrotechnicznym Politechniki Warszawskiej i w 1926 r. uzyskał dyplom z wyróżnieniem. Jeszcze jako student podjął pracę na etacie starszego asystenta w Katedrze Wysokich Napięć.

Równocześnie prowadził wykłady z urządzeń elektrycznych w Państwowej Szkole Budowy Maszyn i Elektrotechniki im. H. Wawelberga i S. Rotwanda. W 1928 roku został adiunktem, a w 1936 adiunktem stabilizowanym. Pracę doktorską obronił w 1938 r. Okres okupacji uniemożliwił Mu pracę naukową i przeprowadzenie postępowania habilitacyjnego, dlatego cały wysiłek Profesora był skierowany na działalność dydaktyczną. Realizował akademicki program nauczania jako wykładowca Wyższej Szkoły Technicznej, funkcjonującej w budynkach przedwojennej Szkoły Inżynierskiej. Po wyzwoleniu jako Pełnomocnik Ministerstwa Przemysłu i Handlu ds. Energetyki wyjechał z grupą operacyjną na Dolny Śląsk i objął funkcję Dyrektora Naczelnego Zjednoczenia Energetycznego Okręgu Dolnośląskiego.

W 1946 roku Jerzy Ignacy Skowroński powrócił do pracy naukowej i dydaktycznej. W roku akademickim 1946/1947, a następnie 1949/1950 i 1951/1952 pełnił funkcję dziekana Wydziału Mechaniczno-Elektrotechnicznego (przemianowanego na Wydział Elektryczny). W 1947 roku otrzymał nominację na profesora nadzwyczajnego Katedry Wysokich Napięć Politechniki Wrocławskiej, a w 1954 r. został mianowany profesorem zwyczajnym.

W 1947 roku zorganizował od podstaw Zakład Technologii Materiałoznawstwa Elektrotechnicznego jako oddział resortowego Instytutu Elektrotechniki. Oddział ten, w połączeniu z zespołem pracowników Katedry Wysokich Napięć Politechniki Wrocławskiej (Instytut Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii Politechniki Wrocławskiej), stanowił unikatowy w skali kraju zespół naukowy.

Profesor Skowroński prowadził interdyscyplinarne badania materiałoznawczo-surowcowe ze szczególnym uwzględnieniem możliwości krajowych, zwłaszcza w zakresie szkła i materiałów ceramicznych, tworzyw sztucznych i cieczy izolacyjnych. Zainicjował prace i kierował badaniami nad wykorzystaniem nadprzewodnictwa w elektroenergetyce oraz nad kompatybilnością urządzeń technicznych i środowiska przemysłowego.

Ostatnie lata pracy poświęcił zagadnieniom związanym z wprowadzeniem kriotechniki do elektroenergetyki, przyczyniając się do rozwoju we Wrocławiu ośrodka wiodącego w krioelektrotechnice.

Wychował dziesiątki samodzielnych pracowników naukowych, doktorów, docentów i profesorów. Osiągnięcia naukowe zespołu, wraz z osobistym wkładem Profesora, tworzą wrocławską szkołę materiałoznawstwa elektrycznego i elektrotechnologii. W jej ramach rozwijały się badania interdyscyplinarne, decydujące o dalszym rozwoju technologii elektrotech-

Q.F.F. F.Q.S.

REI PUBLICAE POLONORUM DECRETIS

NOS

THADDAEUS POREBSKI

RERUM TECHNICARUM DOCTOR HABILITATUS
 PROFESSOR EXTRAORDINARIUS
 POLYTECHNICAE WRATISLAVIENSIS HOC TEMPORE RECTOR MAGNIFICUS

JAROSLAUS JUCHNIEWICZ

RERUM TECHNICARUM DOCTOR HABILITATUS
 PROFESSOR EXTRAORDINARIUS
 INSTITUTI FUNDAMENTORUM ELEKTROTECHNICAE ET ELEKTROTECHNOLOGIAE
 RECTORIS VICE FUNGENS

LUDOVICUS BADIAN

RERUM TECHNICARUM DOCTOR HABILITATUS POLYTECHNICAE WRATISLAVIENSIS
 PROFESSOR ORDINARIUS
 ACADEMIAE SCIENTIARUM POLONAE SOCIUS CORRESPONDENTES
 PROMOTOR RITE CONSTITUTUS

IN VIRUM CLARISSIMUM

GEORGIUM IGNATIUM SKOWRONSKI

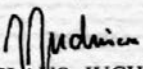
POLYTECHNICAE WRATISLAVIENSIS PROFESSOREM ORDINARIUM
 ACADEMIAE SCIENTIARUM POLONAE SOCIUM
 EX DECRETO AMPLISSIMI SENATUS POLYTECHNICAE WRATISLAVIENSIS

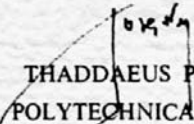
HONORIS CAUSA

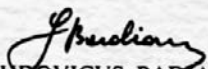
RERUM TECHNICARUM DOCTORIS NOMEN ET HONORES
 IURA ET PRIVILEGIA OMNIA CONTULIMUS

IN EIUSQUE REI FIDEM HASCE LITTERAS POLYTECHNICAE
 SIGILLO MUNIENDAS CURAVIMUS

WRATISLAVIAE DIE 30 MENSIS JUNII ANNO MCMLXXIX

 JAROSLAUS JUCHNIEWICZ
 INSTITUTI VICE-RECTOR

 THADDAEUS POREBSKI
 POLYTECHNICAE RECTOR

 LUDOVICUS BADIAN
 PROMOTOR

nicznej i przemysłu elektrotechnicznego. W dniu otrzymania tytułu doktora honoris causa Profesor powiedział:

(...) Starzeją się teorie, starzeją się ludzie, nie powinny się starzeć szkoły. Toteż jestem szczęśliwy mogąc z głęboką radością stwierdzić, że moje poglądy metodologiczne znajdują kontynuatorów. Mogę powtórzyć Horacjuszowskie „non omnis moriar”, dlatego że pozostawiam liczną grupę ludzi nauki – wysoce wartościowych, utalentowanych – których mam prawo z dumą, z szacunkiem i miłością nazywać moimi uczniami.

Dorobek naukowy Profesora obejmuje ponad 100 publikacji naukowych, w tym 11 książek i skryptów, kilkanaście referatów wygłoszonych na konferencjach krajowych i zagranicznych. W 1952 roku Profesor został członkiem korespondentem PAN, a w 1964 roku – członkiem rzeczywistym PAN. W Polskiej Akademii Nauk pełnił przez wiele lat obowiązki zastępcy przewodniczącego Komitetu Elektrotechniki i przewodniczącego Komisji Nowych Tworzyw i Surowców. Od 1948 roku był członkiem Wrocławskiego Towarzystwa Naukowego i przez kilka kadencji sprawował funkcje prezesa i wiceprezesa tego Towarzystwa. Był członkiem Międzynarodowego Stowarzyszenia Wielkich Sieci Elektrycznych (CIGRE), założycielem Towarzystwa Rozwoju Ziem Zachodnich, brał aktywny udział w pracach Stowarzyszenia Elektryków Polskich i Naczelnej Organizacji Technicznej we Wrocławiu.

Za działalność patriotyczną i udział w kampanii 1920 r. został odznaczony Krzyżem Niepodległości. Za pracę naukową otrzymał Nagrodę Państwową I Stopnia, Order Sztandaru Pracy I i II Klasy, Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski, Złoty Krzyż Zasługi, Nagrodę Naukową Miasta Wrocławia, Nagrodę Kolegium Rektorów Miasta Wrocławia oraz Medal „Za wybitne zasługi dla rozwoju Politechniki Wrocławskiej”.

Uroczysta promocja nadania tytułu doktora honoris causa Politechniki Wrocławskiej odbyła się 30 czerwca 1979 r.

Profesor Jerzy Skowroński zmarł 11 grudnia 1986 r. we Wrocławiu. Jest pochowany na cmentarzu przy ul. Bujwida.

Profesor Jan Trojak

1913–1994

Jan Trojak urodził się 12 września 1913 r. w Isypowcach na Podolu. Studia rozpoczął na Wydziale Mechaniczno-Elektrotechnicznym Politechniki Lwowskiej w 1932 r. W latach 1934–1935 odbył roczną służbę w Szkole Podchorążych Rezerwy Łączności w Zegrzu. W 1935 roku przeniósł się na dalsze studia do Gdańska na Wydział Elektrotechniczny Technische Hochschule Freien der Stadt Danzig, 1 września 1939 r. został zmobilizowany jako porucznik wojsk łączności. Po ucieczce z niewoli sowieckiej wrócił do Lwowa, by kontynuować studia w Lwowskim Instytucie Politechnicznym, po których uzyskał dyplom inżyniera (1940). W czasie wojny przedostał się do Generalnej Guberni i tam pracował jako szklarz, hydraulik, elektryk, księgowy. W latach 1943–1944 pracował również jako fotograf oraz nauczyciel fizyki i matematyki tajnego gimnazjum w Bodzentyń pod Kielcami.

Pracę zawodową rozpoczął jako inżynier w lutym 1945 r. w Śląskich Zakładach Elektrycznych „Ślazel” w Katowicach, w Dziale Przekazników. W 1948 roku został powołany na członka Komisji Przekaznikowej Centralnego Zarządu Energetyki. Tam opracował cały system zabezpieczeń krajowych.

Był doskonałym pedagogiem, głównym wykładowcą ogólnopolskich „Kursów przekaznikowych” zorganizowanych przez resort energetyki (1948), adresowanych do polskich inżynierów i techników. W 1952 roku został zaproszony do prowadzenia wykładów z techniki zabezpieczeń przez Politechnikę Śląską i Politechnikę Wrocławską. W marcu 1953 r. został mianowany zastępcą profesora na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej. W 1954 roku stworzył Zakład Zabezpieczeń Przekaznikowych, przekształcony w 1957 r. w Katedrę Zabezpieczeń i Automatyki w Energetyce – pierwszą tego typu w Polsce. W 1956 roku został docentem, w 1962 uzyskał tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego, a w 1971 – zwyczajnego. Był prodziekanem (1962–1964) i dziekanem (1964–1966) Wydziału Elektrycznego. W 1968 roku zorganizował Instytut Energoelektryki, którego był dyrektorem do września 1981 r. W roku 1983 przeszedł na emeryturę.

Profesor uczestniczył bardzo aktywnie w działaniach Stowarzyszenia Elektryków Polskich; pełnił przez osiem lat funkcję prezesa Oddziału Wrocławskiego. Działał w Komitetach Elektrotechniki i Energetyki PAN (od 1955), był członkiem Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego i Państwowej Rady ds. Gospodarki Paliwowo-Energetycznej, Instytutu Energetyki, a także Komisji ds. Badań Naukowych przy Ministerstwie Szkolnictwa Wyższego.

Profesor Trojak aktywnie uczestniczył w pracach wielu międzynarodowych organizacji. Był członkiem regularnym Conference Internationale des Grandes Reseaux Electriques (CIGRE) w Paryżu oraz członkiem korespondentem Institution of Electrical Engineers w Londynie. Stworzył wrocławską szkołę elektroenergetyki automatyki zabezpieczeniowej. Jej rangę ugruntowały liczne doktoraty, w tym 14 pod kierunkiem Profesora.

Q.F.F.

F.Q.S.

NOS

ANDREAS WISZNIEWSKI

RERUM TECHNICARUM DOCTOR HABILITATUS
RERUM TECHNICARUM PROFESSOR ORDINARIUS
POLYTECHNICAE WRATISLAVIENSIS HOC TEMPORE RECTOR MAGNIFICUS

BOHDANUS SYNAL

ELECTROENERGETICAE DOCTOR HABILITATUS
RERUM TECHNICARUM PROFESSOR EXTRAORDINARIUS
FACULTATIS ELECTRICAE HOC TEMPORE DECANUS SPECTABILIS

MARIANUS CEGIELSKI

ELECTROENERGETICAE DOCTOR HABILITATUS
RERUM TECHNICARUM PROFESSOR ORDINARIUS
PROMOTOR RITE CONSTITUTUS

IN VIRUM CLARISSIMUM

IOANNEM TROJAK

POLYTECHNICAE WRATISLAVIENSIS PROFESSOREM ORDINARIUM
CATHEDRAE ATQUE INSTITUTI ENERGIELECTRICAE
PARENTEM EFFECTOREMQUE MULTOSQUE PER ANNOS MODERATOREM
FACULTATIS ELECTRICAE OLIM DECANUM
SUMMO REI PUBLICAE POLONORUM PRAEMIO MULTISQUE ORDINIBUS ORNATUM
PLURIMARUM SOCIETATUM SCIENTIARUM NOSTRATIUM EXTERNARUMQUE
HONORARIUM SOCIUM ATQUE ORDINARIUM
EX AMPLISSIMI SENATUS POLYTECHNICAE WRATISLAVIENSIS DECRETO

HONORIS CAUSA

RERUM TECHNICARUM DOCTORIS NOMEN ET HONORES
IURA ET PRIVILEGIA OMNIA CONTULIMUS

IN EIUSQUE REI FIDEM

HASCE LITTERAS POLYTECHNICAE WRATISLAVIENSIS
SIGILLO MUNIENDAS CURAVIMUS

WRATISLAVIAE DIE XXIII MENSIS DECEMBRIS ANNO MCMXCIII

BOHDANUS SYNAL
H.T. DECANUS

ANDREAS WISZNIEWSKI
H.T. RECTOR

MARIANUS CEGIELSKI
PROMOTOR

Był zapraszany na wykłady przez ośrodki uniwersyteckie w USA, Austrii, Niemczech, Jugosławii, ZSRR. Jest autorem i współautorem kilkudziesięciu prac ogłoszonych drukiem. Monografia *Zabezpieczenia i ochrony przekąźnikowe w układach elektroenergetycznych*, której był współautorem, stanowiła pierwsze polskie opracowanie w tej dziedzinie. Ważną pozycją w dorobku Profesora jest *Zastosowanie wzmacniaczy magnetycznych w zabezpieczeniach*. Jest autorem wielu referatów wygłoszonych w kraju i za granicą. Wszystko co publikował było ugruntowane eksperymentalnie, a proponowane nowe rozwiązania okazywały się często wręcz zaskakująco proste i niezawodne.

Życiową dewizą Profesora Trojaka, którą skutecznie realizował było *pomnażać wiedzę swoją własną, by skuteczniej służyć społeczeństwu*.

Jest laureatem Nagrody Państwowej za skojarzenie najnowszych osiągnięć wiedzy światowej z jej bezpośrednim wdrożeniem w praktykę eksploatacyjną. Otrzymał 30 orderów, medali, odznaczeń, m.in. Krzyż Komandorski Orderu Odrodzenia Polski, Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Medal „Zasłużony dla Politechniki Wrocławskiej”.

25 lutego 1994 r. uzyskał tytuł doktora honoris causa Politechniki Wrocławskiej.

Profesor Jan Trojak zmarł 27 kwietnia 1994 r. we Wrocławiu i spoczywa na cmentarzu przy ul. Bujwida.

Profesor Andrzej Wiszniewski

ur. 1935 r.

Andrzej Józef Wiszniewski urodził się 15 lutego 1935 r. w Warszawie. Studia wyższe magisterskie ukończył na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej w 1957 r., otrzymując dyplom z wyróżnieniem. Pracę naukową rozpoczął bezpośrednio po studiach w Katedrze Zabezpieczeń Elektroenergetycznych, a po reorganizacji – w Instytucie Energoelektryki Politechniki Wrocławskiej. Rada Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej nadała Mu stopień doktora nauk technicznych w 1961 r. i stopień naukowy doktora habilitowanego w 1966 r. W wieku 37 lat otrzymał tytuł naukowy profesora (1972).

W latach 1966–1991 był kierownikiem Zakładu Automatyki i Sterowania w Energetyce w Instytucie Energoelektryki, a w latach 1969–1972 pełnił funkcję zastępcy dyrektora tego Instytutu. Przez trzy lata był profesorem libijskiego Uniwersytetu Technicznego w Garyounis w Benghazi, gdzie pełnił funkcję dziekana (1976–1979).

W latach 1969–1976 oraz 1979–1991 kierował seminarium naukowym; od 2002 r. prowadzi je ponownie. Od 1981 roku był prorektorem ds. nauki Politechniki Wrocławskiej. Po wprowadzeniu stanu wojennego został odwołany przez ministra, a następnie sądzony jako organizator strajku na Uczelni (13–15 grudnia 1981 r.), internowany i skazany. Profesor Wiszniewski jest członkiem „Solidarności” od 1980 r., a od 1983 r. – członkiem Społecznej Rady przy Metropolii Wrocławskiej. Był przewodniczącym Porozumienia Samorządowego „Nasz Wrocław”. W latach 1990–1996 piastował godność rektora Politechniki Wrocławskiej; przez dwa lata pełnił funkcję przewodniczącego Kolegium Rektorów Wyższych Uczelni Wrocławia i Opola. Był przewodniczącym Porozumienia Społecznych Komitetów Kultury, Nauki, Oświaty, Ekologii i Zdrowia (1985–1989). Pełnił funkcję przewodniczącego Rady Nadzorczej Dolnośląskiej Spółki Inwestycyjnej (1996–1998). W latach 1997–2001 był Ministrem Nauki oraz Przewodniczącym Komitetu Badań Naukowych.

Badania naukowe Profesora Wiszniewskiego dotyczą teorii zjawisk towarzyszących zakłóceniom pracy systemów elektroenergetycznych, teorii przekładników i aparatów elektrycznych, analizy i syntezy systemów cyfrowych, ultraszybkich zabezpieczeń elektroenergetycznych, lokalizacji zwarć symetrycznych i niesymetrycznych, rozpoznawania sygnałów w automatyce elektroenergetycznej przy bardzo wąskich oknach pomiarowych, teorii pomiarów cyfrowych w układach automatyki elektroenergetycznej, zastosowań urządzeń cyfrowych oraz komunikacji społecznej.

Profesor jest autorem lub współautorem 12 monografii, książek, podręczników, skryptów. Elementy pionierskie w skali światowej zawierają prace pt. *Przekładniki elektroenergetyczne* (1982 oraz wydanie zmienione 1992), *Algorytmy pomiarów cyfrowych w automatyce elektroenergetycznej* (1990). Napisana wspólnie z W. Winklerem książka *Automatyka zabezpieczeniowa w systemach elektroenergetycznych* (1999) zawiera opis najbardziej aktualnych układów zabez-

Q.F.F.

F.Q.S.

NOS

ANDREAS MULAK

SCIENTIARUM TECHNICARUM DOCTOR INGENIARIUS HABILITATUS
SCIENTIARUM TECHNICARUM PROFESSOR ORDINARIUS
POLYTECHNICAE WRATISLAVIENSIS HOC TEMPORE RECTOR MAGNIFICUS

IANUSSIUS SZAFRAN

SCIENTIARUM TECHNICARUM DOCTOR INGENIARIUS HABILITATUS
SCIENTIARUM TECHNICARUM IN POLYTECHNICA WRATISLAVIENSI PROFESSOR
FACULTATIS ELECTRICAE HOC TEMPORE DECANUS SPECTABILIS

MARIANUS CEGIELSKI

SCIENTIARUM TECHNICARUM DOCTOR INGENIARIUS HABILITATUS
SCIENTIARUM TECHNICARUM PROFESSOR ORDINARIUS
PROMOTOR RITE CONSTITUTUS

IN VIRUM CLARISSIMUM

ANDREAM WISZNIEWSKI

SCIENTIARUM TECHNICARUM DOCTOREM INGENIARIUM HABILITATUM
POLYTECHNICAE WRATISLAVIENSIS PROFESSOREM ORDINARIUM
POLYTECHNICAE WRATISLAVIENSIS PER MULTOS ANNOS OLIM RECTOREM
CENTRALIS CONNECTICUTENSIS UNIVERSITATIS PUBLICAE HONORIS CAUSA DOCTOREM
PUBLICAE UNIVERSITATIS POLYTECHNICAE LEOPOLIENSIS HONORIS CAUSA DOCTOREM
MINISTRUM SCIENTIARUM
CONSILII SCIENTIAE PERVESTIGANDAE PRAESIDEM
ACADEMIAE SCIENTIARUM POLONAE CONSILII ELECTROTECHNICAE SOCIUM
UNIVERSITATIS TECHNICAE BENGASINAE OLIM PROFESSOREM ET DECANUM
CRUCE EQUESTRI ORDINIS POLONIAE RESTITUTAE ORNATUM
SILVESTRIANI ORDINIS TORQUATUM EQUITEM
POLYTECHNICAE WRATISLAVIENSIS NOMISMATE INSIGNITUM
PRAEMIO URBIS WRATISLAVIAE HONESTATUM
PERMULARUM EXTERNARUM ET NOSTRATIUM SOCIETATUM SCIENTIARUM
SOCIUM HONORARIUM
EX AMPLISSIMI SENATUS POLYTECHNICAE WRATISLAVIENSIS DECRETO

HONORIS CAUSA

SCIENTIARUM TECHNICARUM DOCTORIS NOMEN ET HONORES
IURA ET PRIVILEGIA OMNIA CONTULIMUS

IN EIUSQUE REI FIDEM

HASCE LITTERAS POLYTECHNICAE WRATISLAVIENSIS
SIGILLO SANCIENDAS CURAVIMUS

WRATISLAVIAE DIE V MENSIS OCTOBRIS ANNO MMI

IANUSSIUS SZAFRAN
H.T. DECANUS

ANDREAS MULAK
H.T. RECTOR

MARIANUS CEGIELSKI
PROMOTOR

pieczeń stosowanych w nowoczesnych urządzeniach wytwórczych, systemach elektroenergetycznych i liniach wysokiego napięcia. Dorobek naukowy Profesora Wiszniewskiego obejmuje ponad 130 publikacji i poparty jest 13 patentami. Oprócz prac w zakresie specjalności naukowej – elektroenergetyka Profesor publikował prace o tematyce polityczno-społecznej i kulturalnej oraz dotyczące komunikacji społecznej. Na wyróżnienie zasługują pozycje książkowe: *Jak przekonująco mówić i przemawiać* (1994, 1997), *Aforyzmy i cytaty dla mówców, dyskutantów i biesiadników* (1997), *Sztuka mówienia* (2003) i *Sztuka pisania* (2003). W tym zakresie jest nie tylko teoretykiem, ale i wyśmienitym praktykiem, czego dowody dawał i daje nadal we wszelkich swoich wystąpieniach.

Profesor Wiszniewski jest ponadto autorem licznych referatów i wykładów przygotowanych w czasie stanu wojennego, które zostały opublikowane w „drugim obiegu”.

Jest bardzo dobrym mówcą i świetnym dyplomata. Posiada poczucie humoru i dobry kontakt z ludźmi. Nikomu nie odmawia pomocy naukowej w zakresie swej ogromnej wiedzy, a grono osób korzystających z jego porad i konsultacji jest bardzo liczne (...) lubi i uprawia sport, bardzo dużo czyta, uwielbia zwierzęta, z dużym szacunkiem traktuje osoby starsze (prof. Janusz Szafran).

Wielokrotnie był zapraszany do wygłaszania wykładów na uczelniach zagranicznych, m.in. do Wielkiej Brytanii, USA, Libii, Pakistanu, byłej Czechosłowacji, Bułgarii i krajów byłego Związku Radzieckiego. Jest częstym referentem generalnym na międzynarodowych konferencjach zagranicznych.

Profesor Wiszniewski jest znakomitym nauczycielem akademickim, wychowawcą wielu roczników inżynierów, doktorów i samodzielnych pracowników nauki. Wypromował 15 doktorów i opracował recenzje 52 rozpraw doktorskich, monografii habilitacyjnych i wniosków profesorskich (w tym 5 zagranicznych).

Był pierwszym przewodniczącym Komitetu Automatyki Elektroenergetycznej SEP (1986–1990), jest członkiem Komitetu Elektrotechniki PAN i Sekcji Systemów Elektroenergetycznych tegoż Komitetu, członkiem CIGRE (Komitet Wielkich Sieci Elektrycznych) – Komitetu 34, IFAC, IEEE, IEC – Technical Committee 41, i SCA – USA. W latach 1990–1998 przewodniczył Polskiemu Komitetowi CIGRE.

Wszechstronne osiągnięcia Profesora Andrzeja Wiszniewskiego znalazły uznanie wyrażone w licznych wyróżnieniach i odznaczeniach. Otrzymał m.in. Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Komandorię Papieskiego Orderu Świętego Sylwestra, Krzyż Wielki Orderu Świętego Stanisława, Nagrodę Fundacji PÓŁKUL, Medal Politechniki Wrocławskiej, Nagrodę Kolegium Rektorów Wyższych Uczelni Wrocławia i Opola. Jest laureatem Nagrody Miasta Wrocławia. Jest honorowym członkiem IEE, CIGRE, SEP.

Profesor Andrzej Wiszniewski jest doktorem honoris causa Central Connecticut State University USA (1993) oraz Uniwersytetu Państwowego Politechniki Lwowskiej (1999).

Uroczysta promocja nadania Profesorowi Wiszniewskiemu tytułu doktora honoris causa Politechniki Wrocławskiej odbyła się 5 października 2001 roku.

Profesor Kurt Feser

ur. 1938 r.

Kurt Feser urodził się 10 grudnia 1938 r. w Garmisch-Partenkirchen. Studia ukończył na Wydziale Elektrycznym Uniwersytetu Technicznego w Monachium w 1964 r. i podjął pracę w Instytucie Wysokich Napięć tego Uniwersytetu. W 1970 roku uzyskał stopień naukowy Doktor-Ingenieur i rozpoczął pracę w firmie Haefely u. Cie. AG. w Bazylei, będącej wiodącym producentem wysokonapięciowej aparatury probierczej i pomiarowej na świecie. Pracuje początkowo jako kierownik działu rozwoju tej firmy. W 1976 roku obejmuje stanowisko wicedyrektora technicznego, a w 1981 – dyrektora naczelnego. Za Jego działalności firma rozwija nowe konstrukcje aparatury pomiarowej i przechodzi znaczne przeobrażenia związane z rozwojem techniki komputerowej, co w zdecydowany sposób umacnia jej pozycję na rynku światowym.

Działalność Doktora Fesera w przemyśle jako konstruktora i badacza znalazła odzwierciedlenie w ponad 50 publikacjach naukowych, które ukazały się w renomowanych czasopiśmie niemieckich, szwajcarskich i amerykańskich. W 1983 roku został wyróżniony nagrodą Amerykańskiego Instytutu Inżynierów Elektryków i Elektroników (IEEE), a Jego dorobek zyskał uznanie Rady Wydziału Elektrycznego Uniwersytetu w Stuttgarcie, która w wyniku ogólnoniemieckiego konkursu powołała Go na stanowisko profesora tej uczelni, powierzając Profesorowi kierowanie Instytutem Przesyłania Energii i Techniki Wysokich Napięć. Profesor Feser podejmuje działalność dydaktyczną i naukową w zakresie sieci i systemów elektroenergetycznych oraz wysokich napięć, a od 1997 r. również w zakresie kompatybilności elektromagnetycznej.

Prowadzone przez Profesora badania naukowe dotyczą zjawisk wysokonapięciowych zachodzących w układach izolacyjnych, nowych technik pomiarowych w technice wysokich napięć, urządzeń elektroenergetycznych, optymalnej pracy systemu elektroenergetycznego. Szczególne osiągnięcia, posiadające elementy pionierskie w skali światowej, uzyskał w projektowaniu i budowie specjalnych dzielników wysokonapięciowych, w opracowaniach nowych, skomputeryzowanych metod pomiarów zjawisk zachodzących w silnych polach elektrycznych, w generowaniu i pomiarach impulsów wysokonapięciowych o czasach narostu rzędu pojedynczych nanosekund, w diagnostyce wysokonapięciowych urządzeń elektroenergetycznych.

Profesor Feser jest jedną z najbardziej znanych postaci w dziedzinie elektrotechniki światowej w zakresie szeroko pojętej techniki wysokich napięć. Pozycję tę zawdzięcza konsekwencji i nowatorstwu prowadzonych badań, stworzeniu szkoły naukowej, w której wiedza i zaplecze badawcze z takich dziedzin, jak: teoria sygnałów, pole elektromagnetyczne, nowoczesne techniki informatyczne, fizyka dielektryków, miernictwo wysokonapięciowe, zostały ukierunkowane na aktualne potrzeby przemysłu, szczególnie elektroenergetyki.

Q.F.F.

F.Q.S.

NOS

ANDREAS MULAK

SCIENTIARUM TECHNICARUM DOCTOR INGENIARIUS HABILITATUS
 SCIENTIARUM TECHNICARUM PROFESSOR ORDINARIUS
 POLYTECHNICAE WRATISLAVIENSIS HOC TEMPORE RECTOR MAGNIFICUS

IANUSSIUS SZAFRAN

SCIENTIARUM TECHNICARUM DOCTOR INGENIARIUS HABILITATUS
 SCIENTIARUM TECHNICARUM IN POLYTECHNICA WRATISLAVIENSI
 PROFESSOR EXTRAORDINARIUS
 FACULTATIS ELECTRICAE HOC TEMPORE DECANUS SPECTABILIS

IAROSLAUS JUCHNIEWICZ

SCIENTIARUM TECHNICARUM DOCTOR INGENIARIUS HABILITATUS
 SCIENTIARUM TECHNICARUM PROFESSOR ORDINARIUS
 PROMOTOR RITE CONSTITUTUS

IN VIRUM CLARISSIMUM

CONRADUM FESER

RERUM TECHNICARUM DOCTOREM INGENIARIUM
 UNIVERSITATIS STUTGARDIENSIS PROFESSOREM ORDINARIUM
 IN EADEM UNIVERSITATE INSTITUTI ENERGIAE ELECTRICAE TRANSMITTENDAE
 ET ARTIS TECHNICAE ALTARUM TENSIONUM DIRECTOREM
 PLURIUM CONSILIORUM INTERNATIONALIUM ELECTRICORUM SOCIUM
 SOCIETATIS GERMANICAE SCIENTIAE PROVEHENDAE SOCIUM
 GERMANORUM MINISTERII SCIENTIARUM CONSULTOREM
 POLYTECHNICAE WRATISLAVIENSIS NOMISMATE AUREO ORNATUM

EX AMPLISSIMI SENATUS POLYTECHNICAE WRATISLAVIENSIS DECRETO

HONORIS CAUSA

SCIENTIARUM TECHNICARUM DOCTORIS NOMEN ET HONORES
 IURA ET PRIVILEGIA OMNIA CONTULIMUS

IN EIUSQUE REI FIDEM

HASCE LITTERAS POLYTECHNICAE WRATISLAVIENSIS SIGILLO SANCIENDAS CURAVIMUS

WRATISLAVIAE DIE XIV MENSIS NOVEMBRIS ANNO MMI

IANUSSIUS SZAFRAN
 H.T. DECANUS

ANDREAS MULAK
 H.T. RECTOR

IAROSLAUS JUCHNIEWICZ
 PROMOTOR

Jest autorem lub współautorem ponad 220 publikacji naukowych oraz dwóch książek, z których jedna – *Hochspannungs-Versuchstechnik* doczekała się pięciu wydań. Pozycja naukowa Profesora Fesera znalazła swoje odbicie w powołaniu Go na członka IEEE w randze Fellow, w powierzaniu Profesorowi przewodnictwa w pracach komitetów i grup roboczych takich organizacji międzynarodowych jak Międzynarodowa Komisja Normalizacyjna czy Konferencja Wielkich Sieci Elektrycznych. Za całokształt działalności został w 1995 r. wyróżniony nagrodą CIGRE. W Niemczech jest członkiem Deutsche Forschungs-Gemeinschaft, a od 1996 r. – doradcą w Ministerstwie Nauki. Jest promotorem 30 doktorów oraz recenzentem wielu rozpraw doktorskich i konkursów profesorskich w Niemczech i za granicą.

W aktywnej współpracy międzynarodowej Profesora Fesera ważne miejsce zajmują kontakty z nauką polską, szczególnie z Politechniką Wrocławską, z którą współpracuje od kilkunastu lat. Do najważniejszych form tych kontaktów należą inspiracja i pomoc w zakresie nowych kierunków badań, takich jak: techniki impulsowe, kompatybilność elektromagnetyczna, komputeryzacja miernictwa wysokonapięciowego, diagnostyka układów izolacyjnych, energetyka rozproszona; ponadto promowanie dorobku naukowego pracowników Politechniki Wrocławskiej dzięki udostępnianiu w trakcie ich staży unikatowych narzędzi badawczych, będących w dyspozycji instytutu w Stuttgarcie oraz współuczestnictwo w międzynarodowych programach badawczych i współorganizacja cyklicznych (co dwa lata) spotkań naukowych, na których prezentowane są postępy aktualnie prowadzonych badań i wspólnych publikacji.

W uznaniu zasług dla Politechniki Wrocławskiej Profesor Kurt Feser został w 1995 r. wyróżniony Złotą Odznaką Politechniki.

Uroczysta promocja nadania tytułu doktora honoris causa Politechniki Wrocławskiej Profesorowi Feserowi odbyła się 15 listopada 2001 r.

Profesor Philippe Busquin

ur. 1941 r.

P

hilippe Busquin urodził się 6 stycznia 1941 r. w Feluy w Belgii. Z wykształcenia jest fizykiem. Studia ukończył w 1962 r. na Wolnym Uniwersytecie w Brukseli. W 1971 roku uzyskał stopień typu undergraduate w dziedzinie filozofii, a następnie w 1976 r. – doktorat z nauk przyrodniczych w dziedzinie ekologii jako jeden z jej prekursorów.

Pracę naukową Philippe Busquin rozpoczął bezpośrednio po studiach jako asystent wykładowca na Wydziale Medycyny Wolnego Uniwersytetu w Brukseli i pracował tam w latach 1962–1977 r., jednocześnie był wykładowcą w Kolegium Nauczycielskim w Navelles. W latach 1978–1980 był przewodniczącym Zarządu Instytutu Pierwiastków Promieniotwórczych.

Kariere polityczną rozpoczął w 1977 r. Został wówczas członkiem Zarządu Prowincji Hainaut. Kolejne szczeble kariery politycznej to: członek Izby Reprezentantów Parlamentu Belgijskiego (1978–1995), Minister Edukacji Narodowej (1980), Minister Spraw Wewnętrznych (1981). W latach 1982–1985 pełnił w Walonii funkcję Ministra ds. Budżetu i Energii, następnie funkcję Ministra Gospodarki Walonii (1988) oraz Ministra Polityki Społecznej (1988–1992).

Od 1992 roku jest przewodniczącym Partii Socjalistycznej Belgii, wiceprzewodniczącym Międzynarodówki Socjalistycznej oraz Ministrem Stanu.

W latach 1995–1997 był wiceprzewodniczącym Europejskiej Partii Socjalistycznej. W 1995 roku został burmistrzem Seneffe oraz członkiem Senatu.

W 1999 roku wybrano Philippe'a Busquina do Parlamentu Europejskiego, a wkrótce został Komisarzem Unii Europejskiej ds. Badań Naukowych. Według Jego opinii, kraje europejskie mogą zapewnić sobie dobrobyt oraz nadażyć za Stanami Zjednoczonymi wyłącznie przez zwiększenie nakładów na naukę. Dzięki staraniom Komisarza Philippe'a Busquina Rada Europejska uchwaliła zwiększenie środków finansowych na badania i rozwój do poziomu trzech procent PKB do 2010 r. Philippe Busquin rozwija ideę Europejskiej Przestrzeni Badawczej (ERA – European Research Area) i jest współtwórcą takich instrumentów jak Piąty i Szósty Program Ramowy. Istotą tego projektu jest połączenie wysiłków rozproszonych dotąd krajowych struktur badawczych i stworzenie w Europie złożonej sieci badawczej i naukowej, która byłaby w stanie przywrócić Europie wiodącą rolę w dziedzinie badań naukowych i ich zastosowań. Profesor Busquin ma duży udział w realizowaniu koncepcji społeczeństwa opartego na wiedzy, możliwej dzięki koordynacji działań w dziedzinie nauki, edukacji, szkolenia zawodowego oraz innowacji technologicznych. Szczególną rolę mają tu do spełnienia uniwersytety, gdzie wiedza powstaje i gdzie nauka łączy się z edukacją. Wyrazem Jego udziału w tej misji oraz Komisji Europejskiej jest dokument *Rola uniwersytetów w Europie wiedzy*, w którym opisuje obecny stan uniwersytetów europejskich, nowe wyzwania stojące przed nimi, a przede wszystkim podaje sposoby przekształcenia europejskich uniwersytetów tak, by mogły stać się światowym punktem odniesienia. Dokument ten, szeroko w Europie dysku-

Q.F.F.

F.Q.S.

NOS

THADDAEUS LUTY

SCIENTIARUM CHEMICARUM DOCTOR INGENIARIUS HABILITATUS
 SCIENTIARUM CHEMICARUM PROFESSOR ORDINARIUS
 POLYTECHNICAE WRATISLAVIENSIS HOC TEMPORE RECTOR MAGNIFICUS

IANUSSIUS SZAFRAN

SCIENTIARUM TECHNICARUM DOCTOR INGENIARIUS HABILITATUS
 SCIENTIARUM TECHNICARUM PROFESSOR
 FACULTATIS ELECTRICAE HOC TEMPORE DECANUS SPECTABILIS

ANDREAS WISZNIEWSKI

SCIENTIARUM TECHNICARUM DOCTOR INGENIARIUS HABILITATUS
 SCIENTIARUM TECHNICARUM PROFESSOR ORDINARIUS
 PROMOTOR RITE CONSTITUTUS

IN VIRUM CLARISSIMUM

PHILIPPUM BUSQUIN

UNIONIS EUROPAEAE SCIENTIAE PERVESTIGANDAE COMMISSARIUM

EX AMPLISSIMI SENATUS POLYTECHNICAE WRATISLAVIENSIS DECRETO

HONORIS CAUSA

SCIENTIARUM TECHNICARUM DOCTORIS NOMEN ET HONORES
 IURA ET PRIVILEGIA OMNIA CONTULIMUS

IN EIUSQUE REI FIDEM

HASCE LITTERAS POLYTECHNICAE WRATISLAVIENSIS
 SIGILLO SANCIENDAS CURAVIMUS

WRATISLAVIAE DIE XXIII MENSIS MAII ANNO MMIII

IANUSSIUS SZAFRAN
 H.T. DECANUS

THADDAEUS LUTY
 H.T. RECTOR

ANDREAS WISZNIEWSKI
 PROMOTOR

towany, jest zbiorem wytycznych i zadań stawianych uniwersytetom. Ma być pomocny w dążeniu do osiągnięcia czołowej pozycji w świecie oraz w dostosowaniu ich do nowej roli, jaką mają odegrać w społeczeństwie wiedzy:

Jeśli chcemy odgrywać czołową rolę w globalnym społeczeństwie opartym na wiedzy, Europa musi wzmocnić swoje uniwersytety. Uniwersytety stanowią centra badań i edukacji jako bieżący regionalnego rozwoju gospodarczego. Inwestowanie w uniwersytety stanowi jedną z najlepszych inwestycji, jaką możemy poczynić dla przyszłości.

Ogromne są też zasługi Pana Philippe'a Busquina we wspieraniu udziału nauki polskiej w budowaniu Europejskiej Przestrzeni Badawczej oraz w rozwijaniu badań naukowych w naszym kraju. Wyraża się to w takich działaniach, jak wymiana uczonych, budowa infrastruktury badawczej (m.in. zyskał środki na rozbudowę zaplecza do badań nad biologią molekularną), polityka naukowa, a także w inicjatywach, np. Joint Research Centre i Enlargement Action.

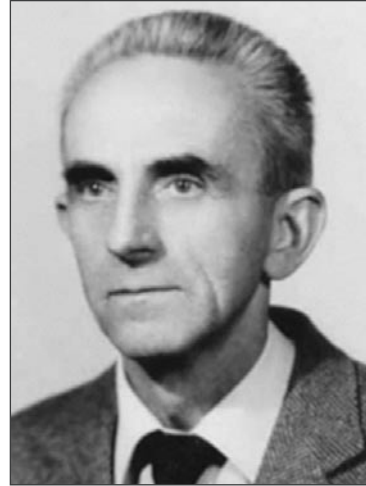
Swoje poglądy i idee prezentował wielokrotnie zarówno w licznych artykułach publikowanych w poważnych czasopismach naukowych, jak i w wystąpieniach i przemówieniach w trakcie różnego rodzaju konferencji, seminariów i sympozjów naukowych. Ten dorobek pokazuje, jak istotny jest Jego wpływ na kształtowanie wspólnotowej polityki naukowej.

Pan Philippe Busquin to polityk, mąż stanu, organizator europejskiej nauki, niezawodny przyjaciel polskich uczonych.

Podczas uroczystej promocji 23 maja 2003 r. uzyskał tytuł doktora honoris causa Politechniki Wrocławskiej.

Profesor Marian Cegielski

ur. 1925 r.

Marian Cegielski urodził się 29 lipca 1925 roku w Tarnopolu. Od lipca 1944 r. do czerwca 1945 r. pracował na robotach przymusowych w Niemczech. Jesienią 1946 r. został przyjęty na rok wstępny Politechniki Wrocławskiej, który ukończył w 1947 r. z wynikiem bardzo dobrym i został wpisany na Wydział Mechaniczno-Elektrotechniczny Uniwersytetu i Politechniki Wrocławskiej. Studia ukończył w 1952 roku, przy czym w ostatnim roku studiów pracował w Zakładzie Energetycznym Okręgu Dolnośląskiego we Wrocławiu, wykonując pracę dyplomową pod tytułem *Modernizacja rozdzielni wysokiego napięcia*.

Po otrzymaniu dyplomu magisterskiego nakazem pracy został przeniesiony do Zakładu Elektroenergetycznego Katedry Gospodarki Energetycznej Politechniki Wrocławskiej. Z dniem 1 sierpnia 1952 roku rozpoczął pracę naukową i po reorganizacjach Uczelni pracuje do dzisiaj w Instytucie Energoelektryki. Rada Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej nadała mu stopień doktora nauk technicznych w 1961 roku, a stopień naukowy doktora habilitowanego w 1969 r. Tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego otrzymał w 1982 roku, a stanowisko profesora zwyczajnego w 1991 roku. W latach sześćdziesiątych pełnił funkcję zastępcy kierownika Katedry Systemów Energetycznych Politechniki Wrocławskiej, a w latach siedemdziesiątych – funkcję kierownika Zakładu Sieci i Systemów Elektroenergetycznych (do 1995 r.), przy czym w okresie 1976–1979 pełnił obowiązki kierownika Zakładu Automatyki i Sterowania w Energetyce (w zastępstwie prof. A. Wiszniewskiego, pełniącego w tym czasie funkcję dziekana na uniwersytecie w Benghazi). W latach 1958–1964 i 1968–1972 pracował równocześnie w IASE w charakterze kierownika Zakładu Naukowego Systemów Energetycznych. Od 1969 roku do dnia dzisiejszego jest kierownikiem seminarium naukowego o charakterze ogólnokrajowym. Oprócz tego pełnił funkcję członka Towarzystw Naukowych: PTETiS, PTC, WTN. Z ramienia PAN był członkiem Zespołu Koordynującego Współpracę Akademii Nauk Europy Wschodniej. Od ponad 50. lat jest członkiem SEP (członek zarządu Oddziału, przewodniczący Sądu Koleżeńskiego 1987–1994, członek Komisji ds. II Kongresu Nauki Polskiej, rzeczoznawca SEP, członek Sekcji Energetycznej, przewodniczący Sekcji Odczytowej, twórca i wieloletni przewodniczący Oddziałowej Komisji ds. Młodzieży i Studentów, a także wiceprzewodniczący tej Komisji przy Zarządzie Głównym SEP. Należy wspomnieć, że Komisja ta działała nawet wśród studentów polskich w Uniwersytecie w Dreźnie).

Badania naukowe prof. M. Cegielskiego dotyczą zagadnień wykorzystywania metod statystycznych do określania parametrów stanów pracy systemów elektroenergetycznych. Zajmował się również sposobami jakościowej i ilościowej oceny stabilności lokalnej systemu oraz optymalizacji jego konfiguracji. Do Jego osiągnięć należy zaliczyć kierowanie pracami w obszarze weryfikacji wstępnej danych pomiarowych w systemie on-line Krajowej

PRIAZOVSKY STATE TECHNICAL
UNIVERSITY

DIPLOMA

Honorable Doctor of Science

The title of Honorable Doctor of Science of
Priazovsky State Technical University
is awarded to

MARIAN ZEGEŁSKI

for his contribution to power engineering; development and consolidation
of scientific links between Wroslaw Technical University in Poland
and Priazovsky State Technical University in Ukraine

Issued by the Academic Council of PSTU
October 23, 1997

Chairman of the Academic Council
Rector of the University
Academician

I.V. Zhezhchenko

Secretary of the Academic Council
Candidate of Historical Sciences
Docent

N.I. Krylova

Dyspozycji Mocy oraz analiz odpowiedzi systemu elektroenergetycznego na wymuszenia. Prace te znalazły swój wyraz w postaci wdrożonych programów, za które otrzymał dwie nagrody zespołowe Ministra. W zakresie tych prac istnieje współpraca z ośrodkami zagranicznymi, uwieczniona pięcioma opublikowanymi monografiami habilitacyjnymi, w tej liczbie trzema pracami wyróżnionymi nagrodami PAN. Przewodniczył Komitetom Organizacyjnym Sympozjów Międzynarodowych, a także przewodniczył lub opracowywał referaty generalne na wielu konferencjach ogólnokrajowych. W latach od 1975 do 1978 pełnił funkcję prodziekana, a następnie w latach 1984–1990, przez dwie kadencje, funkcję dziekana Wydziału Elektrycznego. Przez trzy kadencje, w latach 1991–2000, był członkiem Centralnej Komisji ds. Tytułów i Stopni Naukowych, a w latach 1994–2000, przez dwie kadencje, był członkiem Komitetu Badań Naukowych (Zespół T-10). Był także członkiem licznych gremiów kwalifikujących do nagród, jak np. nagrody Siemens'a czy Polskiej Akademii Nauk, gdzie skutecznie promował środowisko naukowe Politechniki Wrocławskiej.

Istotne osiągnięcia prof. M. Cegielskiego to sto kilkadziesiąt publikacji, również w najważniejszych czasopismach i materiałach konferencji międzynarodowych, a także kilka ważnych książek w zakresie systemów elektroenergetycznych: *Poradnik inżyniera elektryka*, tom III, rozdz. 7; *Wyznaczanie impedancji zastępczej SEE w warunkach ruchowych*, monografia; *Normirovanie pokazatelej kačestva električeskoj energii i ich optimalizacija* (Akademia Nauk ZSRR); *Sieci i systemy elektroenergetyczne* (573 s.), Wyd. PWN; *Automatyzacja sieci i systemów elektroenergetycznych*, podręcznik akademicki, Wyd. PWr. oraz wiele innych. Był promotorem dwunastu rozpraw doktorskich oraz opiekunem siedmiu rozpraw habilitacyjnych (także zagranicznych), a Jego trzech habilitantów ma tytuły naukowe profesora. Był ponadto recenzentem 38 rozpraw doktorskich i habilitacyjnych oraz wniosków do tytułu profesora. Niezależnie ponad 100 rozpraw i wniosków recenzował w ramach działalności Centralnej Komisji i Fundacji Nauki Polskiej. Liczby te nie uwzględniają recenzji projektów, opracowywanych w ramach pracy w KBN. Stworzył znaną w kraju i na świecie szkołę naukową, związaną z badaniami systemów elektroenergetycznych. Profesor Cegielski ma także wielkie zasługi dla rozwoju środowiska naukowego elektroenergetyków polskich. W czasie swojej długoletniej kariery naukowej kierował zakładami naukowymi i seminariami w Politechnice Wrocławskiej i IASE. Był twórcą i wieloletnim (pięć kadencji) przewodniczącym Sekcji Systemów Elektroenergetycznych Polskiej Akademii Nauk. Był członkiem Prezydium Komitetu Elektrotechniki PAN, członkiem prezydiального Komitetu Problemów Energetyki PAN, członkiem Rad Naukowych wielu instytucji (m.in. Instytutu Automatyki Systemów Energetycznych, Instytutu Cuprum, Instytutu Elektrotechniki w Międzyzlesiu k. Warszawy). Jest członkiem honorowym PTETiS (1996 r.), a także członkiem honorowym Stowarzyszenia Elektryków Polskich (1994 r.) oraz otrzymał tytuł Honorowego Przewodniczącego Sekcji Systemów Elektroenergetycznych Komitetu Elektrotechniki PAN. International Biographical Centre Cambridge uhonorował Profesora Cegielskiego tytułem „The lifetime of Achievement One Hundred – 2005”.

Potwierdzeniem zasług Profesora są zagraniczne zaproszenia do recenzowania monografii habilitacyjnych, a także wyróżnienia i medale, m.in. tytuł doktora honoris causa Azov State Technical University w Mariupolu na Ukrainie. Został odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem Politechniki Wrocławskiej, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Złotym Krzyżem Zasługi.

Uroczysta promocja, podczas której Profesor Cegielski otrzymał tytuł doktora honoris causa Politechniki Wrocławskiej, odbyła się 23 października 1997 r.

*Wybitne osobowości
Wydziału*

W

ielu pracowników Wydziału Elektrycznego, zwłaszcza profesorów i docentów, wniosło w ciągu minionych 60 lat ogromny wkład naukowy i dydaktyczny, a także organizacyjny, w rozwój Uczelni, uwieńczony uzyskaniem znaczącej pozycji akademickiej Wydziału nie tylko w kraju, ale również poza jego granicami. Nie sposób

w krótkiej notatce uhonorować wszystkich zasłużonych. Można wymienić jedynie osoby najbardziej znane, na zasadzie *primus inter pares*.

Profesor Kazimierz Idaszewski – absolwent Wydziału Mechaniczno-Elektrotechnicznego Politechniki w Brunszwiku, od 1918 roku pracownik naukowy Politechniki Lwowskiej (od 1920 profesor nadzwyczajny). Wybitny specjalista z dziedziny maszyn i metrologii elektrycznej, wychowawca wielu znakomitych uczonych i inżynierów elektryków, twórca i organizator Wydziału Mechaniczno-Elektrotechnicznego w Politechnice Wrocławskiej. Założyciel samodzielnego Wydziału Elektrycznego, uznawany powszechnie za „ojca” tego Wydziału.

Profesor Jerzy Ignacy Skowroński – absolwent Politechniki Warszawskiej, uczeń prof. K. Drewnowskiego, wielki uczony, wybitny specjalista z dziedziny techniki wysokich napięć i elektrotechnologii. Twórca polskiej szkoły materiałoznawstwa elektrycznego i elektrotechnologii. Organizator i wieloletni dyrektor Oddziału Technologii Materiałoznawstwa Elektrotechnicznego Instytutu Elektrotechniki we Wrocławiu. Członek rzeczywisty PAN, pierwszy dziekan samodzielnego Wydziału Elektrycznego, doktor honoris causa Politechniki Wrocławskiej. Jego imieniem nazwano nowy Gmach Elektryczny D-1.

Profesor Eugeniusz Kuczyński – absolwent Wydziału Mechanicznego Politechniki Lwowskiej. W 1924 roku został mianowany profesorem Państwowej Szkoły Technicznej we Lwowie, gdzie prowadził wykłady z obróbki metalu i drewna. Tytuł doktora nauk technicznych uzyskał w 1948 r. w Politechnice Gdańskiej. 30 marca 1948 r. został mianowany profesorem nadzwyczajnym Katedry Obróbki Metali Politechniki Wrocławskiej. Swoje zainteresowania naukowe skoncentrował na metodach obliczania przekładni kół zębatach.

Profesor Paweł Jan Nowacki – absolwent Politechniki Lwowskiej, uczeń prof. K. Idaszewskiego, wybitny uczony, wszechstronnie uzdolniony, specjalista w dziedzinach maszyn elektrycznych, miernictwa elektrycznego, elektroenergetyki (w tym i jądrowej) oraz automatyki. W okresie wojny pułkownik lotnictwa w RAF-ie, jako wybitny specjalista urządzeń radarowych. Wieloletni kierownik Katedry Maszyn Elektrycznych Politechniki Wrocławskiej, Katedry Miernictwa Elektrycznego Politechniki Warszawskiej oraz dyrektor naczelny Instytutu Badań Jądrowych PAN. Członek wielu liczących się na świecie międzynarodowych towarzystw naukowych.

Profesor Jan Kozuchowski – absolwent Wydziału Elektrycznego Politechniki Warszawskiej i Wyższej Szkoły Handlowej w Warszawie, wybitny elektroenergetyk. Twórca Katedry Gospodarki Elektrycznej, a następnie Katedry Systemów Energetycznych. W czasie wojny żołnierz II Dywizji Strzelców Podhalańskich. Organizator i kierownik naukowo-badawczego Zakładu Elektroenergetyki, a następnie branżowego Instytutu Automatyki Systemów Energetycznych (IASE), którego był wieloletnim dyrektorem.

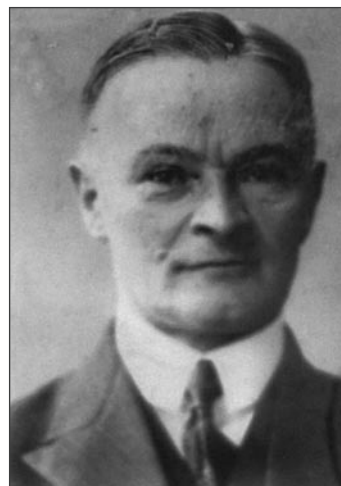
Profesor Roman Kurdziel – absolwent Politechniki Lwowskiej, wybitny dydaktyk, autor fundamentalnych podręczników z podstaw elektrotechniki. Wieloletni kierownik Katedry Urządzeń Elektrycznych, a następnie Katedry Elektrotechniki Ogólnej Politechniki Wrocławskiej. Dziekan Wydziału i prorektor Uczelni.

Profesor Jan Trojak – wybitny specjalista i dydaktyk w dziedzinie automatyki elektroenergetycznej i zabezpieczeniowej, autor pierwszego podręcznika w tej dziedzinie. W 1939 roku dowódca plutonu łączności 12. Dywizji Piechoty. Twórca i kierownik Katedry Zabezpieczeń i Automatyki w Energetyce, a następnie Instytutu Energoelektryki, wieloletni ich kierownik i dyrektor. Doktor honoris causa Politechniki Wrocławskiej.

Profesor Konstanty Wołkowiński – absolwent Politechniki Lwowskiej, od 1 października 1945 r. pracownik naukowy Politechniki Wrocławskiej. W okresie wojny żołnierz Ludowego Wojska Polskiego. Wybitny specjalista i dydaktyk z dziedziny urządzeń elektrycznych. Wieloletni dziekan Wydziału Elektrycznego. Autor wielu prac naukowych z dziedziny projektowania i eksploatacji elektrowni i stacji elektroenergetycznych.

Doc. dr Halina Pidek-Łopuszańska – nauczyciel akademicki Uniwersytetu Jagiellońskiego, pracownik Instytutu PAN i Politechniki Wrocławskiej. Pełniła funkcję kierownika Katedry Matematyki, a także prodziekana na Wydziale Elektrycznym i prodziekana na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki. Wybitny i zasłużony nauczyciel akademicki, wychowawca wielu pokoleń magistrów inżynierów elektryków.

Profesor Kazimierz Idaszewski

Urodził się w Nochowie, pow. Śrem, w 1878 r. Studia ukończył w 1903 r. w Brunszwiku, a stopień doktora z elektrochemii uzyskał w 1904 r. na tej samej uczelni. Od 1903 roku był asystentem w Katedrze Elektrotechniki Ogólnej Politechniki w Brunszwiku. Powrócił do kraju po powołaniu Go na stanowisko profesora nadzwyczajnego i kierownika Katedry Miernictwa Elektrycznego na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lwowskiej (1920). Profesor zwyczajny od 1929 r. W latach 1930–1941 kierował Katedrą Maszyn Elektrycznych Politechniki Lwowskiej.

W 1945 roku został mianowany dziekanem Wydziału Elektrycznego Politechniki Śląskiej w Gliwicach z siedzibą w Krakowie. We wrześniu 1945 roku podjął się funkcji organizatora i dziekana Wydziału Mechaniczno-Elektrotechnicznego przyszłej Politechniki Wrocławskiej. W kwietniu 1946 roku ustępuje ze stanowiska dziekana i zajmuje się prowadzeniem Katedry Pomiarów Elektrycznych i Katedry Maszyn Elektrycznych. Odznaczony Krzyżem Kawalerskim (1950) i Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski (1954). Autor dwóch obszernych skryptów: *Maszyny prądu stałego* i *Pomiary elektryczne* i promotor dwóch prac doktorskich. W roku 1947 był pierwszym prezesem oddziału wrocławskiego SEP. W roku 1951 został członkiem zwyczajnym Warszawskiego Towarzystwa Naukowego.

Kazimierz Idaszewski ukończył studia i uzyskał stopień doktora na Wydziale Mechaniczno-Elektrotechnicznym Politechniki w Brunszwiku. Po kilkunastu latach pracy inżynierskiej w firmie Siemens, w 1920 roku został profesorem nadzwyczajnym miernictwa elektrycznego na Politechnice Lwowskiej. W 1945 roku, po kilkumiesięcznej pracy w Politechnice Śląskiej, przybywa do Wrocławia, aby organizować pracę Oddziału Elektrycznego, należącego do Wydziału Mechaniczno-Elektrotechnicznego Politechniki Wrocławskiej.

W dniu 15 listopada 1945 r. w budynku przy ul. Smoluchowskiego 19 (obecnie budynek A-5) wygłasza pierwszy powojenny wykład akademicki z maszyn elektrycznych, inaugurujący działalność polskiego szkolnictwa wyższego we Wrocławiu. Rocznica tego wydarzenia jest obecnie obchodzona jako Święto Politechniki Wrocławskiej.

Jako wybitny specjalista z maszyn i metrologii elektrycznej prof. Kazimierz Idaszewski wychował wielu uczonych i inżynierów elektryków. Pełnił szereg funkcji organizacyjnych i naukowych na uczelni i poza nią. Uzyskał wiele nagród i odznaczeń, a w roku 1958 (80-lecie urodzin) został uhonorowany Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski. Uznawany jest za „ojca” Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej. Zawsze pogodny i życzliwy, do końca szanowany i podziwiany przez swoich uczniów, współpracowników i przyjaciół. Zmarł 14 stycznia 1965 r. Został pochowany na cmentarzu przy ul. Bujwida we Wrocławiu.

Profesor Idaszewski miał cztery siostry i trzech braci. Był żonaty, ale bezdzietny.

Poniżej publikujemy życiorys, zredagowany własnoręcznie przez Profesora po roku 1958. Napisany oryginalnym stylem prof. Idaszewskiego, przedstawia nie tylko wydarzenia z Jego życia, ale również niektóre przemyślenia, poglądy i wiele faktów historycznych. Życiorys dostarczył dr hab. inż. Bogusław Karolewski, wnuk jednej z siostr prof. Idaszewskiego, adiunkt Instytutu Maszyn, Napędów i Pomiarów Elektrycznych Politechniki Wrocławskiej. Instytut ten mieścił się w budynku, w którym kiedyś pracował prof. Kazimierz Idaszewski.

Życiorys

Urodziłem się 16 stycznia 1878 r. w Nochowie, pow. Śrem (Wielkopolska), gdzie ojciec mój był nauczycielem szkoły powszechnej. Początkowo chodziłem też do wspomnianej szkoły, a w roku 1889 wstąpiłem do 9-klasowego gimnazjum typu klasycznego w Śremie.

Po zdaniu matury dnia 26 III 1898 r. zapisałem się na Wydział Mechaniczno-Elektrotechniczny Politechniki w Brunszwiku i tamże zdałem dnia 16 I 1903 r. z odznaczeniem („mit Auszeichnung”) egzamin dyplomowy jako inżynier-elektryk. Mając pociąg również do chemii, a specjalnie do elektrochemii, zajmowałem się podczas studiów również tą gałęzią wiedzy technicznej i zaraz po zdaniu egzaminu dyplomowego zabrałem się w laboratorium elektrochemicznym do pracy doktorskiej z dziedziny elektrochemii.

Załatwiwszy się z częścią laboratoryjną pracy doktorskiej, objąłem z dniem 1 października 1903 r. posadę asystenta na Politechnice Lwowskiej przy Katedrze prof. Dzieślewskiego. Tutaj uruchomiłem laboratorium maszyn elektrycznych oraz napisałem pracę doktorską „Versuche über das elektrolytische Verhalten von Schwefelkupfer”. Na podstawie tej pracy uzyskałem dnia 25 czerwca 1904 r. na Politechnice w Brunszwiku również z odznaczeniem stopień doktora-inżyniera (Dr-Ing.). Jestem pierwszym Polakiem, który stopień ten za granicą otrzymał, drugim (rok później) był profesor Akademii Górniczej w Krakowie, który stopień ten uzyskał na Politechnice w Hanowerze.

We wrześniu 1904 r. przeniósłem się do Berlina, otrzymawszy posadę inżyniera w fabryce maszyn elektrycznych (Dynamowerk) światowej firmy Siemens-Schuckertwerke. W firmie tej pracowałem bez przerwy do 31 X 1919 r. Pierwsze lata byłem czynny w oddziale badania maszyn elektrycznych (Prüffeld), a potem w biurze obliczania maszyn prądu stałego. Podczas mej bytności u Siemensa miałem sposobność zapoznać się z zapotrzebowaniem prądu stałego i trójfazowego do najrozmaitszych celów, gdyż wiele podróżywałem, by w elektrowniach prądu stałego i trójfazowego, w fabrykach i na okrętach załatwić próby odbiorcze i życzenia, względnie skargi klientów.

Z mej działalności firma była bardzo zadowolona, o czym świadczy prócz podwyższenia pensji, nagroda w wysokości 1000 marek, którą otrzymałem 10 VII 1913 r. „Wir freuen uns, Ihnen mitteilen zu können, dass wir auf Vorschlag Ihres Bureauvorstandes, des Herrn Fahrmacher, beschlossen haben, Ihnen mit Rücksicht auf die von Ihnen entwickelte rege Tätigkeit auf einmalige zuwendung von M.1000 zu bewilligen, die wir Ihnen am 1 August d.Js. auszahlen werden”.

W firmie S.S.W. pracowałem do 31 X 1919 r., po czym wróciłem do kraju.

Pracując w S.S.W. byłem w stałym kontakcie z prof. Dzieślewskim i za Jego inicjatywę zostałem z dn. 1 I 1920 r. mianowany profesorem nadzwyczajnym miernictwa elektrycznego na Politechnice Lwowskiej. Stanowisko profesora przyjąłem w nadziei intensywniejszej pracy naukowej, lecz zawiodłem się gruntownie.

Laboratorium elektryczne zastałem z powodu wojny światowej w opłakanym stanie. Trzeba więc było je znowu organizować, szkolić siły pomocnicze i w miarę wzrostu liczby studentów starać się o nowe ubikacje i kredyty na zakup dalszych maszyn i przyrządów, których brak stale dawał się odczuwać.

Poza tym w roku 1921/22 wobec braku innych kwalifikowanych sił naukowych we Lwowie zlecono mi, aż do czasu utworzenia Katedry Maszyn Elektrycznych (w 1929 r.), wykłady z maszyn elek-

trycznych. W lipcu 1923 r. zostałem przewodniczącym Komitetu Budowy Instytutu Elektrycznego, która to budowa nie doszła jednak do skutku, mimo że plany budowy były gotowe i zwieziono już około pół miliona cegieł, gdyż Senat Politechniki w roku 1927/28 dał pierwszeństwo budowie biblioteki.

W r. 1924/25 musiałem z powodu śmierci prof. Dzieślewskiego zastępować profesora katedry elektrotechniki ogólnej, aż udało mi się na tę katedrę jako profesora pozyskać dra inż. Fryzego.

Od 1924 r. do lipca 1938 byłem przewodniczącym komisji egzaminu dyplomowego dla oddziału elektrycznego, w r. 1926/27 dziekanem wydziału mechanicznego, a potem kilka razy delegatem do Senatu.

W jesieni 1930 r. ustąpiłem z Katedry Pomiarów Elektrycznych i objąłem Katedrę Maszyn Elektrycznych (dekret z dn. 30 X 1930 r.) by w ten sposób umożliwić powołanie na Katedrę Pomiarów Elektrycznych dr inż. Włodzimierza Krukowskiego.

Jeszcze bowiem w Berlinie opowiadano mi, że w filii Siemens w Norymberdze pracuje Polak, dr Krukowski, wyjątkowo wybitny specjalista liczników elektrycznych i będąc na wiosnę 1930 r. w Warszawie dowiedziałem się przypadkowo, że dr Krukowski wrócił do Warszawy, ale z zajmowanej posady nie jest zadowolony. Chętnie też zgodził się na moją propozycję.

Naturalnie, by Katedrę Maszyn Elektrycznych związaną z projektami postawić na odpowiednim poziomie, rozpoczęła się nowa robota organizacyjna.

W roku 1938/39 zlecono mi wykłady „Zarys maszyn elektrycznych i transformatorów” dla teletechników i „Zarys elektrotechniki” dla Oddziału Maszynowego.

Gdy we wrześniu 1939 r. wybuchła wojna polsko-niemiecka i wojska rosyjskie zajęły Lwów, Politechnika nadal była czynna i ja nadal byłem kierownikiem Katedry Maszyn Elektrycznych. Natomiast gdy w czerwcu 1941 r. Lwów został zajęty przez wojska niemieckie, to Politechnikę zamknięto. Przeto by mieć jakieś zajęcie, wykładałem zasady elektrotechniki w Rzemieślniczej Szkole Zawodowej, z językiem wykładowym polskim od listopada 1942 do maja 1943 r., aż z powrotem została otwarta Politechnika pod nazwą „Państwowe techniczne kursy fachowe” („Staatliche Technische Fachkurse”), na których powierzono mi Katedry Maszyn i Miernictwa Elektrycznego.

W połowie lipca 1944 r., gdy na odmianę znowu wojska rosyjskie przybliżyły się do Lwowa, wyjechałem do Krakowa, a stamtąd udało mi się po wielkiej tułaczce dostać się z końcem grudnia do rodzeństwa w poznańskim.

Dowiedziawszy się w lutym 1945 r. z gazety „Wolność”, że w Łodzi ma powstać Uniwersytet łącznie z Politechniką, zgłosiłem się zaraz pod wskazanym adresem, lecz niestety list wrócił z dopiskiem, że organizator profesor dr Łubnicki wyjechał nie zostawivszy adresu.

Zgłosiłem się przeto zaraz do Krakowa, otrzymawszy w międzyczasie wiadomość o zamiarach założenia Politechniki w Krakowie. W maju zostałem powołany jako dziekan i organizator Wydziału Elektrycznego Politechniki Śląskiej z tymczasową siedzibą w Krakowie.

W akademii Górniczej w Krakowie były bowiem do dyspozycji laboratoria elektryczne potrzebne do kształcenia inżynierów elektryków, a w Gliwicach jeszcze ich nie było.

W lipcu 1945 r. przyjechał do Krakowa prof. dr St. Kulczyński, ówczesny pełnomocnik rządu do spraw szkolnictwa wyższego we Wrocławiu i zaprosił rektora i dziekanów, by zwiedzili Politechnikę i orzekli, czy warto Politechnikę Wrocławską uruchomić, lub nie.

Zdania uczestników wizytacji były podzielone. Część z nich domagała się przydzielenia części przyrządów dla Uniwersytetu Wrocławskiego oraz wywiezienia reszty pozostałego ze zniszczeń wojennych majątku Politechniki do Gliwic lub Warszawy. Projektowi temu stanowczo się sprzeciwiłem, wskazując nierealność przeprowadzenia demontażu sprzętu, w danej chwili najbogatszego w Polsce.

Rektor Kulczyński przychylił się do mego zdania i udało mi się Politechnikę we Wrocławiu uratować. Zarazem Rektor Kulczyński zaproponował mi, bym objął organizację i dziekanat Wydziału Elektromechanicznego, na co się zgodziłem. Dlatego też, skoro wykłady i ćwiczenia w Krakowie, z końcem września 1945 r. skończyły się, przeniósłem się zaraz do Wrocławia, mimo że w Gliwicach miałem zapewniony domek jednorodzinny z ogrodem owocowym, a we Wrocławiu otrzymałem wprowadzie mieszkanie 4-pokojowe. Z tych były jednak tylko 2 pokoje urządzone i to przez żonę obecnego prof. Jellonka,

na którego wyjazd do Wrocławia zaraz w lipcu zgodziłem się, a 2 pokoje były puste i częściowo nawet bez ram okiennych.

We Wrocławiu miałem jeszcze więcej pracy niż poprzednio w Krakowie, gdyż przy uruchomieniu katedry miałem do pomocy tylko Zbigniewa Orzeszkowskiego, byłego studenta Politechniki Gdańskiej, a na wiadomość, że przeniostem się do Wrocławia, szereg studentów lat wyższych przyjechało za mną. Przeto mimo zatrudnienia w dziekanacie i poza tym w rektoracie, gdyż prorektor Sucharda często wyjeżdżał do kolegów w Gliwicach, trzeba się było starać, by ćwiczenia w laboratorium i wykłady jak najrychlej się rozpoczęły. Przy wytężonej pracy od rana do wieczora miałem pierwszy wykład dnia 15 XI 1945 r. Był to pierwszy wykład nie tylko na Politechnice Wrocławskiej, lecz zarazem pierwszy wykład na wyższych uczelniach w polskim Wrocławiu.

Rozpoczęcie wykładów było dla mnie początkiem nowych kłopotów, gdyż wykłady na semestrach lat wyższych Oddziału Elektrycznego prowadzili oprócz mnie nieliczni dostępni w tym czasie stali pracownicy (Kotek, Mamak, Jellonek). Profesorowie mechanicy, którzy obiecali, że osiedlą się we Wrocławiu na ogół zawiedli, przede wszystkim z powodu niemożliwości uzyskania mieszkania.

Wobec tego na mnie jako dziekanie spoczął potrójny ciężar: staranie się o wykładowców, przyjmowanie studentów na wydział oraz ułożenie i uruchomienie programu przy pomocy nielicznych wykładowców i to przy wzmożonej pracy jako profesor. Zdarzało się bowiem, że dwa i trzy razy na tydzień musiałem wykładać po cztery i więcej godzin dziennie.

Z początkiem roku 1946 nastąpiła o tyle pewna ulga, że udało mi się do dziekanatu zaangażować sekretarkę (ob. M. Wyzgową), mimo to w kwietniu 1946 r. ustąpiłem ze stanowiska dziekana ze względu na przemęczenie dotychczasową pracą i konieczność zajęcia się rozbudową laboratorium pomiarów i maszyn elektrycznych.

W międzyczasie został też uruchomiony Oddział Mechaniczny i dnia 8 IV 1946 r. odbył się pierwszy egzamin dyplomowy (inżynier Mściwujewski). Ponieważ wykłady dla III roku i ćwiczenia szły bez przerwy aż do września 1946 r., aż studenci r. III ukończyli semestr 6, przeto do lipca 1947 r. dyplom uzyskało już 30 spośród wychowanków Oddziału Elektrycznego.

W roku tym (1947) znowu nie miałem wakacji, gdyż musiałem zastępować prorektora. Wiosną 1947 zachorował bowiem ciężko prorektor Sucharda, a po Jego śmierci (26 lipca) został przez Rektora Kulczyńskiego jako prorektor powołany prof. Zipser z Krakowa, który we wrześniu objął urzędowanie. Że ja nie zostałem prorektorem mimo mego urzędowania w rektoracie, powód był zapewne ten, że ja byłem i jestem zwolennikiem niezależności Politechniki od Uniwersytetu, jak było we Lwowie i w Warszawie, zwłaszcza że na wspólnych zebraniach profesorów Uniwersytetu i Politechniki sprawy Politechniki były rozpatrywane na szarym końcu i to przez ludzi na ogół nie obznajomionych ze stosunkami na Politechnice. Nas profesorów Politechniki było tylko kilku, natomiast rektor Kulczyński był zwolennikiem systemu francuskiego (politechniki połączone z uniwersytetami).

Podczas choroby prof. Suchardy udało mi się Politechnikę we Wrocławiu po raz drugi uratować. Politechniki w Warszawie i Łodzi zwróciły się bowiem do Ministerstwa, że Politechniki w Warszawie, Łodzi, Gdańsku i Gliwicach są wystarczające i stawiały wniosek, by Ministerstwo skasowało Politechnikę we Wrocławiu i urzędnicy przekazali Politechnice Warszawskiej i Łódzkiej. Z tego powodu przyjechało do Wrocławia z polecenia Ministra dwóch starszych panów z Warszawy i jeden profesor z Gdańska.

Z powodu choroby prof. Suchardy ja oprowadziłem tych delegatów od rana do wieczora z tym skutkiem, że delegaci jednomyślnie uznali, że byłoby nonsensem skasować Politechnikę najlepiej w Polsce urządzoną. Dlatego też, gdy Rektor Kulczyński w r. 1950 rozdawał nagrody pracownikom, którzy zasłużyli się przy uruchomieniu Politechniki, ja otrzymałem Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski.

W jesieni r. 1947 nastąpiła pewna ulga, gdyż zjawił się dr Nowacki, który przejął wykłady i laboratorium maszyn elektrycznych. W r. 1949/50 byłem jednak znowu aż nadto zajęty, gdyż musiałem wykładać pomiary elektryczne i prowadzić ćwiczenia w laboratorium elektrycznym dla Oddziału Elektrycznego i Mechanicznego r. III starego systemu oraz dla r. II kursu inżynierskiego.

Poza tym nowa robota rozpoczynała się, gdy w pierwszych dniach września 1949 r. Ministerstwo Oświaty mianowało mnie przewodniczącym komisji weryfikacyjno-egzaminacyjnej dla elektryków, którzy starali się o dyplom zawodowego inżyniera elektryka.

Rozpatrywanie podań kandydatów, korespondencja z nimi, posiedzenia członków komisji itp. zajęły mi wiele czasu, aż wreszcie w maju r. 1954 komisja ta została przez Ministerstwo rozwiązana. Poza tym w semestrach zimowym r. 1951/52 i 1952/53 wykładałem pomiary elektryczne dla Wydziału Łączności.

Obecnie wykładam wprawdzie tylko pomiary elektryczne dla studentów Wydziału Elektrycznego, ale pominiawszy dział konstrukcji przyrządów elektrycznych podlegających docentowi A. Metalowi, Katedra obsługuje dydaktycznie 4 wydziały i to prócz Wydziału Elektrycznego – Wydział Mechaniczny, Mechaniczno-Energetyczny i Wydział Mechanizacji Rolnictwa.

Dlatego też mam do pracy zast. Prof. Zb. Orzeszkowskiego, trzech adiunktów (mgra inż. W. Fułińskiego, R. Gotszalka, A. Koziela) i pięciu starszych asystentów.

Moja współpraca z przemysłem

Przez nawiązanie bezpośrednich kontaktów z zakładami przemysłowymi można zapoznać się z problemami technicznymi i trudnościami, które przemysł ma bieżąco do pokonania. W ten sposób pracownicy Katedry mogą przez wykonanie badań pogłębiać swoje wiadomości zawodowe i poza tym zagadnienia te mogą być też tematem prac naukowych prowadzonych przez Katedrę.

Przeto w latach 1947–1951 wykonano w ramach współpracy z przemysłem szereg ekspertyz, odbiorów, uruchomień, przebudowy, względnie napraw przyrządów, aparatów i urządzeń pomiarowych.

Z powyższych jako ciekawsze z punktu widzenia problematyki pomiarowej są następujące:

1. Pomiary sił elektromagnetycznych, występujących między współpracującymi elementami metalowymi urządzeń pomiarowych w hydrotechnice; wykonawcy: zast. prof. Z. Orzeszkowski, asyst. Gogolewski.

2. Przebudowa kompensatora prądu stałego z zakresu 1200 mV, na zakresy 120 mV i 24 mV z zachowaniem zakresu pierwotnego.

3. Naprawa i cechowanie konduktometrów dla przemysłu cukrowniczego.

4. Naprawa pH-metrów z lampowym układem pomiarowym dla przemysłu i Instytutu Chemii Rolnej.

5. Uruchomienie frezarki uniwersalnej z zastosowaniem własnego układu elektrycznego z systemem blokującym i sterującym z nastawnikami operacyjnymi, z zabezpieczeniem termicznym oraz hamowaniem automatycznym.

6. Ekspertyza łącznie z uruchomieniem specjalnej hamowni do pomiaru dużych silników spalinowych. Na uwagę zasługuje hamulec pomiarowy elektromagnetyczny, sterowany i zasilany lampami rtęciowymi i katodowymi.

7. Uruchomienie przyrządu do pomiaru i sterowania temperatur, łącznie z regulatorem do planowego, z góry ustalonego przebiegu zmian temperatur.

Poza tym wykonano trzy prace dyplomowe, związane tematyką z potrzebami przemysłu:

1. R. Gotszalk: „Stroboskopowe urządzenie do wzorcowania liczników jednofazowych”.

2. T. Halawa: „Urządzenie do wzorcowania liczników jednofazowych metodą synchroniczną”.

3. J. Gogolewski: „Badania liczników trójfazowych energii biernej wyrobu krajowego” (praca doktorska prof. Kołka r. 1946, praca doktorska prof. Kurzawy (r. 1947)).

Począwszy od lata 1952 współpraca z przemysłem odbywa się już za pomocą zakładu (przy Katedrze Pomiarów Elektrycznych jest jeszcze drugi zakład i to Zakład Konstrukcji Elektrycznych Przyrządów Pomiarowych, którego kierownikiem jest doc. A. Metal; naturalnie podaję działalność tylko mego zakładu) – usługowego i naukowego, na który musiałem się zgodzić, choć przewidywałem, że prowadzenie takiego zakładu będzie wymagało dużego wkładu pracy.

Z ważniejszych prac zostały dotychczas wykonane:

1. Aparaty do pomiarów izolacji w maszynach wysokiego napięcia (W. Fuliński, R. Gotszalk, T. Halawa).
2. Urządzenia do pomiarów wysokiego napięcia na podstawie napięcia powrotnego (W. Fuliński, R. Gotszalk).
3. Aparatura do badania rdzeni cewek licznikowych (Z. Orzeszkowski, R. Gotszalk, T. Dziewanowski).
4. Budowa galwanometrów lusterkowych o stałej prądowej (T. Matusiak, E. Kilis).
5. Nowy typ kompensatora prądu zmiennego do pomiaru współczynnika strat dielektrycznych w maszynach wysokiego napięcia (W. Fuliński, R. Gotszalk). Publikacja na ten temat ukazała się w Zeszytach Naukowych Politechniki Wrocławskiej pt: „Kompensator do pomiarów współczynników strat dielektrycznych maszyn i transformatorów wysokiego napięcia”.

Praca ta została też nagrodzona II-gą nagrodą na III-cim konkursie Ministerstwa Energetyki dla młodych naukowców.

Poza tym Zakład naprawiał i sprawdzał wszelkiego typu przyrządy pomiarowe prawie dla wszystkich większych zakładów pracy Dolnego Śląska, badał stan obciążenia silników w Gazowni Miejskiej, Papierni w Bardzie Śl., w zakładach włókienniczych na terenie Opolszczyzny i innych mniejszych fabrykach.

Zakład przeprowadzał też pomiary przewodności właściwej gruntu oraz oporności uziemień na terenie Huty Bolesławiec, Wytwórni Sprzętu Komunikacyjnego (WSK), Monopolu Spirytusowego, Wrocławskiej Fabryki Maszyn (WFM), Fabryki Armatur itd.

Zakład współpracuje też z Energetyką, Zakładem Wytwórczym Aparatury Precyzyjnej A-6 w Świdnicy i Zakładem Wytwórczym Wielkich Maszyn Elektrycznych M-5 we Wrocławiu; w Laboratorium M-5 prof. Z. Orzeszkowski jest doradcą naukowo-technicznym.

Moja działalność naukowa

Praca doktorska: Zusammenstellung der Ergebnisse. Zum Schluss es vielleicht noch angebracht, die ergebnisse vorliegender Arbeit zusammenstellen, die folgende sind:

1. Schwefelkupfer (Cu_2S) schmilzt bei 1091°C . Im flüssigen Zustande mischt es sich teilweise mit Kupfer, im festen aber nicht.
2. Entgegen neueren Untersuchungen hat Hittdorf Recht, dass Cu_2S im festen Zustande ein Elektrolyt und ein bei Zimmertemperatur schlechter Leiter der Elektrizität ist. Beide Eigenschaften nehmen aber mit steigendem Gehalt an CuS ab, ja sie können sogar ganz aufgehoben werden.
3. Geschmolzenes Schwefelkupfer gibt deswegen bei einer Elektrolyse im U-Rohr wegen zu grosser Depolarisation keine Zersetzungprodukte.
4. Geschmolzenes Schwefelnatrium (Na_2S) wird bei 1,62 Volt, geschmolzenes Schwefelkali (K_2S) bei 1,65 Volt durch Strom zerlegt
5. Geschmolzenes Schwefelnatrium und Schwefelkupfer sind im flüssigen Zustande begrenzt mischbar; bis zu einer gewissen Konzentration wird nämlich Cu_2S in Na_2S gelöst und umgekehrt Na_2S in Cu_2S .
6. Es wurde eine neue Verbindung NaCuS in Form von kleinen stahlblauen Nadeln isoliert.
7. Bei der Elektrolyse von Cu_2S in Na_2S wandert Kupfer als komplexen Anion nach der Anode, wo es sich anreichert – das erste Beispiel eines komplexen Anions im Schmelzfluss – während an der Kathode Kupfer nur sekundär abgeschieden wird.
8. Es ist aussichtslos, Kupfer durch Elektrolyse von reinen Cu_2S oder eine Schmelze von $\text{Na}_2\text{S} + x\% \text{Cu}_2\text{S}$ technisch gewinnen zu können.

We Lwowie byłem nieraz rzeczoznawcą przy odbiorach maszyn elektrycznych, zajmowałem się też napędem elektrycznym do tłokowania ropy i na podstawie pomiarów strat wykazałem, że jest racjonalniej stosować cieńsze liny od dotychczas używanych, co praktyka też potwierdziła. Poza tym byłem

członkiem komisji legalizowania liczników elektrycznych przy Głównym Urzędzie Miar i stałym członkiem komisji normalizacyjnych Stowarzyszenia Elektryków Polskich dla maszyn elektrycznych, transformatorów i przyrządów pomiarowych.

Również we Wrocławiu współpracowałem ze Stowarzyszeniem Elektryków Polskich i to jako członek podkomisji Miernictwo Elektryczne, gdy w r. 1948 SEP przystąpiło do opracowania i wydania „Polskiego Słownika Elektrycznego”. Współpraca ta zabierała mi wiele czasu, gdyż na posiedzenia podkomisji musiałem kilka razy jechać do Warszawy, względnie z ramienia podkomisji przyjeżdżał do mnie z Warszawy prof. Drewnowski, przewodniczący tej komisji i wspólnie uzgadnialiśmy określenia przyrządów, pomiarów itp.

Że współpraca ma była korzystna, najlepszy dowód, że dnia 22.11.1951 r. zostałem członkiem zwyczajnym Towarzystwa Naukowego Warszawskiego. Mając w następnych latach więcej czasu, zabrałem się na podstawie 15-letniej praktyki w firmie S.S.W. w Berlinie i moich wieloletnich doświadczeń jako wykładowca maszyn elektrycznych i pomiarów elektrycznych do napisania skryptów: „Maszyny prądu stałego” i „Pomiary elektryczne”. Pierwszy skrypt (str. 275) wyszedł drukiem w roku 1954, a drugi (str. 222) w r. 1955.

Skrypty te były bardzo potrzebne, albowiem wówczas, gdy je pisałem, z dziedziny maszyn prądu stałego był wprawdzie podręcznik Dubickiego, ale ten nadaje się tylko do obliczania maszyn małych, bo np. o uzwojeniu kompensacyjnym mowa jest tylko na str. 106, natomiast z dziedziny pomiarów elektrycznych były tylko podręczniki dla szkół średnich, gdyż podręcznik Drewnowskiego był wyczerpany.

Prace ogłoszone drukiem

1. Praca doktorska: „Versuche über das elektrolytische Verhalten von Schwefelkupfer”. Zeitschrift für Elektrochemie, rocznik 1905, str. 161–182
2. W podręczniku „Tiefbohrwesen, Förderverfahren und Elektrotechnik in der Erdlösmittels Kolbens”. Zeitschrift des Internationalen Bohrtechniker – Verbandes, rocznik 1928, nr 18, str. 272–278.
3. „Kilka uwag o licznikach jednofazowych na małą moc” (Przegląd Elektrotechniczny 1927 r.).
4. Skrypt „Maszyny prądu stałego” 1954 r.
5. Skrypt „Pomiary elektryczne” 1955 r.

Odnaczenia

1. Dnia 22.07.1949 r. : Dyplom uznania za wybitne zasługi i wyniki osiągnięte w pracy nad budową fundamentów socjalizmu w Polsce.
2. Dnia 20.07.1950 r.: Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski za zasługi w pracy zawodowej.
3. Dnia 10.12.1952 r.: Nagroda w wysokości 3.500 zł za wybitne osiągnięcia w zakresie prac naukowych i rzetelną troskę o systematyczne podnoszenie poziomu naukowego.
4. Dnia 3.12.1955 r.: Nagroda w wysokości 5.000 zł za osiągnięcia w pracy naukowej w bieżącym roku.
5. Dnia 22.11.1951 r.: Nominacja na członka zwyczajnego Towarzystwa Naukowego Warszawskiego.
6. Dnia 15.01.1958 r.: Krzyż Komandorski Orderu Odrodzenia Polski.

Ponieważ zdaniem Prof. dr Hirszfelda (p. „Słowo” nr 75, z roku 1950, artykuł „Rok 1950 – Rok Kongresu Nauki”) – „Naukowca mierzy się nie tylko ilością napisanych dzieł – mierzy się go ilością wychowanych uczniów”, przeto podaję poniżej spis moich asystentów, którzy zostali profesorami zwyczajnymi, nadzwyczajnymi, docentami, zastępcami profesorów:

- profesorami zwyczajnymi są:
 - dr inż. Kazimierz Kopecki*
 - dr inż. Paweł Nowacki*

- profesorami nadzwyczajnymi:
 - dr inż. Władysław Kołek*
 - mgr inż. Feliks Błocki*
 - dr inż. Stanisław Kurzawa*
 - dr inż. Andrzej Kordecki*

- docentami:
 - mgr inż. Stanisław Dzierzbicki*
 - mgr inż. Juliusz Preminger*

- zastępcami profesora:
 - mgr inż. Jan Barzyński*
 - mgr inż. Stefan Gieszczykiewicz*
 - mgr inż. Władysław Przybyłowski*
 - mgr inż. Wincenty Podlacha*
 - mgr inż. Michał Zdanowicz*
 - mgr inż. Zbigniew Orzeszkowski*

Profesor Jerzy Ignacy Skowroński

Delegat rządu ds. uruchomienia dolnośląskiej energetyki od początku kwietnia 1945 r., prof. Politechniki Wrocławskiej od kwietnia 1946 r., dr n.t. – 1936 (PW); kierownik Katedry Techniki Wysokich Napięć (1946–1970); dziekan Wydziału Mechaniczno-Elektrotechnicznego (1946–1948), pierwszy dziekan Wydziału Elektrycznego (1948–1950), dr h.c. PWr., członek założyciel i wieloletni prezes WTN, członek Towarzystwa Rozwoju Ziem Zachodnich, członek rzeczywisty PAN (1964), członek założyciel wrocławskiego oddziału SEP, członek honorowy SEP (1975), członek Międzynarodowego Stowarzyszenia Wielkich Sieci Elektrycznych (CIGRE) od 1930 r., członek Polskiego Komitetu Elektrotechnicznego współpracującego z Międzynarodową Komisją Elektrotechniczną (IEC) od 1924 r. Inicjator i pierwszy dyrektor Wrocławskiego Oddziału Instytutu Elektrotechniki. Inicjator budowy (1948 r.) gmachu Wydziału Elektrycznego przy pl. Grunwaldzkim. Twórca wrocławskiej szkoły naukowej materiałoznawstwa elektrycznego i elektrotechnologii. Wypromował 18 doktorów nauk technicznych, z których 12 uzyskało tytuł profesora. Autor ponad 100 publikacji, w tym 5 podręczników, np. *Poradnik materiałoznawstwa elektrycznego*, PWT, 1959 (26 współautorów, ponad 1000 stron, 3 wydania). Za działalność patriotyczną i udział w kampanii 1920 r. odznaczony Krzyżem Niepodległości. Laureat Państwowej Nagrody I Stopnia (1984), Nagrody Naukowej Miasta Wrocławia (1966), posiadacz tytułu Budowniczy Wrocławia. Inne ważniejsze odznaczenia: Order Sztandaru Pracy I Klasy (1984), Medal „Za wybitne zasługi dla Politechniki Wrocławskiej” (1971), Medal Komisji Edukacji Narodowej. Medal im. Pożaryskiego (SEP), Medal im. Kopernika (PAN).

Jerzy Ignacy Skowroński urodził się 5 września 1901 r. w Humaniu na kresach dawnej Rzeczypospolitej. Rodzice Ignacy i Maria pochodzili z Mazowsza. Ojciec był cukiernikiem, a matka nauczycielką. Wykształcenie średnie zdobył w Humaniu w liceum rosyjskim. Równocześnie czynnie uczestniczył w polskich tajnych kółkach samokształceniowych, a od 1915 r. w tajnym polskim harcerstwie. Jako harcerz był bardzo aktywny w zdobywaniu różnych umiejętności i sprawności. W 1917 roku był instruktorem przy I Żeńskiej Drużynie Harcerskiej, a w 1918 r. p.o. przybocznego w I Drużynie Harcerskiej (męskiej) im. Tadeusza Kościuszki.

W Humaniu uzyskuje świadectwo dojrzałości (rosyjskie), które potwierdza (po przybyciu wraz z rodzicami do Warszawy) w Szkole Rady Głównej Opiekuńczej. W 1919 roku rozpoczyna studia na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Warszawskiego. Jednak wkrótce studia te przerywa na rzecz studiów technicznych, gdyż jak napisał: *W wysokich napięciach pociągał mnie urok, patos zjawisk i konstrukcji wysokonapięciowych* (Miał okazję poznać je dzięki szczęśliwemu przypadkowi – znał jeszcze z Humania rodzinę prof. R. Podoskiego, jednego z najbardziej wybitnych polskich elektryków).

W 1920 roku bierze udział w wojnie z nawałą bolszewicką. Po jej zakończeniu wraca do przerwanych studiów na Politechnice Warszawskiej. O tym okresie w 1977 r. sam napisał:

Jeszcze jako student trzeciego roku zgłosiłem się do profesora Kazimierza Drewnowskiego z nieśmiałą prośbą o zatrudnienie w jakimkolwiek charakterze przy laboratorium wysokich napięć. Si parva licet comparara magnis – jak ubogi introligator Faraday do znakomitego uczonego Davy’ego. Zostałem z miejsca przyjęty (wówczas te rzeczy szybko się załatwiało) na pół etatu młodszego asystenta, w grudniu 1923 r. I wyboru do dziś nie żałuję. Moją pasją wtedy stało się urządzenie laboratorium – jakże wówczas ubogiego! Siedziałem w katedrze od rana do późnego wieczora, wyskakując tylko na obiad do stołówki przy ul. Koszykowej. Godzin pracy się nie liczyło, bo zajęcie sprawiało zadowolenie. „Szef” nie kontrolował czasu pracy, omawiał wyniki, zostawiając dużą swobodę w rozwiązywaniu zagadnień. Tę szkołę i ten stosunek kierownik – (profesor) i podwładny – (asystent) uważam za doskonałą pod jednym warunkiem: pracownik nie może czuć się wyrobnikiem, a współtwórcą. Musi być zainteresowany wewnątrz pracą, musi ją lubić, przejmować się wynikami jako swoim dorobkiem. Zawsze też w przyszłości, mając już własnych uczniów, starałem się wpoić im to podejście do pracy naukowej: rób to, co ci sprawia satysfakcję, podejmuj temat, który cię bawi, jeżeli tracisz serce do swojej pracy, to ją rzuć! Inaczej zamiast badacza stajesz się katorżnikiem albo – co gorzej – biurokratą! I sam, przyznaję się bez skruchy, podejmowałem w życiu takie prace, które mi sprawiały przyjemność. I wtedy mogłem mieć dobre wyniki, w przeciwnym razie niepowodzenie i niezadowolenie z samego siebie...

Z moim szefem, profesorem Drewnowskim, pozostałem przez cały czas związany służbowo jako asystent, potem adiunkt (jedyne w katedrze), aż do jego aresztowania przez Niemców w 1940 r., kiedy objąłem po nim opiekę nad zakładem i Elektrotechnicznym Oddziałem powołanej przez okupanta wyższej szkoły technicznej (prowadzonej zresztą poufnie w ramach programu politechniki).

Zawdzięczam memu Kierownikowi i Nauczycielowi przede wszystkim dążenie do ścisłego formułowania swych myśli, poprawności językowej i formalnej wypowiedzi. Jednym słowem, nauczył mnie pisać i czytać napisane.

Byłem związany z Politechniką Warszawską ponad dwadzieścia lat bez przerwy, z perspektywą objęcia następstwa w kierownictwie katedry w najbliższych latach. Wymaga paru słów uzasadnienia, dlaczego przeniostałem się do Wrocławia. Mój zamiar przeniesienia się z Warszawy do Wrocławia powstał jeszcze przed końcem wojny, a dojrzał, kiedy w styczniu 1945 roku obejrzałem dosyć dokładnie ogrom zniszczenia Warszawy.

Miałem możliwość objechać na ciężarówce wojskowej z patrolem żołnierzy radzieckich wszystkie najważniejsze obiekty i dzielnice Warszawy, jeszcze niedostępnej dla cywilnej ludności. To co zobaczyłem było przerażające, do dziś nie mogę tego koszmaru zapomnieć. Byłem tak zgnębiony, że postanowiłem nie wracać do Warszawy, której nie było i do zniszczonej politechniki. Nie wyobrażałem sobie, aby moje pokolenie dożyło odbudowy.

Od września 1944 r., tj. od zajęcia Pragi przez wojska radzieckie i objęcia władzy przez KRN, byłem zatrudniony w Resorcie Przemysłu jako radca. W kwietniu 1945 r. front posunął się na tereny Śląska i stało się aktualne organizowanie grup operacyjnych na teren Dolnego Śląska. Otrzymałem z Ministerstwa Przemysłu delegację z poleceniem udania się do Katowic, gdzie grupy operacyjne były kompletowane.

Sentyment pracownika naukowego spowodował, że zgłosiłem się również do Ministra Oświaty, prof. S. Arnolda, który 16.04.45 r. wystawił mi delegację do Wrocławia, w której polecał współdziałać z ekipą, organizowaną w Krakowie, a mającą objąć uczelnie wrocławskie natychmiast po wyzwoleniu Wrocławia. Pojechałem więc najpierw do Krakowa i tam odszukałem w Uniwersytecie pokój, w którym urzędował kierownik grupy. Przyjął mnie starszy pan o nieco ormiańskim profilu, przeczytał moje podpisane przez ministra skierowanie z nieukrywanym niesmakiem i powiedział: „My do wrocławskich uczelni kompletujemy zespół pracowników naukowych zasadniczo ze Lwowa. Nie mogę się jeszcze zorientować, czy może pan liczyć na miejsce. Zobaczymy później”.

Na takie dictum wyszedłem bez słowa, pojechałem do Katowic i już 30 kwietnia z całą grupą operacyjną, kierowaną przez Bochenka-Wrańskiego przez Trzebnicę (Wrocław był obleżony) dotarłem do Legnicy, mając jako jedyny instrument dwujęzyczną legitymację Pełnomocnika do spraw energetyki podpisaną przez p. płk. Szyra. Miałem za zadanie zorganizowanie Zjednoczenia Energetycznego Okrę-

gu Dolnośląskiego, przez przejęcie działających na tym terenie 8 towarzystw akcyjnych i komunalnych (miejskich) z 36 elektrowniami, kilkunastu gazowniami i kilkunastu tysiącami kilometrów linii wysokiego napięcia, przeważnie znacznie uszkodzonych skutkiem działań wojennych. Zadanie było niemal beznadziejne, a na entuzjazmie nam nie zbywało. Dość powiedzieć, że wkrótce powołane (1.06.45 r.) Zjednoczenie (ZEORK), którego zostałem naczelnym dyrektorem było na tyle prężne, że już w grudniu 1945 r. mogliśmy zorganizować konferencję naukowo-techniczną p.n. „Zjazd Energetyków Dolnośląskich” z powielanymi referatami i gośćmi z całej Polski.

Jednak nie sądzono mi było pozostać w resorcie energetyki. W lutym i marcu 46 r. miałem pewne kontrowersje z czynnikami politycznymi. Dyrektor Centralnego Zarządu Energetyki, inż. Latour, odwiedził mnie w Jeleniej Górze i wytłumaczył po koleżeńsku, że „stanowisko naczelnego dyrektora zjednoczenia to nie jest stanowisko techniczne, ale polityczne”. Wobec tego musiałem ustąpić, ze szczerym żalem, bo właśnie wszystko zaczęło naprawdę dobrze się „rozkręcać”.

We Wrocławiu zostałem przyjęty przez prof. K. Idaszewskiego z otwartymi rękami. Nie było tak dużo ludzi w tej lwowskiej ekipie, jak przypuszczał organizator w Krakowie. Prorektor ds. Politechniki, prof. Sucharda przyjął nas z prof. Idaszewskim niezwłocznie, był ujmująco uprzejmy – jak to miał w swoim zwyczaju, i niezwłocznie wystąpił z wnioskiem o powołanie mnie na stanowisko profesora nadzwyczajnego, Kierownika Katedry Wysokich Napięć. I tak się zaczęło we Wrocławiu.

A zaczynać znowu trzeba było od bardzo małego. Jeżeli chodzi o bezpośredni warsztat pracy, tj. katedrę, to w spadku po profesorze Böningu pozostały trzy nieduże pokoje w Gmachu Elektrycznym, transformator antyczny 2x100 kV i mały generator udarowy do 250 kV. Nie wyobrażałem sobie, że profesor uczelni niemieckiej mógł w takich warunkach pracować. Miejsca było wówczas dużo w Politechnice. Ulokowałem więc – za przychylną zgodą rektora Suchardy – Katedrę Wysokich Napięć w Gmachu Głównym, w pokojach 130–133 i w suterenie, a z nie użytkowanej sali gimnastycznej zrobiło się halę wysokich napięć.

Było to prowizorium i zacząłem planować budowę nowoczesnej hali wysokich napięć i laboratoriów. Poza tym koniecznością stawała się budowa nowego gmachu elektrycznego, bo zamierzałem oddzielić elektrykę od mechaniki. Mogłem o tym myśleć serio objąwszy stanowisko dziekana, co wkrótce nastąpiło (na przełomie 1946/47 r.).

Prowizoryczne powołanie na profesora nadzwyczajnego otrzymałem od rektora Uniwersytetu i Politechniki jako pełnomocnika Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego, wkrótce potwierdzone przez Ministra. Jak wiadomo, Politechnika zaczęła funkcjonować w październiku 1945 r. z niewielu wydziałami, m.in. Wydziałem Mechaniczno-Elektrycznym, na wzór Politechniki Lwowskiej. Dziekanem jego został profesor Idaszewski. Liczba członków Rady Wydziału była niewielka: Idaszewski (Miernictwo Elektryczne), Sasiadek (Maszyny Ciepłe), Jellonek (Radiotechnika), Dworzak (Odlewnictwo). Poza tymi samodzielnymi pracownikami naukowymi w r. 1946 zastałem jako pomocniczych pracowników naukowych – adiunkta Chowańca, Kordeckiego i asystentów, m.in. Orzeszkowskiego. Nie było jak widać nadmiaru pracowników naukowych. Wprost przeciwnie. Sytuację pogarszał fakt, że po drodze dla przesiedleńców ze Lwowa leżały Gliwice, gdzie również organizowała się politechnika, a która w bardzo operatywny sposób kaptowała jadących do Wrocławia pracowników Politechniki Lwowskiej. Między innymi ogromną stratę ponieśliśmy w osobie profesora Fryzego (elektrotechnika teoretyczna), którego zatrzymały Gliwice oferując mu warunki, jakich sobie życzył (podobno warunkiem najważniejszym była obórka dla krowy, z którą prof. Fryze nie chciał się rozstać)...

Organizacja uczelni szła starym trybem przedwojennym: kadencja dziekana trwała rok, wybory odbywały się przed rozpoczęciem roku akademickiego. W wyborach, które odbyły się w sierpniu zostałem wybrany dziekanem Wydziału Mechaniczno-Elektrotechnicznego. Pierwszą troską było oczywiście kompletowanie kadry nauczającej i zorganizowanie normalnego naboru kandydatów na I rok studiów...

W pierwszym roku akademickim działania Uniwersytetu i Politechniki, tj. 1945/46, na studia na Wydziale Mechaniczno-Elektrotechnicznym zgłosili się kandydaci z różnych stron, z niedokończonymi lub przerwanyimi studiami z różnych uczelni, ale przeważnie z Politechniki Lwowskiej, z różnych lat, którym należało umożliwić uzyskanie dyplomu w możliwie najkrótszym czasie (A. Maison,

Z. Orzeszkowski). Byli też studenci ze „stażem” obozowym (T. Sulima, Oświęcim, Gross-Rosen, Buchenwald). Prawidłowa organizacja studiów była trudna zwłaszcza z powodu braku profesorów. Nawet indeksy otrzymali dopiero w 1947 r. Pierwsze przyjęcia normalne na I rok studiów na wydziale zorganizowaliśmy w październiku 46 r. Immatrykulacja odbyła się uroczyście dla wszystkich kandydatów zgromadzonych w jednej z większych sal na I piętrze w gmachu głównym. Studentów sprawnie wymusztrował i ustawił w kolumnie wybrany przez nich starosta, Stanisław Leśków, wówczas jeszcze w mundurze wojskowym...

Immatrykulację przeprowadził dziekan w mojej osobie w asystencji prodziekana E. Kuczyńskiego (oddział mechaniczny) i prof. K. Idaszewskiego (oddział elektryczny). *Gaudeamus* odśpiewano pod batutą adiunkta A. Kordeckiego – bardzo składnie. Immatrykulowało się wówczas 202 studentów, po mniej więcej stu na każdy kierunek – mechaniczny i elektryczny. Dziekanat działał sprawnie: matrykuły były wszystkie na czas gotowe, pomimo wielkich trudności rzeczowych i małej obsady personalnej – jedyna „dziekanka” p. Maria Wyzgowa.

Była to pierwsza uroczysta zbiorowa immatrykulacja na Politechnice, z pełnym kompletem kandydatów przewidzianych do naboru na studia. W pierwszym roku funkcjonowania uczelni, tj. 1945/46, rocznik pierwszy był, jak wspominałem, nieliczny i przypadkowo skompletowany, nawet w ciągu roku 1945/46 przybywali z wojennej diaspory nowi kandydaci, których trzeba było oczywiście przyjmować.

Warto przypomnieć w tym miejscu, że pierwsi absolwenci kursu od I semestru otrzymali dyplomy na Wydziale Elektrycznym w r. 1950. Dnia 9 lipca był egzamin dyplomowy, który zdawało 13 absolwentów, a wręczenie dyplomów odbyło się uroczyście dnia 22 lipca 1950 r. wraz z wmurowaniem kamienia węgielnego pod Nowy Gmach Elektryczny. Na akcie erekcyjnym, poza przedstawicielami władz, podpisali się też pierwsi absolwenci wydziału (m.in. T. Sulima, Z. Matheisel, Z. Bałtycki, J. Bekker i in.).

Budowa nowych gmachów była koniecznością przy tej liczbie przyjmowanych na studia oraz przy zamierzonym podziale wydziału. Trudności początkowo wydawały się nie do pokonania. Hasło „cały naród buduje stolicę” i rozpowszechniony pogląd (czy nie przez naczelne władze połączonych uczelni?), że politechnika, zarówno jak uniwersytet zostały objęte w stanie nienaruszonym, z wyjątkiem potłuczonych szyb, a wobec tego nie potrzebują żadnych nakładów inwestycyjnych – zamykały przed nami wszystkie drzwi władz w Warszawie. Udało się jednak pokonać te opory. Dużo nam pomógł w Ministerstwie Szkolnictwa Wyższego dyrektor Dżuganowski, były wrocławianin, który orientował się w stanie rzeczy (...)

Profesor Skowroński legitymuje się bardzo znaczącym dorobkiem naukowym, który przedstawiano szczegółowo przy różnych okazjach, np. w „Przeglądzie Elektrotechnicznym” z października 1971 roku z okazji 70-lecia urodzin Profesora.

Główną dziedziną zainteresowań naukowych prof. J. I. Skowrońskiego była technika wysokich napięć ze szczególnym uwzględnieniem zagadnień materiałoznawczych i technologicznych. Ale prof. Skowroński nie wytyczał nigdy i nigdzie sztywnych granic działalności naukowej i inżynierskiej czy społecznej – ani sobie, ani swoim uczniom. Na przykład jedna z Jego pierwszych publikacji dotyczyła wpływu przewodnictwa wody deszczowej na izolację linii, a więc problemu należącego do energetyki. Jednak już wtedy zajmował się także słownictwem elektrotechnicznym. Był organizatorem Biura Znaku Jakości SEP i aktywnym działaczem Stowarzyszenia.

Profesor Skowroński był gorącym patriotą, a ujmował to nie w gromkich deklaracjach, ale w codziennej działalności. Świadczy o tym choćby temat Jego pracy doktorskiej *O przydatności krajowych szkielec do wyrobu izolatorów liniowych*. Był człowiekiem czynu, ale rozważnym i dalekowzrocznym. W okresie okupacji nie podjął na przykład czynnej działalności konspiracyjnej w organizacjach militarnych, lecz zajął się tajnym kształceniem akademickim w szkole inżynierskiej im. Wawelberga i Rotwanda, przekształconej przez okupanta w Wyższą Szkołę Techniczną. Już wtedy przewidywał powrót do macierzy starych ziem piastowskich i rozważał ich rolę w życiu gospodarczym i technicznym kraju. Bezpośrednio po wyzwoleniu Pragi

stanął do odbudowy polskiego przemysłu elektrotechnicznego, będąc przez pewien czas kierownikiem technicznym fabryki Szpotańskiego, przekształconej po upaństwowieniu w Zakłady Wytwórcze Aparatury Wysokiego Napięcia.

Jednak gdy tylko nadarzyła się możliwość wyjazdu na Ziemię Odzyskane, skorzystał z niej bez wahania. Z upoważnienia rządu przybył już w kwietniu 1945 r. na Dolny Śląsk z zamiarem uczestnictwa w tworzeniu polskiego szkolnictwa wyższego we Wrocławiu. Ale w mieście trwały jeszcze walki. Tymczasem wolne były już południowo-zachodnie tereny Dolnego Śląska z Jelenią Górą i Legnicą, polscy inżynierowie i technicy byli bardzo potrzebni w celu przejścia małej i średniej energetyki, będącej wówczas w niezłym stanie technicznym. Ówczesny dr inż. J. I. Skowroński został pierwszym dyrektorem Zjednoczenia Energetycznego Okręgu Dolnośląskiego z siedzibą w Jeleniej Górze. Wspierał Go dzielnie jako zastępca znany pisarz inż. Czesław Centkiewicz, a jednymi z pierwszych współpracowników byli inż. Hipolit Fajkosz i inż. Tadeusz Winiarski.

Jednak prawdziwym powołaniem Profesora Skowrońskiego była praca naukowa i kształcenie młodzieży. Gdy okazało się, że stanowisko kierownicze, które zajmował jest traktowane przez władze bardziej jako polityczne niż techniczne, zdecydował się w marcu 1946 r. na przejście do Politechniki Wrocławskiej.

Jako profesor Politechniki Wrocławskiej rozwijał badania naukowe zgodne ze swoimi wcześniejszymi zainteresowaniami. Stworzył wrocławską szkołę naukową materiałoznawstwa elektrotechnicznego, której wymiernym wyrazem są: Oddział Technologii Materiałoznawstwa Elektrotechnicznego Instytutu Elektrotechniki, Instytut Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii Politechniki Wrocławskiej – utworzony na bazie stworzonej wcześniej przez prof. Skowrońskiego Katedry Techniki Wysokich Napięć – a przede wszystkim kadra naukowa. Profesor Skowroński promował 18 doktorów oraz był opiekunem naukowym 14 samodzielnych pracowników naukowych w trakcie zdobywania przez nich stopni i tytułów naukowych.

Warto podkreślić, że znaczna część badań rozwijanych przez prof. Skowrońskiego była adresowana bezpośrednio do energetyki. Oprócz wspomnianych badań zabrudzeniowych izolacji napowietrznej należą tu prace nad opanowaniem produkcji izolatorów z surowców krajowych: kamionkowych i szklanych. Zwłaszcza prace nad izolatorami szklanymi – prowadzone przez Profesora osobiście – były zaawansowane. Tylko niekorzystny spłot uwarunkowań w gremiach decyzyjnych energetyki i przemysłu szklarskiego sprawił, że nie podjęto w kraju produkcji hartowanych izolatorów szklanych kołpakowych. Można się spodziewać, że przy dalszej optymalizacji produkcji krajowe izolatory mogły osiągnąć znacznie lepszą niezawodność od stosowanych w kraju izolatorów szklanych pochodzących z importu z byłego ZSRR.

W kształceniu studentów prof. Skowroński bardzo doceniał więź z przemysłem i energetyką. Dla ilustracji wykładów organizował wycieczki techniczne, dbał o rzetelny przebieg praktyk studenckich, zachęcał partnerów z przemysłu do formułowania tematów pracy dyplomowych. Powołaną przez Niego specjalność dydaktyczną *Technologia elektrotechniczna* związał z pracami technologicznymi Instytutu Elektrotechniki.

Działalność wychowawczą pojmował przede wszystkim jako oddziaływanie swoim przykładem oraz stawianie ambitnych, lecz realnych zadań i kontrolowanie ich realizacji.

Był humanistą w pełnym tego słowa znaczeniu. Składała się na to Jego głęboka ogólna wiedza oraz życzliwy, a także ojcowski stosunek do współpracowników i studentów. Potrafił orientować się w ich problemach i trudnościach i przyjść z konkretną pomocą.

Położył olbrzymie zasługi dla rozwoju nauki wrocławskiej jako współzałożyciel Oddziału Wrocławskiego Polskiej Akademii Nauk oraz Wrocławskiego Towarzystwa Naukowego. Został odznaczony wieloma odznaczeniami państwowymi, regionalnymi i stowarzyszeniowymi – między innymi Orderem Sztandaru Pracy I Klasy, a jeszcze przed wojną Krzyżem

Niepodległości i Złotym Krzyżem Zasługi. Nadano Mu tytuł doktora honoris causa Politechniki Wrocławskiej, który najbardziej sobie cenił.

We wrześniu 1986 r. obchodził jubileusz 85-lecia urodzin. Odpowiadając na okolicznościowe wystąpienia – jakby w poczuciu bliskiego odejścia – zacytował słowa św. Pawła Apostoła: *W dobrych zawodach wystąpiłem, bieg ukończyłem, wiary ustrzegłem. Na ostatek odłożono dla mnie wieniec sprawiedliwości...* Słowa te wspaniale charakteryzują Jego postać i drogę życiową.

Profesor Jerzy I. Skowroński zmarł 11 grudnia 1986 r. we Wrocławiu.

Uczniowie i współpracownicy Profesora są głęboko przekonani, że Jego postać i życie nadal oddziałują na ich postępowanie ku pożytkowi polskiej elektrotechniki i elektroenergetyki.

Profesor Eugeniusz Kuczyński

Urodził się 5 października 1893 roku w Stryju. Szkołę średnią ukończył w 1911 roku we Lwowie, wstępując w tym samym roku na Wydział Mechaniczny Politechniki Lwowskiej.

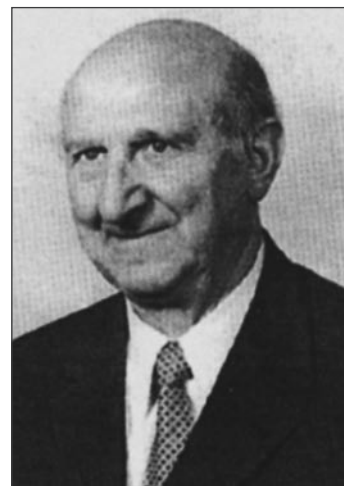
W roku 1914 został zmobilizowany do wojska austriackiego jako szeregowiec. W roku 1915 wrócił na Politechnikę, którą ukończył w czerwcu 1916 roku. Końcowy egzamin dyplomowy złożył w styczniu 1920 roku. We wrześniu 1924 roku został mianowany profesorem Państwowej Szkoły Technicznej we Lwowie, gdzie prowadził wykłady z obróbki metalu i drewna. W roku 1940 prof. E. Kuczyński objął Katedrę Budowy Obrabiarek i Narzędzi w Politechnice Lwowskiej. Po zakończeniu wojny kierował fabryką okuć budowlanych w Krakowie, a od lipca 1946 r. został mianowany zastępcą profesora Katedry Obróbki Metali Politechniki Wrocławskiej. Tytuł doktora nauk technicznych uzyskał 11 listopada 1946 r. w Politechnice Gdańskiej. 30 marca 1948 roku został mianowany profesorem nadzwyczajnym Katedry Obróbki Metali Politechniki Wrocławskiej. Swoje zainteresowania naukowe skoncentrował na metodach obliczania przekładni kół zębatych, otrzymał bardzo pozytywną rekomendację prof. Geislera i prof. Suchardy.

Profesor Kuczyński – inżynier mechanik, specjalista obróbki metali – wniósł wielkie zasługi dla Wydziału Elektrycznego. W okresie przewodzenia Wydziałowi Elektromechanicznemu (lata 1947–1948 i 1948–1949) stworzył sprzyjającą atmosferę do pełnego usamodzielnienia się nowego Wydziału, co nastąpiło już w kolejnym roku akademickim.

Był człowiekiem otwartym i bezpośrednim, bardzo lubianym przez studentów.

Zmarł 6 października 1979 roku w Warszawie.

Profesor Paweł Jan Nowacki

Urodzony w 1905 r. w Berlinie. Dr inż. – 1937 r. we Lwowie, prof. – 1947 r. we Wrocławiu. Kierownik Katedry Maszyn Elektrycznych Politechniki Lwowskiej, dyrektor Fabryki Kabli i Drutu w Będzinie (1938), szef Działu Studiów Centralnego Zarządu Energetyki (1947–1954), kierownik Katedry Maszyn Elektrycznych PWr. (1947–1953), kierownik Katedry Miernictwa Elektrycznego PW. (1953–1958), kierownik Katedry Energetyki Jądrowej PW. (1953–1975), kierownik Zakładu Elektrotechniki PAN (do 1957 r.), dyrektor Naczelny Instytutu Badań Jądrowych (1958–1964). Członek Rzeczywisty PAN (od 1961 r.).

Pracował w Siemens-Schuckertwerke (1930), Royal Aircraft Establishment w Farnborough, Fabryce Givert w Ardenach, City and Guilds College na Uniwersytecie Londyńskim (II wojna światowa), w Zakładach A-1 w Warszawie, Fabryce Maszyn Elektrycznych we Wrocławiu (1947–1953). Członek Prezydialny Komitetów NOT, członek Królewskiej Szwedzkiej Akademii Technicznej, założyciel Międzynarodowej Federacji Automatyki IFAC, organizator Światowego Kongresu IFAC (Warszawa 1969), wiceprzewodniczący komisji ONZ ds. technologii energetyki jądrowej, Przewodniczący Rady Naukowej Instytutu Biocybernetyki i Inżynierii Biomedycznej PAN (1975–1979). W roku 1964 wykłada w Saclay (we Francji). Bardzo wszechstronne zainteresowania: elektryfikacja obiektów przemysłowych, sprzęt radarowy i nawigacyjny, miernictwo i maszyny elektryczne, energetyka jądrowa – fizyka i technika plazmy, automatyka.

Publikował w języku polskim, angielskim, francuskim, niemieckim i rosyjskim (*Physique des Plasmas* wydana we Francji w 1965 r., *Perspektywy wykorzystania wodoru jako paliwa przyszłości* – wydane po śmierci). Doskonały inżynier, profesor, organizator i publicysta, wychowawca wielu pokoleń elektryków. Odznaczony i nagradzany w kraju i za granicą.

Paweł Jan Nowacki urodził się 25 czerwca 1905 r. w Berlinie. W latach 1911–1919 uczęszczał do szkoły powszechnej i gimnazjum matematyczno-przyrodniczego w Berlinie. W marcu 1919 przekradł się przez granicę do Poznania, gdzie w 1924 r. zdobył wykształcenie średnie. Studia wyższe, wobec odmowy przyjęcia (jako Polaka) na Politechnikę Gdańską, odbył na Politechnice Lwowskiej (Wydział Mechaniczny, Oddział Elektrotechniczny). Dyplom inżyniera elektryka, z wynikiem celującym, uzyskał 2 grudnia 1929 r. nie zdając egzaminu dyplomowego, co było przypadkiem bez precedensu w Politechnice Lwowskiej.

Jeszcze w okresie studiów P.J. Nowacki napisał monografię *Przerywacze elektryczne* (1924), wygrał konkurs (1925) na oświetlone przystanki tramwajowe w Warszawie i Krakowie, a 1 października 1928 r. – przed ukończeniem studiów – został asystentem prof. K. Idaszewskiego w Katedrze Miernictwa Elektrycznego Politechniki Lwowskiej. Po dyplomie od 1 stycznia 1930 r. został starszym asystentem, a równocześnie rozpoczął pracę zawodową w polskich zakładach Siemensa we Lwowie. Od 1 czerwca 1930 r. mając 26 lat P.J. Nowacki rozpoczął prak-

tykę inżynierską jako nadinżynier w Siemens-Schuckertwerke w Berlinie. W okresie II wojny światowej jako znawca terenów przemysłowych w Niemczech był doradcą RAF-u w organizacji nalotów bombowych.

W 1931 roku P.J. Nowacki wraca do Polski, obejmuje stanowisko adiunkta w Katedrze Maszyn Elektrycznych Politechniki Lwowskiej. Pracę doktorską *Nowy sposób obliczania linii dalekosiężnych metodą wykresów kołowych* obronił 12 lipca 1937 r. i otrzymał dyplom doktora nauk technicznych z odznaczeniem. Był drugim doktorem z zakresu elektrotechniki w Politechnice Lwowskiej.

W roku 1936 Nowacki wraca do przemysłu (polskie zakłady Siemens na Górnym Śląsku); elektryfikuje wiele obiektów przemysłowych, m.in. uruchomił pierwsze skipowe urządzenie wyciągowe w kopalni Skarboferm w Chorzowie.

W 1935 roku na zlecenie Ministerstwa Komunikacji, w porozumieniu z głównym projektantem elektryfikacji warszawskiego węzła kolejowego, przebywa wiele miesięcy w Anglii, odbierając sprzęt elektrotechniczny, lokomotywy elektryczne i prostowniki rtęciowe.

Od 1 września 1938 r. Nowacki znów zmienia pracę; zostaje dyrektorem technicznym Fabryki Kabli i Drutu w Będzinie (odlewanie metali nieżelaznych, walcowanie, ciągarki, prasa hydrauliczna i m.in. produkcja drutów nawojowych dla wojsk łączności). Po wybuchu wojny Nowacki zostaje wyreklamowany z wojska jako kierownik produkcji wojennej. Jednak fabryka już 3 września została zbombardowana.

Zaczyna się wędrówka wojenna. 2 lutego 1940 r. przekroczył granicę węgierską. Po aresztowaniu za nielegalne przekroczenie granicy (więzienie, obóz internowanych) Nowacki zameldował się w Budapeszcie w Konsulacie Polskim i w Ambasadzie Francuskiej, by już 2 marca 1940 r. zgłosić się w koszarach w Paryżu, gdzie otrzymuje nominację na porucznika czasu wojny. Ze względu na słaby stan zdrowia zostaje skierowany do produkcji wojennej w Compagnie Franaise des Metaux, a następnie do Fabryki Givet w Ardenach. W 1940 roku i ta fabryka zostaje zbombardowana, Nowacki niszczy elektrownię, zatapia surowce w Mozie i wraca do Paryża. Dalsze jego losy to praca w fabryce w Castellsarasin, a po kapitulacji Francji samotny rajd rowerowy na wybrzeże, zaokrętowanie na statek „MS Sobieski” i 25 czerwca 1940 r. lądowanie w Plymouth w Anglii. Ówczesny Minister Oświaty Rządu w Londynie gen. Józef Haller skierował go do gimnazjum w Ealing, gdzie wykładał matematykę i fizykę.

W latach wojny światowej dr P.J. Nowacki, znany już i ceniony w IEE (The Institution of Electrical Engineers) oraz wśród kierownictwa angielskiego przemysłu elektrotechnicznego, dość łatwo został wciągnięty do pracy naukowej w Royal Aircraft Establishment w Farnborough.

Otrzymuje wezwanie z Air Ministry oraz Ministry of Aircraft Production i „wypożyczony” przez Sztab Generalny Wojska Polskiego 1 marca 1942 roku zaczyna ostatni etap swej pracy w Anglii jako naukowiec, kolejno: Technical Officer, Scientific Officer, a w roku 1943 Senior Scientific Officer w Royal Aircraft Establishment w Farnborough. Pracuje już w randze wojskowej „wing-commander” (płk lotnictwa). Jako szef laboratorium komunikacji impulsowej ma prawo zamawiać codziennie sprzęt o wartości do 10 000 funtów. Według własnej oceny był to okres Jego najlepszej działalności naukowej. Projektował, modelował, sprawdzał wartość praktyczną sprzętu radarowego w samolotach, nadzorował serie próbne i serie przemysłowe tego sprzętu. Część tych prac została ogłoszona w języku angielskim w Anglii, m.in. rozszyfrowująca niemieckie urządzenia nawigacyjne umieszczone na szczycie wieży Eiffla. Większość prac doktora P.J. Nowackiego uznano za tajne.

Po zakończeniu II wojny światowej Nowacki zgłasza chęć powrotu do kraju, odmawiając przyjęcia obywatelstwa angielskiego. Ponieważ podczas wojny dopuszczono go do spraw „Secret”, „Most Secret”, a nawet „Top Secret”, władze angielskie zmusiły go do pozostania w Anglii. W latach 1945-46 Nowacki jako visiting professor wykłada elektrotechnikę w City and Guilds College na Uniwersytecie Londyńskim. W czerwcu 1945 r. wojskowe władze an-

gielskie wysłały go do RFN, gdzie sprawdzał niemiecki sprzęt przeciwlotniczy i nawigacyjny w sektorach brytyjskim, amerykańskim i francuskim.

W grudniu 1946 r. po przejściu przez obóz repatriacyjny w Cummock został zaokręgowany i 8 stycznia 1947 r., po blisko siedmioletniej, ale jakże owocnej tułaczce, wylądował w Polsce. Około pół roku P.J. Nowacki pracował w Zakładach A-1 w Warszawie, opracowując elementy aparatury rentgenowskiej i stabilizatory napięciowe. Okres od 1 czerwca 1947 r. do 31 marca 1954 r. to znów zupełnie inny charakter pracy: jest szefem działu studiów Centralnego Zarządu Energetyki w Warszawie. Równocześnie jako konstruktor i monter naprawiał turbogeneratory w elektrowniach w Warszawie i Pruszkowie oraz remontował szereg elektrowni. Był odpowiedzialny za opracowanie 3-letniego i 6-letniego planu elektryfikacji Polski. Pierwszy projekt elektryfikacji Polski, pod przewodnictwem inż. J. Podoskiego, został opracowany w roku 1944 w Oddziale SEP w Wielkiej Brytanii przez zespół: P. Nowacki, W. Szwander i L. Zienkowski (patrz: *Historia elektryki polskiej*, t. 2).

Zaczyna się okres następny – siedmiu lat pracy dydaktycznej P.J. Nowackiego, jakże charakterystyczny dla Jego wszechstronności, zdolności i wycucia realnych potrzeb kraju po latach udręczeń i zniszczeń okupacyjnych. W dniu 1 lipca 1947 przejmuje z rąk prof. dra K. Idaszewskiego (a właściwie od jego pierwszego na Politechnice Wrocławskiej doktora n.t. W. Kołka) Katedrę Maszyn Elektrycznych jako kontraktowy profesor nadzwyczajny.

Był to zasadniczy okres Jego zainteresowania się maszynami elektrycznymi. Profesor Nowacki, z właściwym sobie darem łatwego nawiązywania kontaktu osobistego ze współpracownikami zorganizował Katedrę, tworząc zespół dydaktyczny, wyposażając laboratoria i inicjując badania naukowe. Zawsze budziły podziw Jego niespożyta energia i nigdy nie opuszczające Go poczucie humoru, które przecież w niełatwych ówczesnych czasach stwarzało atmosferę spokojnej i wydajnej pracy. W nauczaniu angażował się wielostronnie. Przede wszystkim w wykładzie ogólnym z maszyn elektrycznych. W ciągu dnia wykładał i kierował katedrą, nocami pisał skrypt z wykładów. Jego wykłady były porywające, lecz trudne do notowania, np. wykład z *Podstaw elektrotechniki* dla Wydziału Łączności był cenny dla tych słuchaczy, którzy „podstawy” już znali.

Nauczanie traktował prof. Nowacki w sposób przyszłościowy, łącząc je z pracami naukowymi, mającymi zdecydowanie perspektywiczny charakter. Inicjował opracowania teoretyczne, stwarzał koncepcje nowych maszyn i nowych struktur konstrukcyjnych, podejmował unowocześnienie metod pomiarowych maszyn elektrycznych i ich układów. Przychodziło Mu to wszystko jak gdyby od niechcienia, gdyż był „mistrzem do wszystkiego”, prawie we wszystkich dziedzinach elektryki, jak też powiązanych działów fizyki i matematyki. Miał taki dar sugestywnego przekonywania do nowego problemu, że każda rzecz wydawała się prawie oczywista.

W okresie pracy w Politechnice Wrocławskiej był doradcą technicznym w Fabryce Maszyn Elektrycznych we Wrocławiu oraz szefem wydziału studiów Centralnego Zarządu Energetyki.

Nominację na profesora zwyczajnego Politechniki Wrocławskiej otrzymał 19 stycznia 1955 r., a członkiem rzeczywistym Polskiej Akademii Nauk został 19 lipca 1961 r.

Pracując jednocześnie w Politechnice Wrocławskiej i Warszawskiej, a we Wrocławiu dodatkowo dla Fabryki Maszyn Elektrycznych, Nowacki opracowuje wspólnie z prof. A. Kordeckim i mgr inż. S. Stankiewiczem dwa tomy *Atlasu konstrukcji maszyn elektrycznych*, uznając, że jest to bardziej potrzebne niż pisanie prac teoretycznych.

W ciągu tych siedmiu lat wrocławskich prof. Nowacki wychował kadrę konstruktorów dla Dolmelu oraz ok. 20 doktorów nauk technicznych, którzy weszli do PAN bądź objęli stanowiska ministerialne. Wykłady Profesora obejmowały szeroki wachlarz tematyki: maszyny elektryczne, elektronika przemysłowa, automatyka, elektrotechnika teoretyczna.

Dopiero w marcu 1953 r., po powołaniu na kierownika Katedry Elektrotechniki Teoretycznej Politechniki Warszawskiej prof. Nowacki przenosi się na stałe do Warszawy. Po śmierci

prof. Drewnowskiego obejmuje w 1953 r. Katedrę Miernictwa Elektrycznego, a od 1 stycznia 1958 r. do 30 września 1975 r. Katedrę Energetyki Jądrowej na Wydziale Mechanicznym, Energetyki i Lotnictwa PW. W roku 1953 prof. Nowacki był członkiem Prezydium Polskiego Komitetu NOT ds. Pomiarów i Automatyki, a Zakładem Elektrotechniki PAN kierował do końca 1957 r.

1 stycznia 1958 r. prof. Nowacki zostaje powołany na stanowisko dyrektora naczelnego Instytutu Badań Jądrowych, któremu podlegały ośrodki: w Świerku, na Żeraniu oraz Zakład Fizyki Wysokich Energii w UW, oddziały tego Zakładu w Łodzi i Krakowie oraz Zakład II i późniejszy Instytut Fizyki Jądrowej w Krakowie. W 1958 roku Nowacki uruchomił pierwszy polski reaktor jądrowy w Świerku oraz 13 listopada tegoż roku cyklotron w Krakowie.

Za zasługi na polu automatyki prof. Nowacki zostaje powołany na członka Królewskiej Szwedzkiej Akademii Technicznej i otrzymuje medal IVA. Nowacki był również jednym z założycieli Międzynarodowej Federacji Automatyki (IFAC) w 1956 r., po czym czwartym prezydentem IFAC od 12 czerwca 1966 r. W roku 1969 zorganizował kongres światowy IFAC w Warszawie. W latach 1968 i 1969 przebywał w USA jako wiceprzewodniczący komisji ONZ ds. opracowania technologii energetyki jądrowej dla krajów rozwijających się.

Skutkiem tak ogromnej i wszechstronnej działalności naukowej, organizacyjnej, dydaktycznej i publikacyjnej był zawał mięśnia sercowego – sygnał pierwszy, ale bardzo wyraźny. Nowacki bierze urlop bezpłatny z IBJ i PWi. i wyjeżdża do Francji, ale i wtedy pracuje. W roku akademickim 1964/65 wykłada fizykę i technikę plazmy w Saclay, pisząc równocześnie książkę *Physique des Plasmas* wydaną w 1965 r. przez Presses Universitaires de France. W swym życiorysie Nowacki pisze: *Niestety nie napisałem tłumaczenia na j. polski, jak zresztą wielu innych prac, wygłoszonych i wydrukowanych w językach: angielskim, francuskim, niemieckim i rosyjskim.*

Był często zapraszany do ZSRR i miał serię wykładów naukowych w Instytucie Wysokich Temperatur w Moskwie oraz Akademii Nauk w Moskwie i Leningradzie.

Po śmierci żony prof. Nowacki, który przebył już trzy zawały, definitywnie kończy swoje wyczerpujące prace. Przez pięć lat (1970–1975) kieruje Stacją Naukową PAN w Paryżu. W Roku Kopernikowskim (1973) wygłasza 16 wykładów w ośrodkach naukowych i kulturalnych Francji. W 1975 roku w wieku siedemdziesięciu lat wraca do kraju, przechodzi na emeryturę, jest przewodniczącym rady naukowej i konsultantem Instytutu Biocybernetyki i Inżynierii Biometrycznej PAN oraz doraźnie konsultantem Ministerstwa Energetyki i Energii Atomowej. Zajmuje się zagadnieniami energetyki wodoru i metanolu, opracowując pięć publikacji, w tym dwie w języku angielskim, wygłoszone za granicą.

Profesor Paweł Jan Nowacki zmarł 23 maja 1979 r. w Warszawie. Już po śmierci została wydana Jego ostatnia praca *Perspektywy wykorzystania wodoru jako paliwa przyszłości.*

Profesor Nowacki – jeden z najwybitniejszych polskich elektryków – był doskonałym inżynierem, profesorem, organizatorem i publicystą, a Jego trwałe dorobek to wychowankowie, organizacje i instytuty, które tworzył i rozbudowywał oraz bogate i o szerokim zakresie publikacje.

W Politechnice Wrocławskiej, w budynku przy ul. Smoluchowskiego 19, jedną z sal wykładowych na II piętrze nazwano w roku 1985 imieniem Profesora Nowackiego.

Profesor Jan Kożuchowski

Urodzony w 1911 r. w Łodzi, inż. elektryk, specjalista w dziedzinie automatyzacji systemów elektroenergetycznych (SEE), prof. PWr. i PW., dziekan Wydz. Elektr. PWr. (1961–1962), twórca i kier. Katedry Systemów Energetycznych PWr. (1947–1972), inicjator i organizator kierunku informatyki i zarządzania PW. (1972–1981), twórca i wieloletni dyr. Instytutu Automatyki Systemów Energetycznych (IASE) i dwóch filii (1949–1972), współtwórca Instytutu Energetyki w Warszawie i jego pierwszy dyrektor naukowy (1956–1959). Twórca szkoły naukowej kompleksowych badań systemów elektroenergetycznych, wykorzystującej nowoczesne metody i narzędzia automatyki, informatyki i zarządzania, rozwijanej w Politechnice Wrocławskiej, IASE i Politechnice Warszawskiej, organizator kilkunastu laboratoriów nauk.-dyd. wyposażanych w unikalne urządzenia analogowe i cyfrowe (zastosowane także w energetyce), wiceprezes ZG PTC; członek: WTN, Polskiego Komitetu Automatyki i Pomiarów, Komitetu Energetyki i Komitetu Elektrotechniki PAN, PTETiS, Rady Głównej ds. Gospodarki Paliwowo-Energetycznej, ekspert Komisji Energetycznej RWPG. Badania teoretyczne i stosowane SEE, kilkadziesiąt publikacji i monografii m.in.: *Eksploatacja SEE* (1951), *Cybernetyka SEE* (1982), *Informatyka sterowanie i zarządzanie w el.-en.* (1987), *Sterowanie SEE* (1993). Promotor ponad 40 doktorów w Politechnikach Wrocławskiej i Warszawskiej. Odznaczony m.in. Medalem Zwycięstwa i Wolności, Orderem Sztandaru Pracy I Klasy, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem Komisji Edukacji Narodowej. Laureat Nagrody Państwowej II Stopnia. Zmarł w 1994 r. w Warszawie. Por. Prace IASE, zesz. 45, Wrocław 1999.

Jan Kożuchowski urodził się 19 maja 1911 r. w Łodzi, w rodzinie inteligencji. W 1931 roku ukończył Gimnazjum Matematyczno-Przyrodnicze im. Jędrzeja Śniadeckiego w Pabianicach i podjął studia w Wyższej Szkole Handlowej (obecnie SGPiS) w Warszawie. Równocześnie rozpoczął w 1932 roku studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej. Studia w WSH ukończył w 1936 r., a na PW – w 1938 r. Pracę zawodową rozpoczął w 1938 r. w firmie K. Szpotańskiego w Warszawie. Po roku zmienił pracę, został kierownikiem warsztatów mechaniczno-elektrycznych w firmie ELIS w Warszawie, przy ul. Kazimierzowskiej, gdzie opracował szereg konstrukcji urządzeń elektrycznych, m.in. prądnicę do ładowania akumulatorów, napędzaną silnikiem samochodowym wojskowej elektrowni polowej.

Po wybuchu wojny wstąpił na ochotnika do wojska, do 3. Baonu ppanc. GISZ (Główny Inspektorat Sił Zbrojnych). Przekroczył granicę polsko-rumuńską 18 września 1939 r. i został internowany w Turno Severin. Z obozu internowania uciekł w październiku 1939 r. i przedostał się do Francji, gdzie na ochotnika wstąpił do II Dywizji Wojska Polskiego dowodzonej przez gen. Prugara Ketlinga. Po ukończeniu szkoły podoficerskiej zgłosił się na ochotnika do kompanii szturmowej 6 Pułku Piechoty i w randze kaprała dowodził drużyną. Jego pluton bronił miejscowości Saint Hipolit w Wogezach w czasie wycofywania się II Dywizji. Po

ogłoszeniu zawieszenia broni przez Francuzów w czerwcu 1940 r. został wraz z II Dywizją internowany w Szwajcarii. We wrześniu 1940 r. został przeniesiony do obozu uniwersyteckiego dla internowanych w Winterthur koło Zurychu, gdzie jako asystent prof. Schredera z Politechniki w Zurychu prowadził zajęcia z fizyki (początkowo ćwiczenia, a następnie wykłady).

W 1941 roku rozpoczął pracę doktorską w Politechnice w Zurychu pod kierownictwem prof. Bauera – kierownika Katedry Urządzeń Elektrycznych i pod kontrolą prof. Saksera – kierownika Katedry Matematyki. Po złożeniu pięciu egzaminów, w 1945 r., otrzymał stopień doktora nauk technicznych Politechniki w Zurychu. Ukończył szkołę podchorążych i otrzymał awans na plutonowego. Po zdemobilizowaniu w 1945 r. wyjechał do Brukseli, na zaproszenie prof. K. Drewnowskiego, do Centrum Studiów zorganizowanego przez Profesora. W sierpniu 1946 r. powrócił do kraju i podjął pracę w Ministerstwie Przemysłu Ciężkiego, w Departamencie Energetyki. Po utworzeniu Centralnego Zarządu Energetyki kontynuował pracę w charakterze doradcy. Zostaje także kierownikiem nowo utworzonej Katedry Gospodarki Energetycznej w Politechnice Wrocławskiej (od 1 stycznia 1947 r.).

Działalność naukową i dydaktyczną Katedry ustawił na problematykę systemów energetycznych, dopiero rodzącą się wówczas w skali światowej. Rozwijanie tej problematyki i jej rozwiązywanie wymagało stworzenia silnej bazy laboratoryjnej, przeprowadzania eksperymentów w rzeczywistych warunkach ruchowych systemu krajowego i podejmowania konkretnych prac użytkowych, tworzących postęp techniczny w tej dziedzinie. Przy Katedrze utworzył Zakład Elektroenergetyki, który realizował wymienione zadania. W 1952 roku zostało otwarte nowoczesne laboratorium, wyposażone w niezbędne stanowiska badawcze, między innymi w analizator sieciowy prądu przemiennego. Za to stanowisko badawcze zespół Profesora Kozuchowskiego otrzymał Nagrodę Państwową II Stopnia w 1952 r.

Do pionierskich prac z zakresu tworzenia postępu technicznego w energetyce można zaliczyć wykonane w Zakładzie, pod kierownictwem prof. Kozuchowskiego, układ automatycznej regulacji mocy i częstotliwości krajowego systemu energetycznego, wdrożony w 1959 r. Na początku lat sześćdziesiątych wspomniany Zakład Elektroenergetyki został przekształcony w IASE (Instytut Automatyki Systemów Energetycznych, podporządkowany bezpośrednio Ministrowi Szkolnictwa Wyższego), którego został dyrektorem. Do 1970 roku IASE silnie wspomagał działalność dydaktyczną Katedry przemianowanej na Katedrę Systemów Energetycznych, wyposażył laboratoria katedralne, umożliwił wykonanie kilkuset prac dyplomowych oraz w dużym stopniu ułatwił 26 doktorantom prof. J. Kozuchowskiego wykonanie ich prac doktorskich. W latach 1961–1962 prof. J. Kozuchowski był dziekanem Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej.

W 1971 roku został służbowo, na własną prośbę, przeniesiony do Instytutu Elektroenergetyki Politechniki Warszawskiej, gdzie stworzył nową specjalizację *Informatyka, sterowanie i zarządzanie w energetyce*. Opracował program dla tej specjalizacji, zorganizował laboratorium i zespół pracowników dydaktycznych oraz technicznych. Zainicjował podjęcie prac doktorskich z tego obszaru techniki, ważnego dla krajowej energetyki. Wypromował 13 doktorów, w tym 2 cudzoziemców. Był profesorem zwyczajnym. W ciągu dwóch lat był kierownikiem Studium Doktoranckiego na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej. W 1981 roku przeszedł na emeryturę.

W latach sześćdziesiątych, przez trzy kadencje, był przewodniczącym Polskiego Komitetu Pomiarów i Automatyki przy NOT. W latach 1961–1971 był przewodniczącym Oddziału Wrocławskiego Polskiego Towarzystwa Cybernetycznego (PTC), który zorganizował. W latach 1972–1982 był początkowo wiceprezesem, a następnie prezesem PTC w Warszawie. Był członkiem honorowym PTC, członkiem zwyczajnym Wrocławskiego Towarzystwa Naukowego. Był przewodniczącym Rady Naukowej Instytutu Automatyki Systemów Energetycznych we Wrocławiu, przewodniczącym Podkomisji Ekspertów ds. Energetyki przy Urzędzie ds. Postępu Technicznego i Wdrożeń.

Opublikował ponad 60 prac naukowych, w tym 3 książki (PWN i Ossolineum) i 3 skrypty (PWN). Brał czynny udział w konferencjach zagranicznych i krajowych. Był kombatantem i członkiem ZBOWiD-u.

Otrzymał następujące odznaczenia i nagrody: Nagrodę Państwową II Stopnia, Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Order Sztandaru Pracy I Klasy, Medal Zwycięstwa i Wolności, Medal 10-lecia Polski Ludowej, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Odznakę 1000-lecia Państwa Polskiego, Złotą Odznakę „Zasłużony dla Dolnego Śląska”, Złotą Odznakę Honorową NOT, Medal Pamiątkowy im. prof. M. Pożaryskiego. Był wieloletnim członkiem i działaczem PTETiS: członkiem Głównej Komisji Rewizyjnej (1963–1966) i (1974–1982) oraz przewodniczącym Głównej Komisji Rewizyjnej (1966–1974).

Profesor Roman Kurdziel

Urodzony w 1904 r. w Przemyślu. Dyplom inżyniera elektryka uzyskał w 1930 r. na Politechnice Lwowskiej. W latach 1927–1930 był asystentem prof. S. Fryzego. W latach 1930–1931 wykładał przedmioty elektrotechniczne w Państwowej Szkole Technicznej we Lwowie. W okresie 1932–1936 kierownik elektrowni miejskiej w Kołomyi. W latach 1937–1939 kierownik działu elektrycznego w kopalni soli potasowych w Kąkaszu-Kołyń.

W 1945 r. z Krakowa został skierowany na Dolny Śląsk jako pełnomocnik Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów do odbudowy przemysłu. Pełnił funkcję delegata Centralnego Zarządu Przemysłu Elektrotechnicznego na Dolny Śląsk. W 1946 r. z inicjatywy prof. K. Idaszewskiego rozpoczyna wykłady na Politechnice Wrocławskiej w Katedrze Urządzeń Elektrycznych na stanowisku adiunkta, następnie wykładowcy, a od 1948 r. jako zastępca profesora kontraktowego. W latach 1950–1954 jest kierownikiem Katedry Urządzeń Elektrycznych. W latach 1952–1954 dziekan Wydziału Elektrycznego. W 1954 r. zostaje mianowany kierownikiem Katedry Elektrotechniki Ogólnej. W 1956 r. uzyskuje tytuł docenta, w 1960 r. tytuł prof. nadzw., w 1970 r. prof. zw. W 1969 r. po utworzeniu Instytutu Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii zostaje kierownikiem Zakładu Elektrotechniki Teoretycznej i zastępcą dyrektora Instytutu. W latach 1959–1962 jest prorektorem ds. nauczania, a w okresie 1962–1965 prorektorem ds. studiów dla pracujących: zaocznych i wieczorowych. W okresie 1963–1965 stworzył podstawy zamiejscowych punktów konsultacyjnych, które następnie uzyskały status filii. W latach 1966–1969 jest członkiem Zespołu Elektrotechniki Sekcji Technicznej Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego, a następnie w 1970 r. członkiem Zespołu Programowego Studiów dla Pracujących Ministerstwa Oświaty i Szkolnictwa Wyższego. W latach 1970–1972 mianowano Go przewodniczącym Rady Naukowej i Zespołu Elektrotechniki Międzyuczelnianego Ośrodka Metodycznego Wyższych Studiów dla Pracujących w Gliwicach. Od 1958 r. członek, redaktor (1968–1972), w okresie 1962–1969 wiceprezes Towarzystwa Wiedzy Powszechnej. Członek założyciel i przewodniczący Oddziału Wrocławskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej. Członek Wrocławskiego Towarzystwa Naukowego. Długoletni, od 1931 r., członek SEP, w 1959 r. wiceprzewodniczący Oddziału Wrocławskiego SEP. Wypromował sześciu doktorów n.t., spośród których dwóch uzyskało habilitację. Autor 3 monografii, 3 podręczników, 2 skryptów. Posiadane odznaczenia: Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Medal X-lecia, Odznaka XV-lecia Dolnego Śląska, Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej, Złota Odznaka ZNP, Złota Odznaka Honorowa NOT, Medal im. prof. M. Pożaryskiego SEP. Zmarł 25 grudnia 1978 r., spoczywa na cmentarzu przy ul. Bujwida we Wrocławiu.

R

oman Kurdziel, prof. zw. Politechniki Wrocławskiej, mgr inż. elektryk, wykładowca politechnik polskich, specjalista w dziedzinie elektrotechniki, urodził się 4 września 1904 r. w Przemyślu jako syn pracownika krawieckiego. W roku 1922 ukończył IX Gimnazjum we Lwowie z postępowaniem celującym i w tym roku wstąpił na Politechnikę Lwowską na Oddział Elektrotechniczny Wydziału

Mechanicznego. Dyplom inżyniera elektryka uzyskał 1 kwietnia 1930 r. z ogólnym wynikiem celującym.

W latach 1927–1930 był asystentem prof. dr. Stanisława Fryzego. W roku akademickim 1930/31 r. wykładał przedmioty elektrotechniczne w Państwowej Szkole Technicznej we Lwowie. Jednocześnie współpracował z lwowskim oddziałem Stowarzyszenia Kotłów w charakterze samodzielnego inżyniera elektryka przy próbach odbiorczych urządzeń elektrycznych.

W okresie 1932–1936 jako kierownik elektrowni miejskiej w Kołomyi wykonywał projekty elektryfikacji województwa stanisławowskiego, linii wysokiego napięcia i stacji transformatorowych. W latach 1937–1939 pracował w kopalni soli potasowych Kałusz–Kołyń jako kierownik działu elektrycznego. W tym okresie uczestniczył w wielu przedsięwzięciach inwestycyjnych, jak projekt i montaż rozdzielni wysokiego napięcia, budowa linii 15 kV/30 kV, projekt i montaż trakcji elektrycznej kopalnianej, projekt i montaż urządzeń dla nowych fabryk kalimagnezji i siarczanu potasu oraz wiele innych. Od października 1939 r. do czerwca 1941 r. pełnił funkcję głównego energetyka w tych zakładach. W okresie okupacji był zatrudniony w kopalni jako inżynier elektryk, z dwukrotną przerwą z powodu aresztowania.

W 1945 r. został skierowany z Krakowa na Dolny Śląsk jako pełnomocnik Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów do odbudowy przemysłu. Pełnił również funkcję delegata Centralnego Zarządu Przemysłu Elektrotechnicznego na Dolny Śląsk. Za okres pionierskiej pracy został w 1947 r. odznaczony Srebrnym Krzyżem Zasługi przez Prezydium KRN.

Od 1 lutego 1946 r. zostaje powołany przez ówczesnego dziekana Wydziału Mechaniczno-Elektrotechnicznego Politechniki Wrocławskiej prof. Kazimierza Idaszewskiego do objęcia wykładów z zakresu urządzeń elektrycznych i tym samym wraca do szkolnictwa wyższego i pracy naukowo-dydaktycznej. W Politechnice Wrocławskiej w 1946 r. początkowo został zaangażowany na stanowisko adiunkta przy Katedrze Urządzeń Elektrycznych, a następnie wykładowcy. Od 1948 r. był zastępcą profesora kontraktowego. W tym czasie prowadził wykłady z urządzeń elektrycznych, oświetlenia elektrycznego, przyrządów rozdzielczych, techniki zabezpieczeń, budowy przekaźników, wybranych metod z matematyki stosowanej oraz elektrotechniki teoretycznej dla kursu magisterskiego Naczelnej Organizacji Technicznej. W latach 1965–1972 był przewodniczącym Rady Programowej Ośrodka Szkoleniowego NOT we Wrocławiu.

W 1956 roku uzyskuje tytuł docenta, a następnie w 1960 – profesora nadzwyczajnego i w 1970 r. profesora zwyczajnego. W tym okresie pracy w Politechnice Wrocławskiej prowadzi szeroką działalność organizacyjną na kierowniczych stanowiskach Wydziału i Uczelni, jak również intensywną pracę naukowo-dydaktyczną oraz społeczną.

W latach 1950–1954 jest kierownikiem Katedry Urządzeń Elektrycznych, a następnie w okresie 1954–1969 kierownikiem Katedry Elektrotechniki Ogólnej. Ponadto w latach 1952–1954 pełnił funkcję dziekana Wydziału Elektrycznego, a w latach 1959–1962 prorektora ds. nauczania, następnie w okresie 1962–1965 jest prorektorem ds. studiów dla pracujących. Po powstaniu w Uczelni struktury instytutowej w latach 1969–1971 jest kierownikiem Zakładu Elektrotechniki Teoretycznej i pełni funkcję zastępcy dyrektora Instytutu Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii.

Od 1961 roku był aktywnym członkiem Wrocławskiego Towarzystwa Naukowego, gdzie pełnił funkcję redaktora naczelnego w latach 1968–1969 i 1971–1972. Był członkiem założycielem oraz (przez okres dwuletni) – przewodniczącym Oddziału Wrocławskiego Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej. Od 1958 roku był członkiem, a w latach 1962–1969 wiceprezesem Towarzystwa Wiedzy Powszechnej. Był długoletnim, bo od 1931 roku, członkiem Stowarzyszenia Elektryków Polskich. W 1959 roku był wiceprzewodniczącym Oddziału Wrocławskiego SEP oraz członkiem Zarządu Oddziału Wrocławskiego.

W latach 1963–1965 stworzył podstawy organizacyjne punktów konsultacyjnych, w których rozwinął szeroką formę studiów stacjonarnych i zaocznych dla pracujących, ściśle powiązanych z zakładami produkcyjnymi w wielu ośrodkach przemysłowych Dolnego Śląska, które następnie uzyskały status Filii Politechniki Wrocławskiej. Z tym też związana jest Jego

działalność w latach 1966–1969 jako członka Zespołu Elektrotechniki Sekcji Technicznej Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego, a w roku 1970 jako członka Zespołu Programowego Studiów dla Pracujących Ministerstwa Oświaty i Szkolnictwa Wyższego.

W latach 1970–1972 jest przewodniczącym Rady Naukowej i przewodniczącym zespołu Elektrotechniki Międzyuczelnianego Ośrodka Metodycznego Wyższych Studiów Technicznych dla Pracujących w Gliwicach. Domeną naukowych zainteresowań prof. R. Kurdziela była elektrotechnika teoretyczna. Wysoko cenił zastosowanie nowoczesnych metod matematycznych w elektrotechnice z jednoczesnym praktycznym ich wykorzystaniem. Usilnie dążył do wprowadzenia w programy nauczania nowych tendencji zarówno w treści, jak i w formie i metodach nauczania. Był organizatorem dwóch ogólnopolskich konferencji metodycznych, dotyczących modernizacji i aktywizacji oraz roli eksperymentu w nauczaniu elektrotechniki teoretycznej. Z Jego inicjatywy zostały wprowadzone do krajowych programów nauczania elektrotechniki teoretycznej ćwiczenia laboratoryjne. Na swoich wykładach przeprowadzał demonstracje zjawisk, co spotykało się z dużym uznaniem studentów. Była to realizacja i kontynuacja koncepcji nauczania z okresu współpracy z prof. S. Fryzem w Politechnice Lwowskiej.

Profesor Kurdziel jest autorem cennych opracowań, publikacji, monografii, podręczników i skryptów, a także tłumaczem, redaktorem i opiniodawcą.

W zakresie kształcenia kadry naukowej był promotorem sześciu doktorów: Z. Teresiaka (1962), M. Boguckiego (1963), A. Skopecy (1963), S. Vrabetza (1964), A. Łuczyckiego (1966), Cz. Steca (1968).

W pamięci licznego grona swoich uczniów i współpracowników pozostanie jako człowiek o wielkiej erudycji, cieszący się autorytetem i popularnością, a jednocześnie ujmujący skromnością i bezpośredniością. Zawsze wymagający wobec siebie i innych, jednak niezwykle wyrozumiały i głęboko zaangażowany w swoim działaniu. Zyskał uznanie jako uczony, wytrawny nauczyciel i przyjaciel młodzieży, wybitny popularyzator wiedzy, zasłużony wychowawca szerokiego grona elektryków.

W czasie długoletniej i wielokierunkowej działalności był wielokrotnie wyróżniany, nagradzany i odznaczany. Otrzymał Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Medal X-lecia, Odznakę XV-lecia Dolnego Śląska, Odznakę Tysiąclecia, Złotą Odznakę Politechniki Wrocławskiej, Złotą Odznakę Honorową NOT, Złotą Odznakę ZNP, Honorową Odznakę Zasłużonego Popularyzatora Wiedzy. Był wielokrotnie wyróżniany, między innymi otrzymał nagrody indywidualne I i II stopnia Ministra Oświaty Szkolnictwa Wyższego i Techniki.

W 1974 roku przechodząc na emeryturę nie zaprzestał twórczej pracy naukowej, utrzymując ścisły związek z Instytutem i Uczelnią. Wydał cenny podręcznik akademicki do nauczania podstaw elektrotechniki, o którego rzeczywistej wartości świadczą kolejne trzy wznowienia, z których ostatnie ukazało się 15 lat po śmierci Autora, w 1993 r.

Profesor Jan Trojak

Urodził się w 1913 r. w Isypowcach (woj. tarnopolskie). W roku 1940 uzyskał dyplom inżyniera, w 1962 r. tytuł prof. nadzw., w 1971 r. prof. zw. Był kierownikiem Zakładu Zabezpieczeń Przekaznikowych (1954–1957), kierownikiem Katedry Zabezpieczeń i Automatyki w Energetyce (1957–1968), dyrektorem Instytutu Ergoelektryki (1968–1981), prodziekanem Wydziału Elektrycznego (1962–1966), dziekanem Wydziału Elektrycznego (1964–1966). Członek prezydium Polskiego Komitetu Wielkich Sieni Elektrycznych od 1957 r., członek Conference Internationale des Grandes Reseaux Electriques w Paryżu, członek Institution of Electrical Engineers w Londynie, członek SEP od 1946 r., członek Zarządu Głównego SEP od 1981 r., przewodniczący Rady Głównej Energetyki przy KNiT. Twórca szkoły naukowej w zakresie elektroenergetycznej automatyki zabezpieczeniowej. Promotor 20 doktorów, z których 7 uzyskało stopnie naukowe doktora habilitowanego, 2 profesora zwyczajnego, 2 profesora nadzwyczajnego. Autor dwóch książek oraz ok. 40 publikacji. Otrzymał wiele odznaczeń państwowych, resortowych i stowarzyszeniowych. Jest doktorem honoris causa Politechniki Wrocławskiej. Zmarł w 1994 r. Bliższe informacje biograficzne w: *Słownik biograficzny zasłużonych elektryków wrocławskich*, SEP, Oddział Wrocław, 1997.

Jan Trojak urodził się 12 września 1913 roku we wsi Isypowce w rodzinie nauczycielskiej. W 1932 r. ukończył II Państwowe Gimnazjum w Tarnopolu. W tymże roku podjął studia na Wydziale Mechaniczno-Elektrotechnicznym Politechniki Lwowskiej. W latach 1934–1935 odbył służbę wojskową w Szkole Podchorążych Rezerwy Łączności w Zegrzu, a następnie kontynuował studia na Wydziale Elektrotechnicznym Politechniki Gdańskiej. Studia zostały przerwane wybuchem wojny 1 września 1939 r. Kampanię wrześniową odbył w stopniu porucznika łączności i dowódcy plutonu 12 Dywizji Piechoty, biorąc udział w walkach w rejonie Skarżyska, Iłży, Kraśnika i Tyszowic.

Po zakończeniu działań wojennych i powrocie do Lwowa podjął przerwane studia i we wrześniu 1940 r. uzyskał w Politechnice Lwowskiej akademicki tytuł inżyniera elektryka prądów silnych. W latach 1940–1945 w zawodzie pracował dorywczo. Od lutego 1945 r. podjął pracę inżynierską w Katowicach, awansując szybko aż do stanowiska naczelnego elektryka Zakładów Energetycznych Okręgu Południowego. Wspecjalizował się w dziedzinie automatyki elektroenergetycznej. Wykładał na kursach specjalistycznych, w tym na Wydziale Elektrycznym Politechniki Śląskiej oraz Politechniki Wrocławskiej. W 1953 roku został powołany w Politechnice Wrocławskiej na stanowisko zastępcy profesora, a w 1971 r. uzyskał tytuł naukowy i stanowisko profesora zwyczajnego. W pierwszym okresie działalności na Uczelni dzielił swój czas i obowiązki między Zakłady Energetyczne Okręgu Południowego w Katowicach (największe w kraju przedsiębiorstwo energetyczne) a Politechnikę Wrocławską.

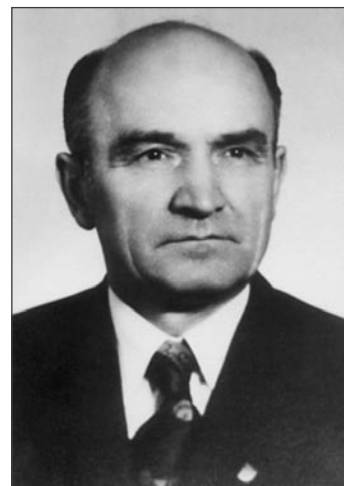
Od 1955 roku zamieszkuje na stałe we Wrocławiu, działając w wymiarze pełnego etatu w Politechnice Wrocławskiej i w ramach pół etatu w charakterze doradcy technicznego w Zakładach Energetycznych Okręgu Dolnośląskiego we Wrocławiu. W tym czasie zorganizował Zakład Zabezpieczeń Przekaznikowych w Politechnice Wrocławskiej, a następnie Katedrę Automatyki i Zabezpieczeń w Energetyce. Pełnił funkcję kierownika tej Katedry do 1968 r. Po reorganizacji Politechniki Wrocławskiej został dyrektorem Instytutu Energoelektryki. Na tym stanowisku działał intensywnie do roku 1981. Należy podkreślić Jego zasługi w zorganizowaniu Katedry, a później Instytutu, w rozwoju bazy materialnej i rozwoju kadry naukowo-dydaktycznej. Jest autorem lub współautorem dwóch książek oraz ok. 100 artykułów drukowanych w kraju i za granicą, znajdował równocześnie czas na pełnienie licznych funkcji w Uczelni. W latach 1962–1964 był prodziekanem, a w latach 1964–1966 – dziekanem Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej.

Pełnił również wiele funkcji poza Uczelnią, a mianowicie działał w charakterze: członka Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego, członka Komitetu Elektrotechniki PAN, członka Komitetu Energetyki PAN, członka prezydium Rady ds. Energetyki przy Ministrze Górnictwa i Energetyki, członka Państwowej Rady ds. Gospodarki Paliwowo-Energetycznej, członka międzynarodowej organizacji CIGRE, przewodniczącego Rady Naukowej IASE, wiceprzewodniczącego Rady Naukowej „Poltegoru”.

Trzeba także podkreślić Jego szczególne zaangażowanie i zasługi na polu stowarzyszeniowym. W ciągu prawie ośmiu lat był prezesem Oddziału Wrocławskiego SEP. Od momentu powstania Oddziału Wrocławskiego PTETiS (1962 r.) stał się aktywnym członkiem PTETiS. Uczestniczył w posiedzeniach naukowych, współorganizował seminaria PTETiS. Głównym nurtem działalności Profesora Trojaka były początkowo zabezpieczenia maszyn, urządzeń i sieci elektroenergetycznych z rozszerzeniem tej dyscypliny (w latach późniejszych) w kierunku ogólnego sterowania systemem elektroenergetycznym w stanach nienormalnych oraz zabezpieczenia wielkich bloków energetycznych. Wychował dwa pokolenia doskonałych specjalistów. Zdobył uznanie w kraju i za granicą.

Profesor Trojak otrzymał wiele wysokich odznaczeń państwowych, resortowych, uczelnianych i stowarzyszeniowych, między innymi: Krzyż Kawalerski i Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski, Krzyże Zasługi – złoty i srebrny, medal i tytuł honorowy „Zasłużony Nauczyciel PRL”, Medal Komisji Edukacji Narodowej i Medal „Za wybitne zasługi dla rozwoju Politechniki Wrocławskiej”. Był honorowym członkiem SEP.

Profesor Konstanty Wołkowiński

Absolwent Politechniki Lwowskiej (1935–1941), przemianowanej po roku 1939 na Lwiwskij Politechnicznyj Institut. Od 1 października 1945 roku pracownik naukowo-dydaktyczny Politechniki Wrocławskiej, kolejno na stanowiskach starszego asystenta, adiunkta, zastępcy profesora, starszego wykładowcy, docenta (1965–1968), profesora nadzwyczajnego (1968–1973) i profesora zwyczajnego (1973–1985). Doktorat uzyskał w roku 1960, a stopień doktora habilitowanego w 1968. Kierownik Katedry Urządzeń Elektrycznych (1954–1968), a następnie Zakładu Urządzeń Elektroenergetycznych Instytutu Energoelektryki Politechniki Wrocławskiej (1968–1985). Prodziekan, a następnie przez 15 lat (1966–1981) dziekan Wydziału Elektrycznego. Promotor 14 rozpraw doktorskich. W kierowanej przez prof. Wołkowińskiego Katedrze i Zakładzie obroniono łącznie 16 doktoratów i 6 rozpraw habilitacyjnych. Wybitny specjalista w zakresie urządzeń i instalacji elektrycznych, w szczególności uziemień elektroenergetycznych. Twórca Szkoły Uziemień i Ochrony Przeciwporażeniowej. Książka *Uziemienia urządzeń elektroenergetycznych* (1954, 1956, 1967 i 1972) należy do unikalnych dzieł z tej tematyki w skali międzynarodowej. Podręcznik *Instalacje elektroenergetyczne* uzyskał nagrodę SEP w konkursie na najlepszą książkę naukowo-techniczną w Polsce w latach 1959–1968. Inicjator i współautor dwóch innych książek. Autor 125 publikacji. Ważniejsze odznaczenia: Krzyż Kawalerski i Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski, 9 nagród Ministra Nauki, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Medal „Za wybitne zasługi dla rozwoju Politechniki Wrocławskiej”, odznaczenia SEP i NOT. Zmarł we Wrocławiu 1 listopada 1987 r. Bliższe informacje biograficzne można znaleźć w *Słowniku biograficznym zasłużonych elektryków wrocławskich*, SEP, Oddział Wrocław, 1997.

K

onstanty Wołkowiński urodził się w 1915 r. w Samborze na Wołyniu. W 1935 r. uzyskał maturę w Gimnazjum im. Tadeusza Czackiego w Liceum Krzemienieckim i rozpoczął studia na Oddziale Elektrotechnicznym Wydziału Mechanicznego Politechniki Lwowskiej. Studia ukończył w 1941 r. na Wydziale Elektrotechnicznym tej uczelni, przemianowanej w 1939 r. na Lwiwskij Politechnicznyj Institut. Z dyplomem inżyniera pracował początkowo jako traktorzysta, a od 1942 r. już jako kierownik elektrowni miejskiej w Krzemieńcu. Po zajęciu Krzemieńca przez Armię Radziecką w 1944 r. organizował prace nad uruchomieniem tej elektrowni, uszkodzonej przez Niemców. Następnie, aresztowany przez NKWD pod zarzutem przynależności do Armii Krajowej, po siedmiu miesiącach przetrzymywania w aresztach śledczych i więzieniach, został skierowany do Ludowego Wojska Polskiego, w którym służył do sierpnia 1946 r. w stopniach od szeregowca do porucznika.

Będąc jeszcze w wojsku, w 1945 r. uzyskał pozwolenie na pracę w godzinach pozasłużbowych w Politechnice Wrocławskiej. Na Wydziale Elektrycznym tej Uczelni pracował nieprzerwanie od 1 października 1945 r. do 30 września 1985 r., a więc równo 40 lat, pełniąc

kolejno funkcje: st. asystenta, adiunkta, zastępcy profesora, starszego wykładowcy, docenta (1965–1968), profesora nadzwyczajnego (1968–1973) i profesora zwyczajnego (1973–1985).

Równocześnie z pracą naukowo-dydaktyczną na Politechnice Wrocławskiej prowadził działalność inżynierską w Zakładach Energetycznych Okręgu Dolnośląskiego w latach od 1946 do 1964 r., pełniąc kolejno funkcje: kierownika biura technicznego podokręgu, dyżurnego ruchu w Elektrowni Wrocławskiej, kierownika biura technicznego okręgu, kierownika pracowni we wrocławskim „Energoprojekcie”, głównego inżyniera w biurze projektów okręgu i doradcy technicznego działu studiów oraz planów perspektywicznych.

Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w 1960 r. uchwałą Rady Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej. Stopień doktora habilitowanego nadała Mu w 1964 r. Rada Wydziału Elektrycznego Politechniki Warszawskiej. Rozprawy będące podstawą nadania tych stopni naukowych dotyczyły zasad wymiarowania uziumów urządzeń elektroenergetycznych. Badania w tej dziedzinie opisał w książce *Uziemienia urządzeń elektroenergetycznych*, która doczekała się czterech wydań w latach 1954, 1956, 1967 i 1972. Wydanie czwarte jest obszerną monografią o objętości 46 arkuszy wydawniczych, zawierającą 606 pozycji literatury i stanowi unikatową pracę w skali międzynarodowej. Drugą, kilkakrotnie wznawianą pracą, była książka *Instalacje elektroenergetyczne* (40 ark.), wyróżniona II nagrodą w konkursie SEP na najlepszą książkę naukowo-techniczną wydaną w Polsce w latach 1959–1968. Profesor Wołkowiński był inicjatorem i współautorem dwóch podręczników akademickich: *Urządzenia elektroenergetyczne* oraz *Komputerowe projektowanie urządzeń elektroenergetycznych*. Łączny dorobek autorski i współautorski (książki, skrypty, artykuły w czasopismach naukowo-technicznych i materiałach konferencyjnych) to 122 publikacje. Znaczną ich część stanowią pozycje zagraniczne.

Przez czternaście lat (1954–1968) prof. K. Wołkowiński był kierownikiem Katedry Urządzeń Elektrycznych i osiemnaście lat (1968–1985) kierownikiem Zakładu Urządzeń Elektroenergetycznych w Instytucie Energoelektryki. Przez pięć lat pełnił funkcję prodziekana, a następne piętnaście lat (1966–1981) dziekana Wydziału Elektrycznego. Przez dwie kadencje był członkiem Zespołu Dydaktycznego „Elektrotechnika” Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego i Techniki. Był promotorem czternastu zakończonych pomyślnie rozpraw doktorskich i sześciu habilitacyjnych. Inicjował i organizował lub współorganizował wiele międzynarodowych konferencji naukowo-technicznych z dziedziny uziemień i ochrony przeciwporażeniowej. Jego działalność międzynarodowa w dziedzinie uziemień elektroenergetycznych została wysoko oceniona przez Syberyjski Instytut Naukowo-Badawczy Energetyki w Nowosybirsku, Techniczny Uniwersytet w Dreźnie i Kammer der Technik (Niemcy).

Członek licznych towarzystw i rad naukowych, m.in. SEP, PTETiS, Wrocławskiego Towarzystwa Naukowego, Rady Naukowej COBR „Elektromontaż”, Rady Naukowej Wojskowego Instytutu Techniki Inżynierskiej. Od 1985 roku przewodniczący zespołu kwalifikacyjnego do spraw specjalizacji zawodowej inżynierów elektryków w SEP we Wrocławiu. Przez wiele lat był członkiem Rady Programowej „Wiadomości Elektrotechnicznych” oraz członkiem komitetu redakcyjnego WNT.

Otrzymał ponad 20 odznaczeń i medali państwowych i regionalnych, między innymi: Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, honorowy tytuł „Zasłużony Nauczyciel PRL”, Złoty i Srebrny Krzyż Zasługi, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Medal „Za wybitne zasługi dla rozwoju Politechniki Wrocławskiej”, Srebrny Medal „Za zasługi dla Obronności Kraju”, Złotą Odznakę Honorową SEP, Złotą Odznakę Honorową NOT, Srebrny Honorowy Medal Kammer der Technik (Niemcy).

W okresie 1965–1985 otrzymał osiem nagród I i II stopnia Ministra Nauki Szkolnictwa Wyższego i Techniki oraz nagrodę Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych. Rektor Politechniki Wrocławskiej wyróżnił Go siedemnastoma nagrodami, a Senat tej Uczelni w 1984 roku przyznał Profesorowi nagrodę za wybitne osiągnięcia w zakresie dydaktyki.

Jego nazwisko jest wymienione na honorowej tablicy zasłużonych dla rozwoju Politechniki Wrocławskiej. Wielu ludzi z najbliższego otoczenia prof. Wołkowińskiego – w Politechnice Wrocławskiej, a także w innych uczelniach i ośrodkach – zawdzięcza Profesorowi swoje kariery naukowe. Krytyczny, a przy tym bardzo życzliwy, zawsze pomagał wszystkim pragnącym podnosić swoje kwalifikacje naukowe i techniczne.

Był członkiem założycielem Wrocławskiego Oddziału Polskiego Towarzystwa Elektroniki Teoretycznej i Stosowanej (1962 r.) oraz inicjatorem wielu posiedzeń naukowych i seminariów. W 1986 roku otrzymał tytuł honorowego członka PTETiS.

Docent Halina Pidek-Łopuszańska

Urodzona w 1925 r. w Bychawie (woj. lubelskie). Dyplom magistra filozofii w zakresie matematyki uzyskała w Lublinie, gdzie rozpoczęła pracę naukowo-dydaktyczną. Następnie przeniosi się do Krakowa i podejmuje pracę na Uniwersytecie Jagiellońskim i równocześnie w Instytucie Polskiej Akademii Nauk (1948–1952).

W latach 1952–1990 pracuje we Wrocławiu na Politechnice Wrocławskiej jako kierownik Katedry Matematyki przy Wydziale Elektrycznym i prodziekan tego Wydziału (w latach 1966–1968). Od roku 1984 do 1987 była prodziekanem na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki PWr. Jest współautorką podręcznika akademickiego *Matematyka dla chemików*. Doktorat uzyskała w 1951 r., mianowanie na stanowisko docenta przez CKK otrzymała w 1954 r. Zmarła 16 lutego 1998 r.

Halina Pidek-Łopuszańska urodziła się 17 lutego 1925 roku w Bychawie (woj. lubelskie). Studia matematyczne ukończyła w roku 1948 w Lublinie. Tam też rozpoczęła pracę naukowo-dydaktyczną będąc jeszcze studentką. W latach 1948–1952 pracuje w Krakowie na Uniwersytecie Jagiellońskim, a także w Instytucie PAN. Od roku 1952 związana jest z Wrocławiem i Politechniką Wrocławską do czasu przejścia na emeryturę w 1990 roku.

Do Wrocławia przeniosi się w okresie dużej aktywności naukowej, specjalizując się w geometrii różniczkowej, kierunku reprezentowanego przez jednego z twórców wrocławskiego środowiska matematycznego – Profesora Władysława Ślebodzińskiego. Brała czynny udział w procesie tworzenia się ośrodka matematycznego na Politechnice, aktywnie uczestnicząc w pracach organizacyjnych, a szczególnie w organizacji i realizacji procesu dydaktycznego. Była znakomitym pedagogiem, cieszącym się dużym uznaniem zarówno przełożonych, jak i studentów.

Pełniła na Uczelni wiele ważnych funkcji: kierownika Katedry Matematyki przy Wydziale Elektrycznym i prodziekana tego Wydziału, kierownika Zakładu Geometrii Różniczkowej i Zakładu Dydaktyki w Instytucie Matematyki. W latach 1984–1987 była prodziekanem na Wydziale Podstawowych Problemów Techniki. Funkcje te wykonywała zawsze z dużym zaangażowaniem i odpowiedzialnością oraz troską, szczególnie gdy problemy dotyczyły spraw studenckich.

Znaczące sukcesy uzyskiwała w bezpośredniej pracy ze studentami. Wśród obecnych pracowników Uczelni wielu miało przyjemność być słuchaczami Jej wspaniałych wykładów. Była wzorem bardzo dobrego dydaktyka, jak i wzorcem pięknej i silnej osobowości. Wielokrotnie zdarzało się, że wydziały upominały się, aby właśnie u nich Pani doc. H. Łopuszańska prowadziła wykład.

Jest współautorką, wraz z W. Ślebodzińskim i K. Urbaniakiem, cenionego i używanego do dziś podręcznika *Matematyka dla chemików*, mającego trzy wydania w latach: 1958, 1967 i 1970. Jej talent dydaktyczny można było zauważyć także, gdy prowadziła wykłady z matematyki dla studentów studiów zaocznych i wieczorowych w ramach tzw. Politechniki Telewizyjnej. Studenci w swoim żargonie nazywali ją „Pani docent Halinka”.

W okresie poprzedzającym tworzenie się „Solidarności” była mocno zaangażowana w akcję wydawniczą, wtedy wydawnictw nielegalnych. Była założycielem grupy inicjatywnej, a następnie pierwszym przewodniczącym Komisji Oddziałowej NSZZ „Solidarność” w Instytucie Matematyki. Pełniła tę funkcję również w stanie wojennym, o czym, pomimo nielegalności tej działalności, wszyscy wiedzieliśmy. Był to okres niezwykle intensywnej i głęboko zaangażowanej działalności społeczno-politycznej Haliny Łopuszańskiej, w którą wkładała dużo serca, nie bacząc na ewentualne konsekwencje. Halina Łopuszańska poświęcała wiele uwagi sprawom społeczno-politycznym, wspierając różne formy protestu lub uczestnicząc w nich bezpośrednio. Działała m.in. w Towarzystwie Kursów Naukowych, bardzo głęboko przeżywając powodzenia i niepowodzenia tej działalności. Swoją pracą, wysiłkiem i postawą pozostawiła trwałe ślady w nas i obecnej rzeczywistości.

Należała do nielicznej już grupy seniorów matematyki wrocławskiej, którzy uczestniczyli w tworzeniu środowiska matematycznego w pierwszych latach powojennych. Śmierć Pani Docent Haliny Łopuszańskiej w 1998 r. stanowiła dla wrocławskiego środowiska matematycznego, a także dla Wydziału Elektrycznego bolesną stratę.

Szkoły naukowe

Wprowadzenie

K

sztalcenie inżynierów na wyższych uczelniach technicznych musi być oparte na solidnych fundamentach teoretycznych oraz uwzględniać aspekty praktyczne. Te uwarunkowania wymagają stałych merytorycznych kontaktów z ośrodkami badawczymi, z różnymi gałęziami przemysłu, a przede wszystkim z szeroko rozumianą energetyką. Tak pojmowane kształcenie dydaktyczne angażuje

kadre dydaktyczną do systematycznego prowadzenia badań naukowych.

Twórcy Politechniki Wrocławskiej dobrze rozumieli rolę badań naukowych w procesie dydaktycznym. Toteż, pomimo ogromu zadań bieżących, od samego początku działalności Wydziału Elektrycznego nie odwlekano momentu rozpoczęcia poważnych prac badawczych, chociaż było to wówczas szczególnie trudne. Przejęte bowiem w 1945 r. urządzenia badawcze były poważnie zdekompletowane bądź uszkodzone w wyniku działań wojennych, a poza tym w większości przestarzałe. Ze zrozumiałych względów musiało również nastąpić skompletowanie nowej kadry naukowej i technicznej.

Przed nielicznymi polskimi uczonymi i młodymi inżynierami stanęły bardzo trudne zadania. Miało to jednak i tę dobrą stronę, że umożliwiało tworzenie nowych, oryginalnych i śmiałych koncepcji rozwoju badań naukowych. Entuzjazm twórców pozwolił na realizację zamierzeń, które w zwykłych warunkach nie byłyby realne.

Od samego początku – czyli od wiosny 1945 roku – elektrycy zapewnili sobie w Politechnice Wrocławskiej bardzo silną pozycję. Przewodził im prof. Kazimierz Idaszewski, wspomagany przez kilkudziesięcioosobową grupę młodych inżynierów i studentów ostatnich lat studiów. Stopniowo do grona kierowniczego dołączyli doświadczeni inżynierowie, jak A. Jellonek, P.J. Nowacki, Z. Szparkowski, J. Kozuchowski, J. Kuryłowicz i inni. Dla utworzenia i rozwoju Wydziału Elektrycznego szczególnie cenna okazała się decyzja ówczesnego dra inż. J.I. Skowrońskiego o przejściu z Dolnośląskiej Energetyki na Politechnikę Wrocławską. Profesorowie Idaszewski i Skowroński inspirowali rozwój badań naukowych w kilku ważnych kierunkach elektryki, co doprowadziło do powstania na Wydziale wielu szkół naukowych.

W niniejszym opracowaniu przez pojęcie szkoła naukowa rozumie się badania naukowe odznaczające się: spójnością tematyki badawczej, oryginalnością metodyki, ciągłością pokoleniową twórców i kontynuatorów, znaczącymi osiągnięciami naukowymi, metodologicznymi i aplikacyjnymi, szeroką i systematyczną działalnością publikacyjną, konferencyjno-informacyjną oraz oddziaływaniem na inne ośrodki badawcze i przemysłowe w kraju, a nawet za granicą. Za bardzo ważny fakt uzasadniający potraktowanie określonej działalności badawczej jako szkoły naukowej przyjęto także powstanie i trwałą obecność instytucjonalnych jednostek badawczo-rozwojowych, jak np. Oddział Technologii i Materiałoznawstwa Elektro-

technicznego Instytutu Elektrotechniki (IEI OW) czy Instytut Automatyki Systemów Elektroenergetycznych (IASE). Z kolei powstawanie i rozwój niektórych szkół naukowych było stymulowane przez lokalizację we Wrocławiu i na Dolnym Śląsku kilkunastu fabryk przemysłu elektrotechnicznego, np. Dolnośląskich Zakładów Wielkich Maszyn Elektrycznych Dolmel.

Wydział Elektryczny może poszczycić się nie tylko szkołami naukowymi utworzonymi w latach 40., lecz także szkołami, które powstały później, przeważnie jako „gałęzie” tych pierwszych. Tak na przykład szkoła naukowa prof. A. Wiszniewskiego wyodrębniła się ze szkoły *Automatyka elektroenergetyczna* w związku z lawinowym rozwojem techniki cyfrowej. Ta stosunkowo młoda szkoła uzyskała już znaczące wyniki i zdobyła międzynarodową renomę.

Warto podkreślić, że – niezależnie od szkół naukowych obejmujących większość tematyki badawczej Wydziału – badania naukowe są prowadzone również w innych kierunkach, stosownie do aktualnych kierunków rozwojowych w nauce i technice, indywidualnych zainteresowań pracowników naukowych i potrzeb dydaktyki.

Na uwagę zasługuje szczególnie wieloletnia działalność naukowa prof. Politechniki Wrocławskiej Adama Skopecy i dra Czesława Steca w zakresie zastosowania i wykorzystania zaawansowanych metod matematycznych w elektrotechnice. Przykładowe efekty tych badań to:

- Opracowanie metody transformacji warunków brzegowych oraz zastosowania potencjału skalarnego do obliczania pól wirowych.
- Przystosowanie teorii ruchu ścian Blocha do obliczania stratności materiałów magnetycznych oraz uogólnienie klasycznych zagadnień brzegowych Dirichleta i Neumanna przy obliczaniu pól ruchomych naładowanych ścian na brzegu obszaru.
- Przystosowanie metody odwracania splotu do rozwiązywania pól termicznych w izolatorach energetycznych.

A oto niektóre inne kierunki badawcze i ich główni autorzy:

- Technika wysokonapięciowa w badaniach kompatybilności elektromagnetycznej (J. Fleszyński, E. Sojda, J. Pospieszna, A. Tymań).
- Przekształtniki energoelektroniczne w instalacjach elektrycznych (J. Borecki, S. Szkółka).
- Przetwarzanie sygnałów w elektrotechnice (T. Łobos, Z. Leonowicz, J. Rezmer, J. Piotrowicz).
- Diagnostyka techniczna w elektroenergetyce (R. Kudła).
- Metodologia profilaktyki i obsługi urządzeń energetycznych (L. Mromliński, G. Dąbrowska-Kauf).
- Stykowe elementy automatyki (B. Miedziński).
- Elektrotechnika górnicza (B. Miedziński, B. Karolewski).
- Modernizacja i optymalizacja układów cieplnych elektrowni i elektrociepłowni (R. Szafran).

Przegląd szkół naukowych Wydziału

Opierając się na kryteriach przyjętych na początku opracowania oraz biorąc pod uwagę osiągnięcia naukowe uzyskane w poszczególnych jednostkach organizacyjnych Wydziału Elektrycznego (Instytuty I-7, I-8 oraz I-29), wyodrębniono dziesięć szkół naukowych. Przedstawiono je kolejno, rozpoczynając każdorazowo od krótkiej wizytówki twórcy szkoły, przez jej zwięzłą charakterystykę, pokazanie pierwszych i następnych pokoleń naukowych szkoły i uprawiane kierunki badawcze. W zakończeniu zamieszczono biogramy tych uczestników, którzy osiągnęli co najmniej stopień doktora habilitowanego.

Szkoły naukowe Wydziału Elektrycznego

1. Materiałoznawstwo elektryczne i elektrotechnologia
Twórca: Jerzy I. Skowroński
2. Ładunek przestrzenny w dielektrykach
Twórca: Ludwik Badian
3. Kompleksowe badania systemów elektroenergetycznych
Twórca: Jan Kożuchowski
4. Modele stanów systemu elektroenergetycznego
Twórca: Marian Cegielski
5. Elektroenergetyczna automatyka zabezpieczeniowa
Twórca: Jan Trojak
6. Cyfrowa automatyka zabezpieczeniowa
Twórca: Andrzej Wiszniewski
7. Uziemienia elektroenergetyczne i ochrona przeciwporażeniowa
Twórca: Konstanty Wołkowiński
8. Maszyny elektryczne
Twórcy: Kazimierz Idaszewski i Andrzej Kordecki
9. Automatyka napędu elektrycznego
Twórca: Feliks Andrzejewski
10. Metrologia elektryczna
Twórcy: Kazimierz Idaszewski i Jarosław Kuryłowicz

Szkoła naukowa

MATERIAŁOZNAWSTWO ELEKTRYCZNE I ELEKTROTECHNOLOGIA

Twórca szkoły: Jerzy I. SKOWROŃSKI

Zamyśl tematyczny szkoły sformułował jeszcze w latach trzydziestych J.I. Skowroński, ówczesny adiunkt Politechniki Warszawskiej. Tematyka miała dotyczyć zagadnień materiałoznawczo-surowcowych i technologicznych przemysłu elektrotechnicznego. Uwidocznili się to już w pracy doktorskiej J.I. Skowrońskiego *O przydatności krajowych szkieł do wyrobu izolatorów liniowych*, obronionej w 1936 r. Idea szkoły konkretyzowała się w latach okupacji i była jednym z motywów decyzji prof. Skowrońskiego o przeniesieniu się na stałe z Warszawy do Wrocławia.

Od momentu podjęcia pracy naukowo-dydaktycznej na Politechnice Wrocławskiej (kwiecień 1946 r.) realizował On konsekwentnie swoje zamiary. Rozpoczął od tworzenia zespołu młodych adeptów nauki oraz zapewnienia im niezbędnego warsztatu badawczego. Do zespołu angażował nie tylko swoich wychowanków (inżynierów elektryków), ale również fizyków, chemików i elektroników. Miało to zapewnić szkole mocne fundamenty teoretyczne i szerokie spojrzenie na uprawiane kierunki badawcze. Główna uwaga była skierowana na materiały elektroizolacyjne, szczególnie w zakresie wysokonapięciowym, ale zajmowano się również materiałami przewodzącymi stykowymi i magnetycznymi. Do zakresu zainteresowań należała także diagnostyka układów materiałowych. Głównym warsztatem naukowym szkoły stał się powołany w styczniu 1948 r. Oddział Technologii i Materiałoznawstwa Elektrotechnicznego Instytutu Elektrotechniki (IEI OW). Dzięki zbliżonej tematyce badawczej i unii personalnej na szczeblu kierowniczym IEI OW i Katedra Wysokich Napięć ściśle współpracowały ze sobą. Wyrażało się to udziałem wielu czołowych pracowników IEI OW w działalności dydaktycznej na paru wydziałach. Było to bardzo pożyteczne dla promocji idei szkoły naukowej i kształcenia studentów.

W działalności szkoły dużo uwagi poświęcono wdrażaniu i publikowaniu wyników badań. Już w 1959 r. oddano do użytku inżynierów wielu kierunków i specjalności, 1000-stronicowy *Poradnik materiałoznawstwa elektrycznego*, opracowany pod redakcją prof. Skowrońskiego przez kilkunastu najlepszych specjalistów w kraju, przeważnie współtwórców szkoły. Najbardziej aktualne wyniki badań przedstawiano natomiast na licznych konferencjach naukowych, które organizowano z udziałem przedstawicieli przemysłu i energetyki. Pierwszą taką konferencję naukowo-techniczną zorganizowano już w grudniu 1945 roku jako Zjazd Energetyków Dolnośląskich (z kopiowanymi na powielaczu referatami!), a początek konferencji o poważnym znaczeniu naukowym miał miejsce w 1951 roku (Pierwsza Konferencja Materiałoznawczo-Surowcowa pod patronatem PAN). Z czasem niektóre konferencje uzyskały status regularnych imprez naukowych. Należą do nich:

- *Napowietrzna izolacja wysokonapięciowa w elektroenergetyce*. Zapoczątkowana w 1971 r. przez prof. J. I. Skowrońskiego jako Seminarium Izolatorowe. Od początku lat dziewięćdziesiątych

jest organizowana regularnie co trzy lata jako konferencja krajowa z udziałem zapraszanych gości z zagranicy.

- *Postępy w elektrotechnologii*. Konferencja odbywa się regularnie od 1994 r. co dwa lata. Głównym organizatorem jest IEL OW.

- *Advances in Processing Testing and Application of Dielectric Materials*. Konferencja została założona przez uczniów prof. J.I. Skowrońskiego w związku z setną rocznicą Jego urodzin przypadającą na 2001 rok. Jest to międzynarodowa konferencja naukowa, wyłącznie angielskojęzyczna. Inicjatywa ta spotkała się z bardzo pozytywnym odzewem na całym świecie. Konferencja będzie nadal organizowana w cyklu trzyletnim. Kolejna (trzecia z kolei) planowana jest na 2007 r.

Szkoła naukowa *Materiałoznawstwo elektryczne i elektrotechnologia* wpływała na inne ośrodki badawcze w kraju, a nawet za granicą i nadal je inspiruje.

Współtwórcy szkoły w pierwszym pokoleniu naukowym

Prof. Ludwik BADIAN – doktorant prof. M. Suskiego, współpracę z prof. J.I. Skowrońskim podjął w 1966 r. Jego zadaniem było zaszczepienie w szkole naukowej *Materiałoznawstwo elektryczne i elektrotechnologia* problematyki fizyki dielektryków. Stworzył osobną szkołę naukową *Ładunek przestrzenny w dielektrykach*. Promował 29 doktorów. Niektórzy Jego uczniowie legitymują się wybitnymi osiągnięciami naukowymi – np. prof. J. Kędzia w Politechnice Opolskiej czy prof. S. Gubański w Chalmers University of Technology w Göteborgu (Szwecja).

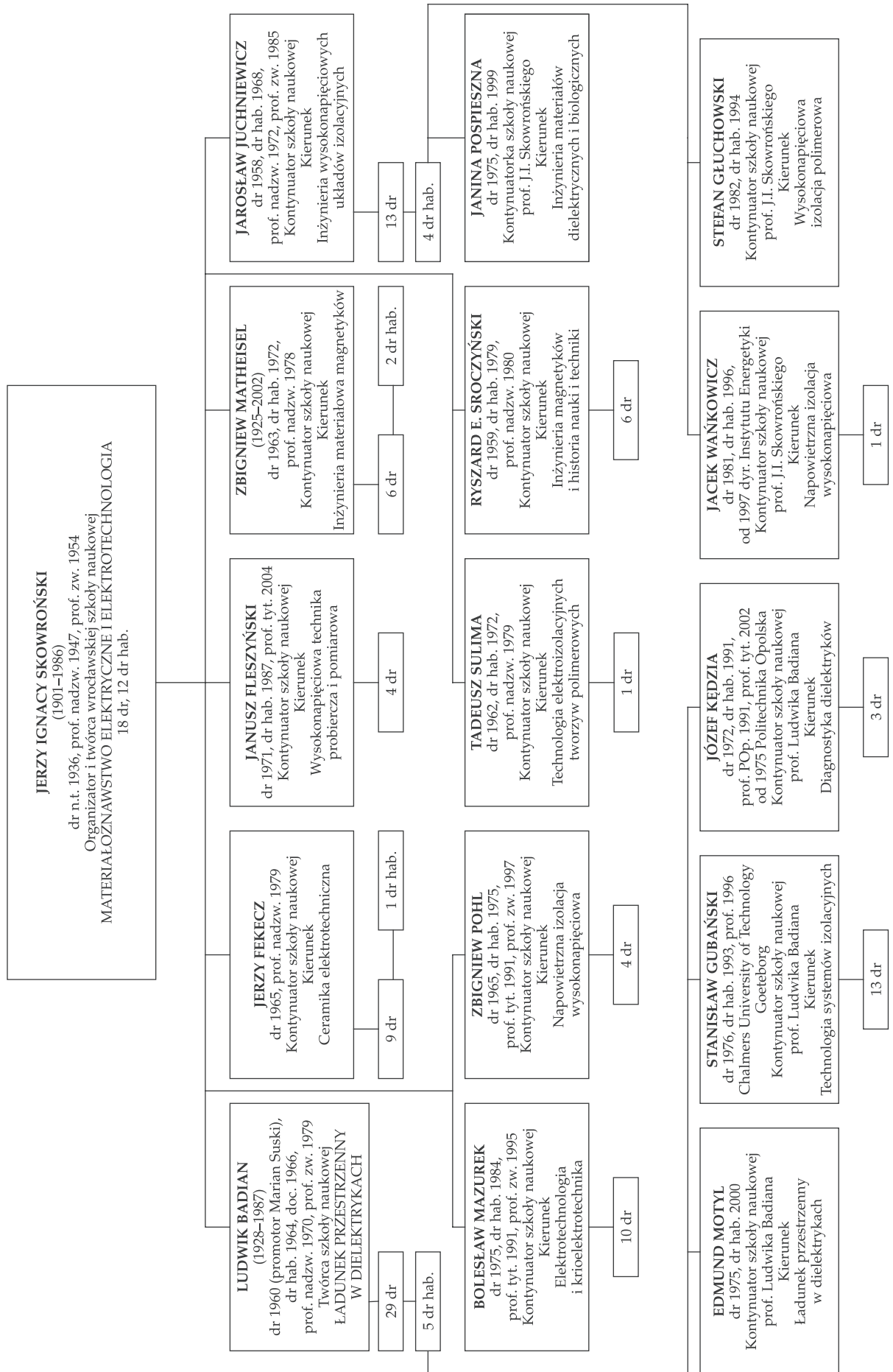
Prof. Jerzy FEKECZ – uczeń i doktorant prof. J.I. Skowrońskiego. Współtwórca szkoły naukowej. Specjalizował się w technologii materiałów ceramicznych i szkła dla elektrotechniki oraz w projektowaniu i diagnostyce izolatorów wysokonapięciowych. Bardzo aktywny we współpracy naukowej z organizacjami międzynarodowymi (IEC, CIGRE) oraz z przemysłem i krajowymi instytucjami normalizacyjnymi.

Prof. Janusz FLESZYŃSKI – uczeń, doktorant i bliski współpracownik naukowy prof. J.I. Skowrońskiego. Zajmuje się szczególnie problematyką wytrzymałości elektrycznej dielektryków ciekłych, metodyką pomiarów wysokonapięciowych i diagnostyki wysokonapięciowych układów izolacyjnych. W latach 90. zaangażował się w badania trwałości i niezawodności wysokonapięciowych izolatorów napowietrznych oraz zagadnień kompatybilności elektromagnetycznej w elektroenergetyce.

Prof. Jarosław JUCHNIEWICZ – wychowanek prof. J.I. Skowrońskiego, wybitny kontynuator szkoły. Zajmował się inżynierią wysokonapięciowych układów izolacyjnych, podejmując w różnych okresach takie zagadnienia jak: opracowanie konstrukcyjno-technologiczne izolatorów kamionkowych, wpływ zanieczyszczeń na właściwości eksploatacyjne izolatorów wysokiego napięcia, wysokonapięciowe układy elektroizolacyjne dla krio-elektrotechniki czy materiały polimerowe dla izolacji kabli.

Prof. Zbigniew MATHEISEL – jako doktorant prof. J.I. Skowrońskiego i współtwórca szkoły zajął się tworzeniem w IEL OW pracowni materiałów magnetycznych. Szczególną uwagę poświęcał materiałom magnetycznym miękkim dla magnetowodów maszyn elektrycznych i transformatorów. Jego wybitne osiągnięcia w zakresie technologii i inżynierii magnetowodów zostały wyróżnione zespołową nagrodą państwową.

Prof. Bolesław MAZUREK – wychowanek i doktorant prof. J.I. Skowrońskiego. Jest jednym z filarów szkoły. Najintensywniej pracuje w dziedzinie elektrotechnologii materiałów i układów elektroizolacyjnych, szczególnie próżniowych i krio-elektrotechnicznych. W ostatnich kilkunastu latach Jego zaangażowanie naukowe i organizacyjne przyczyniły się decydująco do pomyślnego funkcjonowania szkoły zarówno na Wydziale Elektrycznym PWr., jak w IEL OW.

Prof. Hanna MOŚCICKA-GRZESIAK – absolwentka Wydziału Elektrycznego PWr., uczennica i doktorantka prof. J.I. Skowrońskiego. Od ukończenia studiów krzewi idee szkoły *Materiałoznawstwo elektryczne i elektrotechnologia* w Politechnice Poznańskiej, początkowo jako adiunkt, a od ponad 20 lat jako profesor opiekujący się w Instytucie Elektroenergetyki Politechniki Poznańskiej specjalnością kształcenia związaną z tematyką szkoły. Szczególną dziedziną zainteresowań prof. H. Mościckiej są wysokonapięciowe układy izolacyjne oraz problemy diagnostyki izolacji. Od kilkunastu lat organizuje regularne konferencje nt. *Izolacja wysokonapięciowa w elektroenergetyce*, traktowane jako forum dyskusyjne i integrujące polskie środowisko zajmujące się badaniami wysokonapięciowymi.

Prof. Zbigniew POHL – jeden z wyróżniających się uczniów prof. J.I. Skowrońskiego. Problematyką szkoły zajął się jeszcze podczas studiów. W początkowym okresie swojej pracy główną uwagę poświęcał metodyce eksploatacji izolatorów wysokiego napięcia w warunkach silnych zanieczyszczeń atmosferycznych, podkreślając duże znaczenie weryfikacji wyników badań laboratoryjnych w warunkach terenowych. Na początku lat 80. rozszerzył zakres badań na izolatory kompozytowe oraz zastosowanie współczesnych tlenkowych ograniczników przepięć do ochrony ogromowej izolacji napowietrznej.

Prof. Jerzy RANACHOWSKI – absolwent Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej, doktorant prof. J.I. Skowrońskiego. Wybitny twórca szkoły, krzewiący jej idee w IPPT PAN w Warszawie. Przez całe życie ściśle współpracował naukowo z Politechniką Wrocławską. Jego badania dotyczyły technologii, badań diagnostycznych, procesów starzeniowych i niezawodności szerokiej gamy materiałów ceramicznych dla elektrotechniki. Utrzymywał ściśle więzi z przemysłem izolatorowym. Jego prace stymulowały właściwe kierunki rozwoju technologicznego. Po 1990 roku przyczyniło się to decydująco do utrzymania, a nawet rozszerzenia produkcji izolatorów wysokiego napięcia w kraju.

Prof. Ryszard Edwin SROCYŃSKI – współtwórca szkoły prof. J.I. Skowrońskiego w dziedzinie magnetyzmu. Pionier kierunku badawczego materiałów ferrytowych. Badania realizował kompleksowo, zaczynając od założeń teoretycznych, przez badania laboratoryjne, opracowanie technologii, projektowania i uruchomienia produkcji w zakładach przemysłowych. W latach 70. zorganizował na Politechnice Wrocławskiej Zakład Historii Nauki i Techniki według zaproponowanej przez siebie koncepcji programu nauczania.

Prof. Tadeusz SULIMA – jeden z pierwszych (od 1947 roku) współpracowników prof. J.I. Skowrońskiego. W szkole naukowej zajmował się problematyką inżynierii materiałowej w zakresie tworzyw sztucznych dla elektrotechniki. Wraz z chemikiem mgr inż. B. Drysiem realizował z powodzeniem ideę prof. Skowrońskiego wykorzystania epoksydowych żywic lanych we wewnątrzowych układach elektroizolacyjnych wysokiego napięcia. Na podkreślenie zasługuje Jego konsekwentna działalność w zakresie technologii przetwórstwa i użytkowania tworzyw sztucznych w przemyśle elektrotechnicznym. Profesor Sulima przez całe życie zawodowe i naukowe w IEL OW utrzymywał trwale związki z macierzystym Wydziałem Elektrycznym i uczestniczył w procesie dydaktycznym specjalności elektrotechnologia.

Prof. Jerzy WINKLER – jako młody absolwent Politechniki w Hanowerze (1947 r.) związał się najpierw ze szkołą naukową *Maszyny elektryczne*, podejmując w 1948 r. pracę we Wrocławskich Zakładach Maszyn Elektrycznych M-5 (Dolmel) oraz w IEL OW. Pracę doktorską zrealizował pod kierunkiem prof. A. Kordeckiego i obronił w 1963 r. na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej. Początkowo głównym kierunkiem Jego zainteresowań zawodowych i naukowych były wysokonapięciowe układy izolacyjne maszyn wirujących i transformatorów w zakresie konstrukcyjno-technologicznym. W latach 70. zmienił kierunek badawczy na izolatory z tworzyw sztucznych do zastosowań napowietrznych. Opracował i wdrożył na dużą skalę kompozytowe izolatory trakcyjne dla PKP. Okresowo prowadził zajęcia dydaktyczne, a podległe mu pracownie w IEL OW stały otworem dla specjalistycznych zajęć studenckich z elektrotechnologii i dla dyplomantów.

Prof. Abderrahmane BEROUAL – doktorant prof. J.I. Skowrońskiego (1979 r.). Studiował we Francji, a pracę doktorską zrealizował podczas dłuższego stażu naukowego na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej. Głównym kierunkiem badawczym prof. A. Berouala są zagadnienia izolacji wysokonapięciowej i inżynierii materiałowej dielektryków. W ostatnich latach rozwinął badania w zakresie modelowania komputerowego struktur dielektrycznych materiałów kompozytowych oraz zjawisk wyładowań elektrycznych w cieczach i gazach.

Zasadniczy rozwój naukowy prof. A. Berouala nastąpił w uczelniach francuskich z zachowaniem głównego kierunku badawczego zaszczerpionego w Politechnice Wrocławskiej. Profesor Beroual jest wybitnym specjalistą z dużym dorobkiem naukowym, utrzymującym stałe kontakty z kontynuatorami szkoły naukowej prof. J.I. Skowrońskiego. Wyraża się to m.in. wspólnym kierowaniem pracami doktorskimi, opracowywanymi częściowo we Wrocławiu pod kierunkiem prof. J. Fleszyńskiego.

Współtwórcy i kontynuatorzy szkoły naukowej prof. Skowrońskiego w kolejnych pokoleniach naukowych

Prof. Marian SOIŃSKI – doktorant prof. Z. Matheisela. Po studiach magisterskich na Politechnice Częstochowskiej ukończył stacjonarne studia doktoranckie na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej. Obroną drogę naukową kontynuuje na Politechnice Częstochowskiej. Zajmuje się inżynierią materiałową magnetyków. W swojej specjalności osiągnął wiodącą pozycję w kraju.

Dr hab. Stefan GŁUCHOWSKI – doktorant i wychowanek prof. J. Juchniewicza. Zajmował się głównie problematyką materiałów polimerowych w zastosowaniach wysokonapięciowych. W 1994 roku przeszedł do pracy w instytucji przemysłowo-handlowej.

Dr hab. Janina POSPIESZNA – doktorantka prof. J. Juchniewicza. Kontynuatorka szkoły naukowej prof. J. I. Skowrońskiego w zakresie diagnostyki dielektryków i wewnętrznych układów izolacyjnych. Od paru lat zajmuje się również badaniami właściwości materiałów biologicznych, współpracując w tym zakresie z Akademią Rolniczą.

Dr hab. Jacek WAŃKOWICZ – doktorant prof. J. Juchniewicza. Habilitował się w 1996 roku. Zajmuje się głównie problematyką wysokonapięciowej izolacji napowietrznej. Od 1997 roku jest dyrektorem Instytutu Energetyki w Warszawie. W kontynuowanych badaniach wiele uwagi poświęca uwarunkowaniom materiałowo-technologicznym dla wytrzymałości mechanicznej, trwałości i niezawodności ceramicznych i kompozytowych izolatorów długopniowych.

Dr hab. Wiesław WILCZYŃSKI – doktorant prof. Z. Matheisela, absolwent Uniwersytetu Wrocławskiego (fizyka doświadczalna) i studiów doktoranckich na Politechnice Wrocławskiej. Pracuje naukowo w IEl OW, zajmuje się inżynierią materiałów magnetycznych dla elektrotechniki i elektroniki.

Dr hab. Witold MIELCAREK – absolwent Politechniki Wrocławskiej, doktorant prof. J. Fekecza. Habilitował się w 2003 roku. Pracuje naukowo w IEl OW. Jego głównym kierunkiem badawczym są zagadnienia strukturalne ceramiki specjalnej na potrzeby elektrotechniki i elektroniki.

Dr inż. Krystian CHRZAN – absolwent Politechniki Wrocławskiej, doktorant prof. Z. Pohla. Należy do wyróżniających się kontynuatorów szkoły naukowej *Materiałoznawstwo elektryczne i elektrotechnologia*. Zajmuje się szeroko pojętą problematyką izolacji napowietrznej w kontekście narażeń zabrudzeniowych i piorunowych.

Dr inż. Adam TYMAŃ – absolwent Politechniki Wrocławskiej, doktorant prof. J. Juchniewicza. Wyróżniający się kontynuator szkoły naukowej prof. Skowrońskiego. Koncentruje się na tematyce wytrzymałości elektrycznej gazowych układów izolacyjnych oraz wysokonapięciowej techniki probierczej i pomiarowej.

Mgr inż. Jerzy LISIECKI – absolwent Wydziału Elektrycznego, nauczyciel akademicki (st. wykładowca), szczególnie uzdolniony jako konstruktor urządzeń wysokiego napięcia. Zaprojektowane i wykonane pod Jego nadzorem na początku lat 50. urządzenia probiercze Hali Wysokich Napięć (transformator 800 kV, generator udarowy 1500 kV oraz transformator specjalny TPZ) służą do dziś bezawaryjnie.

Michał OBODOWICZ – mechanik precyzyjny związany z prof. J.I. Skowrońskim od lat 30. Był genialnym samoukiem. Jego uzdolnienia odkryto przed wojną podczas odbywania służby wojskowej. Po kampanii wrześniowej przedostał się do Francji, by trafić do Dywizji Pancerniej gen. Maczka. Przeszedł z dywizją cały szlak bojowy jako żołnierz frontowych oddziałów remontowych. Po powrocie do kraju w 1947 r. odnalazł prof. Skowrońskiego we Wrocławiu i podjął pracę mechanika precyzyjnego. Potrafił wykonywać różne aparaty naukowe według poglądowych rysunków. Wielokrotnie ulepszał przedstawione projekty.

Szkoła naukowa

ŁADUNEK PRZESTRZENNY W DIELEKTRYKACH

Twórca szkoły: Ludwik BADIAN

W latach 60. w rozwoju szkoły naukowej prof. J.I. Skowrońskiego dało się odczuć potrzebę szerszego uwzględnienia teoretycznych podstaw budowy i funkcjonowania dielektryków. Tym problemem zajął się, zaangażowany przez prof. Skowrońskiego, Ludwik Badian, doktorant prof. M. Suskiego. Głównym zadaniem prof. L. Badiana było opracowanie metod projektowania struktur materiałowych o zadanych właściwościach. Wiele z zamierzeń szczegółowych udało się Profesorowi spełnić, mimo stosunkowo krótkiego okresu pracy w związku z niespodziewaną, przedwczesną śmiercią w 1986 roku.

W szkole naukowej prof. Badiana rozpoczęto prace od rozbudowy i zasadniczego unowocześnienia warsztatu badawczego i rozwoju metodyki badań. Jednocześnie rozwijano modele teoretyczne dielektryków, zwłaszcza w związku z analizą zjawisk formowania i rozładowania ładunku przestrzennego zarówno przy napięciu stałym, jak i przemiennym. Dużo uwagi poświęcano zjawiskom elektrodowym i emisyjnym. Rozwijano metody badań rozkładu ładunku przestrzennego wykorzystując: sondy, propagację fali akustycznej i dyfuzję ciepła oraz metody wykorzystujące stymulację termiczną.

W toku dotychczasowego rozwoju i działalności szkoły uzyskano znaczące wyniki teoretyczne i aplikacyjne. Prof. Ludwik Badian promował 29 doktorów, z których 5 uzyskało dalszy awans naukowy. Widoczne jest wyraźne oddziaływanie szkoły na inne ośrodki badawcze w kraju i za granicą.

Współtwórcy szkoły w pierwszym pokoleniu naukowym

Prof. Józef KĘDZIA – absolwent Politechniki Wrocławskiej, uczeń i doktorant prof. L. Badiana. Zajmuje się szczególnie diagnostyką dielektryków. Od 1975 roku pracownik naukowo-dydaktyczny Politechniki Opolskiej. Od 2000 roku pełni funkcję dziekana Wydziału Elektrotechniki i Automatyki. Tytuł profesora nadano mu w 2002 r.

Prof. Stanisław GUBAŃSKI – absolwent Politechniki Wrocławskiej, wybitny doktorant prof. L. Badiana. Specjalizuje się naukowo w technologii systemów izolacyjnych. Od 1989 roku jest pracownikiem naukowym Chalmers University of Technology Göteborg w Szwecji; od 1996 r. na stanowisku profesora. Duża aktywność w pracach organizacji międzynarodowych prof. Gubańskiego przyczyniła się do uzyskania znaczących wyników badań naukowych.

Dr hab. Edmund MOTYL – doktorant prof. L. Badiana, kontynuator szkoły naukowej. Jego badania są skierowane na problematykę dielektryków aktywnych wykazujących właści-

wości elektretowe piezoelektryczne i ferroelektryczne. Opracował oryginalne metody pomiarów rozkładu ładunku swobodnego w dielektrykach za pomocą fal akustycznych. Ostatnio zaproponował nową metodę E- γ , która umożliwiła rozróżnienie polaryzacji i ładunków swobodnych w dielektrykach polimerowych.

Dr inż. Ryszard KACPRZYK – uczeń prof. L. Badiana, kontynuator Jego szkoły. Rozwinął oryginalny kierunek – elektrostatyka stosowana. Niektóre wyniki badań przedstawił w monografii *Wybrane zagadnienia badań ładunku i jego zaniku w dielektrykach stałych*, która jest podstawą rozpoczętego postępowania habilitacyjnego.

Dr inż. Bożena ŁOWKIS – kontynuuje i rozwija działalność naukową szkoły w zakresie materiałów na potrzeby elektrotechniki i medycyny. Współpracując z Akademią Medyczną zajmuje się problematyką wytwarzania materiałów o zadanych parametrach oraz badaniami ich właściwości dielektrycznych.

Kontynuatorzy szkoły prof. L. Badiana w kolejnych pokoleniach naukowych

Tematyka szkoły znajduje wielu kontynuatorów zarówno w kraju (Wrocław, Opole), jak i za granicą. Kierunki badawcze reprezentowane przez dra hab. E. Motyla i dra R. Kacprzyka przyciągają do tej tematyki młodych doktorów (A. Kisiel, P. Żyłka) i doktorantów.

Szkoła naukowa

KOMPLEKSOWE BADANIA SYSTEMÓW ELEKTROENERGETYCZNYCH

Twórca szkoły: Jan KOŻUCHOWSKI

Okonane bezpośrednio po zakończeniu działań wojennych odbudowa i uruchomienie podstawowych urządzeń wytwórczych i przesyłowych stanowiły punkt wyjścia do rozwoju polskiej elektroenergetyki. Niezbędny był dalszy harmonijny jej rozwój, co było uwarunkowane podjęciem odpowiednich badań podstawowych i aplikacyjnych. Dotyczyło to między innymi takich zagadnień jak regulacja częstotliwości i mocy w skali całego systemu elektroenergetycznego, ekonomicznego rozdziału obciążeń czy badań prognostycznych.

Zadaniem tym zajął się przybyły do Wrocławia po wojennej tułaczce dr inż. Jan Kożuchowski. Skupił wokół siebie w Katedrze Systemów Elektroenergetycznych oraz w utworzonym niebawem Instytucie Automatyki Systemów Energetycznych (IASE) duży zespół współpracowników różnych specjalności, którzy uczestniczyli także w pracach Komitetu Elektryfikacji Polski PAN.

Plonem naukowym i technicznym szkoły stały się wkrótce kompleksowe analizy i obliczenia w zakresie rozptyłów mocy, prądów zwarciovych, stabilności pracy systemu, skuteczności kompensacji ziemnozwarciowej, zasad ochrony od przepięć i wiele innych. Do zasadniczych osiągnięć należą także: analizator przemiennoprądowy, model dynamiczny systemu elektroenergetycznego oraz pierwsza w kraju maszyna cyfrowa do badania ekonomicznego rozdziału obciążeń MCERO.

Prof. Jan Kożuchowski promował we Wrocławiu i Warszawie 27 doktorów, którzy w większości kontynuowali tematykę szkoły.

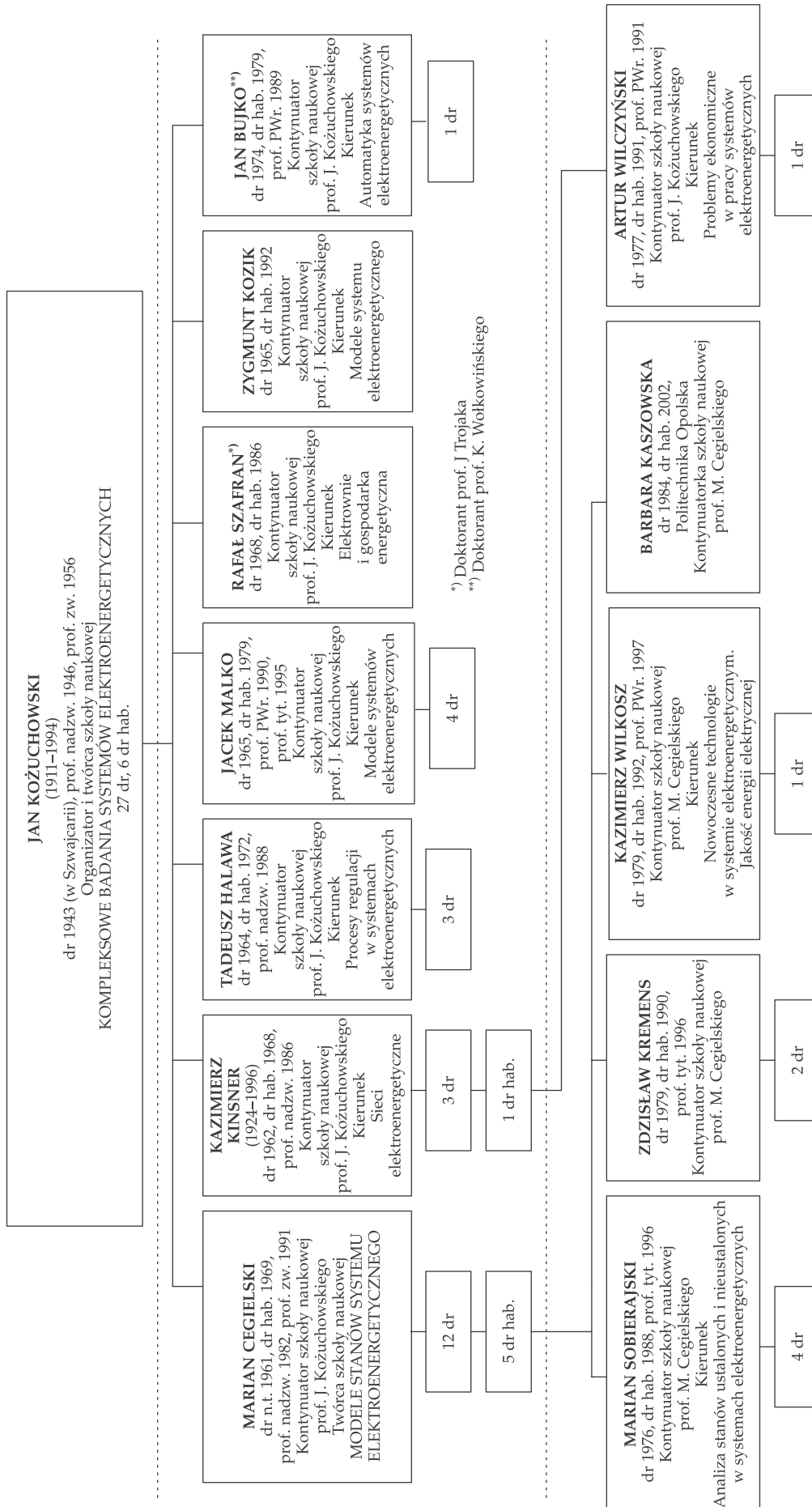
Współtwórcy szkoły w pierwszym pokoleniu naukowym

Prof. Marian CEGIELSKI – doktorant i najbliższy współpracownik prof. J. Kożuchowskiego. Twórca nowej szkoły naukowej *Modele stanów systemu elektroenergetycznego*. Promotor 12 doktorów, z których 5 uzyskało samodzielność naukową.

Prof. Kazimierz KINSNER – doktorant prof. J. Kożuchowskiego, uczestnik i kontynuator szkoły. Zajmował się zwłaszcza problematyką przepięć w sieciach średnich napięć. Promotor 3 doktorów n.t., z których jeden uzyskał stopień dra hab.

Prof. Tadeusz HALAWA – doktorant prof. J. Kożuchowskiego, uczestnik i kontynuator szkoły w IASE. Zajmuje się głównie problematyką regulacji częstotliwości i mocy czynnej.

Prof. Jacek MALKO – doktorant prof. J. Kożuchowskiego. Jako kontynuator szkoły zajmuje się szczególnie zagadnieniami wytwarzania energii elektrycznej i gospodarką energetyczną. Bardzo aktywny w pracach krajowych i międzynarodowych gremiów naukowych (Komitet Elektrotechniki PAN i CIGRE).

Dr hab. Zygmunt KOZIK – doktorant prof. J. Kozuchowskiego. Współtwórca szkoły prof. M. Cegielskiego. Zajmuje się modelami systemu elektroenergetycznego, zwracając uwagę głównie na niezawodną pracę systemu. Od 2001 roku kontynuuje prace szkoły jako profesor Politechniki Opolskiej.

Dr hab. Jan BUJKO – doktoryzował się u prof. K. Wołkowińskiego. Jednak w dalszej pracy naukowej koncentrował się na problematyce automatyki systemów energetycznych, zwłaszcza na wykorzystaniu techniki cyfrowej w projektowaniu i zarządzaniu pracą sieci i systemów. Od 1992 roku jest dyrektorem Instytutu Automatyki Systemów Energetycznych we Wrocławiu (IASE). Ma duże zasługi dla funkcjonowania i utrzymania tego Instytutu, stanowiącego ważny segment niezbędny do realizacji aplikacyjnych osiągnięć szkoły.

Dr hab. Rafał SZAFRAN – doktoryzował się u prof. J. Trojaka, ale w późniejszej pracy naukowej koncentrował się na problematyce modelowania, modernizacji i optymalizacji układów cieplnych elektrowni i elektrociepłowni, co należy tematycznie do szkoły naukowej prof. J. Kozuchowskiego. Szczególną uwagę poświęca metodologii wyznaczania charakterystyk energetycznych podstawowych urządzeń elektrowni ciepłych.

Współtwórcy i kontynuatorzy szkoły prof. J. Kozuchowskiego w dalszych pokoleniach naukowych

Dr hab. Artur WILCZYŃSKI (prof. PWr.) – doktorant prof. K. Kinsnera. Współtwórca szkoły prof. M. Cegielskiego. Jego obszar zainteresowań obejmuje: problemy ekonomiczne w energetyce (habilitacja na Akademii Ekonomicznej we Wrocławiu), planowanie rozwoju, modelowanie obciążeń elektrycznych w układzie 1D (czasowym), 2D (powierzchniowym) i 3D (czasowo-powierzchniowym), sterowanie stroną popytową, nowoczesne techniki produkcji, problematyka taryf energetycznych, rynkowe uwarunkowania sektora elektroenergetycznego, struktury i podmioty na rynku energii, efektywność obrotu energią elektryczną, efektywność energetyki odnawialnej.

Dr inż. Bogumiła WNUKOWSKA – doktorantka prof. J. Malko, kontynuatorka szkoły *Kompleksowe badania systemów elektroenergetycznych*. Zajmuje się problematyką gospodarki energetycznej z punktu widzenia optymalizacji zaspokajania potrzeb przemysłu. W badaniach stosuje metody taksonomiczne, umożliwiające uproszczenie procedury badań energochłonności przy ograniczoności wejściowych informacji statystycznych, a jednocześnie prowadzących do syntezy o znacznym prawdopodobieństwie trafnej oceny.

Szkoła naukowa MODELE STANÓW SYSTEMU ELEKTROENERGETYCZNEGO

Twórca szkoły: Marian CEGIELSKI

a lata 60. dwudziestego stulecia przypada burzliwy rozwój polskiego systemu elektroenergetycznego. Intensywnie rozbudowywany stawał się obiektem bardzo złożonym i skomplikowanym, wymagającym jakościowo innego modelowania niż w latach 50. Modelowanie to musiało obejmować nowoczesne elementy energoelektroniki i automatyki i wymagało posługiwania się wyrafinowanymi metodami matematycznymi.

Dzięki działalności prof. J. Kozuchowskiego wrocławski ośrodek badawczy był dobrze przygotowany do realizacji tych zadań; zarówno kadrowo, jak i pod względem metodologicznym i laboratoryjnym. Dysponował również najbardziej niezbędną aparaturą i możliwościami jej rozwoju.

Na Politechnice Wrocławskiej i w Instytucie Automatyki Systemów Energetycznych (IASE) skupiło się wielu młodych pracowników naukowych zajmujących się systemem elektroenergetycznym, a zwłaszcza jego modelowaniem. Przewodził im dr inż. Marian Cegielski, najbliższy współpracownik Profesora. Dzięki jego zapobiegliwości udało się zapewnić dopływ z krajowej elektroenergetyki niezbędnych danych i rozwijać metody ich wykorzystania. Szczególne znaczenie przywiązywano do budowy modeli probabilistycznych. Umożliwiało to wykrywanie słabych elementów systemu elektroenergetycznego i szacowanie zapasu jego stabilności. Opracowane modele posłużyły do realizacji zadań aplikacyjnych, np. wykonania programów i obliczeń dla sieci przesyłowych Argentyny i Meksyku.

Znaczące osiągnięcia uzyskano w modelowaniu systemu elektroenergetycznego w czasie rzeczywistym w zakresie problemów estymacji stanu pracy systemu: weryfikacji danych pomiarowych, weryfikacji topologii oraz w badaniach zawartości harmonicznych w systemie. W pracach szkoły analizuje się także możliwości i celowość wykorzystania metod sztucznej inteligencji w modelowaniu systemu. Znaczną uwagę przywiązuje się do modelowania obciążeń elektrycznych, sterowania stroną popytową rozwoju mechanizmów i struktur rynkowych i efektywności energetyki odnawialnej.

Współtwórcy szkoły w pierwszym pokoleniu naukowym

Prof. Marian SOBIERAJSKI – współtwórca szkoły naukowej prof. M. Cegielskiego. Zajmuje się zwłaszcza stabilnością lokalną i napięciową oraz komputerowymi metodami analizy rozplądów mocy i zwarć w sieciach elektroenergetycznych. Autor oryginalnych modeli probabilistycznych systemu elektroenergetycznego. Uzyskał wiele istotnych wyników aplikacyjnych. Promotor czterech doktorów.

Prof. Zdzisław KREMENS – doktorant prof. M. Cegielskiego. Zajmuje się modelowaniem systemu elektroenergetycznego w czasie rzeczywistym, estymacją stanu pracy systemu i weryfikacją danych eksperymentalnych, bezpieczeństwem pracy systemu oraz problematyką linii elektroenergetycznych prądu stałego w systemie. Od 1997 roku przebywa w USA. Pracuje naukowo i jest nauczycielem akademickim na jednym z uniwersytetów (wykładowca, dziekan).

Dr hab. Kazimierz WILKOSZ (prof. PWr.) – doktorant prof. M. Cegielskiego. W pracach szkoły legitymuje się szczególnie osiągnięciami w modelowaniu systemu elektroenergetycznego w czasie rzeczywistym (weryfikacja danych pomiarowych, weryfikacja topologii, badania problemu harmonicznych w systemie). Wykorzystuje w swoich pracach metody sztucznej inteligencji.

Dr hab. Barbara KASZOWSKA (prof. POp.) – doktorantka prof. M. Cegielskiego. Zatrudniona w Politechnice Opolskiej. Naukowo związana ze szkołą wrocławską. Zajmuje się głównie planowaniem rozwoju sieci przesyłowych.

Szkoła naukowa

ELEKTROENERGETYCZNA AUTOMATYKA ZABEZPIECZENIOWA

Twórca szkoły: Jan TROJAK

P

otrzeba tworzenia i rozwoju elektroenergetycznej automatyki zabezpieczeniowej uwidoczniła się już w pierwszych latach po II wojnie światowej. Zapewnienia ciągłości zasilania oczekiwał przemysł, a i samej energetyce zależało na ustabilizowanych warunkach pracy. Podejmowane przedsięwzięcia wymagały skutecznej koordynacji, szczególnie w zakresie prac naukowych, rozwojowych i aplikacji ich wyników.

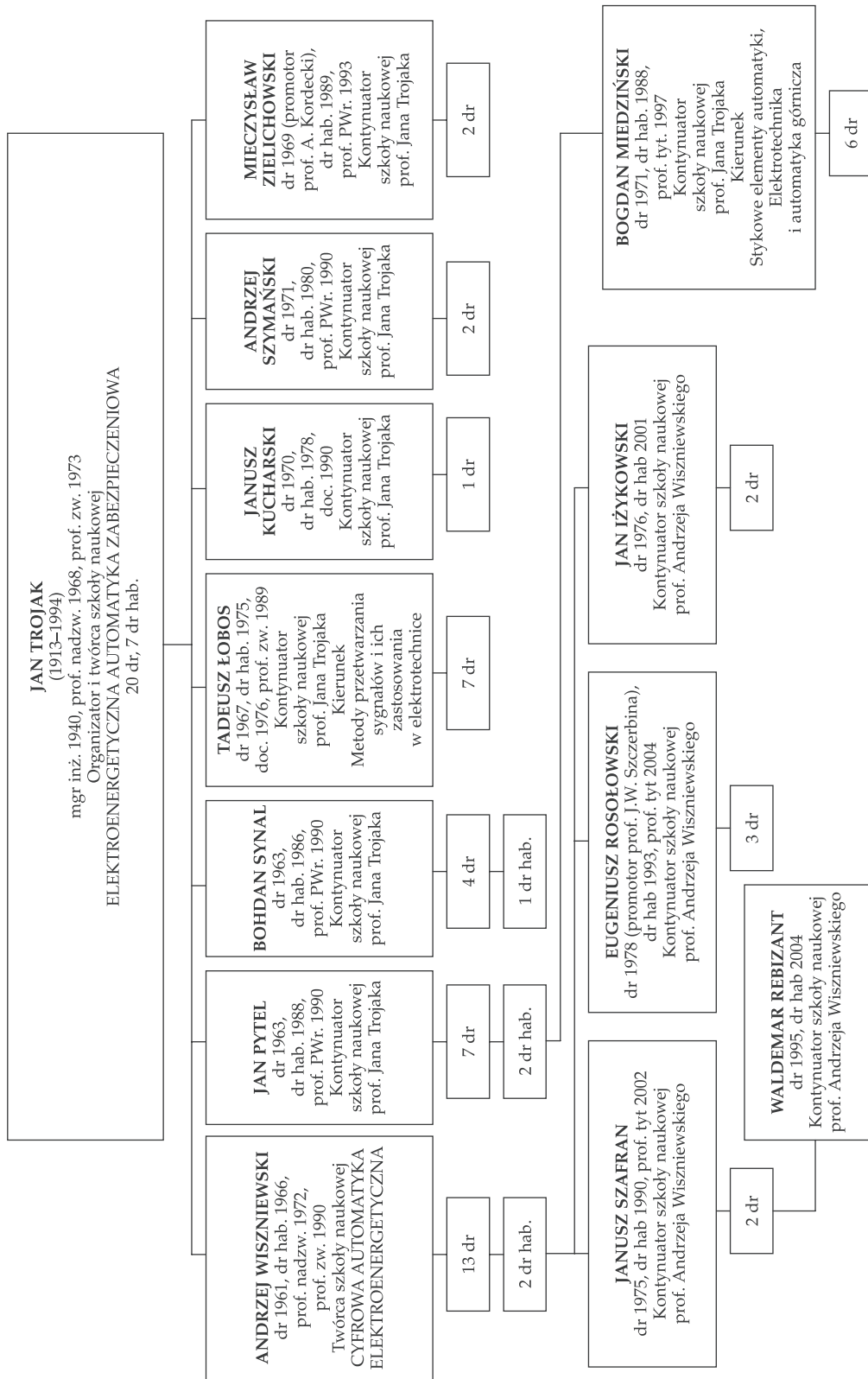
Konkretne łączenie wiedzy na temat pracy systemu elektroenergetycznego z wiedzą na temat automatyki rozpoczęło się na Politechnice Wrocławskiej od początku lat 50. Szczególnie przyczynił się do tego prof. Jan Trojak, wówczas doświadczony mgr inż. elektroenergetyk, zachęcony do podjęcia pracy naukowo-dydaktycznej na Wydziale Elektrycznym przez ówczesne kierownictwo Uczelni.

Rozwój szkoły rozpoczął się od prac badawczych w zakresie analizy zjawisk zakłócenio- wych w elementach systemu elektroenergetycznego, np.: opracowanie metod obliczania prądów występujących podczas zwarc wewnątrznych w generatorach i silnikach elektrycznych oraz w transformatorach, analiza udarów prądu magnesującego transformatorów, identyfikacja zjawisk występujących podczas zwarc z ziemią w sieciach średnich napięć w zależności od sposobu pracy punktu gwiazdowego, rozwijanie teorii stanów przejściowych w systemach elektroenergetycznych przez ich symulację w warunkach laboratoryjnych i terenowych.

Prace dotyczące nowych rozwiązań w zakresie konstrukcji elementów automatyki miały z reguły aspekt aplikacyjny. Niektóre ważniejsze rozwiązania wykorzystane w praktyce to np.: zabezpieczenie różnicowe transformatorów z wykorzystaniem wyższych harmonicznych do blokowania działania podczas udarów prądu magnesującego, zabezpieczenie ziemnozwarciowe generatorów z podmagnesowaniem przekładnika Ferrantiego napięciem zmiennym, czułe zabezpieczenie ziemnozwarciowe silników elektrycznych wysokiego napięcia, czujnikowe zabezpieczenie silników niskiego i wysokiego napięcia oraz metody określania parametrów zabezpieczenia ziemnozwarciowego bloków generator–transformator.

Realizacja przedstawionej tematyki była możliwa dzięki konsekwentnemu rozwijaniu zespołów badawczych, do których angażowano wyróżniających się młodych absolwentów. Spośród 20 promowanych w ramach szkoły naukowej doktorów 7 uzyskało później samodzielność naukową. W tej grupie szczególnie wyróżnił się Andrzej Wiszniewski, pierwszy i jeden z najmłodszych doktorów habilitowanych Wydziału. Prof. dr hab. Andrzej Wiszniewski jest twórcą kolejnej szkoły naukowej w dziedzinie automatyki, związanej z techniką cyfrową.

Warto podkreślić, że skuteczne wykorzystanie aplikacyjnych wyników szkoły było możliwe dzięki dobrej współpracy z IASE oraz z zakładami produkcyjnymi elementów automatyki – np. REFA w Świebodzicach.

Współtwórcy szkoły w pierwszym pokoleniu

Prof. Andrzej WISZNIEWSKI – wybitny kontynuator szkoły naukowej prof. J. Trojaka. Po pojawieniu się techniki cyfrowej wykorzystał jej możliwości do stworzenia oryginalnej, własnej szkoły naukowej *Cyfrowa automatyka elektroenergetyczna*. Promował 13 doktorów, z których już dwóch uzyskało samodzielność naukową. Bardzo ceniony na arenie międzynarodowej (doktoraty honorowe dwóch wyższych uczelni zagranicznych). Autor ponad 130 publikacji i 9 książek, w tym 2 wydanych w Niemczech i USA.

Dr hab. Jan PYTEL (prof. PWr.) – jeden z głównych współtwórców szkoły, w której zajmował się szczególnie procesami przejściowymi w maszynach elektrycznych i sieciach średnich napięć. Promował 7 doktorów, z których 2 uzyskało już samodzielność naukową. Odznacza się oryginalnością i niezależnością sądów, zarówno w zakresie naukowym, jak i społecznym.

Dr hab. Bohdan SYNAL (prof. PWr.) – jeden z głównych współtwórców szkoły. Najwięcej uwagi poświęcał zabezpieczeniom ziemnozwarciowym dla skompensowanych sieci średnich napięć (uziemianych przez indukcyjność lub rezystor) oraz zerowomocowym rezerwowym zabezpieczeniom zależnym w sieciach przesyłowych 220 i 400 kV. Szczególne uznanie wśród specjalistów znalazły jego propozycje dotyczące metod doboru rezystorów uzemiających dla sieci 15 i 20 kV. Wyniki swoich badań i przemyśleń przedstawił w ponad 100 publikacjach i 3 podręcznikach, a bogate doświadczenie naukowe i zawodowe przekazał 4 swoim doktorantom.

Prof. Tadeusz ŁOBOS – kontynuator szkoły naukowej *Elektroenergetyczna automatyka zabezpieczeniowa* w zakresie metod przetwarzania sygnałów i ich wykorzystania. Utworzył odrębny kierunek badawczy stanowiący zaczątek kolejnej szkoły naukowej. Tematykę tę zaszczepił w Zakładzie Elektrotechniki Teoretycznej, korzystając z powołania prof. Łobosa w 1989 r. na kierownika tego Zakładu. Promował 7 doktorów, jest uznanym autorytetem w swojej dziedzinie w skali krajowej i międzynarodowej.

Dr hab. Janusz KUCHARSKI – docent w Instytucie Energoelektryki, kontynuator szkoły. Zajmuje się stanami nieustalonymi w napędach asynchronicznych i turbogeneratorach z punktu widzenia potrzeb elektroenergetycznej automatyki zabezpieczeniowej, regulacyjnej i sterowniczej, oraz zagadnieniami chaosu z punktu widzenia oscylacji w systemach elektroenergetycznych.

Dr hab. Andrzej SZYMAŃSKI (prof. PWr.) – kontynuator szkoły. Głównym obiektem jego zainteresowań są stany awaryjne maszyn synchronicznych ze szczególnym uwzględnieniem turbogeneratorów. Zajmuje się szczególnie analizą zwarć stojanów turbogeneratorów oraz wpływem zjawisk nasycenia magnetycznego części stojana turbogeneratora na przebiegi prądu zwarcia. Do zakresu jego aktywności naukowej należą także zagadnienia czułości i pewności pracy elektroenergetycznej automatyki zabezpieczeniowej ze szczególnym uwzględnieniem rozwoju zabezpieczeń różnicowych i ziemnozwarciowych.

Dr hab. Mieczysław ZIELICHOWSKI (prof. PWr.) – doktorant prof. A. Kordeckiego. Uczestnik i kontynuator szkoły prof. J. Trojaka. Zajmuje się badaniami i analizą zjawisk w stanach zakłóceń w generatorach synchronicznych, elektroenergetyczną automatyką zabezpieczeniową wielkich bloków generator–transformator oraz optymalizacją warunków ochrony ziemnozwarciowej tych bloków. Autor wielu publikacji naukowych w czasopiśmie z tzw. listy filadelfijskiej.

Współtwórcy i kontynuatorzy szkoły w kolejnych pokoleniach naukowych

Prof. Bogdan MIEDZIŃSKI – kontynuator szkoły profesora J. Trojaka, doktorant prof. J. Pytla. Jego zainteresowania koncentrują się szczególnie na stykowych elementach elektroenergetycznej automatyki zabezpieczeniowej. W tym zakresie rozwinął interdyscyplinarne badania poznawcze. Nawiązał ścisłą współpracę z technologami z przemysłu oraz ze specjalistami z IEL OW. Wyniki Jego działalności naukowej są prezentowane systematycznie za granicą w znaczących czasopismach i na ważnych konferencjach. Promował 7 doktorów, 2 uzyskało tytuł profesora. Działalność Profesora Miedzińskiego stanowi zaczątek osobnej, nowej szkoły naukowej.

Dr inż. Henryk BELKA – doktorant prof. Bohdana Synala, zajmuje się głównie zjawiskami ziemnozwarciowymi w sieciach średniego i wysokiego napięcia. Autor wielu publikacji i opracowań dla różnych gałęzi przemysłu.

Dr inż. Witold DZIERŻANOWSKI – doktorant prof. Jana Trojaka, zajmuje się analizą zwarć wielofazowych w sieciach elektroenergetycznych. Wiele swoich opracowań poświęcił analizie pracy analogowych i cyfrowych układów automatyki zabezpieczeniowej.

Dr inż. Zenon OKRASZEWSKI – doktorant prof. Jana Pytla. Zajmuje się analizą zjawisk w sieciach kopalnianych średniego napięcia podczas zwarć doziemnych, problematyką kopalnianej trakcji elektrycznej oraz szeroko pojętej elektrotechniki górniczej. Wiele opracowań dotyczy również zagadnień niskoczęstotliwościowego grzejnictwa indukcyjnego. Autor i współautor ponad 140 prac publikowanych i niepublikowanych. Członek Senatu Politechniki Wrocławskiej, wiceprezes Oddziału Wrocławskiego SEP. W ostatnich dwóch kadencjach prodziekan Wydziału Elektrycznego.

Dr inż. Wilhelm ROJEWSKI – doktorant prof. Bohdana Synala. Zajmuje się automatyką zabezpieczeniową, wpływem zakłóceń zwarciowych na jakość napięcia i ciągłość zasilania, a także warunkami współpracy rozproszonych źródeł energii z siecią rozdzielczą.

Szkoła naukowa CYFROWA AUTOMATYKA ELEKTROENERGETYCZNA

Twórca szkoły: Andrzej WISZNIEWSKI

Szkoła naukowa *Elektroenergetyczna automatyka zabezpieczeniowa* (EAZ) uległa w latach 80. zasadniczej przemianie jakościowej, wymuszonej pojawieniem się techniki cyfrowej. Powstały nowe, nieosiągalne wcześniej możliwości. Wiązało się to z olbrzymią mocą procesorów oraz niezwykle pojemnych, łatwo dostępnych pamięci. Równocześnie otworzyło nowe możliwości w zakresie dostępności danych oraz w obszarze przetwarzania sygnałów. Aby te możliwości należycie wykorzystać, opracowano wiele algorytmów filtracji i pomiarów cyfrowych oraz algorytmów decyzyjnych.

Działania nowej szkoły koncentrują się na następujących problemach:

- wstępne przetwarzanie sygnałów przed konwersją analogowo-cyfrową,
- filtracja cyfrowa sygnałów w zastosowaniu do EAZ,
- algorytmy pomiarów (wartości skutecznej określonej składowej sygnału, mocy czynnej i biernej, reaktancji i rezystancji, częstotliwości, kąta fazowego itp.),
- teoria podejmowania decyzji,
- układy inteligentne: sztuczne sieci neuronowe, układy genetyczne, zbiory rozmyte, układy adaptacyjne.

W Politechnice Wrocławskiej głównym animatorem i organizatorem tych przemian i działań stał się prof. Andrzej Wiszniewski, czołowy specjalista tej dziedziny w kraju. Dzięki energii Profesora, umiejętnościom i przedsiębiorczości w krótkim okresie uzyskano znaczące osiągnięcia:

- zakończono pozytywnie kilkanaście rozpraw doktorskich,
- opublikowano kilkadziesiąt oryginalnych artykułów w renomowanych czasopismach krajowych i zagranicznych,
- opublikowano pięć książek z zakresu tematyki szkoły,
- dwie osoby uzyskały tytuły profesorskie.

Tematyka szkoły jest kontynuowana i skupia liczne grono doktorantów.

Współtwórcy szkoły w pierwszym pokoleniu naukowym

Prof. Janusz SZAFRAN – doktorant prof. A. Wiszniewskiego i kontynuator szkoły (wspólna książka *Algorytmy pomiarowe i decyzyjne cyfrowej automatyki elektroenergetycznej*). Zajmuje się szczególnie algorytmami pomiarowymi i decyzyjnymi w automatyce, korekcją dynamiczną, układami inteligentnymi i adaptacyjnymi w EAZ.

Prof. Eugeniusz ROSOŁOWSKI – doktorant profesora J.W. Szczerbiny z Kijowa, kontynuator szkoły prof. A. Wiszniewskiego. Zajmuje się szczególnie: modelowaniem cyfrowym, metodami numerycznymi, zabezpieczeniami cyfrowymi – zwłaszcza transformatorów i linii – oraz zastosowaniem metod inteligentnych w EAZ.

Dr hab. Jan IŻYKOWSKI (prof. PWr.) – doktorant prof. A. Wiszniewskiego i kontynuator jego szkoły. Zajmuje się problematyką zabezpieczeń cyfrowych, jest wybitnym specjalistą w dziedzinie lokalizacji zwarć i budowy lokalizatorów.

Współtwórcy i kontynuatorzy szkoły w kolejnym pokoleniu naukowym

Dr hab. Waldemar REBIZANT – doktorant prof. J. Szafrana. Rozwija problematykę szkoły w zakresie wykorzystania metod inteligentnych w automatyce zabezpieczeniowej. Owocnie współpracuje z Uniwersytetami Technicznymi w Stuttgarcie i Magdeburgu, autor cenionych publikacji, w tym wielu z tzw. listy filadelfijskiej.

Dr inż. Marek MICHALIK – doktorant prof. Andrzeja Wiszniewskiego, zajmuje się tematyką związaną z lokalizacją zwarć w sieciach elektroenergetycznych oraz analizą pracy zabezpieczeń cyfrowych.

Szkoła naukowa

UZIEMIENIA ELEKTROENERGETYCZNE I OCHRONA PRZECIWPORAŻENIOWA

Twórca szkoły: Konstanty WOŁKOWIŃSKI

Jednym z głównych problemów naukowo-technicznych, które stanęły przed polską elektroenergetyką pod koniec lat 40. stało się uporządkowanie zasad projektowania i budowy uziemień w sieciach i urządzeniach elektrycznych. Było to bardzo istotne zarówno dla funkcjonowania sieci, jak i ze względu na bezpieczeństwo obsługi i osób postronnych.

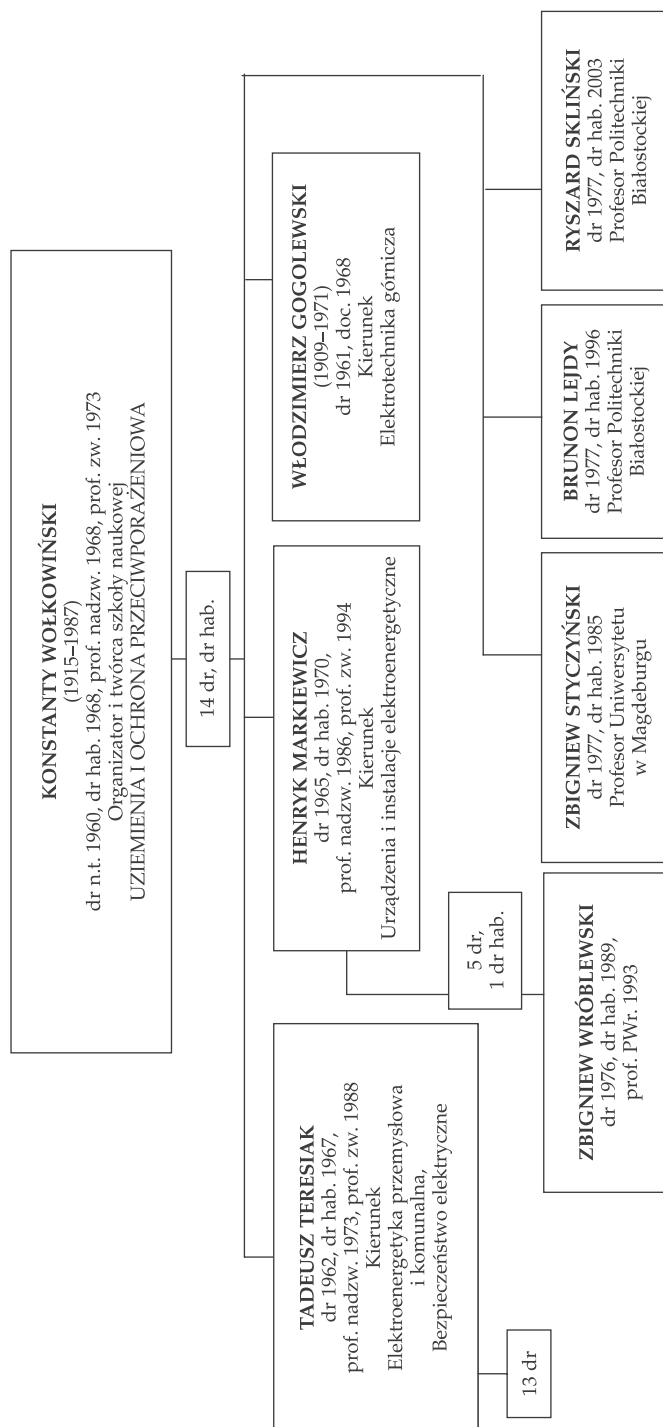
Na to wyzwanie odpowiedział w znacznym stopniu prof. K. Wołkowiński. Skupił wokół siebie zespół współpracowników i uczniów, którzy zajęli się ważnymi aspektami tej problematyki, szczególnie relacjami między rodzajami i stanem systemów uziemień a ich zdolnością do niezawodnego spełniania stawianych im zadań. W tych pracach zwracano szczególną uwagę na zapewnienie bezpieczeństwa pracownikom i użytkownikom urządzeń elektrycznych.

Wyniki badań i studiów z zakresu właściwości uziomowych gruntu oraz konstrukcji i wymiarowania układów uziemień umożliwiły opracowanie w stosunkowo krótkim czasie ważnej monografii *Uziemienia urządzeń elektroenergetycznych*, która miała ogromne znaczenie dydaktyczne i aplikacyjne. Podręcznik ten stał się podstawą metodyki projektowania systemów uziomowych oraz miał duży wpływ na postanowienia Polskich Norm dotyczących instalacji elektrycznych. Doczekał się czterech wydań, sukcesywnie uaktualnianych i modyfikowanych.

Tematyka szkoły została niebawem rozszerzona na urządzenia elektrotechniki górniczej i aparaty elektryczne, co wiązało się z potrzebami dolnośląskiej energetyki i przemysłu. Główna uwaga natomiast została skierowana na bezpieczeństwo elektryczne i problematykę instalacji elektrycznych.

Badaniami w zakresie bezpieczeństwa elektrycznego zajmował się systematycznie prof. Z. Teresiak. Tematyka uprawiana przez Jego zespół obejmowała bardzo szeroki zakres zagadnień – począwszy od oddziaływania prądów i pól elektromagnetycznych na organizmy żywe (w tym na człowieka), przez wdrożone na dużą skalę badania kontrolne skuteczności różnych metod ochrony przed porażeniem prądem elektrycznym, konstrukcję i produkcję niezbędnych do tego mierników oraz obliczeń i analizy statystycznej zagrożenia porażeniowego.

Drugim zasadniczym kierunkiem badawczym szkoły prof. K. Wołkowińskiego była problematyka instalacji elektrycznych w samej elektroenergetyce, w przemyśle i budownictwie komunalnym. Kierunek ten stał się domeną prof. H. Markiewicza i grupy Jego współpracowników, zwłaszcza niespodziewanie zmarłego niedawno dra Jana Masnego, oraz dra L. Danielskiego, dra W. Jabłońskiego i dra S. Osińskiego. W pracach tej grupy zwracano szczególnie uwagę na opracowanie naukowo uzasadnionych, logicznych i przejrzystych zasad projektowania instalacji elektrycznych oraz na korelację coraz bardziej udoskonalanych elementów

i materiałów instalacyjnych z konstrukcją i budową aparatów i urządzeń elektrycznych. Wyniki badań prezentowano na regularnych międzynarodowych konferencjach naukowo-technicznych oraz wykorzystywano w pracach normalizacyjnych. Niektórzy kontynuatorzy szkoły, absolwenci Wydziału, zdecydowali się na rozwijanie jej tematyki w innych uczelniach krajowych (B. Lejdy, R. Skliński) bądź za granicą (Z. Styczyński).

W kolejnym pokoleniu naukowym bardzo obiecujące są zamierzenia i efekty badań dra hab. Z. Wróblewskiego. Wyłonił się z nich nowy kierunek badawczy, który obejmuje głównie metodologię badań i oceny właściwości urządzeń i aparatów elektroenergetycznych. Wokół tego kierunku skupiło się liczne grono współpracowników i doktorantów.

Współtwórcy i kontynuatorzy szkoły w pierwszym pokoleniu naukowym

Prof. Zdzisław TERESIAK – doktoryzował się u prof. R. Kurdziela. Jednak cała Jego działalność badawcza była skierowana na szeroko pojęte bezpieczeństwo elektryczne – zarówno w elektroenergetyce i przemyśle, jak i w instalacjach komunalnych. Przyczynił się decydująco do rozwoju szkoły, a obrany kierunek badawczy rozwinął tak bardzo, że – nie bez racji – utożsamia się go często z osobną szkołą naukową. Profesor Teresiak legitymuje się bardzo dużym dorobkiem publikacyjnym. Współorganizował i brał czynny udział w organizowanych systematycznie międzynarodowych konferencjach naukowo-technicznych, na których prezentuje się dorobek szkoły. Jest promotorem 13 doktorów. Pomimo sędziwego wieku utrzymuje stałe kontakty naukowe i dydaktyczne z Wydziałem.

Prof. Henryk MARKIEWICZ – wybitny uczeń prof. K. Wołkowińskiego, współtwórca szkoły. Zajmuje się problematyką bezpieczeństwa elektrycznego, głównie z punktu widzenia projektowania instalacji, konstrukcji i budowy urządzeń oraz metod eksploatacji sieci elektrycznych. W swojej działalności naukowej wiele miejsca poświęca prezentacji i uzasadnieniu współczesnych rozwiązań technicznych w instalacjach elektrycznych. Znalazło to wyraz m.in. w siedmiu podręcznikach akademickich, wielokrotnie wznawianych – adresowanych zarówno do studentów, jak i inżynierów; wydawanych w dużych nakładach przez WNT.

Doc. Włodzimierz GOGOLEWSKI – współpracownik prof. K. Wołkowińskiego. Reprezentował kierunek badawczy szkoły związany ze specyfiką budowy i eksploatacji instalacji elektrycznych w zakładach górniczych. W stosunkowo krótkim okresie swojej działalności naukowo-dydaktycznej przyczynił się znacząco do odczuwalnej aplikacji opracowań szkoły w dolnośląskich zakładach wydobywczych.

Prof. Zbigniew STYCZYŃSKI – w szkole prof. K. Wołkowińskiego zajmował się problematyką sieci rozdzielczych. Jego aktywność we współpracy międzynarodowej spowodowała, że od 1990 r. przeszedł na stałe do pracy w uczelniach niemieckich, a swoje zainteresowania naukowe rozszerzył na odnawialne źródła energii. Utrzymuje ścisłe więzi z macierzystym wydziałem.

Dr hab. Brunon LEJDY – profesor Politechniki Białostockiej, doktorant prof. K. Wołkowińskiego. Kontynuuje program szkoły w szeroko pojętej tematyce uziemień i ochrony odgromowej. Szczególną uwagę poświęca wykorzystaniu konstrukcji z betonu zbrojonego jako uziomów, zarówno roboczych, jak i odgromowych. Zajmuje się także ochroną przeciwporażeniową w stacjach elektroenergetycznych oraz oceną zagrożenia porażeniowego w zakładach przemysłowych.

Dr hab. Ryszard SKLIŃSKI – profesor Politechniki Białostockiej, doktorant prof. K. Wołkowińskiego. W swojej działalności naukowej zajmuje się głównie zagrożeniami porażeniowymi, powstającymi podczas zwarć w stacjach elektroenergetycznych wysokiego napięcia. Opracował wiele modeli matematycznych umożliwiających obliczanie tzw. potencjału wynoszonego. Zajmuje się także problematyką oceny zagrożenia porażeniowego w sieciach miejskich i obiektach komunalnych.

Współtwórcy i kontynuatorzy szkoły w drugim i następnych pokoleniach naukowych

Dr hab. Zbigniew WRÓBLEWSKI (prof. PWr.) – doktorant prof. H. Markiewicza. Kontynuuje szeroko pojętą tematykę bezpieczeństwa elektrycznego z punktu widzenia konstrukcji, budowy i eksploatacji urządzeń elektrycznych. Jego badania obejmują ocenę, prognozowanie i symulację cyfrową właściwości urządzeń elektrycznych ze szczególnym uwzględnieniem łączników próżniowych, zagadnień ich niezawodności oraz badań zjawisk łączeniowych w próżni dla celów optymalizacji i rozwoju próżniowej techniki łączenia. Najbardziej znaczące osiągnięcia prof. Z. Wróblewskiego polegają na zbadaniu i wyjaśnieniu mechanizmów procesów powstawania uszkodzeń różnych typów łączników elektroenergetycznych i ich elementów składowych, opracowaniu wieloparametrowych modeli matematyczno-fizycznych oraz opartych na nich komputerowo wspomaganych metod prognozowania.

Dr inż. Marek SZUBA – wychowanek prof. Z. Teresiaka. Zajmuje się problematyką pól elektromagnetycznych z punktu widzenia ich generacji i oddziaływania na środowisko techniczne i biologiczne, ze szczególnym uwzględnieniem wpływu na organizm człowieka. W swojej dziedzinie jest wyróżniającym się specjalistą w kraju.

Dr inż. Jan MASNY – doktorant prof. Z. Teresiaka. Kontynuator szkoły prof. Wołkowińskiego. Legitymował się pokaźnym dorobkiem naukowym. Był szczególnie krytyczny wobec własnych osiągnięć. Zakończoną w zasadzie rozprawę habilitacyjną ciągle uzupełniał i wzbogacał, odwlekając jej opublikowanie. Nagła śmierć w 1999 r. nie pozwoliła Mu na uzyskanie stopnia doktora habilitowanego, na który w pełni zasłużył.

Dr inż. Antoni KLAJN – doktorant prof. M. Cegielskiego. Po uzyskaniu stopnia doktora nauk technicznych skierował swoje zainteresowania naukowe ku problematyce elektroenergetycznej aparatury łączeniowej. Zajął się szczególnie wyłącznikami próżniowymi, w tym zakresie jest twórcą specjalistycznego laboratorium i autorem oryginalnych badań poznawczych.

Szkoła naukowa MASZYNY ELEKTRYCZNE

Twórcy szkoły: Kazimierz IDASZEWSKI i Andrzej KORDECKI

Szkoła naukowa *Maszyny elektryczne* powstała z inicjatywy prof. Kazimierza Idaszewskiego, wybitnego specjalisty z tej dziedziny. Prof. Idaszewski już od początku swej działalności inżynierskiej rozumiał, że do rozwoju tematyki maszynowej niezbędne jest zbudowanie jej podstaw naukowych. Wyrazem tego była Jego praca doktorska, obroniona w Niemczech (w Brunzshwiku) już w 1904 r. Była to pierwsza praca doktorska z obszaru nauk technicznych, obroniona przez Polaka za granicą. W okresie międzywojennym prof. Idaszewski rozwijał tematykę maszyn elektrycznych pracując w firmie Siemens-Schuckertwerke, a następnie w Politechnice Lwowskiej, w utworzonej w 1929 r. Katedrze Maszyn Elektrycznych. W polskim Wrocławiu, pomimo zaawansowanego wieku oraz nawału różnorodnych obowiązków organizacyjnych i przeciwności, stworzył fundamenty naukowe Wydziału. Z Jego inicjatywy i przy Jego życzliwej pomocy problematyką maszyn elektrycznych zajęli się profesorowie – Władysław Kołek, Paweł J. Nowacki i Andrzej Kordecki.

Począwszy od lipca 1945 r. prof. Kazimierz Idaszewski gromadził wokół siebie studentów i młodych absolwentów, którzy doskonalić swoje umiejętności prowadzili dydaktykę, badania naukowe i prace na potrzeby odbudowującego się przemysłu. W gronie bliskich współpracowników Profesora znaleźli się m.in.: Zbigniew Orzeszkowski, Wojciech Fuliński, Ryszard Gotszalk, Włodzimierz Gogolewski, Tadeusz Halawa, Władysław Kołek, Tadeusz Matusiak, Stanisław Kurzawa, Andrzej Kordecki, Juliusz Preminger, Michał Zdanowicz. Prace badawcze dotyczyły przede wszystkim zagadnień maszyn i miernictwa elektrycznego. We Wrocławiu powstał wówczas znaczący ośrodek budowy maszyn elektrycznych: Oddział Zjednoczenia Przemysłu Maszyn Elektrycznych, Oddział Centralnego Biura Konstrukcyjnego Maszyn Elektrycznych (centrala w Katowicach) oraz Fabryka Dużych Maszyn Elektrycznych M-5, która produkowała maszyny elektryczne największych mocy; również turbo i hydrogeneratory. Na Wydziale Elektrycznym utworzona została Katedra Maszyn Elektrycznych, której kierownikami kolejno byli profesorowie: Władysław Kołek (od 1953 r. w AGH), Jan P. Nowacki oraz Andrzej K. Kordecki. Profesor A. Kordecki zgromadził wokół siebie zespół inżynierów oraz techników i jako szef biura konstrukcyjnego w fabryce M-5 (późniejszy Dolmel) kierował pracami projektowymi i technologicznymi dotyczącymi maszyn elektrycznych największych mocy. Z Jego inicjatywy podejmowane były intensywne prace badawcze nad nowymi rozwiązaniami konstrukcyjnymi i technologiami maszyn elektrycznych w pełnym zakresie mocy. Czołowi pracownicy Katedry: Andrzej Kordecki, Feliks Andrzejewski, Michał Zdanowicz angażowali się do pracy w fabryce M-5, by stworzyć tam zaplecze doświadczalne dla badań naukowych. Okres ten zaowocował wieloma pracami doktorskimi wykonanymi przez pracowników fabryki. W Katedrze Maszyn Elektrycznych trwał proces kształcenia ka-

dry. Do zespołu dołączyli kolejno: Henryk Mońka, Stanisław Szewczuk, Władysław Karwacki, Władysław Kędzior, Zbigniew Szmorliński, Bogumił Węgliński, Konrad Schoepp. Andrzej Kordecki i Feliks Andrzejewski po odejściu starszych kolegów przejęli na swoje barki dalszy rozwój szkoły, wyodrębniając z niej dwa kierunki: teorii i budowy maszyn elektrycznych oraz napędu elektrycznego.

Od 1968 roku szkoła naukowa *Maszyny elektryczne* rozwijana była w strukturze instytutowej, której trzon stanowiły zespoły, a następnie zakłady naukowo-dydaktyczne. Zagadnieniami teorii, budowy i badań maszyn elektrycznych zajmowali się głównie: prof. Andrzej Kordecki, doc. Stanisław Szewczuk, doc. Władysław Karwacki, doc. Zbigniew Szmorliński, doc. Kazimierz Radwan, obecnie zaś: prof. Konrad Schoepp, prof. Bogumił Węgliński, prof. Ignacy Dudzikowski, prof. Jan Zawilak, dr hab. Ludwik Antal oraz dr hab. Krzysztof Makowski. Zainteresowania naukowe tego zespołu koncentrują się wokół zagadnień związanych z: metodami analizy, syntezy i badań zjawisk elektromagnetycznych w maszynach elektrycznych, teoretycznych i eksperymentalnych badań pól magnetycznych w maszynach elektrycznych, w tym w maszynach o magnesach trwałych oraz w maszynach o budowie niesymetrycznej.

W latach siedemdziesiątych ubiegłego stulecia prof. A. Kordecki rozpoczął prace nad zastosowaniem kompozytów proszkowych na obwody magnetyczne maszyn elektrycznych. Prace nad tą problematyką kontynuuje prof. B. Węgliński.

Od pierwszych powojennych lat pracownicy Katedry Maszyn Elektrycznych realizowali wiele prac dla przemysłu. Tradycje te kontynuowano w strukturze instytutowej. Efektem tego było opracowanie i wdrożenie wielu nowych rozwiązań konstrukcyjnych maszyn elektrycznych w przemyśle dolnośląskim. Pracownicy zespołu uczestniczyli w realizacji wielu krajowych i międzynarodowych programów badawczych. Rozwijana jest bezpośrednia współpraca z firmami krajowymi i zagranicznymi oraz współpraca w ramach projektów finansowanych przez Komisję Europejską.

Współtwórcy szkoły w pierwszym pokoleniu naukowym

Prof. Andrzej KORDECKI – pracę naukową rozpoczął w Politechnice Lwowskiej jako asystent prof. Aulichy. Po przyjeździe do Wrocławia w 1946 r. podjął pracę w Katedrze Maszyn Elektrycznych, rozwijając problematykę związaną z konstrukcją i technologią wytwarzania maszyn elektrycznych. Tę problematykę kontynuował i rozwijał do końca swojej pracy zawodowej. Kierując Katedrą Maszyn Elektrycznych (1954–1968), a następnie Instytutem Układów Elektromaszynowych (1968–1979) wniósł bardzo duży wkład w rozwój szkoły. Wypromował 17 doktorów, z których 3 zostało profesorami. Przyczynił się wybitnie do rozwoju przemysłu maszyn elektrycznych we Wrocławiu kierując biurem konstrukcyjnym w fabryce Dolmel. Pod Jego nadzorem autorskim zostały wówczas opracowane bardzo nowoczesne maszyny prądu stałego i maszyny asynchroniczne najwyższych mocy. W ostatnich kilku latach działalności naukowej i zawodowej skoncentrował swoją inwencję twórczą na opracowaniu nowych technologii magnetowodów maszyn elektrycznych, wykonywanych z kompozytów proszkowych. Prace nad tą problematyką stanowiły prawdziwe hobby Profesora aż do ostatnich dni życia. Tematyka ta jest kontynuowana przez Jego następców. Opublikował 3 książki i około 200 innych prac. Był bardzo wysoko cenionym specjalistą na skalę nie tylko krajową. Walnie przyczynił się do rozwoju samodzielnej kadry naukowej, służąc młodszym kolegom radą i pomocą przy opracowywaniu monografii habilitacyjnych.

Prof. Władysław KOŁEK – współpracę z prof. Idaszewskim rozpoczął w Politechnice Lwowskiej w 1937 r. i kontynuował we Wrocławiu od 1945 r. Pracę doktorską obronił w 1946 r. Był to pierwszy doktorat na Politechnice Wrocławskiej. Pracując w Katedrze Maszyn Elektrycznych (do 1953 r.) wniósł duży wkład w podwaliny rozwoju wrocławskiej szkoły *Maszyn elektrycznych*. Po przejściu do AGH rozwinął tam kierunek Dynamika układów elektromecha-

nicznych. Wypromował 30 doktorów, z których 4 uzyskało tytuł profesora i 10 docenta. Jego uczniowie (w Politechnice Wrocławskiej, Śląskiej i AGH) legitymują się wybitnymi osiągnięciami naukowymi z teorii i praktyki układów elektromechanicznych.

Prof. Paweł J. NOWACKI – współpracę naukową z prof. K. Idaszewskim rozpoczął już jako student, w 1928 r. zostając jego asystentem w Katedrze Maszyn Elektrycznych Politechniki Lwowskiej. Jego zainteresowania naukowe miały charakter interdyscyplinarny w pełnym tego słowa znaczeniu. Lata II wojny światowej spędził w Anglii, pracując naukowo w Royal Aircraft Establishment w Farnborough nad wdrażaniem do produkcji lotniczego sprzętu radarowego. Po powrocie do Polski, kierując Katedrą Maszyn Elektrycznych Politechniki Wrocławskiej (1947–1953), bardzo intensywnie pracował w obszarze dydaktyki i nauki. Wychował kadre konstruktorów dla Dolmelu oraz wypromował 20 doktorów, którzy osiągnęły dalsze sukcesy naukowe. W jego bogatym życiu naukowym był to okres poświęcony wyłącznie pracy nad rozwojem maszyn elektrycznych. Po przeniesieniu się do Warszawy poświęcił się automatyce, fizyce plazmy i energetyce jądrowej. Swoje prace publikował w wielu krajach w języku angielskim, francuskim, niemieckim, rosyjskim i polskim. Był członkiem PAN i Królewskiej Szwedzkiej Akademii Technicznej. Kierował Instytutem Badań Jądrowych w Świerku oraz placówką PAN w Paryżu.

Współtwórcy i kontynuatorzy szkoły w kolejnych pokoleniach naukowych

Doc. dr inż. Władysław KARWACKI – uczeń, doktorant i bliski współpracownik naukowy prof. A. Kordeckiego. Zajmował się szczególnie problematyką turbogeneratorów. Prowadził prace nad wykorzystaniem nadprzewodnictwa w maszynach elektrycznych oraz prace nad badaniem sił naciągu magnetycznego spowodowanych asymetrią. Wypromował 9 doktorów, z których 3 uzyskało stopień doktora habilitowanego.

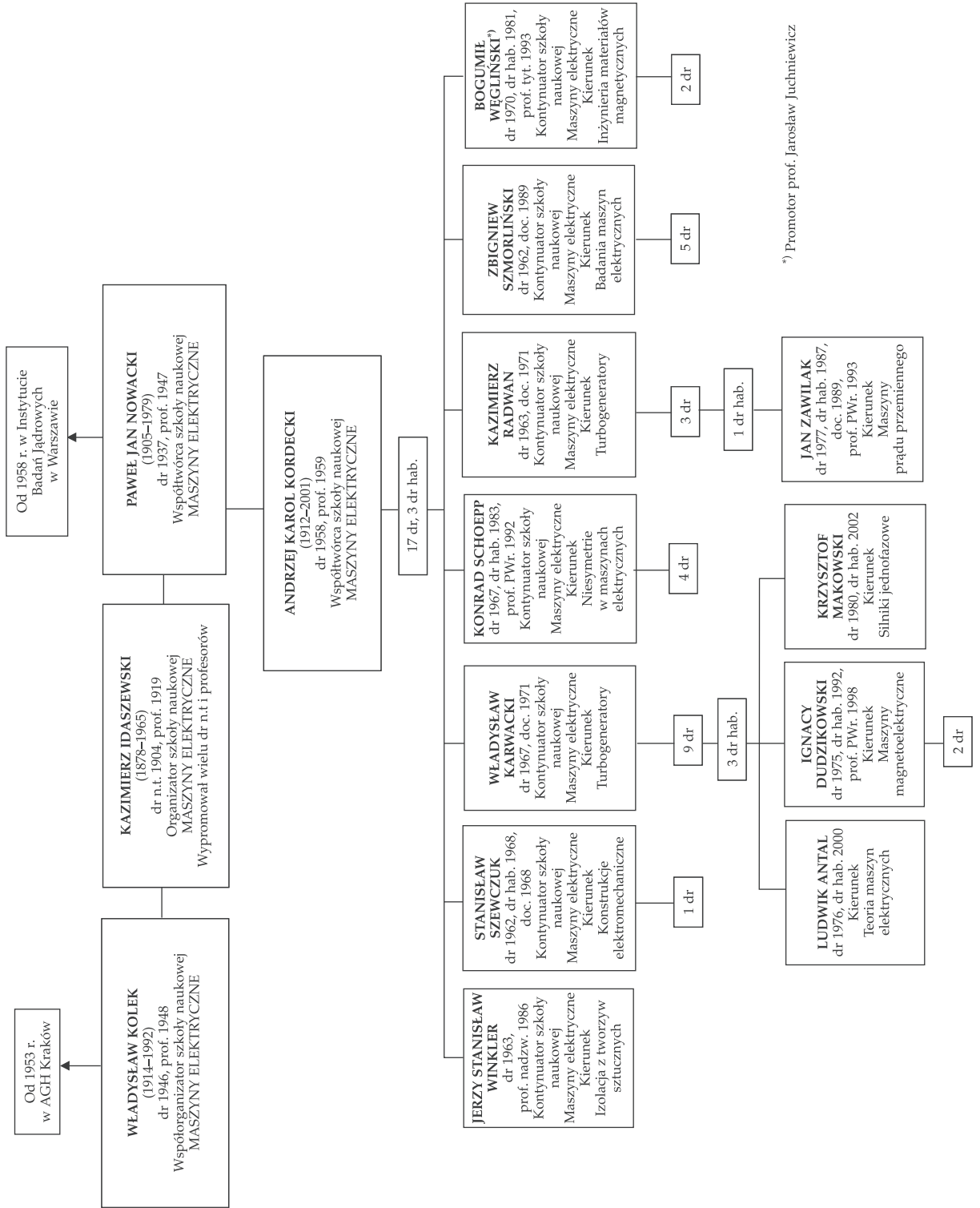
Doc. dr inż. Andrzej KOSTOWSKI – doktorant prof. A. Kordeckiego. Zajmował się głównie maszynami asynchronicznymi, a szczególnie badaniami zjawisk elektromagnetycznych wynikających z asymetrii obwodów magnetycznych.

Doc. dr inż. Zbigniew SZMORLIŃSKI – doktorant prof. A. Kordeckiego. Jego głównym kierunkiem zainteresowań naukowych były metody badania maszyn elektrycznych, ze szczególnym uwzględnieniem badania i modelowania układów przewietrzeniowych i cieplnych. W latach 80. i 90. wraz z zespołem młodszych pracowników z grupy napędowej zajmował się modelowaniem matematycznym przekształtnikowych układów napędowych. Był prekursorem wprowadzania komputerowych technik obliczeniowych do modelowania i badania maszyn i napędów elektrycznych. Wypromował pięciu doktorów.

Doc. dr inż. Kazimierz RADWAN – uczeń i doktorant prof. A. Kordeckiego. Zajmował się szczególnie problematyką turbogeneratorów. Walnie przyczynił się do rozwoju maszyn elektrycznych pełniąc funkcję głównego konstruktora, a następnie dyrektora technicznego w fabryce Dolmel. Wypromował trzech doktorów, z których jeden uzyskał stopień doktora habilitowanego.

Dr hab. Konrad SCHOEPP (prof. PWr.) – uczeń, doktorant i bliski współpracownik prof. A. Kordeckiego. Pracę zawodową rozpoczął w 1958 r. w fabryce Dolmel. Do Katedry Maszyn Elektrycznych przeniósł się w 1962 r. Zajmuje się szczególnie problematyką projektowania maszyn elektrycznych, maszynami synchronicznymi oraz silnikami asynchronicznymi jednofazowymi. W latach 90. zaangażował się w badania nad wolnoobrotowymi prądnicami o magnesach trwałych, przeznaczonymi do małych elektrowni wiatrowych, wypromował czterech doktorów.

Doc. dr hab. Stanisław SZEWCZUK – prace w Katedrze Maszyn Elektrycznych rozpoczął w 1957 r. Jego zainteresowania naukowe koncentrowały się na teorii, konstrukcji i technologii układów elektromechanicznych i maszyn największych mocy (w tym turbogene-

ratorów). Z tej problematyki prowadził również zajęcia dydaktyczne, wypromował dwóch doktorów.

Prof. dr inż. Jerzy Stanisław WINKLER – doktorant prof. A. Kordeckiego, pracę zawodową rozpoczął od stycznia 1948 r. w M-5. Jego zainteresowania naukowe koncentrowały się nad zagadnieniami wysokonapięciowej izolacji z tworzyw sztucznych w zastosowaniu do maszyn elektrycznych. Kontynuator także szkoły naukowej *Materiałoznawstwo elektryczne i elektrotechnologia*.

Prof. Bogumił WĘGLIŃSKI – bardzo bliski współpracownik prof. A. Kordeckiego. Zajmuje się inżynierią materiałów magnetycznych, a szczególnie zastosowaniem magnetycznych kompozytów proszkowych na obwody magnetyczne maszyn elektrycznych. W tej problematyce należy do czołówki światowej. Realizuje w szerokim zakresie współpracę międzynarodową w ramach projektów badawczych. Promotor dwóch doktorów.

Dr hab. Ignacy DUDZIKOWSKI (prof. PWr.) – doktorant doc. W. Karwackiego, współpracownik prof. A. Kordeckiego i prof. K. Schoeppa. Zajmuje się głównie problematyką maszyn prądu stałego wzbudzanych magnesami trwałymi (teoria, metody obliczeń, badania i projektowanie). Jeden z głównych twórców tego kierunku naukowego w Polsce. Kieruje krajowymi i międzynarodowymi projektami badawczymi z tej problematyki (m.in. współpraca z Centrum Badawczym firmy Bosch). Wypromował dwóch doktorów.

Dr hab. Jan ZAWILAK (prof. PWr.) – doktorant doc. K. Radwana, bardzo bliski współpracownik prof. A. Kordeckiego. Zajmuje się głównie problematyką wielobiegowych maszyn prądu przemiennego o zmienianych liczbach biegunów (teoria, budowa, obliczenia elektromagnetyczne, badania). Jeden z nielicznych w kraju specjalistów w tej problematyce. Autor wielu prac dla przemysłu. Szereg z nich uzyskało wyróżnienia w konkursach.

Dr hab. Ludwik ANTAL – doktorant doc. W. Karwackiego. Bliski współpracownik prof. J. Zawilaka. Zajmuje się teorią pola elektromagnetycznego, zastosowaniem nadprzewodnictwa w maszynach elektrycznych, badaniem pól magnetycznych w maszynach elektrycznych, a szczególnie analizą polową dwubiegowych silników prądu przemiennego (asynchronicznych i synchronicznych o zmienionych liczbach par biegunów). Uczestniczył w realizacji międzynarodowych programów badawczych. Wiele z nich uzyskało wyróżnienia w konkursach.

Dr hab. Krzysztof MAKOWSKI – doktorant doc. W. Karwackiego. Współpracownik prof. K. Schoeppa. Zajmuje się głównie polowo-obwodową analizą jednofazowych zwartobiegunowych silników asynchronicznych. Z tej problematyki powstała rozprawa habilitacyjna i wiele publikacji zagranicznych.

Szkoła naukowa

AUTOMATYKA NAPĘDU ELEKTRYCZNEGO

Twórca szkoły: Feliks ANDRZEJEWSKI

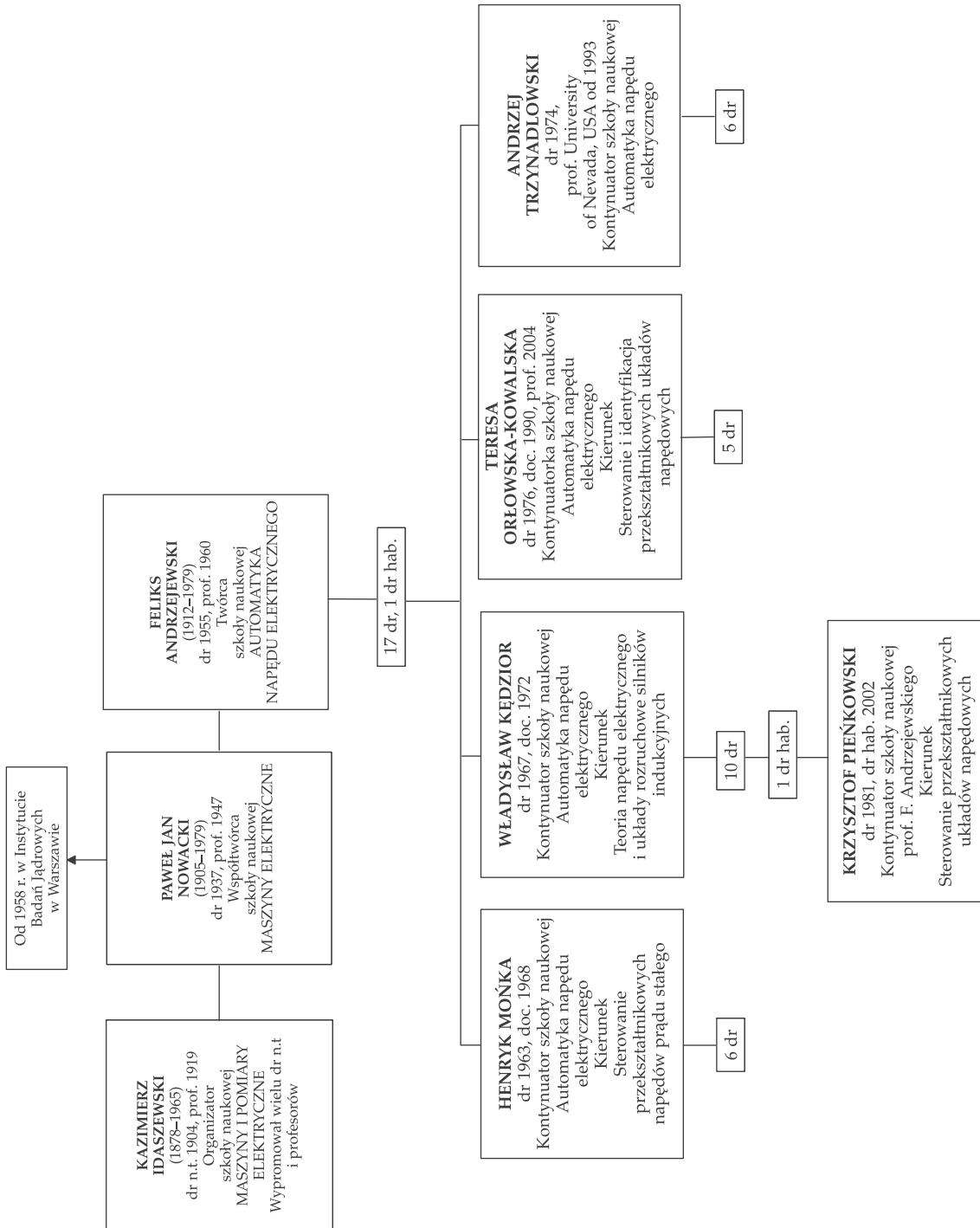
N

a początku lat 60. w rozwoju szkoły naukowej prof. Kazimierza Idaszewskiego, Andrzeja Kordeckiego i Pawła J. Nowackiego nastąpiło wyraźne uprofilowanie prac badawczych prowadzonych w zespole prof. Feliksa Andrzejewskiego na zagadnienia napędu elektrycznego i układów automatycznej regulacji prędkości silników elektrycznych. Główną przyczyną tych tendencji były potrze-

by rozwijającego się intensywnie na Dolnym Śląsku przemysłu wydobywczego, włókienniczego, tworzyw sztucznych i spożywczego. Prof. F. Andrzejewski, doktorant prof. Nowackiego, podjął z nim współpracę jeszcze w 1950 r., pracując równocześnie jako konstruktor w Dolnośląskich Zakładach Przemysłu Maszynowego Dolmel we Wrocławiu. W ramach szkoły naukowej *Maszyny elektryczne* stworzył podwaliny pod osobną szkołę *Automatyki napędu elektrycznego*, będąc równocześnie organizatorem i twórcą pierwszej na Dolnym Śląsku Katedry Elektrycznych Układów Napędowych. Był twórcą pierwszej w Polsce amplidyny (specjalnej odmiany elektromaszynowego wzmacniacza mocy) oraz układów automatycznej regulacji prędkości silników prądu stałego zbudowanych z wykorzystaniem amplidyny. Był również autorem jednego z pierwszych w Polsce podręczników akademickich dotyczących przekształtnikowych układów napędowych i automatyki napędu elektrycznego (lata 70.). Wypromował siedemnastu doktorów. Niektórzy jego uczniowie legitymują się wybitnymi osiągnięciami naukowymi i dużym prestiżem międzynarodowym, np. prof. A. Trzynadlowski z University of Nevada w USA.

W działalności naukowej szkoły rozwijano metody opisu matematycznego oraz projektowania i sterowania złożonych układów napędowych, a od początku lat 70. – również przekształtników energoelektronicznych do zasilania i sterowania silników prądu stałego i przemiennego. Prace te są kontynuowane przez uczniów prof. Andrzejewskiego, przy czym obecnie dotyczą dwóch podstawowych kierunków: energoelektroniki – a w tym metod sterowania wielopoziomowych falowników napięcia, metod modulacji wektorowej i sterowania przekształtników AC/DC oraz automatyki napędu – głównie metod bezczujnikowego sterowania układów napędowych z silnikami indukcyjnymi oraz synchronicznymi o magnesach trwałych, estymacji zmiennych stanu, zakłóceń i parametrów silników elektrycznych z wykorzystaniem obserwatorów stanu i sieci neuronowych, zastosowań metod sztucznej inteligencji oraz metod adaptacyjnych i zmiennej struktury do sterowania napędami elektrycznymi.

W działalności szkoły dużo uwagi poświęca się wdrażaniu wyników badań naukowych w przemyśle dolnośląskim (górnictwo odkrywkowe węgla brunatnego, górnictwo w zagłębiu miedziowym, przemysł włókienniczy, tworzyw sztucznych, spożywczy). Wiele z tych prac uzyskało nagrody i wyróżnienia w konkursach Stowarzyszenia Elektryków Polskich oraz na targach technicznych w kraju i za granicą. Na szczególną uwagę zasługuje projekt związany

z opracowaniem i wdrożeniem typoszeregu siłowników przemysłowych, który został wyróżniony w 2000 r. nagrodą Prezesa Rady Ministrów.

Nawiązane bliskie kontakty naukowe Profesora Andrzejewskiego z innymi ośrodkami są kontynuowane przez Jego współpracowników oraz uczniów, przede wszystkim z ośrodkami naukowymi w Politechnice Śląskiej (prof. Z. Kuczewski, prof. T. Glinka i prof. B. Grzesik), Akademii Górniczo-Hutniczej (prof. L. Szklarski, prof. K. Bisztyga, prof. M. Tondos), oraz w Politechnice Łódzkiej (prof. W. Pełczewski, obecnie prof. Z. Nowacki).

Wrocławska szkoła naukowa *Automatyka napędu elektrycznego* cieszy się uznaniem w środowiskach naukowych w kraju i za granicą, o czym świadczą liczne publikacje jej członków w czasopiśmie międzynarodowych, uczestnictwo w komitetach naukowych konferencji o uznanej renomie, nagroda Ministra Edukacji Narodowej dla prof. T. Orłowskiej-Kowalskiej za książkę pt. *Bezczujnikowe układy napędowe z silnikami indukcyjnymi*.

Współtwórcy szkoły w pierwszym pokoleniu naukowym

Doc. dr inż. Henryk MOŃKA – absolwent PWr., doktorant prof. Andrzejewskiego. Zajmował się zagadnieniami sterowania przekształtnikowych układów napędowych z silnikami prądu stałego. Wiele tych prac zostało wdrożonych w zakładach przemysłowych Dolnego Śląska (głównie w przemyśle włókienniczym). Wypromował sześciu doktorów.

Doc. dr inż. Władysław KĘDZIOR – absolwent PWr., uczeń i doktorant prof. Andrzejewskiego. Jego działalność naukowa była związana głównie z teorią i budową rozruszników wiropądowych do układów napędowych z silnikami indukcyjnymi pierścieniowymi. Prace prowadzone pod jego kierunkiem w latach 70. i 80. w zakresie teorii powstawania prądów wirowych w litych materiałach ferromagnetycznych były unikalne w skali kraju i znalazły wiele zastosowań praktycznych w opracowanych przez zespół badawczy rozrusznikach wiropądowych wdrożonych w napędach przenośników taśmowych kopalni odkrywkowych węgla brunatnego, siarki oraz w kopalniach miedzi. Wypromował 10 doktorów, z których 1 uzyskał stopień doktora habilitowanego.

Prof. dr hab. inż. Teresa ORŁOWSKA-KOWALSKA – absolwentka PWr., uczennica i doktorantka prof. Andrzejewskiego. Jej głównym obszarem zainteresowań naukowych jest automatyka przekształtnikowych układów napędu elektrycznego, a w szczególności zastosowania teorii obserwatorów oraz metod sztucznej inteligencji w układach sterowania napędami prądu stałego i przemiennego. Prace z zakresu obserwatorów zmiennych stanu i parametrów silników indukcyjnych prowadzone pod jej kierunkiem w latach 80. uznawane są jako pionierskie w Polsce, a prace związane z zastosowaniem sieci neuronowych do odtwarzania trudno mierzalnych zmiennych stanu silników indukcyjnych znalazły wielu naśladowców i kontynuatorów. Wypromowała pięciu doktorów. Kierowała wieloma krajowymi i międzynarodowymi projektami badawczymi, jest autorką wielu publikacji zagranicznych oraz książki z zakresu automatyki napędu elektrycznego.

Prof. dr Andrzej TRZYNADŁOWSKI – absolwent PWr., doktorant prof. Andrzejewskiego. Zajmował się syntezą elektrycznych układów napędowych, a obecnie prowadzi badania w dziedzinie energoelektroniki (głównie z zakresu stochastycznych metod modulacji falowników napięcia) oraz automatyki napędu elektrycznego. Od 1979 roku przebywa za granicą, początkowo w Iraku a od 1983 r. w USA, pracując w różnych uniwersytetach; obecnie na stanowisku profesora w University of Nevada.

Kontynuatorzy szkoły w następnych pokoleniach

Dr hab. inż. Krzysztof PIĘNKOWSKI – absolwent PWr., doktorant doc. W. Kędziora, habilitował się w 2003 r. Jego głównym kierunkiem badawczym są zagadnienia dynamiki przekształtnikowych układów napędowych z silnikami indukcyjnymi, ze szczególnym uwzględnieniem optymalizacji procesów hamowania. Obecnie zajmuje się sterowaniem przekształtników AC/DC.

Dr hab. inż. Bogusław KAROLEWSKI – absolwent PWr., doktorant prof. J. Pytla. W działalność naukową szkoły włączył się w 1997 r. Jego kierunkiem badawczym są zagadnienia dynamiki złożonych układów elektromechanicznych, w szczególności związane z napędem urządzeń transportowych w górnictwie.

Dr inż. Czesław KOWALSKI – absolwent PWr., dyplomant prof. Andrzejewskiego, doktorant doc. Z. Szmorlińskiego. Jego głównym kierunkiem badawczym są zagadnienia monitorowania i diagnostyki układów napędowych z silnikami indukcyjnymi z zastosowaniem metod sztucznej inteligencji, głównie sieci neuronowych i logiki rozmytej oraz zastosowania techniki mikroprocesorowej do sterowania przekształtnikowymi układami napędowymi.

Dr inż. Leszek PAWLACZYK – absolwent Politechniki w Mińsku, doktorant doc. H. Moński. Jego głównym kierunkiem badawczym jest energoelektronika, ze szczególnym uwzględnieniem wielostopniowych falowników napięcia stosowanych w napędzie indukcyjnym oraz metod ich sterowania.

Dr inż. Stanisław AZAREWICZ – absolwent PWr., doktorant prof. F. Andrzejewskiego. Głównym kierunkiem jego zainteresowań są przekształtnikowe układy napędowe z silnikami synchronicznymi o rozruchu asynchronicznym oraz z silnikami reluktancyjnymi, w tym napędy wielosilnikowe o pracy synchronizowanej.

Dr inż. Adam ZALAS – absolwent PWr., doktorant doc. W. Kędziora. Jego kierunkiem zainteresowań są zagadnienia sterowania wielosilnikowych napędów urządzeń przewijających oraz napędów górniczych.

Dr inż. Bernard HERMAN – absolwent PWr., uczeń i doktorant doc. W. Kędziora i kontynuator jego prac z zakresu teorii rozruszników wirowych i ich zastosowań praktycznych.

Szkoła naukowa METROLOGIA ELEKTRYCZNA

Twórcy szkoły: Kazimierz IDASZEWSKI i Jarosław KURYŁOWICZ

K

orzenie szkoły sięgają 1920 r., gdy władze Politechniki Lwowskiej powierzyły drowi inż. Kazimierzowi Idaszewskiemu, wybitnemu elektrykowi o zainteresowaniach z zakresu maszyn elektrycznych i pomiarów elektrycznych kierowanie dwoma katedrami: Katedrą Pomiarów Elektrycznych i Katedrą Maszyn Elektrycznych. To wyróżnienie było podyktowane olbrzymim doświadczeniem zawodowym zdobytym przez Profesora w latach 1904–1919 w firmie Siemens-Schuckertwerke. W 1930 roku Katedrę Pomiarów Elektrycznych przejął prof. Włodzimierz Krukowski, uczony o olbrzymim i znaczącym dorobku naukowym w Niemczech i w Polsce. Prof. W. Krukowski nadał nowy wymiar prowadzonym pracom naukowym. Zainicjował badania naukowe w zakresie konstrukcji liczników elektrycznych, kompensatorów napięcia i prądu stałego, budowy wzorcowych ogniwo napięcia stałego i innych przedsięwzięć. Ten wielki rozwój Katedry Pomiarów Elektrycznych we Lwowie zamyka II wojna światowa i zamordowanie prof. dr inż. W. Krukowskiego przez hitlerowców.

W 1945 roku odradza się we Wrocławiu Katedra Pomiarów Elektrycznych, której kierownikiem i twórcą znów jest prof. K. Idaszewski. Prowadzone wówczas prace i badania naukowe w Katedrze miały przede wszystkim wymiar praktyczny. Wykonywano ekspertyzy, naprawiano i uruchamiano przyrządy i urządzenia pomiarowe. Opracowano i wykonano aparaty do pomiarów izolacji maszyn wysokiego napięcia, zbudowano urządzenie do pomiarów jakości izolacji na podstawie potencjału powrotnego, opracowano nowe typy kompensatorów napięcia przemiennego na potrzeby Fabryki Maszyn Elektrycznych we Wrocławiu. Objęto opieką merytoryczną Fabrykę Liczników Elektrycznych w Świdnicy. Wykształcono kadre kierowniczą i inżynierską dla Lubuskich Zakładów Aparatów Elektrycznych w Zielonej Górze oraz dla dolnośląskich fabryk aparatury pomiarowej.

W 1962 roku prof. Idaszewski przechodzi na emeryturę, a kierownictwo Katedry Pomiarów Elektrycznych przejmuje prof. Jarosław Kuryłowicz uczeń prof. W. Krukowskiego. Profesor Kuryłowicz rozszerza obszar prowadzonych badań naukowych o dziedziny pomiarów precyzyjnych i miernictwa magnetycznego. W tym czasie kilku wyróżniających się uczestników szkoły uzyskuje samodzielność naukową i rozwija swoje kierunki badawcze – na przykład: pomiary wielkości cieplnych metodami elektrycznymi (Z. Orzeszkowski), wysokonapięciowe pomiary właściwości izolacyjnych dielektryków (R. Gotszalk), przekładniki i przetworniki pomiarowe (W. Fuliński).

Połączenie w 1968 r. Katedr Pomiarów Elektrycznych i Miernictwa Elektronicznego daje nowy impuls w zakresie badań naukowych i stosowania podzespołów elektronicznych w układach i urządzeniach pomiarowych.

Szkoła promieniowała i oddziałuje nadal na ośrodki badawcze i akademickie w kraju. Katedry Pomiarów Elektrycznych w Politechnice Szczecińskiej i Częstochowskiej powstały przy znaczącym wsparciu wychowanków wrocławskiej szkoły *Metrologii elektrycznej*.

Współtwórcy szkoły w pierwszym pokoleniu naukowym

Prof. mgr inż. Jarosław KURYŁOWICZ – uczeń prof. W. Krukowskiego. W 1945 roku podjął pracę w Politechnice Wrocławskiej, a 1948 r. również w Instytucie Elektrotechniki (IEI OW) we Wrocławiu. W szkole naukowej *Metrologia elektryczna* utworzył kierunek *Miernictwo precyzyjne i magnetyczne*. Projektuje i konstruuje przyrządy do pomiarów właściwości statycznych i dynamicznych materiałów magnetycznych. Pod jego kierunkiem opracowano i wykonano wzorzec indukcyjności wzajemnej. Ukoronowaniem prac prof. Kuryłowicza z zakresu miernictwa magnetycznego była książka *Badanie materiałów magnetycznych*, wydana przez WNT w 1961 r. W dziedzinie pomiarów precyzyjnych między innymi opracowuje i buduje termostatywowane, zmodyfikowane mostki Wheatstone'a i Thomsona. Część wyników badań i wybrane konstrukcje elektrycznej aparatury pomiarowej zawarł w skrypcie *Wybrane działy z elektrycznego miernictwa precyzyjnego*. Wypromował 16 doktorów.

Doc. dr hab. inż. Zbigniew ORZESZKOWSKI – uczeń prof. K. Idaszewskiego, doktorant prof. A. Kordeckiego. Współtwórca szkoły naukowej. Specjalizował się w teorii i technice pomiaru gęstości strumienia cieplnego metodami termoelektrycznymi i pomiaru przewodności cieplnej maszyn elektrycznych wirujących. Prowadził badania naukowe z zakresu teorii pomiarów. Wypromował 11 doktorów.

Prof. dr hab. inż. Ryszard GOTSZALK – uczeń prof. K. Idaszewskiego, doktorant prof. Kuryłowicza. Kontynuator szkoły naukowej i twórca kierunku naukowego *Systemy do pomiarów materiałów izolacyjnych dla urządzeń wysokiego napięcia*. Wprowadzał do klasycznej techniki pomiarowej układy elektroniczne, indukcyjne dzielniki napięcia i komparatory prądów. Wypromował 7 doktorów.

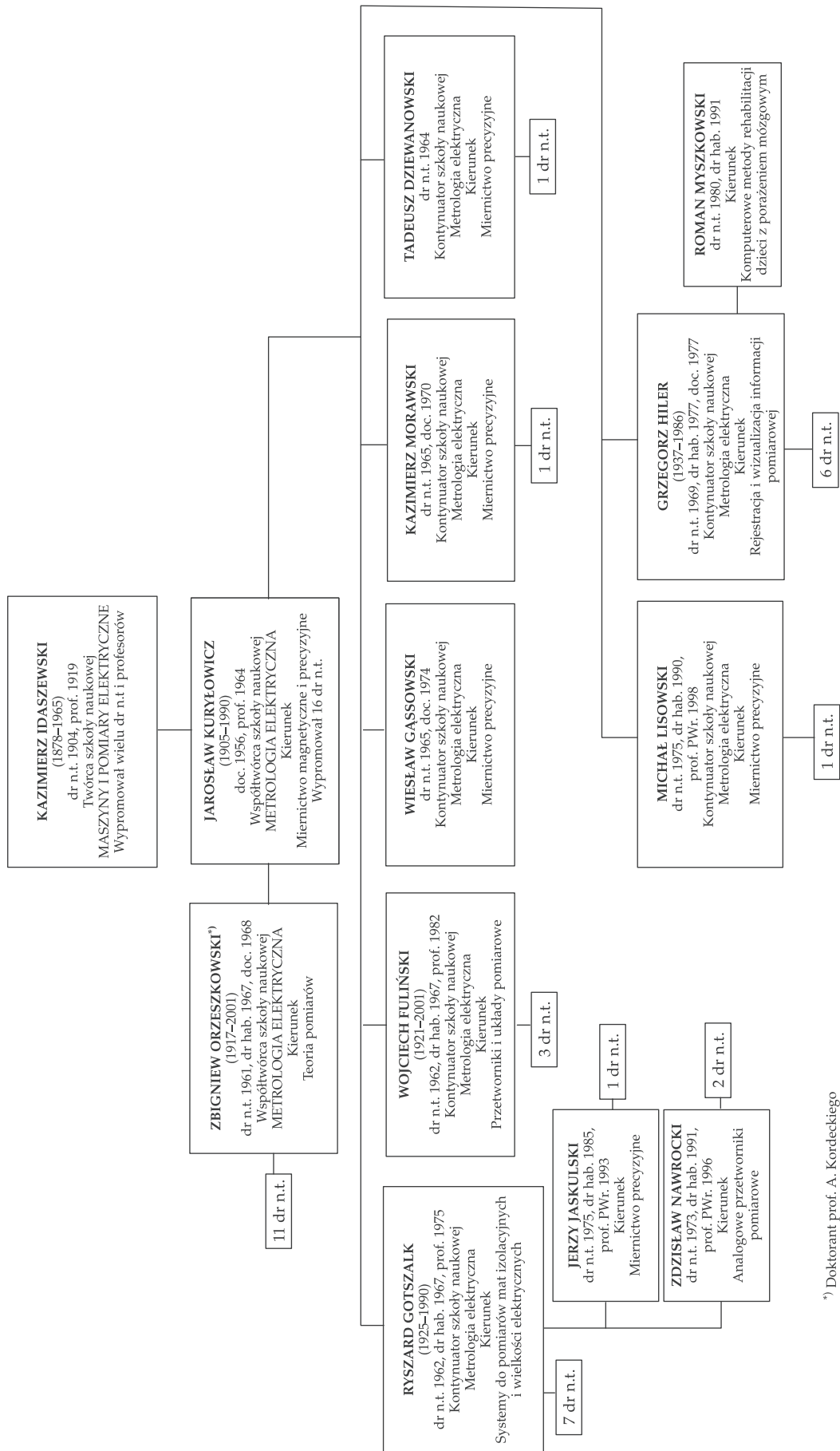
Prof. dr hab. inż. Wojciech FULIŃSKI – uczeń prof. K. Idaszewskiego, doktorant prof. mgr inż. J. Kuryłowicza. Kontynuator szkoły naukowej i twórca kierunku naukowego *Przetworniki i układy pomiarowe*. Stworzył podstawy naukowe systemów do wyznaczania błędów przekładników, systemów do pomiarów jakości izolacji maszyn elektrycznych wysokiego napięcia, a także przetworników pomiarowych. Twórca wielu unikalnych aparatów pomiarowych. Wypromował 3 doktorów.

Prof. dr inż. Artur METAL – współpracownik prof. K. Idaszewskiego. Konstruktor aparatury pomiarowej, autor pierwszego podręcznika w kraju o zasadach konstruowania mierników elektrycznych. Stworzył kadre inżynierską i kierowniczą dla Lubuskiego Zakładu Przyrządów Pomiarowych w Zielonej Górze. We Wrocławiu wypromował 2 doktorów. Jego uczeń – prof. dr hab. inż. Adam Żuchowski jest profesorem w Politechnice Szczecińskiej.

Doc. dr inż. Kazimierz MORAWSKI – uczeń prof. K. Idaszewskiego, doktorant prof. mgr inż. J. Kuryłowicza. Zajmował się problematyką budowy kompensatorów napięcia i prądu, zarówno stałego jak przemiennego. Jest autorem układów do komparacji rezystorów. Jego prace zmierzały do uzyskania systemu powiązań wzorców elektrycznych.

Doc. dr inż. Wiesław GASSOWSKI – uczeń prof. K. Idaszewskiego, doktorant prof. J. Kuryłowicza. Rozwijał badania w zakresie mostków prądu przemiennego. Współpracował z wieloma laboratoriami pomiarowymi w kraju. Wdrożył do produkcji w Energoaparaturze w Katowicach precyzyjne przyrządy pomiarowe.

Dr inż. Tadeusz DZIEWANOWSKI – uczeń i doktorant prof. mgr inż. J. Kuryłowicza. Specjalizował się w teorii liczników energii elektrycznej. W znaczący sposób przyczynił się do poprawy ich parametrów metrologicznych. Wniósł duży wkład w rozwój miernictwa przemysłowego. Był doskonałym teoretykiem i konstruktorem.

*) Doktorant prof. A. Kordeckiego

Współtwórcy i kontynuatorzy szkoły w następnych pokoleniach

Dr inż. Zbigniew KŁOS – uczeń prof. Karkowskiego, doktorant doc. dra inż. Andrzeja Zboruckiego. Opracował metody pomiaru ekstremalnie wielkich rezystancji i ekstremalnie małych wartości prądów DC. Autor oryginalnego programu dydaktycznego przedmiotu *podstawy elektroniki*, odznaczającego się projektowo-doświadczalną metodą realizacji kursu. Zapalony społecznik i wychowawca młodzieży studenckiej. Organizator rajdów pieszych studenckich o zasięgu uczelnianym i środowiskowym.

Doc. dr hab. inż. Grzegorz HILER – uczeń i doktorant prof. mgra inż. J. Kuryłowicza, zajmował się problematyką systemów do pomiaru małych wartości napięć stałych oraz zagadnieniami teoretycznymi wizualizacji wyników pomiarów. Wypromował 6 doktorów. Zmarł w pełni sił twórczych

Dr hab. inż. Jerzy JASKULSKI – uczeń i doktorant prof. R. Gotszalka. Specjalizował się w budowie aparatury pomiarowej z indukcyjnymi dzielnikami napięcia. W 1996 roku przeniósł się do Politechniki Zielonogórskiej.

Dr hab. inż. Michał LISOWSKI – uczeń i doktorant prof. mgra inż. J. Kuryłowicza. Specjalista z zakresu aparatury do pomiarów precyzyjnych. Opracował i wykonał specjalizowany kompensator napięcia przemiennego. Opracował i wykonał układy do odtwarzania skali temperatur i system do pomiarów podatności magnetycznej materiałów. Rozwija kierunki badań materiałów elektrycznych i magnetycznych, w tym również w niskich temperaturach.

Dr hab. inż. Zdzisław NAWROCKI – uczeń i doktorant prof. R. Gotszalka. Opracował i wykonał system do pomiarów skrajnie małych wartości napięć, prądów i mocy o częstotliwości przemysłowej oraz system komparatorów prądów przemiennych do sprawdzania przekładników prądowych. Stworzył podstawy teoretyczne nowej klasy mierników do pomiarów impedancji obwodu zwarciovego. Wypromował dwóch doktorów.

Dr hab. inż. Roman MYSZKOWSKI – uczeń i doktorant doc. dr hab. inż. G. Hilera. Rozwija metody pomiaru sprawności psychomotorycznej ludzi, szczególnie osób niepełnosprawnych. Opracował metody terapii dzieci z mózgowym porażeniem dziecięcym z wykorzystaniem komputera.

*Biogramy twórców
i kontynuatorów
szkół naukowych*

Feliks ANDRZEJEWSKI

urodzony w 1912 w Pabianicach. Stopnie naukowe uzyskał w latach: 1947 – mgr inż., 1955 – dr inż. (Wydział Elektryczny PWr.), 1960 – prof. Od roku 1941 do 1945 był kierownikiem dozoru ruchu, potem konstruktorem w Kopalni Rudy Żelaza w Częstochowie, w latach 1947–1949 – kierownikiem ruchu i energetyki w PZ Przemysłu Wełnianego w Częstochowie, 1949–1954 – konstruktorem w Zakładach Dolmel we Wrocławiu. W latach 1950–1952 współpracował z Katedrą Maszyn Elektrycznych PWr., a od 1955 roku pracował na stanowisku zastępcy profesora, następnie docenta (1958) i profesora nadzwyczajnego (1965).

W latach: 1955–1963 – kierownik Zakładu Naukowego, 1963–1968 – twórca i kierownik Katedry Elektrycznych Układów Napędowych, 1968–1972 – kierownik Zakładu Teorii i Budowy Elektrycznych Układów Napędowych, 1960–1966 – prodziekan Wydziału Elektrycznego. Członek Sekcji Napędu Elektrycznego Komitetu Elektrotechniki PAN, członek PTETiS i SEP. Obszar zainteresowań naukowych: silniki asynchroniczne, elementy układów automatyki napędu, wzmacniacze elektromaszynowe (twórca pierwszej w Polsce amplidydy), w latach 70. – przekształtnikowe układy napędowe oraz sterowanie impulsowe napędów elektrycznych. Stworzył podwaliny pod Katedrę Napędów Elektrycznych. Jest twórcą kierunku i szkoły naukowej *Automatyka napędu elektrycznego* w środowisku wrocławskim. Promotor 17 doktorów. Jest autorem ponad 50 artykułów i referatów. Odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotą Odznaką „Zasłużony dla Dolnego Śląska”, Złotą Odznaką Politechniki Wrocławskiej, Złotą Odznaką Stowarzyszenia Elektryków Polskich i NOT. Zmarł w 1979 roku.

Ludwik ANTAL

urodzony 1945 r. w Ząbkowicach Śląskich. Dr inż. – 1975 r., dr hab. – 2000. Kierownik Zespołu Dydaktycznego Elektromechanicznego Przetwarzania Energii (1979–1982), kierownik Laboratorium Symulacyjnych Badań Maszyn Elektrycznych i Instytutowego Laboratorium Komputerowego, redaktor naukowy wydawnictw instytutowych od 1991 r. Głównym nurtem jego pracy badawczej jest zastosowanie polowo-obwodowych modeli maszyn prądu przemiennego do analizy pracy i projektowania takich maszyn, zwłaszcza generatorów synchronicznych z nadprzewodnikowym uzwojeniem wzbudzenia, dwubiegowych silników

synchronicznych i silników indukcyjnych. Dwubiegowe silniki synchroniczne dużej mocy, stanowiące oryginalną konstrukcję i będące przedmiotem szczególnie intensywnych badań, zostały wdrożone do eksploatacji w górnictwie jako napęd wentylatorów głównego przewietrzania. Autor 56 publikacji, jednej monografii i 51 opracowań dla przemysłu. Odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi i Złotą Odznaką Politechniki Wrocławskiej. Otrzymał tytuł Dolnośląskiego Mistrza Techniki za 2003 r. i dwa wyróżnienia w Konkursie Reprezentacji Rad Federacji Stowarzyszeń NOT Dolnego Śląska, nagrodę I stopnia w Konkursie Wrocławskiej Rady Federacji Stowarzyszeń NOT „Za najlepsze rozwiązania w dziedzinie techniki zrealizowane w 2003 r.”, tytuł Mistrza Techniki Zagłębia Miedziowego. Wyróżniony 12 nagrodami rektora Politechniki Wrocławskiej i dziekana Wydziału Elektrycznego.

Ludwik BADIAN

urodził się 4 sierpnia 1928 r. we Lwowie. Dyplom magistra inżyniera w specjalności radiotechnika uzyskał w 1950 r. na Wydziale Elektrycznym PWr. Doktoryzował się w 1960 r. na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej, a habilitował w 1964 r. na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Tytuł profesora nadzwyczajnego nadano mu w 1970 r., a profesora zwyczajnego w 1978 r. W latach 1950–1966 kierował Wrocławskim Oddziałem Przemysłowego Instytutu Telekomunikacji. Od roku 1970 do 1981 pełnił funkcję dyrektora Instytutu Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii Politechniki Wrocławskiej, na które

to stanowisko został powtórnie wybrany na kilka dni przed niespodziewaną, przedwczesną śmiercią. Był członkiem korespondentem Polskiej Akademii Nauk. Pełnił między innymi funkcję sekretarza naukowego Wrocławskiego Oddziału PAN. Członek Komitetów Elektrotechniki, Elektroniki i Biocybernetyki PAN. Członek Prezydium Komitetu Elektrotechniki, przewodniczący Sekcji Elektrotechnologii tego komitetu oraz członek Sekcji Technologii Elektronowej Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji.

Jest twórcą szkoły naukowej *Ładunek przestrzenny w dielektrykach*. Wypromował 29 doktorów nauk technicznych, wśród których czterech uzyskało status samodzielnego pracownika naukowego. Jego działalność naukowo-badawcza i dydaktyczna została uhonorowana m.in. pięcioma nagrodami ministra, nagrodą Wydziału IV PAN oraz kilkunastoma nagrodami rektora. Z długiej listy odznaczeń i medali należy wymienić: Medal „Zasłużony Nauczyciel PRL”, Krzyż Kawalerski i Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski, Medal Komisji Edukacji Narodowej. Był autorem około 70 prac opublikowanych w czasopismach krajowych i zagranicznych, kilku patentów i specjalnych opracowań dla gospodarki narodowej.

Zmarł w 1987 r. Został pochowany we Wrocławiu na cmentarzu przy ul. Bujwida.

Abderrahmane BEROUAL

urodził się w 1951 r. w El-Khroub – Constantine w Algierii. Mgr inż. elektryk (Ecole Nationale Polytechnique d'Alger, Algieria) – 1976 r., dr inż. (Politechnika Wroclawska) – 1979 r., dr hab. (Institut National Polytechnique de Grenoble, Francja) – 1987 r., prof. (Ecole Nationale Polytechnique d'Alger, Algieria) – 1990 r. Konsultant w Ministerstwie Szkolnictwa Wyższego i Badań Naukowych Algierii (1980–1983), kierownik Laboratorium Wysokich Napięć w Ecole Nationale Polytechnique d'Alger (1980–1983), współpracownik Laboratorium Elektrostatyki i Materiałów Dielektrycznych CNRS w Grenoble (1983–1987), Prezydent Rady Naukowej Wydziału Elektrycznego w Ecole Nationale Polytechnique d'Alger (1987). Od 1992 roku profesor w Ecole Centrale de Lyon we Francji i kierownik Zespołu Badawczego Fizyki Wyładowań i Materiałów Dielektrycznych w Centrum Inżynierii Elektrycznej w Lyonie (CEGELY – CNRS). Dyrektor do spraw studiów doktoranckich w specjalności komponenty i systemy elektryczne dla okręgu uniwersyteckiego Lyonu – od 2004 r. Członek komitetów naukowych wielu konferencji krajowych i międzynarodowych (ICDL, APTADM, CNHT), kierownik międzynarodowej grupy badań strimerów w dielektrykach ciekłych IEEE – DEIS (1994–1998). Recenzent wielu międzynarodowych czasopism naukowych (m.in. JAP, Jphys.D: Applied Physics, IEE, IEEE, EPJ) i konsultant wielu organizacji międzynarodowych. Prowadził badania w zakresie dielektryków, długiej iskry, kompozytów oraz modelowania wyładowań i kompozytów. Autor ponad 210 publikacji i dwóch patentów, wypromował 26 doktorów.

Jest wybitnym uczniem i doktorantem prof. J. Skowrońskiego. Krzewi idee szkoły naukowej *Materiałoznawstwo elektrotechniczne i elektrotechnologia* we francuskich ośrodkach naukowych. Od połowy lat 90. współpracuje ściśle z Wydziałem Elektrycznym PWr. w zakresie wspólnego kształcenia i promowania doktorów. Utrzymuje żywe kontakty naukowe z prof. J. Fleszyńskim.

Franciszek BILEK

urodził się 28 sierpnia 1908 r. w Tarnówce na Podolu. Gimnazjum klasyczne ukończył w roku 1906 w Odessie. Na studia wyższe wyjechał do Belgii, gdzie w Leodium (Liege) w roku 1910 uzyskał dyplom inżyniera elektryka. W roku 1912 wraca do Odessy i podejmuje pierwszą pracę na stanowisku inżyniera przy projektowaniu trakcji tramwajowej, ale już od marca 1912 przechodzi na budowę nowej elektrowni w Odessie w ramach konsorcjum belgijskiego. Od roku 1921 pracuje w British Engineer and Trades Syndicate Ltd., kierując w latach 1922–1923 budową elektrowni w Łodzi, a następnie w ramach firmy The Power and Traction Finance Company – Poland Ltd. buduje i uruchamia elektrownię w Pruszkowie. Buduje także elektryczną kolej dojazdową Warszawa–Grodzisk i trakcję tramwajową w Zagłębiu Dąbrowskim. Do roku 1940 jest członkiem Zarządu Elektrowni Okręgu Warszawskiego, a od roku 1940 dyrektorem technicznym elektrowni w Pruszkowie. Ponadto w latach 1930–1939 uczestniczy w projektowaniu warszawskiego węzła kolejowego, współpracując równocześnie z Ministerstwem Przemysłu i Handlu w opracowaniu planu elektryfikacji Polski. Po wojnie, na zaproszenie ówczesnego dyrektora Zjednoczenia Energetycznego Okręgu Dolnośląskiego prof. J.I. Skowrońskiego przybywa w 1946 r. do Jeleniej Góry i pracuje przy odbudowie energetyki dolnośląskiej. W latach 1947–1948 jest dyrektorem elektrowni wrocławskiej.

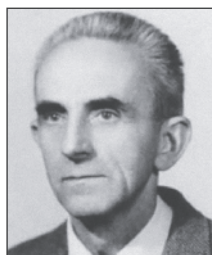
Jest autorem wielu prac, artykułów i referatów, zwłaszcza z zakresu postępów budowy i eksploatacji elektrowni parowych oraz elektrycznych węzłów trakcyjnych. Był członkiem założycielem Związku Elektrowni Polskich (1919) oraz Stowarzyszenia Elektryków Polskich. Zmarł 28 kwietnia 1977 r.

Jan BUJKO

urodzony w 1945 we wsi Baranie (Wileńszczyzna). Absolwent Politechniki Wroclawskiej w 1968 r. (mgr inż. elektryk), 1974 r. – dr inż., 1979 r. – dr hab., 1989 r. – prof. PWr. Od 1968 r. zatrudniony na Wydziale Elektrycznym PWr. jako nauczyciel akademicki, w latach 1981–1987 z-ca dyr. Instytutu Energoelektryki PWr., od 1992 roku dyrektor Instytutu Automatyki Systemów Energetycznych. Od 1979 r. członek CIGRE, w latach 1980–1986 członek Task Force Practical Use of Expert System to Power Systems. Od 1989 r. członek IEEE, od 1993 r. członek Sekcji Systemów Elektroenergetycznych Komitetu Elektrotechniki PAN, członek SEP,

PTETIS, rady głównej jednostek badawczo-rozwojowych, od 2001 członek zespołu ekspertów Ministra Gospodarki. Jest promotorem czterech rozpraw doktorskich obronionych w Politechnice Wroclawskiej, autorem kilkudziesięciu publikacji. Kontynuator szkoły naukowej prof. J. Kożuchowskiego – kierunek Automatyka systemów elektroenergetycznych. Laureat nagrody badawczej koncernu Siemens za algorytm i realizację Centrum Regulacyjno-Rozliczeniowego grupy CENTERTEL w Warszawie. Odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Marian CEGIELSKI

urodzony 1925 r. w Tarnopolu. Od lipca 1944 r. do czerwca 1945 r. pracował przymusowo w Niemczech. W roku 1952 uzyskał tytuł mgra inż. na Wydziale Elektrycznym PWr. i rozpoczął pracę jako współpracownik prof. J. Kozuchowskiego. W 1961 r. nadano mu tytuł doktora n.t., a w 1969 r. doktora habilitowanego, w 1982 r. zaś został profesorem nadzwyczajnym. Kierownik Zakładu Sieci i Systemów Elektroenergetycznych od 1972 r. do 1990 r.; prodziekan Wydziału Elektrycznego od 1975 r. do 1978 r.; dziekan Wydziału Elektrycznego od 1984 r. do 1990 r.; prof. zw. PWr. od 1991 r. Członek Centralnej Komisji ds. Stopni Naukowych i Tytułu Naukowego od 1990 r. do 1999 r.; członek Komitetu Badań Naukowych od 1994 r. do 2000 r.; przewodniczący Sekcji Systemów Elektroenergetycznych Komitetu Elektrotechniki PAN od 1990r. do 2004r.; członek Komitetu Elektrotechniki PAN w latach 1990–2004; członek Komitetu Problemów Energetyki przy Prezydium PAN, członek zespołu koordynującego współpracę Akademii Nauk Europy Wschodniej, członek Polskiego Towarzystwa Cybernetycznego, członek WTN, członek honorowy PTETiS (1996); członek honorowy SEP (1994). Jest doktorem honoris causa AZOV State Technical University – Ukraina (1998). Odznaczony Medalem „Wybitnie Zasłużony dla Politechniki Wrocławskiej” (2000). Twórca szkoły naukowej *Modele stanów systemu elektroenergetycznego*. Wypromował dwunastu dr n. t., z których pięciu uzyskało habilitacje, a trzech tytuły profesorów. Autor 73 publikacji. Odznaczenia: Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Odznaka Zasłużony dla Energetyki, Złota Odznaka Województwa i m. Wrocławia. Szerzej o nim w: *Złota Księga Nauki Polskiej* 2000, wyd. Helion i *Współcześni uczeni polscy (Słownik Biograficzny t. I, A–G)*.

Ignacy DUDZIKOWSKI

urodzony w 1942 r. w Przewodowie. Dr inż. – 1975 r., dr hab. – 1992 r., prof. PWr. – 1998. Dyrektor Instytutu Maszyn, Napędów i Pomiarów Elektrycznych (1996–2002), zastępca dyrektora Instytutu ds. Badań Naukowych i Współpracy z Przemysłem (1990–1996 i od 2002), członek Senatu Politechniki Wrocławskiej (od 2002), przewodniczący Komisji Rady Wydziału Elektrycznego ds. Dydaktyki (1996–1999). Członek Sekcji Maszyn Elektrycznych i Transformatorów Komitetu Elektrotechniki PAN (od 1997), członek Zarządu Oddziału Wrocławskiego PTETiS (od 1993), członek SEP (od 1975), członek komitetów naukowych dwóch cyklicznych konferencji międzynarodowych.

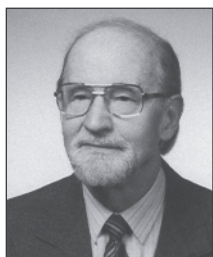
Podstawowym nurtem jego badań naukowych jest teoria, badania eksperymentalne i obliczenia maszyn elektrycznych o magnesach trwałych. Z tej problematyki opracował kilkadziesiąt publikacji, uzyskał 8 patentów i wdrożył kilkadziesiąt prac dla przemysłu. Wypromował dwóch doktorów. Autor 108 publikacji, jednej monografii i dwóch skryptów. Recenzent trzech książek, wielu publikacji i projektów badawczych. Odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi. Wyróżniony 16 nagrodami rektora Politechniki Wrocławskiej i dziekana Wydziału Elektrycznego. Dodatkowe informacje w: *Złota Księga Nauk Technicznych*, Helion 2003.

Tadeusz DZIEWANOWSKI

urodzony w 1921 r. w Łęgach Kasztelańskich, pow. plocki. Od 1952 r. mgr inż. elektryk Politechniki Wrocławskiej, 1952 r. – asystent, 1956 r. – adiunkt, 1964 r. – dr n.t. Po ukończeniu studiów pracuje równocześnie w Instytucie Elektrotechniki we Wrocławiu. Twórca kierunku naukowego: Miernictwo przemysłowe i pomiary wielkości nieelektrycznych. Tematyka badawcza: analiza metrologiczna, właściwości i konstrukcje indukcyjnych liczników energii elektrycznej, teoria i technika pomiaru gęstości strumienia ciepłego metodami termoelektrycznymi. Kontynuator szkoły naukowej *Metrologia elektryczna*.

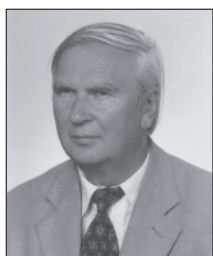
Twórca unikalnego laboratorium naukowo-badawczego Pomiary Wielkości Nielektrycznych Metodami Elektrycznymi. Autor 26 publikacji w czasopismach naukowych i naukowo-technicznych. Twórca siedmiu patentów. Członek Stowarzyszenia Elektryków Polskich. Zmarł w 1975 r. Został pochowany na cmentarzu przy ul. Smętnej we Wrocławiu.

Jerzy FEKECZ

urodzony w 1923 r. w Wilnie. Absolwent Politechniki Wrocławskiej w 1950 r., dr n.t. – 1965, prof. nadzw. – 1979 r. Główne zatrudnienie w Instytucie Elektrotechniki Oddział Technologii i Materiałoznawstwa Elektrotechnicznego (od 1948 r.). Równocześnie w latach 1950–1970 zajmował się pracą dydaktyczną na Wydziale Elektrycznym PWr. w zakresie techniki wysokich napięć i inżynierii materiałów ceramicznych. Współtwórca wrocławskiej szkoły naukowej *Materiałoznawstwo elektryczne i elektrotechnologia* w zakresie materiałów ceramicznych i izolatorów.

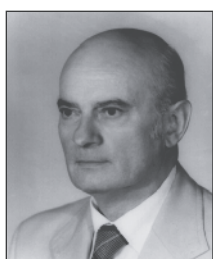
Szczególnie wyróżniał się we współpracy międzynarodowej z organizacjami CIGRE oraz IEC i IEEE. Wypromował dziewięciu doktorów, z których jeden uzyskał stopień doktora habilitowanego. Autor ponad 100 publikacji, współautor podręcznika *Materiały elektroizolacyjne*. Działacz i członek honorowy Wrocławskiego Towarzystwa Naukowego w latach 1970–2000 (zorganizował ponad 200 Czwartków Naukowych). Członek i wybitny działacz Izby Rzeczoznawców SEP. Zasłużony Senior SEP. Odznaczony m.in. Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi, wyróżniony tytułem Budowniczy Wrocławia, wieloma odznakami związkowymi oraz Stowarzyszenia Elektryków Polskich i NOT.

Janusz FLESZYŃSKI

urodzony w 1941 r. w Maszowie. Mgr inż. elektryk – 1964 r., dr inż. – 1971 r., dr hab. – 1987 r., stanowisko prof. PWr. – od 1991 r. Tytuł profesora uzyskał w 2004 r. Zastępca dyrektora Instytutu Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii Politechniki Wrocławskiej (1985–1990), kierownik Zakładu Wysokich Napięć (od 1991), członek Senatu Politechniki Wrocławskiej (od 1999). Członek CIGRE i PKWSE (od 1990) oraz PKME SEP (od 1988), członek komitetów naukowych wielu konferencji krajowych i międzynarodowych. Członek Sekcji Wielkich Mocy i Wysokich Napięć Komitetu Elektrotechniki PAN (od 1993), wiceprzewodniczący Sekcji Elektrotechnologii (od 1998). Wybitny współtwórca i kontynuator szkoły naukowej *Materiałoznawstwo elektryczne i elektrotechnologia*. Badania w zakresie wytrzymałości elektrycznej dielektryków ciekłych, wysokonapięciowej izolacji napowietrznej, miernictwa wysokonapięciowego i kompatybilności elektromagnetycznej.

Autor ponad 130 publikacji, wypromował czterech doktorów. Odznaczony Złotą Odznaką Politechniki Wrocławskiej, Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem Komisji Edukacji Narodowej. Laureat nagród Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki (3), Ministra Edukacji Narodowej, Senatu Politechniki Wrocławskiej, Wydziału IV Nauk Technicznych PAN, rektora Politechniki Wrocławskiej (15).

Wojciech FULIŃSKI

urodzony w 1921 r. we Lwowie. Egzamin dojrzałości zdał w Państwowym Gimnazjum i Liceum im. Mikołaja Kopernika (maj 1939 r.). W okresie okupacji zaliczył cztery lata studiów z elektrotechniki na Politechnice Lwowskiej. Studia ukończył w 1947 r. na Politechnice Wrocławskiej i tu rozpoczął pracę nauczyciela akademickiego; dr n.t. – 1962 r.; dr hab. n.t. – 1967 r., tytuł profesora nadano w 1983 r. (PWr.). Obiektami jego zainteresowań naukowych były: kompensatory napięcia przemiennego, układy do pomiaru C – tgδ, układy do pomiaru błędów przekładników, fazoczułe wskaźniki zera, automatyczne momentometry elektromechaniczne, przetworniki pomiarowe wielkości elektrycznych, wektoromierze, analizatory harmonicznych napięć i prądów w elektroenergetyce.

Autor i współautor 46 publikacji, np. *Nowe metody bezwzględne pomiaru uchybów przekładników, Fazoczułe wskaźniki zera o działaniu rozdzielczym* (Ossolineum), *Zbieżność i czułość układów pomiarowych prądu przemiennego równoważonych za pomocą fazoczułych wskaźników zera o działaniu rozdzielczym* (Ossolineum), twórca 15 patentów. Wypromował trzech doktorów. Członek: PTETiS (członek honorowy), WTN (od 1977). Odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi (1973), Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1983). Wyróżniony Nagrodą Ministra Energetyki (1956), PAN (1958), Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego (1982, 1986).

Zmarł w 2001 roku. Pochowany jest na cmentarzu przy ul. Smętnej we Wrocławiu.

Wiesław GAŚSOWSKI

urodzony w 1929 r. w Wilnie. Absolwent Wydziału Elektrycznego PWr. W 1953 r. – asystent, 1954 r. – mgr inż., 1965 r. – dr n.t., 1965 r. – adiunkt, 1973 r. – docent. Zastępca dyrektora Instytutu Metrologii Elektrycznej ds. dydaktyki (1987–1991).

Kontynuator szkoły naukowej *Metrologia elektryczna*. Tematyka badań W. Gąssowskiego skupiała się wokół zagadnień miernictwa precyzyjnego wielkości elektrycznych i układów do przekazywania wartości wzorców elektrycznych innym wzorcom. Prowadził prace badawcze w zakresie mostków prądu stałego i przemiennego. Opracował układ do pomiarów indukcyjności własnej i wzajemnej. Wdrożył do produkcji niskoomowe i wysokoomowe komparatory rezystancji. Współpracował z Głównym Urzędem Miar i wieloma laboratoriami pomiarowymi w kraju.

Autor 32 publikacji w czasopismach naukowych i naukowo-technicznych. Członek Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej, Stowarzyszenia Elektryków Polskich.

Odnaczone: Złotym Krzyżem Zasługi (1974), Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1986), Złotą Odznaką TKKF. Wyróżniony nagrodą PTETiS (1965) i Ministra Energetyki i Energii Atomowej (1980).

Włodzimierz Marian GOGOLEWSKI

urodzony 16.08.1909 r. w Piotrkowie Trybunalskim. Absolwent Politechniki Warszawskiej (1933). W latach 1933–1939 pracował w przemyśle. Uczestnik wojny obronnej we wrześniu 1939 roku, wzięty do niewoli spędził okres II wojny światowej w niemieckich obozach jeńческих, gdzie rozpoczął działalność dydaktyczną prowadząc „kursy politechniczne” dla współwięźniów, studentów wydziałów elektrycznych. Od roku 1948 rozpoczął pracę na Politechnice Wrocławskiej w Katedrze Urządzeń Elektrycznych, gdzie w roku 1961 uzyskał stopień doktora nauk technicznych. Od 1961 roku starszy wykładowca w Katedrze Urządzeń Elektrycznych, a od 1968 r. – docent w Instytucie Energoelektryki PWr. W latach 1951–1960 pełnił obowiązki kierownika Studium Wieczorowego Wydziału Elektrycznego PWr. Od 1968 roku był kierownikiem Zakładu Elektrycznych Urządzeń Górniczych w Instytucie Energoelektryki PWr.

Wybitny działacz Stowarzyszenia Elektryków Polskich. Był jednym z członków założycieli Oddziału Wrocławskiego SEP (1946). Wiceprzewodniczący w latach 1952–1953 i 1961–1969 oraz prezes tego Oddziału w latach 1969–1971. W latach 1961–1969 kierownik Grupy Rzecznawców SEP we Wrocławiu.

Odnaczone Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Srebrnym Krzyżem Zasługi, odznakami honorowymi SEP i NOT oraz odznakami Politechniki Wrocławskiej.

Zmarł we Wrocławiu 8 marca 1971 roku. Bliższe informacje biograficzne w: *Słownik biograficzny zasłużonych elektryków wrocławskich*, t. I, SEP, Oddział Wrocław, 1997.

Ryszard GOTSZALK

urodzony w 1925 r. w Obrębku, pow. pułtuski. Absolwent Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej w 1950 r. Nauczyciel akademicki, asystent prof. J. Kuryłowicza. 1948 – asystent, 1950 – mgr inż., 1956 – adiunkt, 1962 – dr n.t., 1968 – dr hab., 1968 – doc., 1979 – profesor nadzw. Prodziekan Wydziału Elektrycznego (1969–1981). Kierownik Zakładu Elektrycznych Układów Pomiarowych w Instytucie Metrologii Elektrycznej (1968–1990). Członek Wrocławskiego Towarzystwa Naukowego i PTETiS. Twórca kierunku naukowego: Systemy do pomiarów materiałów izolacyjnych i wielkości elektrycznych.

Tematyka badawcza: kompensatory napięcia przemiennego, układy do pomiaru pojemności i tgδ izolacji maszyn i transformatorów wysokiego napięcia, systemy pomiarowe do badania jakości izolacji generatorów, zmodyfikowane mostki do pomiaru rezystancji przy napięciu przemiennym, kompensatory napięć stałych, elektroniczne przetworniki pomiarowe liniowe i nieliniowe.

Autor i współautor 34 publikacji oraz monografii: *Kryteria oceny jakości izolacji uzwojeń stojanów generatorów wysokiego napięcia* (Zeszyty Naukowe PWr. 1967), skryptów *Elektryczne układy pomiarowe* (1973), *Technika pomiarów wielkości elektrycznych* (1982), *Podstawy metrologii* (1970), *Laboratorium techniki pomiarów wielkości elektrycznych* (1985), wydanych przez Wydawnictwo Politechniki Wrocławskiej.

Twórca 4 patentów. Wypromował siedmiu dr n.t., z których trzech uzyskało habilitacje. Odnaczenia: Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerski Odrodzenia Polski, Srebrna Odznaka Honorowa SEP.

Zmarł w 1999 r., pochowany jest na cmentarzu przy ul. Grabiszyńskiej.

Tadeusz HALAWA

urodzony w 1925 r. w Lwowie. Absolwent Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej. Mgr inż. elektryk (1951), dr inż. (1964), dr hab. inż. (1972), prof. nadzw. (1988). Zatrudniony w Instytucie Automatyki Systemów Energetycznych we Wrocławiu (IASE), specjalista z zakresu automatyzacji systemów elektroenergetycznych. Wykładowca na Politechnice Wrocławskiej z zakresu pomiarów elektroenergetycznych (1956–1963) i automatyzacji systemu elektroenergetycznego (1967–1971). Prowadził badania teoretyczne i stosowane związane ze współpracą krajowego systemu elektroenergetycznego z systemami krajów sąsiadujących (1964–1971). Ekspert Komisji Energetycznej RWPG, dyrektor naukowy IASE (1976–1990). Przewodniczący Sekcji Zastosowań Automatykacji w Energetyce Krajowego Komitetu Pomiarów i Automatyki. Redaktor Prac IASE (1962–1992) i Biuletynu IASE w czasopiśmie „Energetyka” (1976–1992). Członek WTN, PTETiS.

Autor kilkudziesięciu publikacji, 2 skryptów, promotor trzech doktorów, twórca 3 patentów. Odznaczony Złotą Odznaką Energetyka, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Grzegorz HILER

urodzony w 1937 r. w Warszawie. Absolwent Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej. 1962 r. – mgr inż., 1969 r. – dr n.t., 1977 r. – dr hab. Zatrudniony jako nauczyciel akademicki: asystent (1962), adiunkt (1969), docent (1977).

Kierunek naukowy: Rejestracja i wizualizacja informacji pomiarowej. Pomiary wielkości nieelektrycznych metodami elektrycznymi. Twórca unikalnej aparatury pomiarowej dla przemysłu energetycznego. Opracował i wdrożył do produkcji fotokompensatory i mierniki natężenia pola magnetycznego. Inicjator zastosowań ciekłych kryształów w polach odczytowych. Autor wielu publikacji, dwóch skryptów, jednego podręcznika oraz monografii *Wskaźniki odczytowe współpracujące z elektroniczną aparaturą pomiarową*, Wydawnictwo PWr., 1974. Promotor sześciu doktorów n.t. Członek Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej, członek Polskiego Towarzystwa Rehabilitacyjnego. Odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi.

Zmarł w 1987 r.

Jan IŻYKOWSKI

urodzony w 1949 r. w Raclawicach na Dolnym Śląsku. Na Politechnice Wrocławskiej uzyskał tytuł magistra inżyniera elektryka w 1973 r. Stopnie naukowe: dr n.t. – 1976 r.; dr hab. – 2001 r. Od 1973 r. zatrudniony w Instytucie Energoelektryki PWr.: asystent stażysta (1973–1974), asystent (1974–1975), starszy asystent (1975–1976), prof. PWr. od 2005 r. Doktorant prof. A. Wiszniewskiego. Kontynuator szkoły naukowej *Cyfrowa automatyka elektroenergetyczna*. Wypromował dwóch doktorów. Jest autorem 130 publikacji, monografii oraz 17 międzynarodowych patentów (USA – 4, World Intellectual Property Organization, European

Patent Office – 4, Szwecja – 4). Specjalizuje się w zakresie cyfrowej automatyki elektroenergetycznej. Członek SEP i IEEE (Member od 1997 r., Senior Member od 2004 r.). Odznaczony Srebrnym Krzyżem Zasługi, laureat Nagrody Prezesa Rady Ministrów RP za „Wybitne Krajowe Osiągnięcia Naukowo-Techniczne” (1999).

Jarosław JUCHNIEWICZ

urodzony w 1928 r. w Wilnie. Absolwent Politechniki Wrocławskiej (1952), dr inż. – 1959 r., dr hab. – 1968 r., prof. nadzw. – 1972 r., prof. zw. – 1986 r. W 1950 roku młodszy asystent w Katedrze Fizyki, 1950–1951 – asystent, starszy asystent i aspirant w Katedrze Wysokich Napięć. Od 1960 r. adiunkt, 1968–1972 – docent, 1972–1989 – profesor nadzwyczajny, od 1989 r. prof. zw. Zastępca dyrektora Instytutu Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii w latach 1970–1978, dyrektor w okresie 1982–1984 i 1993–1999, prodziekan Wydziału Elektrycznego – 1968–1969, prorektor Politechniki ds. rozwoju kadry – 1984–1990.

Wyróżniający się współtwórca i kontynuator szkoły naukowej *Materiałoznawstwo elektryczne i elektrotechnologia*. Autor kilkudziesięciu publikacji naukowych i trzech podręczników akademickich. Promotor trzynastu doktorów, z których czterech uzyskało stopień doktora habilitowanego. Inicjator systematycznej i efektywnej współpracy międzynarodowej, szczególnie z uczelniami niemieckimi (prof. K. Feser, prof. K. Mosch). Odznaczony wieloma nagrodami resortowymi i regionalnymi, w tym Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem Komisji Edukacji Narodowej.

Władysław Julian KARWACKI

urodzony w 1932 r. w Cyganach. Absolwent Politechniki Wrocławskiej: mgr inż. elektryk – 1956 r., dr n.t. – 1967 r., docent – od 1971 r. Dyrektor Biblioteki Głównej i Ośrodka Informacji Naukowo-Technicznej (1969–1971), zastępca dyrektora instytutu ds. rozwoju kadry naukowej, prodziekan Wydziału Elektrycznego (1980–1983), dyrektor Instytutu Układów Elektromaszynowych (1987–1991). Uczestniczył w pracach Komitetu Nauki i Techniki, Komisji Głównej Elektrotechniki, Podkomisji II Maszyn, Transformatorów, Napędów i Trakcji Elektrycznej – sekretarz Grupy Roboczej Maszyn Elektrycznych (1969–1972). Członek Rady Naukowej Instytutu Elektrotechniki Przemysłowej PP (1982–1985). Członek Rady Naukowej OBR Gospodarki Remontowej Energetyki (1986–1990). Członek Sekcji Maszyn Elektrycznych i Transformatorów Komitetu Elektrotechniki PAN (1981–1997). Zajmował się zagadnieniami chłodzenia maszyn elektrycznych, prowadził badania i obliczenia na potrzeby dużych maszyn (turbogeneratorów chłodzonych powietrzem, wodorem i wodą).

W ramach programu INTERKRIOLEP zajmował się nadprzewodnictwem w maszynach elektrycznych, a szczególnie badaniami i projektowaniem rozwiązań modelowych generatorów topologicznych do zasilania magnesów nadprzewodnikowych (Instytut Elektromaszynostrojenija AN ZSRR Leningrad) i kriotronu w Instytucie Elektrotechniki im. Krzyżanowskiego (Moskwa). Wypromował dziewięciu doktorów, w tym trzech uzyskało habilitację. Odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Kawalerskim Odrodzenia Polski, Medalem Komisji Edukacji Narodowej.

Władysław KĘDZIOR

urodzony w 1932 r. w Rudnie Małej, powiat Rzeszów. W 1955 roku uzyskał tytuł mgra inż. na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej, w 1967 – dra inż., 1972 r. – docenta. Od 1955 roku asystent w Katedrze Maszyn Elektrycznych. W latach 1957–1959 odbył staż przemysłowy w Dolnośląskich Zakładach Wytwórczych Maszyn Elektrycznych Dolmel we Wrocławiu, w latach 1961–1964 pracuje w Zakładzie Badań i Pomiarów Energopomiar – Oddział we Wrocławiu. Od 1964 roku ponownie pracuje na Politechnice Wrocławskiej w Katedrze Elektrycznych Układów Napędowych, a od 1968 w Zakładzie Teorii i Budowy Elektrycznych Układów Napędowych Instytutu Układów Elektromaszynowych. W latach 1977–1982 jest kierownikiem seminarium naukowego Dynamika Układów Elektromechanicznych, w okresie 1982–1990 – kierownikiem Zespołu Elektrycznych Układów Napędowych, w latach 1976–1978 jest zastępcą dyrektora Instytutu ds. dydaktyki, w 1987–1991 – zastępcą dyrektora ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem. Głównym kierunkiem jego zainteresowań naukowych była teoria i budowa rozruszników wiroprądowych do układów napędowych z silnikami indukcyjnymi pierścieniowymi. Przez wielu opiniodawców prace te zostały uznane za pionierskie w Polsce; zarówno w zakresie teorii powstawania prądów wirowych w litych materiałach ferromagnetycznych, jak i ze względu na dużą przydatność praktyczną w gospodarce narodowej (wdrożenia w napędach przenośników taśmowych kopalni odkrywkowych węgla brunatnego i kopalni siarki oraz miedzi).

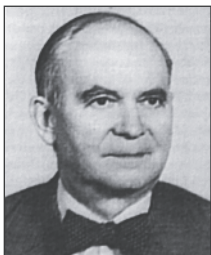
Dorobek naukowy doc. W. Kędziora to 28 artykułów i referatów, 9 patentów, 75 opracowań naukowo-badawczych dla przemysłu oraz dwa skrypty dydaktyczne. Był promotorem dziesięciu doktorów oraz recenzentem 7 prac doktorskich. Za działalność naukową, dydaktyczną i organizacyjną wyróżniony nagrodą Senatu Politechniki Wrocławskiej, otrzymał 9 nagród rektora Politechniki Wrocławskiej i dziekana Wydziału Elektrycznego.

Kazimierz KINSNER

urodzony w 1924 r. w Chyrowie. Kombatant II Korpusu Armii Polskiej (Tobruk, Gazala, Monte Casino – Krzyż Walecznych). Absolwent Politechniki Wrocławskiej: mgr inż. elektryk – 1954 r., dr inż. – 1962 r., dr hab. inż. – 1968 r., prof. nadzw. – 1986 r. Od 1953 roku zatrudniony w Katedrze Systemów Elektroenergetycznych PWr., od 1963 roku także w IASE, asystent (1953–1957), adiunkt (1957–1971), docent (1971), z-ca dyrektora ds. naukowych IASE (1963–1971), p.o. dyrektora IASE (1971). Jest autorem ok. 80 publikacji (w tym 4 skryptów, monografii i podręczników akademickich) z zakresu przepięć, zwarć, optymalizacji prac obsługowych, jakości energii elektrycznej i budownictwa sieciowego. Promotor trzech doktorów, z których jeden uzyskał stopień doktora habilitowanego. Za działalność naukową i dydaktyczną odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem Komisji Edukacji Narodowej.

Zmarł w 1996 r., jest pochowany we Wrocławiu na cmentarzu przy ul. Smętnej na Sępolnie.

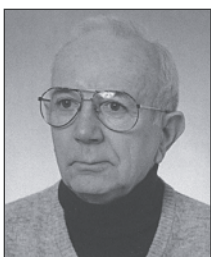

Andrzej Karol KORDECKI

urodzony 1912 r. w Wieliczce. Studia ukończył i pracę zawodową rozpoczął w Politechnice Lwowskiej. Po wojnie, od 1946 roku jest adiunktem na Politechnice Wrocławskiej, stopień dra n.t. uzyskał w 1958 r., a tytuł profesora w 1959 r. Kierownik Katedry Maszyn Elektrycznych (1954–1968), dyrektor Instytutu Układów Elektromaszynowych (1968–1979), dziekan Wydziału Elektrycznego (1954–1958), prorektor PWr. (1966–1969), członek Senatu PWr. wielu kadencji. W latach 1946–1957 był równocześnie dyrektorem Oddziału Zjednoczenia Przemysłu Maszyn Elektrycznych.

Inicjator powołania Sekcji Maszyn Elektrycznych i Transformatorów Komitetu Elektrotechniki PAN, członek założyciel Oddziału Wrocławskiego PTETiS, członek SEP (odznaczony Złotą Odznaką), WTN, oraz wielu komitetów naukowych. Jego główne zainteresowania naukowe dotyczyły zagadnień teorii, konstrukcji, technologii i materiałów stosowanych w maszynach elektrycznych. Swoją inwencję twórczą kierował zwłaszcza na nowe technologie magnetowodów maszyn elektrycznych, wykonywanych z kompozytów proszkowych. Autor 3 książek, 138 publikacji, 14 patentów i 69 prac dla przemysłu. Promotor 17 doktorów, wśród których jest trzech doktorów habilitowanych i profesorów. Recenzent wielu książek, rozpraw habilitacyjnych i doktorskich. Odznaczony Krzyżem Oficerskim i Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Odznaką Budowniczego Wrocławia, wyróżniony wieloma nagrodami resortowymi i rektora Politechniki Wrocławskiej.

Zmarł w 2001 roku i jest pochowany na cmentarzu Osobowickim we Wrocławiu.

Andrzej KOSTOWSKI

urodzony 1929 roku w Kaliszu. Dyplom inżyniera uzyskał w 1953 r. Pracował w latach 1953–1956 we Wrocławskich Zakładach Włókien Sztucznych, równocześnie w 1955 r. podjął pracę dydaktyczną w Wieczorowej Szkole Inżynierskiej jako asystent i rozpoczął studia magisterskie. Dyplom mgra inż. uzyskał w 1958 r., a stopień dra n.t. w 1967 roku. W roku 1990 został powołany na stanowisko docenta. Jego zainteresowania naukowe dotyczyły szczególnie naciągu magnetycznego maszyn asynchronicznych. Jako współautor konstrukcji i technologii elektromagnesów do napinania blach poszycia wagonów kolejowych otrzymał nagrodę Wrocławskie Dzieło 1976.

Wrocławskie Dzieło 1976.

Więcej w: *Absolwenci. Losy absolwentów, którzy rozpoczęli studia na Wydziale Elektrycznym w 1949 r.*, Oficyna Wydawnicza PWr., 2004.

Zygmunt KOZIK

urodzony w 1936 r. w Wojaszówce, pow. Krosno. Absolwent Politechniki Wrocławskiej w 1959 r., stopień dra inż. uzyskał w 1965 r., dra hab. w 1992 r. W latach 1959–1965 zatrudniony w Instytucie Automatyki Systemów Energetycznych we Wrocławiu oraz na Politechnice Wrocławskiej na stanowisku: st. asystenta – 1965 r., adiunkta – 1965–2001. Specjalista z zakresu analiz pracy i planowania rozwoju systemów elektroenergetycznych ze szczególnym uwzględnieniem modelowania procesów niezawodności. W 2001 r. przeszedł do pracy dydaktycznej na Politechnikę Opolską. Utrzymuje ścisłe więzi z macierzystą szkołą naukową

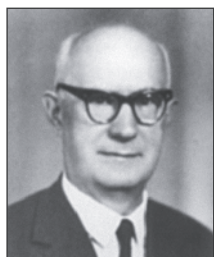
Kompleksowe badania systemów elektroenergetycznych. Wyróżniony Złotą Odznaką Politechniki Wrocławskiej. Za monografię habilitacyjną otrzymał nagrodę Polskiej Akademii Nauk. Jest autorem pięciu skryptów i 19 publikacji.

Janusz KUCHARSKI

urodzony w 1939 r. w Poroninie. Absolwent Politechniki Wrocławskiej; mgr inż. – 1962 r., dr n.t. – 1970 r., dr hab. – 1978 r. Kierownik zespołu dydaktycznego (1976–1983), kierownik zakładu (1983–1987), przewodniczący Komisji Wyborczej Wydziału (1987–1990), członek Senatu Politechniki Wrocławskiej (1987–1990) desygnowany przez Radę Wydziału. Ekspert opiniodawca prac statutowych w Politechnice Wrocławskiej (1996–2002). Kontynuator szkoły naukowej *Elektroenergetyczna automatyka zabezpieczeniowa*. Szczególnie zajmował się stanami niustalonymi w napędach asynchronicznych i turbogeneratorach pod kątem automatyki zabezpieczeniowej. Wypromował jednego doktora. Jest autorem 48 publikacji, w tym 2 monografii i 2 skryptów.

Odnaczony Złotym Krzyżem Zasługi.

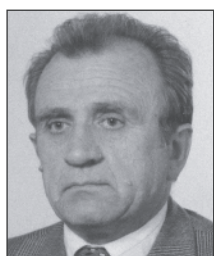
Jarosław KURYŁOWICZ

urodzony w 1905 r. we Lwowie, mgr inż. – 1945 r., doc. – 1955 r., prof. nadzw. – 1963 r. Prodziekan Wydziału Elektrycznego (1966–1977). Kierownik Katedry Pomiarów Elektrycznych (1960–1968), z-ca dyr. Instytutu Metrologii Elektrycznej 1968–1973. W latach 1948–1956 – współtwórca i z-ca kierownika Oddziału Technologii i Materiałoznawstwa Elektrycznego IEl we Wrocławiu jako wydzielonej placówki tego Instytutu. Z-ca kierownika IEl OW od jego utworzenia do 1956 r. Współtwórca szkoły naukowej *Metrologia elektryczna*. Jego prace naukowe dotyczyły głównie badania właściwości materiałów magnetycznych i elektrycznych pomiarów precyzyjnych. Wypromował 16 doktorów n.t. Wśród wychowanków jest czterech doktorów habilitowanych i dwóch profesorów. Autor 15 publikacji, 2 książek, 3 patentów. Odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotą Odznaką Honorową SEP. Więcej w: *Wydział Elektryczny Politechniki Wrocławskiej*, Wydawnictwo PWr. 1988. Zmarł w 1990 r.

Michał LISOWSKI

urodzony w 1943 r. w Zakruczu. Absolwent Politechniki Wrocławskiej, nauczyciel akademicki na Wydziale Elektrycznym. 1968 r. – asystent, 1975 r. – dr n.t. i adiunkt, 1990 r. – dr hab. n.t., 1998 r. – prof. PWr. Autor i współautor 93 publikacji, współautor skryptu *Laboratorium techniki pomiarów wielkości elektrycznych* i podręcznika *Laboratorium wysokonapięciowe w dydaktyce i elektroenergetyce*. W 2004 r. opublikował w Oficynie Wydawniczej PWr. monograficzny podręcznik *Pomiary rezystywności i przenikalności elektrycznej dielektryków stałych*. Jest kontynuatorem szkoły naukowej *Metrologia elektryczna*. Zajmuje się szczególnie konstrukcją aparatury do pomiarów precyzyjnych, np. pomiarów podatności magnetycznej materiałów. Promotor jednego doktora. Członek Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej, Polskiego Komitetu Materiałów Elektrotechnicznych SEP, Stowarzyszenia Elektryków Polskich, Sekcji Podstawowych Problemów Metrologii Komitetu Metrologii i Aparatury Naukowej PAN. Odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi (1989). Laureat Nagrody Zespołowej Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki (1981).

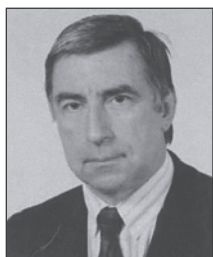
Tadeusz ŁOBOS

urodzony w 1938 r. w Samborze. Absolwent Politechniki Wrocławskiej (1960), dr inż. – 1967, dr hab. inż. – 1975 r., docent – 1976 r., profesor tytularny – 1989 r. Prodziekan Wydziału Elektrycznego – 1978–1981, dyrektor Instytutu Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii w latach 1999–2005. Kontynuator szkoły naukowej *Elektroenergetyczna automatyka zabezpieczeniowa*. Wraz z zespołem rozwija kierunek badań: Metody przetwarzania sygnałów i ich zastosowania w elektrotechnice. Stypendysta Fundacji im. A. Humboldta w okresie 1976–1982 (24 miesiące) – Uniwersytet Techniczny w Darmstadt, główny wykonawca 6 projektów badawczych Niemieckiej Wspólnoty Badawczej (DFG) – 1982–2003 (67 miesięcy) realizowanych na uczelniach: Uniwersytet Erlangen – Norymberga, Uniwersytet Saarlandu, Uniwersytet Techniczny Dresden. Promotor ośmiu doktorów. Autor 190 publikacji, 3 książek. Odznaczenia i nagrody: Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerski Odrodzenia Polski, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Złota Odznaka Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej, Nagroda Badawcza Humboldta (Humboldt Research Award), Niemcy 1998 r.

Krzysztof MAKOWSKI

urodzony 1952 r. w Jeleniej Górze. Absolwent Politechniki Wrocławskiej, mgr inż. – 1976 r., dr inż. – 1980 r., dr hab. – 2002 r., adiunkt w Instytucie Maszyn, Napędów i Pomiarów Elektrycznych. Prowadzi zajęcia dydaktyczne z elektrotechniki, maszyn elektrycznych i grafiki inżynierskiej na Wydziale Elektrycznym i Mechanicznym PWr. Głównym kierunkiem jego badań naukowych jest numeryczne obwodowo-polowe modelowanie maszyn indukcyjnych oraz zagadnienia projektowania i optymalizacji jednofazowych silników indukcyjnych. Autor monografii oraz 37 artykułów i referatów, opublikowanych w czasopiśmie i na konferencjach międzynarodowych (EPNC, ISEF, EMF, ICEM, SME). Jest członkiem Komitetu Redakcyjnego Międzynarodowej Konferencji Maszyn Elektrycznych (Editorial Board Member of International Conference on Electrical Machines) oraz członkiem Wrocławskiego Oddziału PTETiS. Był stypendystą The British Council, University of Bath, UK (1983/84) oraz The Kosciuszko Foundation, University of Arizona, Tucson, USA (1987). Jest laureatem czterech nagród rektora Politechniki Wrocławskiej oraz dwóch nagród dyrektora Instytutu za osiągnięcia w dziedzinie badań naukowych i wyróżniający wkład w działalność Uczelni. Jest posiadaczem Złotej Odznaki Politechniki Wrocławskiej.

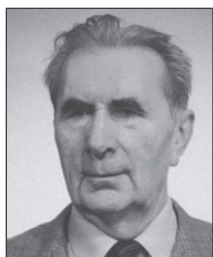
Jacek MALKO

urodzony w 1937 r. we Lwowie. Absolwent Politechniki Wrocławskiej; mgr inż. elektryk – 1959 r., dr inż. – 1965 r., dr hab. – 1979 r., prof. tyt. – 1995 r. Przebieg pracy zawodowej: DZWME Dolmel – konstruktor (1959–1961), IASE – st. inż. (1961–1965), Wydział Elektryczny PWr. st. asyst. (1965), adiunkt (1965–1979), doc. (1979–1990), prof. nadzw. (1990–1997), prodykan Wydziału Elektrycznego PWr., z-ca dyrektora Instytutu Energoelektryki. Współtwórca szkoły naukowej *Kompleksowe badania systemów elektroenergetycznych*. Zajmował się szczególnie badaniami w zakresie planowania rozwoju elektroenergetyki, prognozowania, gospodarki energetycznej, ekologii, mechanizmów i struktur rynkowych w elektroenergetyce. Członek Rady Wielkich Sieci Elektrycznych (CIGRE), Kom. Probl. Energ. PAN, Inst. Inż. El. i Elektr. (IEEE), Świat. Rady Energ. (WEC). Przewodniczący Rady Nauk. IASE, członek Zespołu T-10 KBN, ekspert Grupy Parlamentarnej ds. Restrukturyzacji Energetyki. Jest autorem 330 publikacji, 6 książek. Otrzymał wiele odznaczeń i nagród, w tym: Złoty Krzyż Zasługi, Medal Zasłużony dla Miasta Wrocławia, Zasłużony dla Energetyki, Złotą Odznakę Honorową NOT i SEP.

Henryk MARKIEWICZ

urodzony w 1933 r. w Narwiliszkach k. Wilna. Absolwent Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej. Od roku 1957 pracownik naukowo-dydaktyczny w Katedrze Urządzeń Elektrycznych, a następnie w Instytucie Energoelektryki. Stopień dra n.t. uzyskał w 1965 r., dra hab. w 1970 r. Powołany na stanowisko docenta w 1970 r., w 1986 r. uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1994 r. stanowisko profesora zwyczajnego. Promotor pięciu doktorów. Pełnione funkcje: kierownik Zakładu Urządzeń Górniczych (1971–1972), kierownik Zakładu Urządzeń Elektroenergetycznych (1985–2002), zastępca dyrektora Instytutu ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem (1972–1981), dyrektor Instytutu (1987–1993), prodykan ds. studiów zaocznych Wydziału Elektrycznego (1984–1987). Jest członkiem zespołu Nauk Technicznych P4 w KBN (1991–1994), od 1994 członkiem Normalizacyjnej Komisji Problemowej ds. Aparatury Rozdzielczej Wysokich Napięć, od 2002 przewodniczącym Komisji Norm i Przepisów przy SEP. Czołowy współtwórca i kontynuator szkoły naukowej *Uziemienia elektroenergetyczne i ochrona przeciwporażeniowa*. Uznany w kraju autorytet w zakresie instalacji i urządzeń elektroenergetycznych oraz ochrony przeciwporażeniowej. Autor i współautor siedmiu, wielokrotnie wznawianych i znanych w całym kraju książek i podręczników akademickich z zakresu instalacji elektrycznych, stacji i urządzeń elektroenergetycznych, oraz ponad 130 publikacji. Najważniejsze odznaczenia: Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1987), Medal Komisji Edukacji Narodowej (1997), nagrody Ministra Edukacji Narodowej, liczne nagrody i odznaczenia Politechniki Wrocławskiej, w tym Złota Odznaka tej Uczelni. Otrzymał Złotą Odznakę SEP.

Zbigniew MATHEISEL

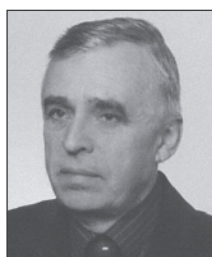
urodzony w 1925 r. w Kołomyi. Po zdaniu w 1945 r. matury podjął studia na Politechnice Lwowskiej. Od 1946 roku studiował na Politechnice Wrocławskiej, uzyskując w 1950 r. tytuł mgra inżyniera elektryka. W latach 1948–1950 jest asystentem PWr. Od 1949 r. organizator pracowni materiałów magnetycznych we Wrocławskim Oddziale Instytutu Elektrotechniki. Jednocześnie prowadzi zajęcia dydaktyczne na Wydziałach Elektrycznym i Mechanicznym PWr. W 1963 r. uzyskał stopień doktora n.t., w 1972 r. – doktora habilitowanego. Tytuł profesora nadzwyczajnego otrzymał w 1978 r. Należy do wybitnych współtwórców szkoły naukowej *Materiałoznawstwo elektryczne i elektrotechnologia*. Opublikował ponad 100 artykułów, kilka skryptów. Jest współautorem *Poradnika materiałoznawstwa elektrotechnicznego* i autorem kilkudziesięciu prac aplikacyjnych wdrożonych w przemyśle. Laureat Nagrody Państwowej I Stopnia, odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem Komisji Edukacji Narodowej i wieloma innymi odznaczeniami branżowymi i regionalnymi.

Zmarł w 2002 roku w Krakowie. Jest pochowany we Wrocławiu, na cmentarzu przy ul. Smętnej.

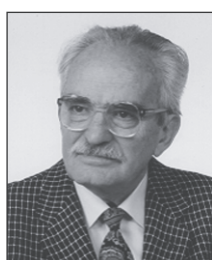
Bolesław MAZUREK

urodzony w 1938 r. w Łuszczanowie. Absolwent Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej. Mgr inż. elektryk – 1961, dr inż. – 1975, dr hab. – 1984, prof. – 1991 (elektrotechnika, krio-elektrotechnika i elektrotechnologia). Kierownik Zakładu Elektrotechnologii od 1991 r., Studium Doktoranckiego na Wydziale Elektrycznym PWr. od 2003 r. Od 1993 r. dyrektor Oddziału Technologii i Materiałoznawstwa Elektrotechnicznego Instytutu Elektrotechniki we Wrocławiu. W latach 1979–1980, 1985–1986 visiting professor na Uniwersytecie Waterloo w Kanadzie i w Zakładach VARIAN Kanada. W 1992 roku visiting professor na Uniwersytecie Aston w Anglii. Przewodniczący Polskiego Komitetu Materiałów Elektrotechnicznych SEP (1983–1995). Przewodniczący Sekcji Materiałów i Elektrotechnologii Komitetu Elektrotechniki PAN. Członek CIGRE. Inicjator i przewodniczący Komitetu Organizacyjnego cyklicznych konferencji APTADM. Członek rady programowej Materials Science od 2003. Kierownik Centrum Doskonałości Materials for Low-energy Consuming Technologies in Electrotechnics MALET. Zainteresowania naukowe: inżynieria materiałów elektrotechnicznych, elektrotechnologia, krio-elektrotechnika, technika wysokich napięć. Ważniejsze osiągnięcia: opracowanie i sprawdzenie w praktyce technologii wytwarzania przewodów nadprzewodzących Nb₃Sn, liniowych polimerowych sensorów piezoelektrycznych PVDF, elektromagnetycznej metody wytwarzania nanokolidów metali, sterylizacji cieczy spożywczych za pomocą impulsów wysokonapięciowych. Promotor 10 doktorów. Autor i współautor ponad 100 publikacji naukowych, współautor książki *High Voltage Vacuum Insulation* pod red. R. Lathama, Academic Press. Odznaczony Złotym i Srebrnym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotą Odznaką Politechniki Wrocławskiej, Złotą Odznaką SEP.

Bogdan MIEDZIŃSKI

urodzony w 1942 r., w miejscowości Polskie Ołędry. Absolwent Politechniki Wrocławskiej – 1967 r., dr n.t. – 1971 r., dr hab. – 1988 r., tytuł profesora – 1997 r. Pełnione funkcje: prodziekan Wydziału Elektrycznego PWr. (1987–1990), z-ca dyrektora Instytutu Energoelektryki PWr. (1991–1993), kierownik Zakładu Elektroenergetycznej Automatyki Zabezpieceniowej (od 1999 r.), kierownik Zespołu Atestacyjnego Urządzeń Elektrotechniki Górniczej (od 1997 r.). Jest kontynuatorem szkoły naukowej *Elektroenergetyczna automatyka zabezpieczeniowa*. Rozwija oryginalny kierunek Elementy stykowe w elektroenergetycznej automatyce zabezpieczeniowej. Funkcje w prestiżowych instytutach oraz organizacjach naukowych: członek Komisji ds. Urządzeń i Maszyn Górniczych, Prezes Wyższego Urzędu Górniczego w Katowicach (1996–2002), członek Normalizacyjnej Komisji nr 70 (od 1994). Członek (od 1999 r.) i przewodniczący (od 2003 r.) Rady Naukowej Centrum Elektryfikacji i Automatykacji Górnictwa EMAG w Katowicach, członek Rady Naukowej Instytutu Tele- i Radiotechnicznego w Warszawie (od 2003 r.). Członek Grupy Ekspertów KAUT kierunku elektrotechnika (od 2001 r.). Wypromował sześciu doktorów. Jest autorem 203 publikacji oraz 5 książek.

Henryk MOŃKA

urodzony w 1922 r. w Chorzowie. Absolwent Politechniki Wrocławskiej (1951), dr inż. – 1963 r., docent – 1968 r. Od 1951 roku zatrudniony w Katedrze Maszyn Elektrycznych, od 1963 r. – w Katedrze Elektrycznych Układów Napędowych. Organizator i pierwszy przewodniczący Stowarzyszenia Naukowego Studentów Politechniki Wrocławskiej (1964–1965), zastępca dyrektora Instytutu Układów Elektromaszynowych (1968–1971), kierownik Zakładu Elektrycznych Układów Napędowych (1968–1971), organizator i dyrektor filii Politechniki Wrocławskiej w Świdnicy (1971–1974) oraz w Jeleniej Górze (1975–1982), członek Senatu (1974–1980), członek Rady Naukowej Wojewody Jeleniogórskiego (1977–1981).

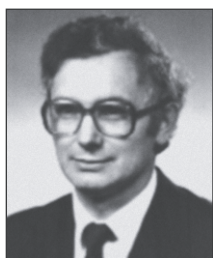
Działalność naukowa H. Mońki w pierwszym okresie odznaczała się różnorodnością zagadnień, wpływających z potrzeb przemysłu reanimowanego po wojnie. Były to prace dotyczące konkretnych rozwiązań konstrukcyjnych elektromechanicznych elementów maszyn lub całych układów. W późniejszym okresie głównym obszarem jego działalności było sterowanie i badania elektrycznych układów napędowych.

Autor bądź współautor ponad 20 publikacji oraz 30 niepublikowanych raportów dla przemysłu. Wypromował sześciu doktorów. Wyróżniony pięcioma indywidualnymi nagrodami ministra oraz 18 nagrodami rektora Politechniki Wrocławskiej. Odznaczony Złotą Odznaką Politechniki Wrocławskiej (1966), Złotym Krzyżem Zasługi (1970), Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1978), honorowym tytułem i odznaką Zasłużony Nauczyciel PRL (1982) oraz kilkoma medalami rocznicowymi, resortowymi i regionalnymi.

Kazimierz MORAWSKI

urodzony w 1925 r. w Buczniowie k. Tarnopola. W latach 1944–1945 żołnierz I Armii Wojska Polskiego. W 1946 roku podjął studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej. Mgr inż. – 1951 r., dr n.t. – 1965 r., docent – 1968 r. Praca naukowo-dydaktyczna: asystent – 1950 r., adiunkt – 1965 r. docent – 1968 r. W Instytucie Metrologii Elektrycznej obiera przynależność do Wydziału Elektroniki, prodziekan ds. absolwentów i egzaminów dyplomowych (1972–1990). W 1990 r. przyznano mu tytuł Honorowego Dziekana Wydziału Elektroniki. Naukowo pracował w Instytucie Metrologii Elektrycznej. W latach 1975–1980 był kierownikiem Zakładu Miernictwa Precyzyjnego. Należy do wyróżniających się kontynuatorów szkoły naukowej *Metrologia elektryczna*. Rozwijał kierunek naukowy Miernictwo precyzyjne i elektryczne metody pomiarowe. Autor ok. 42 publikacji w czasopismach naukowych i naukowo-technicznych. Promotor jednego doktora. Członek PTETiS oraz SEP. Odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem Politechniki Wrocławskiej i innymi odznaczeniami branżowymi.

Edmund MOTYL

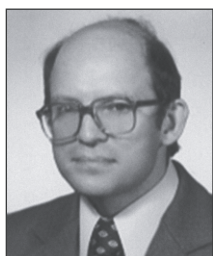
urodzony w 1943 r. w Dąbrownie. Absolwent Wydziału Elektrycznego PWr. w 1967 r.; dr n. t. – 1975 r.; dr hab. – 2000 r. Przebieg pracy: asystent – 1967 r.; adiunkt – 1975 r.; zast. dyrektora Instytutu Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii – 1991–1993. Pełnione funkcje w organizacjach naukowych: Sekretarz Polskiego Komitetu Materiałów Elektrotechnicznych SEP – 1994–2002; zastępca przewodniczącego PKME od 2002 r.; członek Polskiego Komitetu Elektrostatyki od 1998 r.; członek PTETiS od 2000 r.; członek Materials Research Society od 2003 r. Wyróżniający się kontynuator szkoły naukowej *Ładunek przestrzenny w dielektrykach*. Autor ponad 80 publikacji. Za działalność naukowo-badawczą i dydaktyczną został wyróżniony wieloma nagrodami rektora, dziekana Wydziału Elektrycznego i dyrektora Instytutu Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii Politechniki Wrocławskiej. Odznaczony Złotą Odznaką Politechniki Wrocławskiej, Złotym Krzyżem Zasługi oraz Srebrną Odznaką SEP.

Roman MYSZKOWSKI

urodzony w 1951 r. we Wrocławiu. Tytuł magistra uzyskał w 1977 r., w 1977 r. – asystent, 1980 r. – dr n.t., 1980 r. – adiunkt, 1991 r. – dr hab. Kierunek naukowy: Komputerowe metody rehabilitacji dzieci z porażeniem mózgowym. Aplikacje mikroprocesorów w technice pomiarowej. Autor ok. 81 publikacji w czasopismach naukowych i naukowo-technicznych, dwóch monografiach: *Metrologiczne i konstrukcyjne zagadnienia oceny psychomotorycznej*, 1980 r., *Teoretyczne podstawy pomiaru wielkości charakteryzujących działanie centralnego układu nerwowego na przykładzie sprawności psychomotorycznej*, 1990 r.

Członek Polskiego Towarzystwa Rehabilitacyjnego, Sekcji Inżynierii Rehabilitacyjnej przy PAN, Stowarzyszenia Elektryków Polskich. Odznaczony Brązowym Krzyżem Zasługi.

Zdzisław NAWROCKI

urodzony w 1942 r. w Kościanie. Absolwent Wydziału Elektrycznego PWr. w 1967 r.; dr n.t. – 1973 r., dr hab. – 1991 r., prof. PWr. – 1996 r. Przebieg pracy zawodowej: asystent – 1967 r., adiunkt – 1973 r., prof. PWr. – 1996 r. Kierownik Zakładu Przyrządów i Systemów Pomiarowych od 1993 r. Prodziekan w latach 1990–1996. Jest kontynuatorem szkoły naukowej *Metrologia elektryczna*. Jego główne zainteresowania to systemy analogowe i cyfrowe w elektrycznych pomiarach precyzyjnych i technicznych.

Autor 52 publikacji w czasopismach naukowych, naukowo-technicznych. Współautor skryptu *Laboratorium techniki pomiarów wielkości elektrycznych*, monografii *Problemy porównywania prądów stałych oraz prądów przemiennych o krotnych wartościach*. Wypromował jednego doktora. Członek Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej. Odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi, otrzymał Nagrodę Zespołową Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Teresa ORŁOWSKA-KOWALSKA

urodzona w 1948 r. w Koźuchowie. Absolwentka Politechniki Wrocławskiej; mgr inż. – 1972 r., dr inż. – 1976 r., dr hab. – 1990 r., prof. tyt. – 2004 r., stanowisko prof. nadzw. – od 1993 r. Dyrektor Instytutu Maszyn, Napędów i Pomiarów Elektrycznych od 2002 r., zastępca dyrektora Instytutu ds. dydaktyki i współpracy z zagranicą (1991–1993), kierownik Zakładu Napędów Elektrycznych (od 1990), prodziekan ds. studiów dziennych (1996–1999), członek Senatu Politechniki Wrocławskiej (1993–1999). Członek Sekcji Energoelektroniki i Napędu Elektrycznego KE PAN (od 1991), członek Komitetu Elektrotechniki PAN (od 1996).

W latach 1995–2000 członek, a następnie przewodnicząca Sekcji T10A KBN. Członek: SEP (od 1970), IEEE (od 1993), Wrocławskiego Towarzystwa Naukowego (od 1997), CIGRE (od 1998), European Power Electronics Association (od 2000), IMACS (od 2000), PTETiS (od 2002). Koordynator projektu POCEE w ramach programu Tempus (1995–1998). Główny obszar zainteresowań naukowych: automatyka napędu elektrycznego, zastosowania teorii obserwatorów, metod sztucznej inteligencji. Jest autorką i współautorką ponad 160 artykułów i referatów naukowych, krajowych i zagranicznych, autorką 1 książki, 1 monografii oraz 6 rozdziałów w trzech monografiach naukowych krajowych (KE PAN) i współautorką rozdziału w monografii zagranicznej (Physica-Verlag, Springer), 2 skryptów dydaktycznych. Promotor pięciu doktorów. Od roku 1996 jest stałym recenzentem w IEEE Transactions on Industrial Electronics. Odznaczona Złotym Krzyżem Zasługi (1993 r.), Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1998 r.), nagrodą Senatu Politechniki Wrocławskiej (1995 r.), wieloma nagrodami rektora Politechniki Wrocławskiej, laureatka Zespołowej Nagrody Prezesa Rady Ministrów za Wybitne Krajowe Osiągnięcie Naukowo-Techniczne w 2001 r. oraz Indywidualnej Nagrody Ministra Edukacji Narodowej i Sportu w 2004 r.

Zbigniew ORZESZKOWSKI

urodzony w 1917 r. w Leszczynie, pow. Płock. Przed 1939 r. student Politechniki Lwowskiej, absolwent Politechniki Wrocławskiej w 1947 r.; 1945 – asystent, 1947 – mgr inż., 1950 – adiunkt, 1954 – z-ca profesora, 1967 – dr hab., 1968 – doc. Prodziekan w latach 1958–1961, 1965–1966, 1967–1969, 1984–1987. Kierownik Zakładu Układów Pomiarowych Wielkości Elektrycznych i Nielektrycznych (1964–1968), kierownik Zakładu Miernictwa Ogólnego (1968–1987). Twórca kierunku naukowego: Pomiarów cieplnych w maszynach elektrycznych w ramach szkoły naukowej *Metrologia elektryczna*. Autor ok. 30 publikacji w czasopiśmie naukowych i naukowo-technicznych, 7 skryptów, współautor podręczników *Podstawy miernictwa elektrycznego, cz. II*, PWN 1976 i *Podstawy metrologii elektrycznej i elektronicznej*, PWN 1980, monografii z metrologii *Pomiarów cieplnych maszyn elektrycznych wirujących. Analizy warunków i zakresu stosowania niektórych metod pomiarowych*. Promotor jedenastu doktorów. Członek honorowy Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej, członek Wrocławskiego Towarzystwa Naukowego. Odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi (1970), Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1983), Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski (1995). Otrzymał tytuł honorowy Zasłużony Nauczyciel PRL (1988), nagrody indywidualne Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego (1968, 1972, 1987).

Zmarł w 2001 r. Jest pochowany na cmentarzu Grabiszyńskim we Wrocławiu.

Krzysztof PIĘNKOWSKI

urodzony 1950 r. w Strzyżowie. Absolwent Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej; mgr inż. – 1974, dr inż. – 1981, dr hab. – 2002. Adiunkt w Instytucie Maszyn, Napędów i Pomiarów Elektrycznych. Kontynuator szkoły naukowej *Automatyka napędu elektrycznego*. Zaangażowany we współpracy naukowej wydziału z uczelniami zagranicznymi oraz realizacją międzynarodowych projektów – Tempus, Socrates. Jest członkiem Wrocławskiego Oddziału PTETiS oraz SEP. Głównym kierunkiem jego zainteresowań naukowych jest teoria, analiza i modelowanie przekształtnikowych układów sterowania napędami elektrycznymi, zagadnienia analizy i projektowania układów rozruchu i hamowania elektrycznego silników indukcyjnych oraz badanie układów sterowania w niekonwencjonalnych źródłach energii elektrycznej. Jest autorem monografii, 80 artykułów i referatów konferencyjnych, współautorem zeszytu specjalnego, patentu, skryptu oraz 10 opracowań dla przemysłu. Za osiągnięcia w dziedzinie naukowo-badawczej, współpracy z przemysłem oraz dydaktyczno-wychowawczej i organizacyjnej otrzymał kilkanaście nagród rektora Politechniki Wrocławskiej, dziekana Wydziału Elektrycznego, dyrektora Instytutu. Odznaczony Srebrnym Krzyżem Zasługi i Złotą Odznaką Politechniki Wrocławskiej.

Zbigniew POHL

urodzony w 1929 r. w Nowogrodku. Absolwent Politechniki Wrocławskiej w 1953 r., dr n.t. – 1965, dr hab. – 1975, docent – 1972, prof. nadzw. – 1990, prof. tytuł. – 1991, prof. zw. – 1997. Od 1954 r. zatrudniony na kolejnych stanowiskach dydaktycznych w Katedrze Wysokich Napięć oraz w Instytucie Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii. Wieloletni z-ca dyrektora (1972–1984) i dyrektor instytutu (1984/85) i (1987–1993).

Kontynuator i współtwórca wrocławskiej szkoły naukowej prof. J. I. Skowrońskiego *Materiałoznawstwo elektryczne i elektrotechnologia* w zakresie napowietrznej izolacji wysokonapięciowej, ze szczególnym uwzględnieniem wpływu zanieczyszczeń i warunków atmosferycznych na niezawodność izolacji. Autor ponad 100 publikacji naukowych i kilku podręczników akademickich. Współautor wielu norm. Promotor czterech doktorów. Organizator cyklicznych ogólnopolskich konferencji naukowo-technicznych na temat *Napowietrzna izolacja wysokonapięciowa w elektroenergetyce*.

Członek SEP od 1956 r., wieloletni przewodniczący koła SEP na Wydziale Elektrycznym PWr., członek Komisji SEP ds. Młodzieży i Studentów. Odznaczony Medalem 40-lecia Politechniki Wrocławskiej, Złotą Odznaką Honorową SEP, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1989) i Medalem Komisji Edukacji Narodowej (1992). Po przejściu na emeryturę (1999) nadal aktywny naukowo. Zatrudniony na części etatu na Wydziale Elektrycznym PWr.

Więcej w: *Absolwenci. Losy absolwentów, którzy rozpoczęli studia na Wydziale Elektrycznym w 1949 r.*, Oficyna Wyd. PWr., 2004.

Janina POSPIESZNA

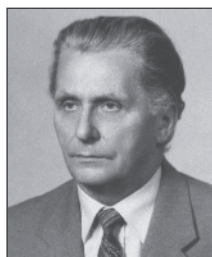
urodzona w 1943 r. w Anopolu. Absolwentka Politechniki Wrocławskiej; mgr inż. elektryk – 1967 r.; dr inż. – 1975 r.; dr hab. – 1999 r. Zastępca dyrektora ds. studenckich Instytutu Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii (1977–1981), redaktor naukowy Instytutu (od 1982 r.), zastępca dyrektora Instytutu ds. badań naukowych (od 2002 r.), sekretarz Polskiego Komitetu Materiałów Elektrotechnicznych SEP (od 2002 r.), członek Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej (od 2000 r.). Jej zainteresowania naukowe obejmują diagnostykę dielektryków i wewnętrznych układów izolacyjnych oraz właściwości materiałów biologicznych. Autorka około 50 publikacji i współautorka podręcznika akademickiego. Za działalność naukowo-badawczą i dydaktyczną została wyróżniona wieloma nagrodami rektora, dziekana Wydziału Elektrycznego PWr. i dyrektora Instytutu Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii PWr. Odznaczona Złotą Odznaką Politechniki Wrocławskiej oraz Złotym i Brązowym Krzyżem Zasługi.

Jan PYTEL

urodzony w 1930 r. w Bodzentynie. Absolwent Politechniki Wrocławskiej w 1953 r.; dr n.t. w 1963 r., dr hab. w 1988 r., prof. nadzw. w 1990 r. Kierownik Zakładu Zabezpieczeń Maszyn Elektrycznych (1968–1972), kierownik Centrum Laboratoryjno-Obliczeniowego Politechniki Wrocławskiej (1972–1974), kierownik Studium Doktoranckiego (1972–1974), zastępca dyrektora Instytutu ds. kształcenia kadry naukowej (1974–1982). Rzecznik dyscyplinarny dla nauczycieli akademickich (1994–2000). Współtwórca i kontynuator szkoły naukowej *Elektroenergetyczna automatyka zabezpieczeniowa*. Wypromował siedmiu doktorów, z których dwóch uzyskało habilitację, a jeden tytuł profesora. Autor i współautor około 200 publikacji, 2 monografii. Odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski. Członek SEP.

Więcej w: *Absolwenci. Losy absolwentów, którzy rozpoczęli studia na Wydziale Elektrycznym w 1949 r.*, Oficyna Wyd. PWr., 2004.

Kazimierz RADWAN

urodzony w 1923 r. w Rajczy k. Żywca. Absolwent Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej – 1950 r.; dr n.t. – 1963 r., docent – 1972 r. Zatrudniony od 1949 r. w Dolnośląskich Zakładach Wytwórczych Maszyn Elektrycznych Dolmel, równocześnie w Politechnice Wrocławskiej od 1953 r. Z-ca głównego inżyniera, następnie z-ca dyrektora ds. technicznych., dyrektor Zakładu Doświadczalnego i dyrektor Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Zakładów Dolmel we Wrocławiu. Członek Komisji Głównej Elektrotechniki (1965), członek Komitetu Naukowego Elektrotechniki PAN (1972), przewodniczący Polskiego Komitetu Studiów Wielkich Sieci Elektrycznych (1973), członek Komitetu CIGRE.

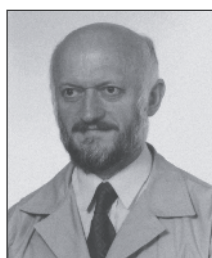
Wybitny specjalista w dziedzinie budowy i eksploatacji maszyn elektrycznych dużej mocy. Jest współautorem 10 patentów, 12 publikacji, wielu opracowań przemysłowych z zakresu turbogeneratorów, zjawisk nadprzewodnictwa w maszynach elektrycznych, budowniczy elektrowni YATAGAN w Turcji. Promotor trzech doktorów. Laureat wielu nagród regionalnych (NOT 1968, 1972) i państwowych (1968, 1969). Odznaczony Krzyżem Partyzanckim (1961), Srebrnym Krzyżem Zasługi (1954), Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1967), Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski (1977). Wyróżniony Odznaką XV-lecia Wyzwolenia Dolnego Śląska, Odznaką Tysiąclecia, Odznaką Zasłużonego dla Zakładu Dolmel.

Zmarł w 1996 roku we Wrocławiu.

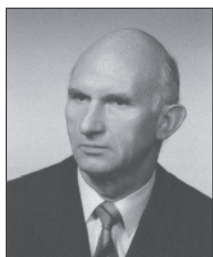
Waldemar REBIZANT

urodzony w 1966 we Wrocławiu. Absolwent Politechniki Wrocławskiej (1991), dr inż. (1995) dr hab. (2004), adiunkt w Instytucie Energoelektryki PWr. Wiceprzewodniczący Komisji Rady Wydziału ds. Rozwoju i Integracji Europejskiej – od 2003, współtwórca i opiekun międzyuczelnianego programu podwójnego dyplomowania (współpraca z Uniwersytetem w Magdeburgu, Niemcy), członek Institution of Electrical and Electronic Engineers, stypendysta fundacji Humboldta (rok akad. 1999/2000, Stuttgart). Kontynuator szkoły naukowej *Cyfrowa automatyka elektroenergetyczna*. Uczestniczy w projektach i pracach badawczych finansowanych przez KBN (8 grantów) oraz na zlecenie partnerów przemysłowych (np. Siemens, Niemcy oraz NPTC, Korea Płd.), prowadzi wykłady za granicą w języku niemieckim na uniwersytetach w Stuttgarcie i Magdeburgu oraz kursy w języku angielskim w Anglii, Irlandii, Korei Płd. Publikacje: 1 monografia, 3 skrypty (współautor), 3 patenty, 66 artykułów w zagranicznych i krajowych czasopismach i materiałach konferencyjnych. Nagroda Prezesa Rady Ministrów za Wybitne Krajowe Osiągnięcie Naukowo-Techniczne w roku 1999, nagrody rektora Politechniki Wrocławskiej w latach 1995, 2003, 2004.

Eugeniusz ROSOŁOWSKI

urodzony w 1947 r. w miejscowości Czarniec. Absolwent Politechniki Wrocławskiej – 1972 r.; dr n.t. po studiach doktoranckich na Politechnice Kijowskiej – 1978 r. (promotor prof. Szczerbina), dr hab. – 1993 r., profesor tytularny – 2004 r. Przebieg pracy: 1993–1999 – zastępca dyrektora Instytutu Energoelektryki, od 1999 r. – dyrektor Instytutu Energoelektryki. Kontynuator szkoły naukowej *Cyfrowa automatyka elektroenergetyczna*. Członek The Institution of Electrical and Electronic Engineers (IEEE) w stopniu Senior Member od 2000 r. Członek CIGRE Working Group B5.17 „Software models for use with the Electromagnetic Transient Analysis Program”. Stały członek zespołu recenzentów czasopisma IEEE „Transactions on Power Delivery”. Otrzymał nagrodę Ministra Edukacji i Sportu w 2004 r. za książkę *Cyfrowe przetwarzanie sygnałów w automatyce elektroenergetycznej*. Od 1994 roku kieruje projektem „Nowoczesne zabezpieczenia elektroenergetyczne” na zlecenie ABB, Västerås, Szwecja. Wypromował trzech doktorów. Jest autorem ponad 200 publikacji, w tym jednej książki oraz sześciu patentów międzynarodowych. Odznaczony Brązowym Krzyżem Zasługi.

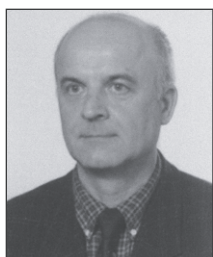
Konrad SCHOEPP

urodzony w 1936 r. w Poznaniu. Absolwent Politechniki Wrocławskiej w 1958 r.; dr inż. – 1967 r., dr hab. – 1983 r., stanowisko prof. PWr. – 1992 r. Przebieg pracy: kierownik Zakładu Przetworników Elektromechanicznych (1975–1976), kierownik Zespołu Dydaktycznego Budowy Maszyn Elektrycznych (1976–1978), zastępca dyrektora Instytutu ds. dydaktyki (1978–1979), zastępca dyrektora Instytutu ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem (1979–1984), kierownik Zespołu Naukowo-Dydaktycznego Konstrukcji i Technologii Maszyn Elektrycznych (1979–1990), prodziekan Wydziału Elektrycznego ds. studenckich (1984–1987), kierownik Zespołu Naukowo-Dydaktycznego Maszyn Elektrycznych (1991–1993), kierownik Zakładu Maszyn Elektrycznych (od 1994 r.). Kontynuator szkoły naukowej *Maszyny elektryczne*. Członek Senatu Politechniki Wrocławskiej (1985–1986). Autor 120 publikacji, 4 monografii, współtwórca 15 patentów. Promotor czterech doktorów. Odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi, Złotą Odznaką Politechniki Wrocławskiej, Srebrną Odznaką Honorową Wrocławskiego Okręgowego Związku Lekkiej Atletyki, Honorową Odznaką XX-lecia Kultury Fizycznej i Turystyki oraz Srebrną Odznaką TKKF. Laureat 14 nagród rektora Politechniki Wrocławskiej, dziekana Wydziału Elektrycznego oraz 7 nagród dyrektora Instytutu. Laureat Konkursu „Wieczoru Wrocławia” – Dobry Pomysł, Dobra Robota.

Adam Lesław SKOPEC

urodzony w 1931 r. w Stanisławowie. Laureat II Ogólnopolskiej Olimpiady Matematycznej w 1950 r. Absolwent Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej (1956) oraz Wydziału Mat-Fiz-Chem. Uniwersytetu Wrocławskiego (1959), dr n.t. Wydziału Elektrycznego PWr. (1963), dr hab. (1993). Nauczyciel akademicki na Wydziale Elektrycznym od 1955 r.: mł. asystent (1955), asystent (1956), st. asystent (1959), adiunkt (1964), docent (1968), prof. PWr. (1994). Jest bardzo uzdolnionym teoretykiem, niezwykle czynnym, bezinteresownym człowiekiem, bardzo cenionym w środowisku naukowym. Członek Polskiego Towarzystwa Matematycznego od lat 60., Wrocławskiego Towarzystwa Naukowego od 1979 r., Komitetu Elektrotechniki Teoretycznej PAN od 1994 r. Wypromował siedmiu doktorów. Autor ponad 70 publikacji, w tym z tzw. listy filadelfijskiej. Współautor 3 skryptów z zagadnień podstawowych dla Wydziału Elektrycznego. Laureat wielu odznaczeń, w tym Krzyża Kawalerskiego Orderu Odrodzenia Polski, Złotej Odznaki Politechniki Wrocławskiej oraz Medalu Komisji Edukacji Narodowej. Przeszedł na emeryturę w 2001 r., w dalszym ciągu jest zatrudniony na części etatu.

Marian SOBIERAJSKI

urodzony w 1947 r. w Czechowie. Absolwent Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej – 1971 r., dr n.t. – 1976 r., dr hab. – 1988 r., prof. – 1996 r. Specjalista w dziedzinie sieci i systemów elektroenergetycznych. Kontynuator szkoły naukowej prof. J. Koźuchowskiego. Zajmuje się szczególnie stabilnością lokalną i napięciową oraz komputerowymi metodami analizy rozptyłów mocy i zwarć w sieciach elektroenergetycznych. Dyrektor Instytutu Energoelektryki PWr. (1993–1999), kierownik Zakładu Sieci i Systemów Elektroenergetycznych (2001–2003). Członek Wrocławskiego Towarzystwa Naukowego, Komitetu Podstawowych Problemów Energetyki PAN, Sekcji Systemów Elektroenergetycznych Komitetu Elektrotechniki PAN i CIGRE. Wypromował czterech doktorów. Jest autorem wielu rozwiązań aplikacyjnych, ponad 150 publikacji, współautorem dwóch książek *Sieci elektroenergetyczne* (1973) i *Analiza systemów elektroenergetycznych* (1996).

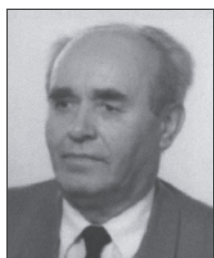
Ryszard Edwin SROCZYŃSKI

urodzony w 1922 r. w Rajgradzie. Absolwent Politechniki Wrocławskiej (1946–1951), dr n.t. – 1959 r., dr hab. – 1970 r., prof. nadzw. – 1980 r. Nauczyciel akademicki na Politechnice Wrocławskiej od 1951 r. Wybitny specjalista z zakresu materiałów magnetycznych twardych. Zatrudniony na stałe w IEL OW. Współtwórca szkoły naukowej *Materiałoznawstwo elektryczne i elektrotechnologia*. Twórca kierunku naukowo-dydaktycznego w Instytucie Historii Architektury, Nauki i Techniki PWr. Nauczyciel akademicki, humanista z przekonania. W IEL OW utworzył pracownię materiałów magnetycznych twardych. Stał się w tym zakresie wybitnym specjalistą nie tylko w kraju, ale także za granicą. Owocem prac zespołu prof. Sroczyńskiego stały się liczne osiągnięcia poznawcze i aplikacyjne. Za te osiągnięcia otrzymał tytuł Twórcy Nowej Techniki. Efektem rozważań natury historycznej i filozoficznej stała się książka prof. Sroczyńskiego *Rozwój eksperymentu, pojęć i teorii magnetycznych*, wydana przez Ossolineum. Za wybitne osiągnięcia prof. R. Sroczyński otrzymał liczne odznaczenia państwowe i resortowe, m.in. Złoty Krzyż Zasługi, Złotą Odznakę Honorową SEP i NOT. Członek honorowy Wrocławskiego Towarzystwa Naukowego i jego wieloletni prezes.

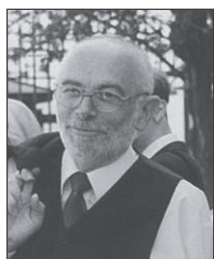
Tadeusz SULIMA

urodzony w 1919 r. w Miechowie. Uczestnik kampanii wrześniowej, ciężko ranny w walkach w obronie Warszawy, członek ZWZ i AK. Więzień Oświęcimia, Gross-Rosen, Sachsenhausen i Buchenwaldu. Absolwent Politechniki Wrocławskiej (1945–1950). Zatrudniony w Katedrze Wysokich Napięć (od 1947 r.) oraz w IEL OW (od 1950 r.). Dr n.t. – 1962 r., dr hab. – 1971 r., prof. nadzw. – 1979 r. Działalność naukowa T. Sulimy dotyczy głównie problematyki tworzyw sztucznych do zastosowań elektrotechnicznych. Jeden z wyróżniających się współtwórców szkoły naukowej *Materiałoznawstwo elektryczne i elektrotechnologia*. Autor kilkudziesięciu publikacji i wielu prac aplikacyjnych dla przemysłu. Promotor czterech doktorów. Ekspert i delegat Polski w licznych organizacjach międzynarodowych zajmujących się problematyką izolacji elektrycznej z tworzyw sztucznych. Członek i działacz SEP od początku zorganizowania organizacji na Dolnym Śląsku. Kawaler wielu odznaczeń państwowych, kombatanckich, resortowych i regionalnych. Ważniejsze to: Krzyż Armii Krajowej, Medal Wojska Polskiego, Srebrny Krzyż Zasługi, Krzyże: Partyzancki i Oświęcimski, Medal Komisji Edukacji Narodowej.

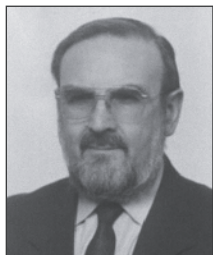
Bohdan SYNAL

urodzony w 1928 r. w Poperczynie. Absolwent Politechniki Wrocławskiej – 1955 r., dr n.t. – 1963 r., dr hab. – 1986 r. Przebieg pracy: z-ca dyrektora Instytutu Energoelektryki (1972–1981), dyrektor (1981–1987), kierownik zakładu naukowo-dydaktycznego w Instytucie Energoelektryki (1984–1999), przewodniczący Komisji Dyscyplinarnej PWr. dla Studentów (1987–1990), dziekan Wydziału Elektrycznego (1990–1996). Współtwórca szkoły naukowej *Elektroenergetyczna automatyka zabezpieczeniowa*. Członek CIGRE (Conseil International des Grands Reseaux Electriques) Study Committee B5 (wcześniej 34) od 1990 r., od 1981 r. członek Wrocławskiego Towarzystwa Naukowego, od 1998 r. prezes Oddziału Wrocławskiego Stowarzyszenia Elektryków Polskich (SEP) i członek honorowy SEP od 2002 r., Komitetu Automatyki Elektroenergetycznej (KAE) SEP – od 1987 r. i przewodniczący KAE od 1990 r. Promotor czterech doktorów. Autor 100 publikacji i 2 książek. Odznaczenia: Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Złote Odznaki Honorowe SEP i NOT. Pozycja bibliograficzna zawierająca szczegółowe informacje: *Wiadomości Elektrotechniczne* 2001, nr 11, s. 488–489. Więcej w: *Absolwenci. Losy absolwentów, którzy rozpoczęli studia na Wydziale Elektrycznym w 1949 r.*, Oficyna Wyd. PWr., 2004.

Janusz SZAFRAŃ

urodzony w 1943 r. w Krakowie. We Wrocławiu od 1946 r. Absolwent Wydziału Elektroniki Politechniki Wrocławskiej w 1966 r. Jako nauczyciel akademicki związany z Wydziałem Elektrycznym od ukończenia studiów. Tutaj uzyskał w roku 1975 stopień naukowy doktora, w 1990 stopień doktora habilitowanego. W 2002 r. nadano mu tytuł naukowy profesora nauk technicznych. Jest kontynuatorem szkoły naukowej prof. A. Wiszniewskiego *Cyfrowa automatyka elektroenergetyczna*. Od 1990 r. pełni funkcję kierownika Zakładu Automatyki i Sterowania w Energetyce, od 1999 r. dziekana Wydziału Elektrycznego. W kwietniu 2005 r. został wybrany prorektorem Politechniki Wrocławskiej ds. nauczania na lata 2005–2009. Jest członkiem Senatu PWr. już czwartą kadencję. Członek IEEE oraz SEP. Autor przeszło 100 publikacji naukowych, w tym jednej książki. Wypromował dwóch doktorów. Odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi i Złotą Odznaką Politechniki Wrocławskiej.

Rafał SZAFRAN

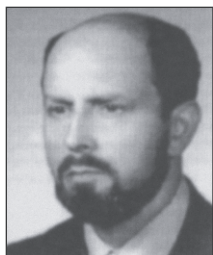
urodzony w 1932 r. w Warszawie. Absolwent Politechniki Wrocławskiej w 1956 r., dr n.t. – 1968 r., dr hab. – 1986 r. Przebieg pracy: asystent (1956 r.), adiunkt (1968 r.) w Katedrze Elektrowni, od 1968 r. w Instytucie Energoelektryki. W swojej działalności dydaktycznej był od 1961 r. nieformalnym opiekunem specjalności Elektrownie. Prowadził na wydziale 12 różnych wykładów z przedmiotów podstawowych, kierunkowych i specjalnościowych. W zakresie organizacji dydaktyki pełnił wiele funkcji: zastępca kierownika Katedry, Zakładu, Instytutu ds. dydaktyki. Przez trzy kadencje był członkiem Senatu PWr. i wiceprzewodniczącym Senackiej Komisji Dydaktyki. Jest autorem 6 podręczników akademickich. Działalność badawcza obejmuje prace w zakresie modernizacji i optymalizacji eksploatacji układów cieplnych elektrowni oraz elektrociepłowni. Za prace stosowane dla elektrowni Turów i EC Wrocław uzyskał nagrody wdrożeniowe i odznakę: Zasłużony dla Elektrowni Turów. Wyniki prac badawczych zawarł w 63 publikacjach. Przez cztery lata pracował w przemyśle na stanowisku głównego energetyka oraz przez 4 lata jako członek i przewodniczący rady nadzorczej. Za działalność naukową i dydaktyczną otrzymał liczne nagrody: Ministra Energetyki, Ministra Edukacji Narodowej, nagrodę IV Wydziału Nauk Technicznych PAN oraz odznaczenia: Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerski Orderu „Polonia Restituta”, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Srebrną Odznakę Honorową SEP.

Dodatkowe informacje w: *Złota Księga Nauk Technicznych 2003*, Polski Instytut Biograficzny, Helion 2003.

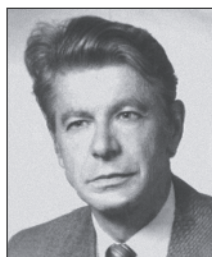
Stanisław SZEWCZUK

urodzony w 1913 r. w Prusach k. Lwowa. Absolwent Politechniki Lwowskiej (1938 r.). Uczestnik kampanii wrześniowej. W 1943 r. dociera przez Rumunię, Francję i Hiszpanię do Anglii. Od 1943 r. służy w 304 Dywizjonie Bombowym, po 1945 r. zostaje zatrudniony w Stacji Badawczej Samolotów i Uzbrojenia. W 1947 r. powraca do kraju. W latach 1947–1957 jest dyrektorem Okręgu Technicznej Obsługi Rolnictwa w Gdańsku oraz specjalistą w Zjednoczeniu Energetycznym. W latach 50. podejmuje pracę na Dolnym Śląsku (Nadodrzańskie Zakłady Przemysłu Tłuszczowego i Zakłady Silników Elektrycznych w Brzegu). Od 1957 r. jest adiunktem w Katedrze Maszyn Elektrycznych PWr. Stopień dra n.t. uzyskuje w 1962 r., dra hab. w 1968 r. W tym samym roku zostaje powołany na stanowisko docenta. Uczestniczy w rozwoju szkoły naukowej *Maszyny elektryczne*, szczególnie kierunku Konstrukcje elektromechaniczne. Jest autorem trzech podręczników i skryptów oraz kilkunastu artykułów naukowych. Promotor dwóch doktorów. Odznaczony Medalem Lotniczym, Złotym Krzyżem Zasługi, Złotą Odznaką Politechniki Wrocławskiej, wyróżniony wieloma nagrodami resortowymi i rektora Politechniki Wrocławskiej.

Zbigniew SZMORLIŃSKI

urodzony w 1930 r. w Warszawie. Absolwent Politechniki Wrocławskiej – 1955 r., dr n.t. – 1962 r., docent – 1971 r. W latach 1951–1952 pracował jako asystent w IEL OW. Od 1953 r. zatrudniony w Katedrze Maszyn Elektrycznych Politechniki Wrocławskiej, od 1971 – na stanowisku docenta w Instytucie Układów Elektromaszynowych. W latach 1969–1979 jest zastępcą dyrektora Instytutu ds. badań i współpracy z przemysłem, w latach 1979–1987 – dyrektorem Instytutu. Kierownik Zakładu Badań Maszyn Elektrycznych (1968–1971), kierownik seminarium naukowego Modelowanie Układów Elektromechanicznych (1977–1982), kierownik Zespołu Przemienниковych Układów Elektromaszynowych (1984–1990). Zainteresowania naukowe: metody badania maszyn elektrycznych, modelowanie układów przewietrzeniowych i cieplnych. Kierował zespołem zajmującym się modelowaniem matematycznym przekształtnikowych układów napędowych. Był prekursorem wprowadzania komputerowych technik obliczeniowych do modelowania i badania maszyn i napędów elektrycznych oraz tworzenia odpowiedniej bazy laboratoryjnej w Instytucie. Autor kilkudziesięciu artykułów i referatów naukowych oraz dwóch skryptów dydaktycznych. Promotor pięciu doktorów. Odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi (1973), Medalem Komisji Edukacji Narodowej (1980), Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1988). Wyróżniony wieloma nagrodami rektora Politechniki Wrocławskiej.

Andrzej SZYMAŃSKI

urodzony w 1935 r. w Gdyni. Absolwent Wydziału Matematyczno-Fizycznego Uniwersytetu Wrocławskiego (1957) i Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej (1961). W 1971 roku uzyskał stopień doktora nauk technicznych, w 1980 – doktora habilitowanego w specjalności Elektroenergetyka. W roku 1992 został mianowany na stanowisko profesora Politechniki Wrocławskiej. Kontynuator szkoły naukowej *Elektroenergetyczna automatyka zabezpieczeniowa*. Jego zainteresowania naukowe dotyczą przede wszystkim stanów awaryjnych maszyn synchronicznych, zagadnień czułości i pewności pracy elektroenergetycznej automatyki zabezpieczeniowej, zjawisk rozprywu wyższych harmonicznych w sieciach średnich napięć, a także niskoczęstotliwościowego grzejnictwa indukcyjnego. Jest autorem i współautorem 80 publikacji naukowych oraz 76 prac niepublikowanych. Wypromował dwóch doktorów.

Zdzisław TERESIAK

urodzony w 1925 r. w Grodnie. Absolwent Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej (1951), dr n.t. – 1962 r., dr hab. – 1967 r., prof. nadzw. – 1973 r., prof. zw. – 1988 r. Od roku 1951 pracownik naukowo-dydaktyczny w Katedrze Urządzeń Elektrycznych, a następnie w Instytucie Energoelektryki. Pełnił funkcję kierownika Zakładu Elektrotechniki Przemysłowej i Komunalnej (1968–1995) oraz zastępcy dyrektora Instytutu (1968–1972). W latach 1981–1984 dziekan Wydziału Elektrycznego. Był promotorem 13 doktorów. W działalności naukowej jest współautorem szkoły *Uziemienia elektroenergetyczne i ochrona przeciwporażeniowa*. Jest inicjatorem powszechnych badań skuteczności ochrony przed porażeniem elektrycznym, autorem pierwszego w kraju specjalnego urządzenia pomiarowego wdrożonego do produkcji w roku 1958 oraz jego następnych wersji. Opracował oryginalne metody obliczeń i pomiarów oraz analizy statystycznej zagrożenia porażeniowego. Autor badań nad rezystancją ciała człowieka, których wyniki zostały wykorzystane w ustaleniach normatywnych IEC. Inicjator i współautor nowatorskich prac z zakresu oddziaływania pól elektromagnetycznych na organizmy żywe i prac dotyczących teorii eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych. Autor 110 publikacji, w tym 9 książek i skryptów akademickich, 9 patentów. Najważniejsze odznaczenia: Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, Złoty Krzyż Zasługi, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Zasłużony Nauczyciel PRL. Laureat sześciu nagród Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz wielu odznaczeń i nagród uczelnianych.

Bogumił WĘGLIŃSKI

urodzony w 1939 r. w Płocku. Absolwent Politechniki Wrocławskiej – 1961 r., dr n.t. – 1970 r., dr hab. – 1981 r., prof. tyt. – 1993 r. W latach 1987–1991 zastępca dyrektora Instytutu Układów Elektromaszynowych ds. dydaktyki i współpracy z zagranicą. W latach 1963–1965 – staż w Instytucie Elektrotechniki, 1982–1985 senior lecturer University of Technology – Makurdi i University of Jos, Nigeria. Członkostwo: PTETiS od 1989, American Powder Metallurgy Institute (USA) od 1990, European Powder Metallurgy Assotiation od 1998, Sekcja Elektrotechnologii PAN od 1996. Zainteresowania naukowe: inżynieria materiałowa, magnetyczne kompozyty proszkowe. Głównym osiągnięciem prof. B. Węglińskiego jest wykreowanie i wprowadzenie do nauki światowej takich magnetycznie miękkich kompozytów proszkowych jak dielektromagnetyki i magnetodielektryki. Dopiero w ostatnich 11 latach materiały te znalazły się w centrum uwagi wielu ośrodków naukowych i przemysłu w świecie, a ich zastosowanie na magnetowody maszyn elektrycznych i innych przetworników stale się rozszerza. Dorobek publikacyjny i aktywność konferencyjna o zasięgu światowym sprawiły, że Profesora Węglińskiego uznaje się w świecie za pioniera w tym zakresie. Badania nad dielektromagnetykami są kontynuowane w ramach projektu w 5 Programie Ramowym Unii Europejskiej (2001–2005). Autor i współautor ponad 120 publikacji naukowych, w tym 2 monografii w języku polskim i 3 rozdziałów w książkach w języku angielskim (wydanych w Wielkiej Brytanii i USA) i 7 patentów. Promotor dwóch doktorów. Odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi (1981), Złotą Odznaką Politechniki Wrocławskiej (1978), wyróżniony Nagrodą Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Artur WILCZYŃSKI

urodzony w 1947 r. we Włodawku, mgr inż. elektryk – 1971 r., dr n. t. – 1977 r., dr hab. nauk ekonom. – 1991 r. Zatrudniony w Politechnice Wrocławskiej jako asystent stażysta (1971–1972), asystent (1972–1974), st. asystent (1974–1977), adiunkt (1977–1998), prof. nadzw. od 1998 r. W Instytucie Automatyki Systemów Energetycznych kierownik pracowni (1993–2001). Zajmuje się badaniami w zakresie modelowania i prognozowania obciążeń elektrycznych, jakości energii elektrycznej, projektowania i funkcjonowania systemów taryfowych, rozwoju mechanizmów i struktur rynkowych w elektroenergetyce, rozwijania strategii marketingowych w elektroenergetyce, ekonomiki przemysłu. Członek Wrocławskiego Towarzystwa Naukowego od 1998 r., IEEE od 1999 r. Wypromował jednego doktora. Autor lub współautor 108 publikacji, w tym dwóch książek. Odznaczenia: Srebrny Krzyż Zasługi, Złota Odznaka Politechniki Wrocławskiej.

Kazimierz WILKOSZ

urodzony w 1952 r. w Jaworznie. Absolwent Politechniki Wrocławskiej, dr inż. (1979), dr hab. (1992). Specjalista w dziedzinach: informatyka w elektroenergetyce, systemy elektroenergetyczne. Prof. PWr, zastępca dyrektora Instytutu Energoelektryki ds. dydaktyki i kształcenia kadry naukowej (1996–2002), kierownik Zakładu Sieci i Systemów Elektroenergetycznych (od 2002), kierownik zespołu ds. utworzenia nowej specjalności Zarządzanie i Informatyka w Energetyce na Wydziale Elektrycznym PWr. i jej późniejszy opiekun. Badania teoretyczne i stosowane systemów elektroenergetycznych. Autor 121 prac opublikowanych, monografii, 75 prac niepublikowanych. Promotor jednego doktora. Sekretarz naukowy konferencji naukowych: MEPS '96, SIECI 2000, MEPS '02, SIECI 2004. Sekretarz naukowy Sekcji Systemów Elektroenergetycznych Komitetu Elektrotechniki PAN (SSEE KE PAN, od 1993), redaktor naukowy wydawnictwa SSEE KE PAN (od 2000). Członek CIGRE, SEP. Odznaczony Srebrnym Krzyżem Zasługi. Laureat dwóch nagród Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz wielu nagród rektora Politechniki Wrocławskiej, dziekana Wydziału Elektrycznego oraz dyrektora Instytutu.

Jerzy Stanisław WINKLER

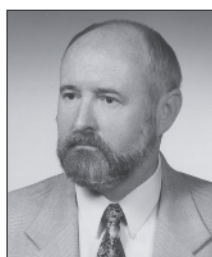
urodzony w 1919 r. w Zamościu. W latach 1937–1939 student Politechniki Warszawskiej. W czerwcu 1939 r. uzyskał tzw. półdyplom. Przymusowy robotnik w Niemczech od 1944 r. (w fabryce samolotów w Freilassing k. Salzburga). Studia ukończył w latach 1945–1947 z wyróżnieniem na Politechnice w Hanowerze (dyplomant prof. H. Scheringa). Od stycznia 1948 r. podjął pracę zawodową w M-5 we Wrocławiu oraz w IEl OW. Odbił liczne staże zagraniczne w b. Czechosłowacji i w ZSRR, przedstawiając w kraju bardzo szczegółowe i cenne raporty. Od 1956 r. poświęcił się pracy badawczej w IEl OW, łącząc ją z działalnością dydaktyczną na rzecz Wydziału Elektrycznego PWr. Doktoryzował się u prof. A. Kordeckiego w 1963 r. Tytuł profesora nadzwyczajnego nadano mu w 1986 r. Należy do wybitnych kontynuatorów szkół naukowych prof. J. I. Skowrońskiego i prof. A. Kordeckiego w specjalnościach: Wysokonapięciowa izolacja z żywic lanych dla maszyn elektrycznych i Izolacja kompozytowa dla linii napowietrznych. Autor ok. 100 publikacji, członek SEP od 1948 r., w latach 1953/54 wiceprezes Oddziału Wrocławskiego, członek WTN, IEC, CIGRE. Odznaczony wieloma nagrodami i wyróżnieniami.

Andrzej WISZNIEWSKI

urodzony 1935 r. w Warszawie. Mgr inż. – 1957; dr inż. – 1961; dr hab. – 1966; prof. nadzw. – 1972; prof. zw. – 1990. W latach 1969–1972 pełnił funkcję z-cy dyrektora Instytutu Energoelektryki Politechniki Wrocławskiej, a w latach 1967–1990 był kierownikiem zakładu naukowego w tym instytucji. W latach 1976–1979 dziekan Wydziału Elektrycznego Uniwersytetu Garyounis (Benghazi – Libia). Prorektor Politechniki Wrocławskiej w roku 1981 i rektor w latach 1990–1996. Minister Nauki i Przewodniczący Komitetu Badań Naukowych (1997–2001). Przewodniczący Krajowego Komitetu 34 CIGRE i członek Międzynarodowego Komitetu 34

Międzynarodowej Konferencji Wielkich Sieci Elektrycznych CIGRE (1990–1997). Zasłużony członek Międzynarodowego Komitetu Wielkich Sieci Elektrycznych (1998). Przewodniczący Komitetu Automatyki SEP (1987–1990), a od roku 2002 Honorowy Przewodniczący tego Komitetu. Twórca szkoły naukowej *Cyfrowa automatyka elektroenergetyczna*. Wypromował 13 doktorów. Z wychowanków dwóch jest profesorami tytularnymi, a jeden doktorem habilitowanym. Autor ponad 130 publikacji i 9 książek wydanych w Polsce, RFN oraz w USA. Odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Komandorią św. Sylwestra, Wielkim Krzyżem Zasługi Republiki Peru. Honorowe doktoraty: Central Connecticut State University, Politechniki Lwowskiej i Politechniki Wrocławskiej. Dodatkowe informacje w: *The Europe 500. Leaders for the New Century. Baron's who's who 2000.*

Zbigniew Jan WRÓBLEWSKI

urodzony 1.01.1945 r. w Pińczowie. Absolwent Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej z 1968 r. Od ukończenia studiów pracownik naukowo-dydaktyczny Instytutu Energoelektryki PWr., w którym uzyskał stopnie naukowe dra (1976) i dra hab. (1989) oraz stanowisko profesora nadzw. (1993). Zajmuje się metodologią badań i oceny własności urządzeń i aparatów elektrycznych, ze szczególnym uwzględnieniem łączników próżniowych i zagadnień niezawodnościowych. Autor ponad 120 publikacji i ponad 100 opracowań i ekspertyz naukowo-technicznych, promotor sześciu doktorów. Był kierownikiem Zespołu

Laboratoriów Naukowych i Dydaktycznych Urządzeń Elektroenergetycznych i Energoelektroniki (1976–1983), prodziekanem ds. nauczania i studiów dziennych (1990–1996), dziekanem Wydziału Elektrycznego (1996–1999), członkiem Senatu PWr. (1996–1999). Jest kierownikiem Zakładu Elektroenergetyki Przemysłowej (od 1995). Zreformował system kształcenia na Wydziale i uruchomił nowy kierunek studiów: *automatyka i robotyka*. Członek: International Council on Large Electric System (CIGRE), Polskiego Komitetu Wielkich Sieci Elektrycznych (PKWSE), Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej (PTETiS), Stowarzyszenia Elektryków Polskich (SEP) oraz Izby Rzeczoznawców SEP. Odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi (1990), Złotą Odznaką Politechniki Wrocławskiej (1984), Złotą Odznaką Zasłużony dla Województwa Wrocławskiego i Miasta Wrocławia (1987), Srebrną (1985) oraz Złotą Odznaką Honorową SEP (1994), Srebrną Odznaką Honorową NOT (1995). Otrzymał nagrody: Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego (3), Senatu Politechniki Wrocławskiej (1), rektora Politechniki Wrocławskiej (24) oraz dziekana Wydziału Elektrycznego.

Jan ZAWILAK

urodzony 1948 r. w Rui k. Legnicy. Absolwent Politechniki Wrocławskiej. Dr inż. – 1977 r., dr hab. – 1987 r., docent – 1989 r., profesor PWr. – 1993 r. Dyrektor Instytutu Maszyn, Napędów i Pomiarów Elektrycznych (1990–1996), zastępca dyrektora Instytutu ds. badań naukowych i współpracy z przemysłem (1996–2002), w latach 1999–2002 członek Senatu Politechniki Wrocławskiej. Członek Sekcji Maszyn Elektrycznych i Transformatorów Komitetu Elektrotechniki PAN (od 1994), członek SEP (od 1974), członek Rady Naukowej BOBRME KOMEL (od 1998), przewodniczący Rady Certyfikacji Wyrobów przy IEL (od

2000), członek komitetów naukowych dwóch cyklicznych konferencji międzynarodowych (International Conference on Electrical Machines oraz International Symposium On Micromachines & Servodrives). Kontynuator szkoły naukowej *Maszyny elektryczne*. Podstawowym nurtem jego badań naukowych jest teoria, budowa, konstrukcja, badania eksperymentalne i obliczenia elektromagnetyczne wielobiegowych maszyn elektrycznych prądu przemiennego o zmienianych liczbach biegunów pola magnetycznego. Istotną nowością jest opracowanie i wdrożenie do stosowania dwubiegowych silników synchronicznych o biegunach jawnych. Autor 99 publikacji, 11 patentów, jednej monografii, 72 opracowań dla przemysłu, recenzent 7 książek. Odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi, Srebrnym Krzyżem Zasługi, Złotą Odznaką Politechniki Wrocławskiej. Otrzymał Indywidualną Nagrodę MEN (1988), dyplom BRUSSELS EUREKA '97. Uzyskał tytuł Dolnośląskiego Mistrza Techniki za 2003 r. i dwa wyróżnienia w konkursie NOT Dolnego Śląska, nagrodę I stopnia w Konkursie Wrocławskiej Rady NOT, tytuł Mistrza Techniki Zagłębia Miedziowego i dwa tytuły Wicemistrza Techniki Zagłębia Miedziowego za 2003 r. Wyróżniony 15 nagrodami rektora Politechniki Wrocławskiej i dziekana Wydziału Elektrycznego.

Mieczysław ZIELICHOWSKI

urodzony w 1941 r. w Henrykowie. Absolwent Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej; mgr inż. – 1964 r., dr inż. – 1969 r., dr hab. – 1989 r., docent – 1990 r., profesor PWr. – 1993 r. Promotor dwóch doktorów. Autor 90 publikacji, 2 monografii, 3 skryptów, ponad 130 prac naukowo-badawczych, 7 publikacji w czasopismach z listy filadelfijskiej (1998–2004). Stypendysta rządu francuskiego na Politechnice w Grenoble we Francji (1979–1980), profesor w Uniwersytecie w Tunisie (1982–1984), visiting professor w Uniwersytecie w Oranie w Algierii (1985–1987). Odznaczony Złotą Odznaką Politechniki Wrocławskiej, Złotym

Krzyżem Zasługi. Szczegółowy biogram prof. Zielichowskiego zamieszczono w encyklopedii światowej *Who's Who in the World, 2005 Edition*.

*Nasi absolwenci
na innych uczelniach*

anga wyższej uczelni technicznej kształtuje się nie tylko dzięki jej sukcesom w zasadniczym zakresie działalności, to jest nauki, dydaktyki oraz osiągnięciom wdrożeniowym w przemyśle, lecz również dzięki oddziaływaniu jej wybitnych absolwentów na inne uczelnie, struktury publiczne, a także sferę kulturalną. W tej ostatniej dziedzinie Wydział Elektryczny Politechniki Wrocławskiej wyróżnia się szczególnie. Wy-

starczy wymienić takich absolwentów jak Tadeusz Drozda – znany i popularny polski satyryk, współzałożyciel – wraz z Janem Kaczmarkiem – kabaretu Elita, Jerzy Skoczylas – również znany artysta kabaretu. Swoje artystyczne powołanie odnalazł Andrzej Leparski – twórca znanego również poza granicami kraju teatru studenckiego Gest, od 1979 r. profesor w Królewskiej Szkole Teatralnej w Barcelonie. Inny absolwent naszego Wydziału, dr inż. Tomasz Tłuczkiewicz, to wielki i ceniony znawca muzyki jazzowej, długoletni prezes Polskiego Stowarzyszenia Jazzowego, obecnie dyrektor w Instytucie Adama Mickiewicza w Warszawie.

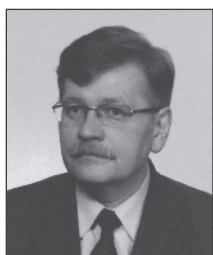
Można by zapewne wymieniać jeszcze wielu innych absolwentów zasłużonych w różnych dziedzinach. Ze względu jednak na ograniczone ramy publikacji przedstawiamy w niej jedynie biogramy osób związanych z instytucjami naukowymi, których dane udało się odszukać w dostępnych zasobach informacyjnych.

Zygmunt BERNACKI

urodził się w 1934 r. w Opatowie. Studiował na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej, w 1958 r. uzyskał tytuł mgr inż. elektryka. Karierę naukowo-dydaktyczną rozpoczął we Wrocławiu kontynuując w Politechnice Częstochowskiej, gdzie uzyskał stopień dra n.t. (1969), został mianowany na stanowisko docenta (1972) i stanowisko profesora PCz. (1992). Habilitował się w 1992 r. w Sankt Petersburgu. Tytuł profesora otrzymał w 1998 r. W 2000 roku mianowano go na stanowisko profesora zwyczajnego. W latach 2002–2005 pełnił obowiązki przewodniczącego Komisji Dyscyplinarnej dla nauczycieli akademickich.

Jest niezmiernie aktywny w działalności administracyjnej. Był wielokrotnie prodziekanem Wydziału Elektrycznego PCz., dyrektorem Instytutu i kierownikiem Zakładu Naukowego Metrologii i Elektroniki oraz Zakładu Naukowego Metrologii i Aparatury Pomiarowej. Pełnił obowiązki z-cy przewodniczącego Komitetu Metrologii, Oddziału Śląskiego PAN w Katowicach (1993–2002). Był prezesem Oddziału Wojewódzkiego SEP w Częstochowie (1978–1981), konsultantem naukowym huty „Częstochowa” (1978–1981), członkiem Rady Programowej „Measurement Science Review” – SAV w Bratysławie. Uważa się go za twórcę szkoły naukowej *Metrologia elektryczna wielkości nieelektrycznych*. Wypromował sześciu doktorów n.t., pięciu z nich uzyskało stopień dra hab. oraz stanowiska profesorów. Autor lub współautor 263 publikacji krajowych i zagranicznych (np. *Sensors and Actuators*), 15 monografii, rozpraw i skryptów, 12 patentów oraz ponad 80 prac naukowo-badawczych dla przemysłu. Odznaczenia: Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski (1998), Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1986), Medal Komisji Edukacji Narodowej (1970), Złoty Krzyż Zasługi (1975), Złota Odznaka „Zasłużony dla Energetyki” (1985), Złote Odznaki „Zasłużony dla województwa katowickiego (1974) i częstochowskiego” (1985), Medal „Bene Merentibus” (1989), wyróżnienie Rady Naczelnej NOT – wpis do *Księgi zasłużonych działaczy NOT w Częstochowie* (1988). Autor podręcznika *Sensory i systemy termoanemometryczne*, WKiŁ, Warszawa 1997 r.

Leszek BORZEMSKI

urodził się w 1952 r. we Wrocławiu. Absolwent Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej; karierę nauczyciela akademickiego realizuje na Wydziale Elektroniki; mgr inż. – 1976 r., dr inż. w 1980 r., dr hab. w 1992 r., prof. nadzw. PWr. od 1999 r., z-ca dyrektora Instytutu Informatyki Technicznej Politechniki Wrocławskiej od 2004 r., z-ca dyrektora Instytutu Sterowania i Techniki Systemów w latach 1998–2004, kierownik Zakładu Rozproszonych Systemów Komputerowych od 1998 r. Wybierany członek Komitetu Informatyki Polskiej Akademii Nauk (kadencja 2003–2006, członek od 1993 r.), wiceprzewodniczący Rady Użytkowników Wrocławskiej Akademickiej Sieci Komputerowej (kadencja 2002–2005, członek od 1994 r.), przewodniczący wydziałowej komisji programowej na kierunku informatyka na Wydziale Informatyki i Zarządzania Politechniki Wrocławskiej od 1999 r., sekretarz Komisji Informatyki i Automatyki O/PAN we Wrocławiu od 1987 r., członek rady redakcyjnej czasopisma Polskiej Akademii Nauk „Archiwum Informatyki Teoretycznej i Stosowanej” od 2003 r., członek wielu komitetów programowych i organizacyjnych krajowych, międzynarodowych i zagranicznych konferencji naukowych, członek międzynarodowych organizacji: EUROMICRO od 1992 r. oraz IADIS od 2002. Twórca i kierownik unikatowego Laboratorium Badawczego Pomiarów i Analizy Internetu z zastosowaniem metod i technik eksploracji danych. Promotor trzech doktorów, autor lub współautor ok. 150 publikacji oraz 5 wniosków patentowych dotyczących rozwiązań przyczyniających się do rozwoju informatyzacji społeczeństwa. Odznaczony Srebrnym Krzyżem Zasługi i Złotą Odznaką Politechniki Wrocławskiej, nagrodzony dwiema nagrodami ministra i wieloma nagrodami rektora.

Juliusz Bohdan GAJEWSKI

urodzony 26 marca 1952 r. we Wrocławiu. Absolwent Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej. Jako młody inżynier związał się z Wydziałem Mechaniczno-Energetycznym PWr.; mgr inż. (1976); dr inż. (1980); dr hab. (1998); profesor nadzwyczajny w Politechnice Wrocławskiej (2001). Kierownik Zakładu Elektrostatyki i Elektrotermii w Instytucie Techniki Ciepłej i Mechaniki Płynów Politechniki Wrocławskiej od 2002 r. Szczególnym obszarem jego zainteresowań są zagadnienia zagrożeń elektrostatycznych w procesach technologicznych i transporcie niektórych materiałów. Jako aktywny członek Stowarzyszenia Elektryków Polskich (od 1976 r.) przewodzi w polskim Komitecie elektrostatyki SEP zespołowi ds. współpracy z zagranicą (od 1983 r.). Jest członkiem założycielem i członkiem honorowym Institution of Diagnostic Engineers (IDiagE), Leicester, Anglia (1983); członkiem Komitetu Wykonawczego (1985) Working Party Static Electricity in Industry, European Federation of Chemical Engineering (WP EFCE); członkiem Komitetu Redakcyjnego (1995) *Journal of Electrostatics*, Elsevier Science B.V., Amsterdam, Holandia; członkiem Komitetu Redakcyjnego (2003) *Serbian Journal of Electrical Engineering*, Čačak, Serbia i Czarnogóra. Ważniejsze osiągnięcia naukowe: 50 publikacji, 3 patenty oraz monografia. Autor i współautor 26 prac niepublikowanych (raporty). 27 prac jego autorstwa i współautorstwa cytowano 103 razy. Odznaczony Złotą Odznaką Politechniki Wrocławskiej (1997), Srebrnym Krzyżem Zasługi (2000); otrzymał nagrody rektora Politechniki Wrocławskiej oraz dziekanów i dyrektorów Instytutu Techniki Ciepłej i Mechaniki Płynów Politechniki Wrocławskiej. Notki biograficzne w: *Złota księga nauk technicznych* – Polski Instytut Biograficzny; *Man of Achievement* – International Biographical Centre, Cambridge, Anglia; *International Register of Profiles* – International Biographical Centre, Cambridge, Anglia.

Stanisław GUBAŃSKI

urodził się 29 września 1950 r. w Dzierżonowie. W roku 1974 otrzymał w Politechnice Wrocławskiej dyplom magistra inżyniera w specjalności Materiałoznawstwo elektrotechniczne. Doktoryzował się w 1976 r. na macierzystym Wydziale. W latach 1976–1989 pracował jako adiunkt na Politechnice Wrocławskiej. W tym okresie odbył staże naukowe w Wielkiej Brytanii i w Szwecji. Od 1989 r. przebywa w Szwecji, gdzie w latach 1989–1996 był najpierw wykładowcą w Królewskim Instytucie Technicznym (Royal Institute of Technology) w Sztokholmie, a od 1996 roku jest profesorem na Wydziale Elektrycznym Uniwersytetu Technicznego (Chalmers University of Technology) w Göteborgu. W latach 1997–2003 pełnił funkcję koordynatora szwedzkiego programu badawczego poświęconego izolacji linii napowietrznych. Zajmuje się pracami badawczymi w dziedzinie inżynierii wysokich napięć.

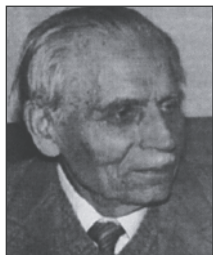
Prowadzi różnorodne badania naukowe w ścisłej współpracy z przemysłem elektrotechnicznym. Wypromował 13 doktorów nauk technicznych. Jest autorem wielu prac opublikowanych w czasopiśmie o zasięgu światowym. Należy do aktywnych członków międzynarodowych organizacji CIGRE (International Council on Large Electric Systems) i IEEE (Institution of Electrical and Electronic Engineers). Od 1999 roku jest przewodniczącym grupy roboczej CIGRE D1.01.09, zajmującej się oceną przydatności metod diagnostycznych opartych na badaniach odpowiedzi dielektrycznej w zastosowaniu do oceny stanu izolacji w transformatorach dużej mocy. Od 2002 roku jest również przedstawicielem Szwecji w Komitecie studiów CIGRE D1 – materiały i nowe technologie. Za wkład do badań nad zastosowaniem polimerów w izolacji wysokonapięciowej przyznano mu w 2001 roku miano „Fellow of IEEE”. Od roku 1996 jest członkiem wielu komitetów technicznych i administracyjnych w IEEE.

Józef KĘDZIA

urodził się 21 maja 1940 r. w Kiełpinie. W roku 1963 otrzymał dyplom magistra inżyniera elektryka na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej. Doktoryzował się w 1972 r. na macierzystym Wydziale. Habilitację uzyskał w roku 1991 w Politechnice Śląskiej. Tytuł profesora nadano mu w roku 2002. W latach 1963–1975 pracował na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej. W 1975 roku przeniósł się na Politechnikę Opolską. Wielokrotnie pełnił funkcję prodziekana na Wydziale Elektrotechniki i Automatyki, obecnie jest dziekanem. Kieruje również Zespołem Materiałoznawstwa Elektrotechnicznego. Uczestniczy w pracach Sekcji Materiałów i Technologii Elektrotechnicznych PAN, jest członkiem Polskiego Komitetu Materiałów Elektrotechnicznych SEP. Jest członkiem seniorem IEEE.

Wypromował trzech doktorów nauk technicznych. Za działalność naukową i dydaktyczną otrzymał liczne nagrody i wyróżnienia, m. in. trzy nagrody ministra oraz kilkanaście nagród rektorów Politechniki Wrocławskiej i Politechniki Opolskiej. Jest odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi oraz Medalem Komisji Edukacji Narodowej. Autor dwóch monografii, dwóch książek, kilku skryptów oraz około 100 artykułów i referatów. Znaczna część prac została opublikowana w renomowanych czasopiśmie zagranicznych.

Władysław KOŁEK

urodzony w 1914 r. w Słotwinie k. Brzeska. W 1937 r. ukończył studia i rozpoczął pracę zawodową w Politechnice Lwowskiej. Stanowisko docenta uzyskał w Lwowskim Instytucie Politechnicznym (1944–1945). W Politechnice Wrocławskiej zatrudniony na stanowisku adiunkta już w 1945 r. Doktoryzował się w 1946 r. jako pierwszy na Wydziale. Awansowany na stanowisko profesora PWr. w 1948 r. Pracował w Katedrze Maszyn Elektrycznych PWr. Równolegle wykładał na Politechnice Śląskiej. W 1953 r. przeniósł się do Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie, gdzie w 1964 r. został profesorem zwyczajnym.

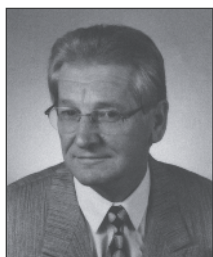
Inicjator powołania Sekcji Maszyn Elektrycznych i Transformatorów Komitetu Elektrotechniki PAN, członek Stowarzyszenia Elektryków Polskich (odznaczony Złotą Odznaką), członek wielu komitetów naukowych, inicjator cyklicznych konferencji międzynarodowych i krajowych. Jego osiągnięcia inżynierskie datują się już od okresu studiów. Pracował w Śląskich Zakładach Elektrycznych, przy budowie elektrowni w Kiwercach (kierownik budowy), Fabryce Maszyn Elektrycznych w Charkowie, Śląskich Zakładach Elektrycznych w Katowicach. W AGH był współtwórcą Wydziału Elektrycznego, kieruje Katedrą Maszyn i Pomiarów Elektrycznych, która stała się znaczącym ośrodkiem dydaktycznym, naukowym i konsultacyjnym dla przemysłu Górnego Śląska. Aktywnie współpracował z przemysłem elektromaszynowym, chemicznym, górnictwem i hutnictwem (autor ponad 100 ekspertyz naukowo-technicznych). Jest współtwórcą szkół naukowych w AGH i Politechnice Wrocławskiej. Wypromował 30 doktorów n.t., z których czterech uzyskało tytuły profesora, dziesięciu docentury lub habilitację. Recenzent wielu książek, rozpraw habilitacyjnych i doktorskich. Odznaczony Krzyżem Oficerskim, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski i wieloma odznaczeniami resortowymi. Zmarł w 1992 r. w Krakowie.

Zdzisław B. KREMENS

urodził się w 1952 r. w Zielonej Górze. Studia wyższe na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej ukończył z wyróżnieniem w 1976 r. Po trzech latach obronił rozprawę doktorską z zakresu eliminacji błędów systematycznych w rozplywach mocy czynnych w systemach elektroenergetycznych. Stopień doktora habilitowanego uzyskał w 1990 r. jako autor monografii habilitacyjnej na temat oceny stanu pracy SEE, za którą otrzymał Nagrodę IV Wydziału PAN. Tytuł profesora uzyskał w 1996 r. Pracę zawodową jako pracownik naukowo-dydaktyczny rozpoczął w 1979 r. w Zakładzie Sieci i Systemów Elektroenergetycznych

Instytutu Energoelektryki PWr., którym kierował od 1993 do 1998 r. W latach 1990–1993 był dyrektorem gabinetu rektora PWr., w latach 1993–1996 – prorektorem ds. dydaktyki. Od 1998 r. pełni funkcję dziekana w Central Connecticut State University, w USA. Posiada staż naukowy w Akademii Nauk Rosji w Irkucku oraz staż zawodowy w Zakładzie Energetycznym we Wrocławiu. Wielokrotnie przebywał na uniwersytetach zachodnich (USA, RFN, Anglia i in.). Jest autorem trzech książek oraz ponad 60 publikacji. Wypromował dwóch doktorów. Za działalność naukową oprócz nagrody PAN otrzymał dwie nagrody ministra i 10 nagród rektora, a także 5 wyróżnień w USA za najlepszy grant amerykański i za indywidualny wkład w europejski program edukacyjny. Jest członkiem honorowym społeczności akademickiej w Central Connecticut State University.

Tadeusz KUROWSKI

urodzony w 1941 r. w Wylanach. Absolwent Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej. Mgr inż. – 1964 r., dr inż. – 1975 r., dr hab. – 1991 r. W latach 1967–1994 zatrudniony w Politechnice Wrocławskiej. Od 1994 r. pracuje na stanowisku profesora Politechniki Zielonogórskiej. W latach 1996–2002 jest prodziekanem Wydziału Elektrycznego tej uczelni. Kierownik Zakładu Systemów Elektromechanicznych i Energetycznych. Promotor dwóch doktorów. Opublikował 54 prace, jest współautorem 3 książek oraz autorem monografii *Hybrydowe filtry dużej mocy w obwodach prądu stałego z przekształtnikami impulsowymi*, Zielona

Góra 1996, w której przedstawił zasadnicze osiągnięcia naukowe związane z habilitacją. Współautor 8 patentów i 3 skryptów, 38 prac niepublikowanych – w tym 6 opracowań dla przemysłu. Odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi, Złotą Odznaką Politechniki Wrocławskiej oraz Złotą Odznaką ZNP. Za współpracę z przemysłem Zagłębia Miedzowego wyróżniony w latach 2001 i 2003 r. nagrodami Naczelnej Organizacji Technicznej.

Brunon LEJDY

urodzony w 1943 r. w Płońsku. Absolwent Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej. Po ukończeniu studiów rozpoczął pracę jako pracownik naukowo-dydaktyczny w Katedrze Urządzeń Elektroenergetycznych, a następnie w Zakładzie Urządzeń Elektroenergetycznych Instytutu Energoelektryki Politechniki Wrocławskiej, gdzie w roku 1977 uzyskał stopień doktora. Od roku 1979 jest pracownikiem naukowo-dydaktycznym Politechniki Białostockiej. Stopień dra hab. uzyskał w roku 1996. Profesor Politechniki Białostockiej. Pełnione funkcje: prodziekan ds. studenckich i dydaktyki (1990–1993), dziekan Wydziału Elektrycznego w latach 1996–1999. Członek Polskiego Komitetu Ochrony Odgromowej od 1990 r. W swej działalności badawczej zajmuje się urządzeniami i instalacjami elektrycznymi, w szczególności układami uziomowymi i ochroną odgromowej. Jest autorem 80 publikacji, skryptu akademickiego oraz dwóch książek, w tym ostatnio wydanej pozycji *Instalacje elektryczne obiektów budowlanych*, WNT, Warszawa 2003. Odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi.

Andrzej LEPARSKI

urodzony w 1939 r. Jest absolwentem Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej z 1973 roku, swoje powołanie życiowe realizuje jako profesor w Królewskiej Szkole Teatralnej w Barcelonie (od 1979), gdzie wykłada sztukę pantomimy. Jest twórcą kabaretu akademickiego „Ojców” (1969), reżyserem teatralnym, inscenizatorem, teoretykiem kultury, współtwórcą studenckiego Teatru Pantomimy GEST (1960), który przekształcił się w Teatr Mimu „GEST”; prowadzi międzynarodowe warsztaty i realizuje widowiska mimiczne. Inszenizator licznych etud, programów studyjnych i mimodramów. Jego kompozycje mimiczne uświetniły inaugurację olimpiady w Barcelonie (1988). Więcej w: *Encyklopedia Wrocławia*, Wyd. Dolnośląskie, Wrocław 2000.

Krystyna MACEK-KAMIŃSKA

urodzona w 1955 r. w Brzegu. Absolwentka Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej. Tu rozpoczęła karierę naukową, doktoryzując się w 1983 r. Stopień dra hab. uzyskała w 1994 r. w AGH w Krakowie. Od 1995 r. zatrudniona w Politechnice Opolskiej. Od 1999 r. – prodziekan ds. studenckich Wydziału Elektrotechniki i Automatyki Politechniki Opolskiej, członek Senatu Politechniki Opolskiej. Liczba publikacji 65, w tym 2 monografie, 1 książka. Odznaczenia: Srebrny Krzyż Zasługi oraz nagroda „Żar Serca” – Jezuickiego Ośrodka Formacji i Kultury w Opolu w kategorii pracowników naukowych.

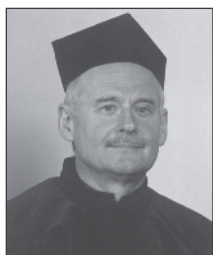
Hanna MOŚCICKA-GRZESIAK

urodzona w 1935 r. w Poznaniu. Absolwentka Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej. Nauczyciel akademicki w Politechnice Poznańskiej. Naukowo związana ze szkołą prof. J.I. Skowrońskiego. Stopnie dra n.t. i dra hab. uzyskała na Wydziale Elektrycznym PW. Mgr inż. elektryk – 1958 r., dr n.t. – 1968 r., dr hab. – 1973 r., prof. – 1986 r., stanowisko prof. zw. – 1992 r. Kierownik Zakładu Wysokich Napięć i Materiałów Elektrotechnicznych od 1981 r. Kierownik Studiów Doktoranckich „Elektrotechnika” (1979–1981) oraz „Elektroenergetyka” (1997–2001). Uczestniczy w pracach Polskiej Akademii Nauk Oddział w Poznaniu: Komisji Nauk Elektrycznych, Sekcji Elektrotechnologii Komitetu Elektrotechniki PAN, Sekcji Wielkich Mocy i Wysokich Napięć Komitetu Elektrotechniki PAN, a także Sekcji Elektrotechniki (T10A) KBN (1998–1999). Wypromowała 14 doktorów; jest autorką lub współautorką około 190 publikacji, współautorką 2 skryptów, redaktorką skryptu i monografii *Inżynieria wysokich napięć w elektroenergetyce*. Kierownik siedmiu projektów badawczych KBN, koordynator międzynarodowego projektu *Reliable Diagnostic of HV Transformers Insulation for Safety Assurance of Power Transmission System*, finansowanego przez Komisję Europejską w ramach 5 PR, 2003–2006; koordynator Centrum Doskonałości *Centre of Excellence in Generation, Transmission and Distribution of Electric Energy*, finansowanego przez Komisję Europejską w ramach 5 PR (2003–2005). Odznaczona Złotym Krzyżem Zasługi (1981), Medalem Komisji Edukacji Narodowej (1985), Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1990).

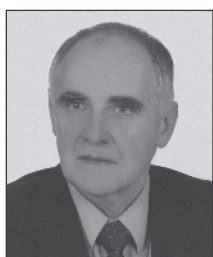
Jerzy RANACHOWSKI

urodził się w 1926 r. w Wilnie. Absolwent Politechniki Wrocławskiej (mgr inż. – 1951 r.). Pracę zawodową i naukową rozpoczął w Instytucie Elektrotechniki w Warszawie w 1951 r. Równocześnie był zatrudniony na części etatu w Politechnice Warszawskiej, a nieco później w IPPT PAN, z którym związał się na stałe. Był asystentem (1956–1964), adiunktem (1964–1968), docentem (1969–1977), profesorem (1977–2000), kierownikiem Zakładu (1969–1977), zastępcą dyrektora ds. naukowych (1977–1987), dyrektorem Centrum Akustoelektroniki (1987–1996), kierownikiem problemu międzyresortowego *Akustyka w technice, medycynie i kulturze*. Członek Komitetu Materiałów Elektrotechnicznych i przewodniczący (od 1968). Wiceprzewodniczący (od 1982) Komitetu Akustyki PAN. Członek honorowy oraz prezes (1996–2000) Polskiego Towarzystwa Akustycznego. Wiceprzewodniczący (od 1990) Polskiego Towarzystwa Ceramicznego. Członek Europejskiego Towarzystwa Badań Materiałowych E-RMS (1995–2000), Międzynarodowego Stowarzyszenia Wielkich Sieci (od 1968) oraz Naczelnej Organizacji Technicznej (NOT) i Stowarzyszenia Elektryków Polskich (SEP). Działacz organizacji kombatanckich, prezes koła Światowego Związku Żołnierzy Armii Krajowej przy PAN (1990–2000). Twórca *Krajowej Szkoły Nieniszczących Badań Ultradźwiękowych Elektrotechnicznych Materiałów Ceramicznych*. Zainicjował rozwój zastosowań emisji akustycznej (EA) w badaniach materiałów i procesów. Promotor i opiekun ok. dziesięciu doktorantów. Wśród wychowanków sześciu doktorów hab. i profesorów. Autor i współautor ok. 180 publikacji, 8 książek, 300 ekspertyz, 20 patentów. Odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi (1978), Złotą Odznaką NOT (1974, 1978), Złotą Odznaką SEP (1975), Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (1985), odznaczeniami kombatanckimi. Pozycja biograficzna: I. Malecki, *The Output of the Fifty Years' Scientific Activity of Prof. dr Jerzy Ranachowski*, Archives of Acoustics, Vol. 25, No. 1, 2000.

Dionizy SANIAWA

urodzony w 1947 r. w Darominie k. Sandomierza. Absolwent Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej. Doktor nauk technicznych – 1978 r., doktor habilitowany – 1991 r. Profesor nadzwyczajny – Politechnika Radomska, Instytut Systemów Transportowych (1979–1980). Zastępca dyrektora Instytutu Eksploatacji Taboru Kolejowego (1980–1982). Dyrektor Instytutu – 1982–1984. Prodziekan ds. studenckich Wydziału Transportu (1996–2002). Prodziekan ds. nauki Wydziału Transportu od 1993, członek Senatu Politechniki Radomskiej. W latach 1986–1990 odbył staż naukowy w Moskiewskim Instytucie Inżynierów Transportu Kolejowego. Od 1992 roku członek zagraniczny Akademii Transportu Federacji Rosyjskiej, w latach: 1993–1996 – członek Komitetu Transportu PAN, 1996–2004 – członek sekcji Komitetu Transportu PAN. 1992–1994 – członek Komisji Ekspertów Ministra Edukacji Narodowej. Zainteresowania naukowe: własności napędów elektrycznych z przetwornicami energii elektrycznej. Autor 42 publikacji naukowych, w tym dwóch rozpraw. Współautor 13 patentów. Kierownik projektów naukowo-badawczych w ramach CPBR. Laureat nagrody Ministra Komunikacji I Stopnia (1981).

Ryszard SKLIŃSKI

urodzony w 1939 r. we Lwowie. Po ukończeniu studiów rozpoczął pracę jako asystent naukowo-dydaktyczny w Katedrze Urządzeń Elektroenergetycznych, a następnie w Zakładzie Urządzeń Elektroenergetycznych Instytutu Energoelektryki Politechniki Wrocławskiej, gdzie w roku 1977 uzyskał stopień doktora nauk technicznych w zakresie elektroenergetyki. Od roku 1979 jest pracownikiem naukowo-dydaktycznym Politechniki Białostockiej. Stopień dra hab. uzyskał w roku 2003. Profesor Politechniki Białostockiej. W tej Uczelni pełnił szereg funkcji, m.in. prorektora ds. studenckich w zakresie studiów i programów nauczania (1979), zastępcy dyrektora Instytutu Elektrotechniki ds. studenckich (prodziekan) (1981–1983), zastępcy kierownika Zakładu Maszyn i Urządzeń Przemysłu Spożywczego (1979–1981), a następnie kierownika tego Zakładu od roku 1981. W działalności naukowej zajmuje się urządzeniami i instalacjami elektrycznymi, w szczególności uziemieniami i bezpieczeństwem elektrycznym. Jest autorem 59 publikacji i książek z tego zakresu. W latach 1984–1994 członek Komitetu Ochrony przed Zagrożeniami Elektrycznymi. Ważniejsze odznaczenia: Złoty Krzyż Zasługi za pracę dydaktyczną (1986) oraz Złota Odznaka Honorowa SEP (1997).

Zbigniew Antoni STYCZYŃSKI

urodzony w 1949 we Wrocławiu. Absolwent Politechniki Wrocławskiej: mgr inż. elektryk – 1973 r. Pracę dyplomową wykonał pod kierunkiem prof. A. Wiszniewskiego. W latach 1973–1997 był kolejno: asystentem stażystą, asystentem i adiunktem; dr n.t. – 1967 r., dr hab. – 1986 r. Za prace naukowe w ramach Programu Węzłowego WASK wyróżniony zespołową nagrodą Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego. W roku 1985 przedstawił rozprawę habilitacyjną z zagadnień wielokryterialnej optymalizacji sieci elektroenergetycznych, która została wyróżniona indywidualną nagrodą naukową MNiSW. Na stanowisko docenta powołany w roku 1987. W tym też roku został wybrany na stanowisko zastępcy dyrektora ds. współpracy z przemysłem i zagranicą w Instytucie Energoelektryki PWr.

W roku 1991 wyjechał na uniwersytet w Stuttgarcie. Wyjazd ten nastąpił w wyniku powierzenia mu wykonywania projektu w ramach Niemieckiej Fundacji Naukowej (DFG) z zakresu projektowania sieci energetycznej z zasobnikami energii. Na uniwersytecie w Stuttgarcie zajmował się zastosowaniem systemów eksperckich w elektroenergetyce. W ramach swojej pracy wykonywał i kierował projektami naukowymi z zakresu optymalizacji układów elektroenergetycznych, rozptyłu prądów harmonicznych oraz kompatybilności elektromagnetycznej rozległych układów przemysłowych. W latach 1992–1999 był profesorem w IASE. W 1999 roku, po wygraniu konkursu na profesora i kierownika Katedry Sieci Elektrycznych i Odnawialnych Źródeł Energii rozpoczął pracę na Uniwersytecie Ottona von Guericke w Magdeburgu. Szczególne wyniki uzyskał w pracach w ramach projektu EDISON, w którym wraz z zespołem opracował modele matematyczne odnawialnych źródeł energii. Znalazły one zastosowanie w profesjonalnym oprogramowaniu obliczeniowym. Kierował i kieruje obecnie wieloma krajowymi i międzynarodowymi projektami naukowymi. Koordynuje w Landzie Sachsen-Anhalt prace naukowe z zakresu ogniw paliwowych, a w VDE (stowarzyszeniu niemieckich inżynierów energetyków) jest wybranym członkiem centralnego kolegium ETG V2 Sieci Elektroenergetyczne. Jest również wiceprzewodniczącym niemieckiej grupy CIGRE SC6 i niemieckim przedstawicielem w odpowiednich grupach CIGRE. W pracach IEEE uczestniczy jako senior member. W roku 1999 założył w Magdeburgu w ramach Fundacji Steinbeisa Centrum Transferu Technologii, którego jest dyrektorem. Od roku 1993 jest członkiem Towarzystwa IBN e.V., a w latach 2001–2003 był jego prezesem. Jest autorem lub współautorem 3 książek, 6 skryptów i ponad 100 publikacji naukowych. Jest promotorem czterech doktorów i recenzentem wielu innych rozpraw doktorskich w Polsce, Niemczech i Francji. W roku 2002 został wybrany dziekanem Wydziału Elektrycznego i Technik Informatycznych Uniwersytetu w Magdeburgu. Od 2002 roku jest również członkiem Senatu tej uczelni. W ramach współpracy z Politechniką Wrocławską jest współtwórcą nowego systemu nauczania – tzw. podwójnego dyplomu.

Andrzej M. TRZYNADŁOWSKI

urodzony w 1941 r. we Lwowie. Dyplom mgra inż. elektryka i stopień dra hab. uzyskał na Wydziale Elektrycznym Politechniki Wrocławskiej. Adiunkt na Politechnice Wrocławskiej w Instytucie Układów Elektromaszynowych (1974–1981), z-ca dyrektora Instytutu ds. rozwoju kadry (1978–1979). Visiting Assist. Prof., Electrical Engineering Dept., Univ. of Salahuddin, Arbil, Iraq (1979–1982). Visiting Assist. Prof., Electrical Engineering Dept., Univ. of Texas – Arlington (1983–1984). Assist. Prof., Electrical Engineering Dept., Univ. of Wyoming (1984–1987). Assoc. Prof., Electrical Engineering Dept., Univ. of Nevada, Reno (UNR) (1987–1992). Professor, Electrical Engineering Dept., UNR, od 1993 r. Danfoss Visiting Prof., Aalborg University (Dania) – 1997 r. Research Fellow, Naval Surface Warfare Center, Annapolis, Maryland – 1998 r. Member, Industrial Drives Committee (IDC) i Industrial Power Converters Committee (IPCC), IEEE Industry Applications Society (IEEE-IAS). Chair, Fellow Nominations and Awards Subcommittee, IPCC. Member, Eta Kappa Nu – 1986 r. IEEE-IAS Myron Zucker Award – 1993 r. Fellow of IEEE – 1999 r. Zainteresowania naukowe: sterowanie przekształtników energoelektronicznych i układów napędowych. Pionier modulacji losowej (random PWM) w sterowaniu przekształtników i teorii parametrów węzłowych (key parameters) w projektowaniu napędów elektrycznych. Wypromował sześciu doktorów. Autor 150 publikacji naukowych, w tym 5 książek, 2 rozdziałów w monografiach zbiorowych i 25 artykułów w IEEE Transactions. Współautor 12 patentów. Kierownik projektów naukowo-badawczych dla US Department of Defense, US Department of Energy, General Motors Corp. i Texas Instruments Inc. Biografia dostępna w bieżących wydaniach *Who's Who in the World* i *Who's Who in America*.

Jacek Gracjan WAŃKOWICZ

urodzony w 1949 r. we Wrocławiu. Absolwent Politechniki Wrocławskiej w 1973 r. Asystent, st. asystent, adiunkt PWr. w latach 1973–1984. Stopień doktora n.t. nadała mu Rada Wydziału Elektrycznego PWr. w 1981 r. W okresie 1984–1987 pracował w przemyśle i jako nauczyciel akademicki w Nigerii. Od 1988 do 1996 r. jest adiunktem na Wydziale Elektrycznym PWr., uzyskując w 1996 r. stopień doktora hab. Autor 70 publikacji i 2 patentów. W 1997 r. zwyciężył w ogólnopolskim konkursie na stanowisko dyrektora naczelnego Instytutu Energetyki w Warszawie. Rada Naukowa Instytutu Energetyki przedłużyła mu nominację na drugą kadencję. Naukowo zaangażowany szczególnie w dziedzinie wytrzymałości powierzchniowej i mechanicznej oraz w problematyce niezawodności wysokonapięciowych izolatorów elektroenergetycznych. Członek Rady Nadzorczej konsorcjum elektrowni Bełchatów – Opole – Turów oraz przewodniczący Rady Nadzorczej ZAPEL SA w Boguchwale. Członek SEP (od 1982 r.) oraz wielu międzynarodowych i krajowych organizacji zajmujących się problemami energetyki (IEC, CIGRE, WEC, PKWSE).

*Działalność naukowa
dzisiaj*

Główne kierunki badań naukowych, prowadzonych w zespołach badawczych poszczególnych instytutów, stanowią kontynuację programów badawczych szkół naukowych. Wyniki prac badawczych są publikowane w czasopismach naukowych i naukowo-technicznych o zasięgu międzynarodowym i krajowym, a także prezentowane na konferencjach i sympozjach. Rezultaty naukowe wielu prac badawczych zostały uwieńczone pozytywnie zakończonymi rozprawami doktorskimi i habilitacyjnymi. Pozycja naukowa Wydziału została szczególnie doceniona przez nadanie kilkunastu tytułów naukowych profesora.

Z dorobku naukowego doktorów, doktorów habilitowanych i profesorów pracujących na Wydziale korzysta wiele ośrodków naukowych w kraju i poza jego granicami. Nasi profesorowie są zapraszani do współpracy przez liczne ośrodki badawcze krajowe i zagraniczne. Wielu z nich pozostało na stałe w zagranicznych uczelniach lub centrach naukowo-badawczych, potwierdzając tym samym wysoki poziom kształcenia na Wydziale oraz dobre przygotowanie do prowadzenia badań naukowych.

Wydział Elektryczny we Wrocławiu pozostanie dla nich na zawsze wydziałem macierzystym, gdzie są ich naukowe korzenie.

Instytut Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii (I-7)

K

ierunki badań, które kształtują obecny profil naukowy Instytutu Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii odpowiadają jego nazwie. Dotyczą przede wszystkim takich zagadnień, jak:

- zaawansowane metody przetwarzania sygnałów w elektrotechnice,
- analiza pól elektromagnetycznych,
- inżynieria materiałowa dielektryków,
- nadprzewodnictwo wysokotemperaturowe,
- technika emisji akustycznej w technologii materiałowej i diagnostycznej,
- wykorzystanie silnych pól elektrycznych i magnetycznych w procesach technologicznych,
- wysokonapięciowe układy elektroizolacyjne,
- wysokonapięciowa technika probiercza i pomiarowa,
- technika wysokich napięć w badaniach kompatybilności elektromagnetycznej,
- elektrostatyka stosowana.

Działalność naukowo-badawczą realizują w Instytucie trzy zakłady naukowe.

Zakład Elektrotechniki Teoretycznej

prowadzi prace badawcze w trzech głównych tematach:

1. Analiza zjawisk elektrycznych i magnetycznych w wybranych ciałach stałych ze szczególnym uwzględnieniem wyznaczania strat prądów wirowych w wielodomenowym modelu ferromagnetyka, technicznej symulacji prądu w warystorach, wyznaczania ładunku przestrzennego w półprzewodnikach.

2. Zaawansowane metody analizy silnie zniekształconych sygnałów, w tym także analiza spektralna silnie zniekształconych sygnałów z zastosowaniem metod o wysokiej rozdzielczości, analiza spektralna trójfazowych sygnałów niestacjonarnych, ocena możliwości zastosowania sieci neuronowych do wykrywania i klasyfikacji zakłóceń, opracowanie nowych metod klasyfikacji zakłóceń w układach elektrycznych.

3. Identyfikacja zakłóceń w układach elektrycznych z wykorzystaniem zaawansowanych metod przetwarzania sygnałów.

Zakład Elektrotechnologii

ukierunkowuje zainteresowania naukowe pracowników na tematy:

1. Ładunek przestrzenny i polaryzacja w dielektrykach jednorodnych i niejednorodnych.
2. Diagnostyka elektrostatycznych właściwości materiałów; pomiary pól i ładunków elektrostatycznych.
3. Spektroskopia dielektryczna materiałów.
4. Technologia oraz właściwości fizykochemiczne wysokotemperaturowych nadprzewodzących materiałów ceramicznych.
5. Wykorzystanie silnych pól elektrycznych i magnetycznych w procesach technologicznych.
6. Technika emisji akustycznej w technologii materiałowej i diagnostycznej.
7. Badanie zjawisk cieplnych intensyfikowanych polem elektrycznym w dielektrycznych rurach cieplnych.
8. Materiały funkcjonalne, nanomateriały i nanokompozyty.
9. Metodologia badań i pomiarów właściwości dielektryków.

Zakład Wysokich Napięć

prowadzi badania naukowe w trzech głównych grupach zagadnień dotyczących:

1. Napowietrznej izolacji wysokonapięciowej, w tym metod badań materiałowo-technologicznych izolatorów kompozytowych, poligonowych i laboratoryjnych badań wpływu zabrudzeń na pracę izolatorów ceramicznych i polimerowych, strukturalnych i ultradźwiękowych badań długopniowych izolatorów porcelanowych.
2. Wysokonapięciowej techniki probierczej i pomiarowej z uwzględnieniem wytwarzania stromo narastających udarów wysokonapięciowych w aspekcie badań konstruktorskich izolatorów kompozytowych, kalibracji układów pomiarowych wysokiego napięcia i oceny niepewności pomiarowej, symulacji piorunowych narażeń elektromagnetycznych w aspekcie kompatybilności elektromagnetycznej.
3. Diagnostyki wysokonapięciowych ograniczników przepięć, a także procesów degradacji wysokonapięciowych warystorów ZnO, metod badań diagnostycznych i kryteriów oceny stanu ograniczników przepięć, oraz modeli matematycznych i symulacji komputerowej warystorów ZnO dla celów diagnostyki ograniczników przepięć.
4. Zastosowania spektroskopii impedancyjnej do badań materiałów biologicznych.

Projekty badawcze KBN

1. Mgr inż. Adrian Drzazga (grant promotorski): *Zastosowanie spektroskopii impedancyjnej do detekcji zmian rozwojowych w tkankach zwierzęcych w okresie prenatalnym*. Projekt nr 4T 10C 041 23 (2002–2003).
2. Mgr inż. Sabina Orłowska (grant promotorski): *Weryfikacja eksperymentalna symulacji komputerowej właściwości dielektrycznych materiałów kompozytowych*. Projekt nr 4T 10A 051 23 (2002–2003).
3. Dr inż. Jan Ziaja: *Cienkowarstwowe warystory ZnO – właściwości elektryczne i struktura*. Projekt nr 4T 10A 078 22 (2002–2004).
4. Dr hab. inż. Edmund Motyl: *Rozwój badań w zakresie przestrzennych rozkładów polaryzacji i ładunku swobodnego w elektretach: metoda E-j*. Projekt nr 4T 10C 008 22 (2002–2004).

5. Prof. Michał Lisowski (grant promotorski): *Metoda pomiaru podatności magnetycznej cienkich próbek nadprzewodników wysokotemperaturowych*. Projekt nr 4T 10A 061 25 (2002–2004).

6. Dr inż. Maciej Jaroszewski: *Procesy degradacji i metody diagnozowania wysokonapięciowych ograniczników przepięć z warystorami z tlenków metali dla sieci elektroenergetycznych*. Projekt nr 4T 10B 037 22 (2002–2004).

7. Prof. dr hab. inż. Tadeusz Łobos: *Nowe metody analizy niestacjonarnych sygnałów elektrycznych*. Projekt nr 4T 10A 004 23 (2002–2005).

8. Dr hab. inż. Edmund Motyl (grant promotorski): *Rozkłady ładunków swobodnych i wolnorelaksacyjnej polaryzacji w wybranych dielektrykach stałych*. Projekt nr 3T 10C 029 27 (2004–2006).

9. Prof. Tadeusz Łobos (grant promotorski): *Charakterystyka zakłóceń jakości energii elektrycznej za pomocą zaawansowanych metod analizy sygnałów*. Projekt nr 3T 10A 005 27 (2004–2006).

10. Prof. Janusz Fleszyński: *Badania elektroenergetycznych izolatorów kompozytowych w aspekcie optymalizacji ich kształtu i parametrów konstrukcyjnych*. Projekt nr 3T 10B 097 28 (2005–2007).

Instytut Energoelektryki (I-8)

Instytut Energoelektryki, zgodnie ze swoją nazwą, prowadzi działalność naukowo-badawczą w zakresie szeroko rozumianej problematyki związanej z wytwarzaniem, przekształcaniem, przesyłem i użytkowaniem energii elektrycznej. Prowadzone są prace zarówno o charakterze teoretycznym, aplikacyjnym, jak i usługowym, z jednostkami zagranicznymi oraz krajowymi. W kontaktach międzynarodowych na uwagę zasługuje wieloletnia współpraca z ABB (Automation Technology), z Siemens Aktiengesellschaft (Power Transmission and Distribution Energy Automation) oraz MEI (Moskiewski Instytut Energetyczny), jak również z wieloma uczelniami w Niemczech, Wielkiej Brytanii, Irlandii, Rosji, Chinach, Korei, na Ukrainie, w Czechach i innych krajach. W kraju Instytut współpracuje z takimi firmami, jak: PertoEltech Płock, ELECTRO-TIM S.A. Wrocław, KGHM Polska Miedź, Polskie Sieci Energetyczne, Koncern Energia-Pro Wrocław, ZPUA Wrocław, Legrand Fael, Kopalnie Węgla Brunatnego w Bełchatowie, Turowie i Koninie, Elektrowniami Turów i Bełchatów, krajowymi oddziałami firm Moeller, Schneider Electric, Siemens i z wieloma innymi.

Działalność naukowo-badawcza Instytutu obejmuje następujące grupy zagadnień:

Automatyka i sterowanie w elektroenergetyce:

- cyfrowe zabezpieczenia elektroenergetyczne – analiza, synteza i badania symulacyjne oraz w czasie rzeczywistym,
- rozwój algorytmów pomiarowo-decyzyjnych w automatyce elektroenergetycznej,
- modelowanie i symulacja stanów przejściowych w sieciach i systemach (szczególnie z zastosowaniem EMTP),
- badania wskaźników jakości energii,
- metody cyfrowego przetwarzania sygnałów w automatyce elektroenergetycznej,
- nowoczesne kryteria działania zabezpieczeń elektroenergetycznych,
- metody sztucznej inteligencji w automatyce elektroenergetycznej,
- lokalizacja miejsca zwarcia w liniach przesyłowych średniego napięcia,
- nowoczesne metody estymacji wielkości kryterialnych zabezpieczeń elektroenergetycznych,
- komputerowe metody analizy zjawisk przejściowych w systemach elektroenergetycznych.

Automatyka zabezpieczeniowa i elektrotechnika górnicza:

- analiza pracy automatyki zabezpieczeniowej sieci SN (6 kV–30 kV) ze szczególnym uwzględnieniem zjawisk i zagrożeń ziemnozwarciowych i wdrażania nowych rozwiązań zabezpieczeń,

- analiza i pomiary wyższych harmonicznych prądów i napięć w sieciach SN oraz metody eliminacji zagrożeń rezonansowych,
- optymalizacja dynamiki napędu elektrycznego w zastosowaniu do kopalnianego transportu szynowego i przenośników taśmowych,
- nowoczesne rozwiązania konstrukcyjne elementów automatyki i hermetycznych łączników stykowych niskiego napięcia w połączeniu z techniką światłowodową,
- zjawiska komutacyjne w elementach automatyki,
- halotronowe zabezpieczenia ziemnozwarciowe dla górniczych sieci średniego napięcia,
- układ automatyki sterowania pracą punktu neutralnego górniczych sieci średniego napięcia,
- badania materiałów stykowych oraz zjawisk łączeniowych w hermetycznych łącznikach małej mocy,
- optoelektronika światłowodowa w układach automatyki elektroenergetycznej,
- sieci górnicze niskiego i średniego napięcia; zjawiska i zabezpieczenia,
- zjawiska termiczne i elektromagnetyczne w niskoczęstotliwościowym grzaniu indukcyjnym.

Instalacje i urządzenia elektryczne – doradztwo i ekspertyzy dotyczące przede wszystkim planowania i projektowania:

- instalacji elektroenergetycznych,
- rozdzielni i stacji transformatorowych,
- przekształtników energoelektronicznych i badania ich oddziaływania na sieć zasilającą,
- oceny jakości energii w instalacjach odbiorczych,
- bateryjnych zasobników energii do współpracy z siecią rozdzielczą SN,
- instalacji elektrycznych w warunkach specjalnych (zagrożenie wybuchowe, pożarowe, agresywność chemiczna środowiska, bardzo duża wilgotność itp.),
- ochrony przepięciowej w instalacjach elektrycznych,
- badania jakości oświetlenia elektrycznego.

Bezpieczeństwo elektryczne:

- analiza skuteczności systemów ochrony przed porażeniem prądem elektrycznym na etapie projektu technicznego instalacji,
- badania zagrożenia porażeniowego i skuteczności działania ochrony przeciwporażeniowej,
- badania eksploatacyjne ochrony odgromowej,
- szkolenie służb energetycznych zakładów przemysłowych w zakresie ochrony przeciwporażeniowej i bezpieczeństwa pracy przy urządzeniach elektroenergetycznych.

Sieci elektroenergetyczne:

- analiza stanów przejściowych w sieciach elektroenergetycznych (przepięcia, zwarcia, harmoniczne) z zastosowaniem oprogramowania PSCAD-EMTDC,
- współpraca sieci rozdzielczych z lokalnymi źródłami energii,
- identyfikacja elementów systemu elektroenergetycznego,
- modelowanie systemów elektroenergetycznych w czasie rzeczywistym oraz w trybie off-line,
- symulacja zjawisk w systemie elektroenergetycznym,
- stany ustalone i nieustalone systemów elektroenergetycznych (rozpływy mocy, zwarcia symetryczne i niesymetryczne, stabilność kątowna lokalna i przejściowa, regulacja napięcia i stabilność napięciowa, przepięcia),
- regulacja i sterowanie systemami elektroenergetycznymi,
- współpraca systemów elektroenergetycznych,
- sieci elektroenergetyczne i ich automatyzacja (analiza, optymalizacja, projektowanie i eksploatacja),

- sieci rozdzielcze i przemysłowe (kompensacja ziemnozwarciowa, przepięcia łączeniowe, regulacja napięcia i kompensacja mocy biernej),
- jakość zasilania energią elektryczną,
- informatyka w elektroenergetyce,
- identyfikacja, modelowanie i prognozowanie procesu obciążenia elektrycznego,
- systemy taryf za energię elektryczną (analiza funkcjonowania, projektowanie),
- restrukturyzacja, deregulacja i mechanizmy rynkowe w sektorze elektroenergetycznym.

Energochłonność procesów przemysłowych:

- identyfikacja potrzeb energetycznych zakładów przemysłowych,
- badanie energochłonności procesów przemysłowych,
- ekonomiczny program przedsięwzięć modernizacyjnych zakładów przemysłowych.

Gospodarka energetyczna:

- analizy techniczno-ekonomiczne (*prefeasibility study*) możliwości wykorzystania źródeł rozproszonych w zakresie: małych układów kogeneracyjnych, małych elektrowni wodnych, elektrowni wiatrowych oraz wykorzystania biomasy i paliw odpadowych,
- ocena technicznych warunków integracji źródeł odnawialnych z systemem elektroenergetycznym i ciepłowniczym,
- podstawy procesów energetycznych, gospodarka energetyczna,
- restrukturyzacja elektroenergetyki i mechanizmy rynkowe,
- planowanie rozwoju elektroenergetyki; prognozowanie,
- planowanie i kontrola wykonania remontów w elektrowniach,
- układy technologiczne i urządzenia elektrowni; nowoczesne technologie wytwórcze; generacja i kogeneracja rozproszona,
- automatyzacja procesów w elektrowniach,
- systemy informatyczne elektrowni i diagnostyka techniczna,
- systemy magazynowania energii; odnawialne źródła energii.

Oddziaływanie pól elektromagnetycznych:

- obliczeniowe i pomiarowe metody identyfikacji pól elektromagnetycznych o częstotliwości 50 Hz w otoczeniu przesyłowych i rozdzielczych linii napowietrznych oraz stacji elektroenergetycznych,
- identyfikacja stałych i wolnozmiennych pól magnetycznych w otoczeniu torów prądowych przemysłowych urządzeń elektroenergetycznych (urządzenia elektrotermiczne i elektrochemiczne),
- analiza zagrożeń ludzi i środowiska od pól elektromagnetycznych wytwarzanych przez linie i stacje elektroenergetyczne,
- systemy antenowe ośrodków radiofonicznych i telewizyjnych oraz anteny systemów radiokomunikacyjnych i telekomunikacyjnych (telefonii komórkowej NMT i GSM),
- analiza i ocena warunków pracy w polach elektromagnetycznych stałych i o częstotliwości 50 Hz (upoważnienie Państwowego Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego).

Eksploatacja urządzeń elektroenergetycznych:

- analiza i ocena warunków eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych wytwórczych, przesyłowo-rozdzielczych i odbiorczych w zakładach przemysłowych i obiektach komunalnych,
- badanie, ocena i prognozowanie niezawodności urządzeń i aparatów elektroenergetycznych,
- szeroko rozumiana diagnostyka techniczna urządzeń elektroenergetycznych ze wskazaniem metod i środków pomiaru parametrów diagnostycznych.

Zaprezentowane kierunki badawcze, a także możliwości prowadzenia doradztwa i wykonywania ekspertyz stanowią ofertę współpracy dla wszystkich podmiotów gospodarczych. Wysoka jakość prowadzonych badań oraz wysokie kwalifikacje pracowników naukowo-dydaktycznych stanowią gwarancję osiągnięcia sukcesów naukowych, technicznych i gospodarczych.

Instytut realizuje prace naukowe w ramach międzynarodowych projektów badawczych oraz projektów finansowanych przez Komitet Badań Naukowych. W ramach tych prac w ostatnich latach wykonano następujące zadania:

Projekty międzynarodowe

1. *A system approach for solving problems related to power quality/EMC and Harmonics in Electrical Installations*, projekt EUR/00/C/P/PP/94402. Projekt w ramach programu Leonardo da Vinci, 2000–2004 (prof. Henryk Markiewicz, dr Antoni Klajn).

2. *Systems approach for solving problems related to power quality/EMC and Harmonics in Electrical Installations – Network*, projekt EUR/00/C/P/NT/94432. Projekt w ramach programu Leonardo da Vinci, 2000–2004 (prof. Henryk Markiewicz, dr Antoni Klajn).

Projekty badawcze KBN

1. *Metody eliminacji błędnych decyzji w automatyce zabezpieczeniowej*; 1999–2002, prof. Eugeniusz Rosołowski.

2. *Adaptacyjne układy automatyki elektroenergetycznej*; 2000–2002, prof. Janusz Szafran.

3. *Metody analizy wskaźników jakości energii elektrycznej*; 2001–2002, prof. Eugeniusz Rosołowski.

4. *Nowoczesne metody przetwarzania sygnałów w automatyce elektroenergetycznej*; 2001–2004, prof. Eugeniusz Rosołowski.

5. *Opracowanie i wdrożenie algorytmów i programów dla wielkokomputerowego systemu nadzornej kontroli i poprawy jakości energii elektrycznej*; 2000–2002, prof. Jan Pytel.

6. *Metody i środki zapewnienia ciągłości zasilania w sieciach rozdzielczych średniego napięcia z lokalnymi (rozproszonymi) źródłami energii*; 2002–2003, prof. Bohdan Synal.

7. *Struktura układów i jakość regulacji częstotliwości i mocy w warunkach rynkowych w wielkich połączonych systemach elektroenergetycznych*; 1998–2002, prof. Zdzisław Kremens.

8. *Probabilistyczna analiza stanów ustalonych sieci elektroenergetycznych z wolnym dostępem stron trzecich*; 2000–2002, prof. Marian Sobierajski.

9. *Badanie harmonicznym po stronie dostawcy oraz odbiorcy energii w systemie elektroenergetycznym w warunkach rynkowych*; 2000–2003, prof. Kazimierz Wilkosz.

10. *Analiza eksperymentalna i symulacja cyfrowa zjawisk występujących w dyfuzyjnym łuku próżniowym podczas jego wymuszonego gaszenia impulsem przeciwpądowym dla potrzeb optymalizacji tej techniki łączenia i zwiększenia zakresu zastosowań łączników próżniowych*; 2000–2002, prof. Zbigniew Wróblewski.

11. *Gaszenie łuku gazowego równoległym łukiem próżniowym celem ograniczenia skutków zwarć łukowych w rozdzielnicach okapturzonych*; 2000–2002, prof. Henryk Markiewicz.

12. *Symulacja cyfrowa zjawisk występujących w dyfuzyjnym łuku próżniowym podczas jego gaszenia impulsem przeciwpądu*; 2003–2005, prof. Zbigniew Wróblewski.

13. *Automatyka zabezpieczeniowa układu współpracy generacji rozproszonej z siecią elektroenergetyczną*; 2004–2007, prof. Eugeniusz Rosołowski.

14. *Metody rozmyte i genetyczne w nowoczesnych układach automatyki elektroenergetycznej*; 2004–2006, prof. Janusz Szafran.

15. *Dokładna lokalizacja zwarć w liniach przesyłowych w warunkach nasycenia przekładników prądowych*; 2004–2005, dr hab. Jan Iżykowski.

16. *Lokalizacja zwarć w liniach napowietrznych z odczepami*; 2004–2006, dr hab. Jan Iżykowski.

17. *Adaptacja procesu pomiarowo-decyzyjnego cyfrowych zabezpieczeń elektroenergetycznych*; 2004–2006, prof. Janusz Szafran.

Instytut Maszyn, Napędów i Pomiarów Elektrycznych (I-29)

I

Instytut Maszyn, Napędów i Pomiarów Elektrycznych prowadzi badania naukowe i prace badawczo-rozwojowe w zakresie:

- maszyn elektrycznych,
- napędu elektrycznego,
- automatyki napędu elektrycznego,
- przyrządów i systemów pomiarowych.

Kierunki odpowiadające profilowi działalności naukowej Instytutu są zbliżone do kierunków trzech zakładów naukowo-dydaktycznych Instytutu.

Zakład Maszyn Elektrycznych

Obszar badań i zainteresowań naukowych: teoria, konstrukcja i projektowanie maszyn elektrycznych prądu stałego i przemiennego, modelowanie i badania maszyn elektrycznych, a w szczególności:

- obwodowo-polowe modelowanie maszyn prądu stałego i przemiennego,
- modelowanie pól magnetycznych i elektromagnetycznych,
- nowe topologie wolnoobrotowych maszyn prądu przemiennego o magnesach trwałych,
- teoria, projektowanie i badania komutatorowych i bezszczotkowych silników prądu stałego wzbudzanych magnesami trwałymi,
- projektowanie dwubiegowych maszyn prądu przemiennego o przełączalnych uzwojeniach,
- konstrukcja silników indukcyjnych dużej mocy o ulepszonym rozruchu,
- optymalizacja konstrukcji jednofazowych silników indukcyjnych,
- optymalizacja konstrukcji silników małej mocy do zastosowań specjalnych (permasynów o ruchu drgającym, silników tarczowych itp.),
- technologia wytwarzania i badanie rdzeni magnetycznych z kompozytów proszkowych,
- badanie wpływu zjawisk starzeniowych na właściwości dielektromagnetyków.

Zakład Napędów Elektrycznych

Zakres badań: automatyka napędu i mechatronika, energoelektronika, diagnostyka maszyn i napędów elektrycznych, automatyka i informatyka przemysłowa, a w szczególności:

- bezczujnikowe sterowanie układów napędowych z silnikami indukcyjnymi oraz synchronicznymi o magnesach trwałych,
- sterowanie układów napędowych z silnikami prądu stałego i przemiennego z zastosowaniem metod sztucznej inteligencji (sieci neuronowych, logiki rozmytej i algorytmów ewolucyjnych),
- estymacja zmiennych stanu, zakłóceń i parametrów do napędów bezczujnikowych przy wykorzystaniu obserwatorów stanu i sieci neuronowych,
- identyfikacja parametrów układów napędowych z zastosowaniem metod neuronowych i algorytmów genetycznych,
- sterowanie napędów indukcyjnych z zastosowaniem metod zmiennej struktury i regulatorów ślizgowych,
- optymalizacja układów napędowych dużej mocy,
- metody sterowania wielopoziomowych przekształtników energoelektronicznych,
- metody układów przekształtnikowych w zastosowaniach napędowych,
- badania, monitorowanie i diagnostyka maszyn i napędów elektrycznych z zastosowaniem spektralnej analizy prądu oraz drgań mechanicznych i metod sztucznej inteligencji,
- sterowanie napędów przemysłowych i urządzeń transportowych,
- sterowanie, automatyzacja i wizualizacja procesów przemysłowych z zastosowaniem sterowników PLC, mikrokontrolerów i procesorów sygnałowych.

Zakład Przyrządów i Systemów Pomiarowych

Główny zakres zainteresowań naukowych dotyczy przede wszystkim: teorii pomiaru, metod i układów pomiarowych, elektrometrii, pomiarów magnetycznych, kompatybilności elektromagnetycznej, czujników, przetworników i wzorców, a w szczególności:

- teorii pomiarów i oceny niepewności wyników pomiarów,
- metod oceny informacji pomiarowej opartych na geometrii fraktalnej,
- pomiarów wielkości elektrycznych i nieelektrycznych o charakterze statycznym i dynamicznym,
- systemów pomiarowych do badania materiałów magnetycznych,
- pomiarów właściwości materiałów magnetycznych,
- systemów z komparatorami prądów do sprawdzania komparatorów i przekładników prądowych,
- pomiarów ekstremalnie małych prądów, napięć i potencjałów,
- pomiarów rezystancji o ekstremalnie dużych wartościach,
- systemów mikroprocesorowych stosowanych w pomiarach i sterowaniu,
- pomiarów i analiz parametrów określających jakość energii elektrycznej.

Ostatnio w Instytucie realizowano następujące projekty badawcze:

Projekty Międzynarodowe

1. Prof. B. Węgliński: Projekt badawczy w ramach V Programu Ramowego Badań i Postępu Technicznego Wspólnoty Europejskiej: *Mikromaszyny, komponenty i materiały bazowane na nowej generacji dielektromagnetyków*. Koordynator: Loughborough University (Wielka Brytania), (2001–2005).

2. Dr inż. S. Azarewicz: Projekt badawczy w ramach VI Programu Ramowego Badań, Rozwoju Technicznego i Prezentacji Unii Europejskiej pod tytułem *Nowa generacja interfejs-*

sów statków do przewozu płynnych gazów naturalnych. Koordynator: Snecma Moteurs (Francja), (2003–2006).

3. Prof. I. Dudzikowski: Umowa z Centrum Badawczym firmy Bosch w Stuttgarcie o realizację prac badawczych w zakresie: *Maszyny komutatorowe małej mocy o magnesach trwałych* (2004–2007).

Projekty badawcze KBN

1. Dr inż. Cz. Kowalski: *Rozwój metod diagnostyki silnika indukcyjnego przy wykorzystaniu sieci neuronowych*. Projekt badawczy nr 8 T10A 021 20 (2001–2004).

2. Prof. T. Orłowska-Kowalska: *Rozwój metod estymacji zmiennych stanu i identyfikacji parametrów dla bezczujnikowych napędów z silnikiem indukcyjnym*. Projekt badawczy nr 4 T10A 025 22 (2002–2004).

3. Dr hab. L. Antal: *Opracowanie metody projektowania dwubiegowych silników synchronicznych do ekonomicznych napędów głównych wentylatorów kopalnianych*. Projekt badawczy nr 3 T10A 005 26 (2004–2006).

4. Prof. T. Orłowska-Kowalska: *Adaptacyjne sterowanie rozmyte napędem elektrycznym prądu przemiennego z połączeniem elastycznym*. Projekt badawczy nr 3 T10A 043 26 (2004–2007).

Laboratoria akredytowane

Instytut posiada dwa akredytowane przez Polskie Centrum Akredytacji Laboratoria.

Laboratorium Badań Maszyn Elektrycznych Małej Mocy prowadzi badania pełne (próba typu) oraz badania niepełne i badania na znak bezpieczeństwa użytkowania małych maszyn elektrycznych i zespołów napędowych. Dokonuje ponadto oceny stanu technicznego i poprawności działania oraz danych znamionowych maszyn elektrycznych małej mocy.

Laboratorium Kompatybilności Elektromagnetycznej w Elektroenergetyce prowadzi badania dwóch grup obiektów. Pierwsza grupa to obiekty elektroenergetyczne, takie jak: główne punkty zasilania (GPZ), rozdzielnie elektroenergetyczne, punkty przyłączenia (PC), wspólne punkty przyłączenia z publiczną siecią zasilającą (PCC), wewnętrzne punkty przyłączenia (IPC). Druga grupa obiektów to odbiorniki energii elektrycznej o prądzie fazowym mniejszym lub równym 16 A. Badania dotyczą przede wszystkim emisji zakłóceń, pomiarów wyższych harmonicznych, wahań napięcia, a także odporności odbiorników na zapady napięcia i krótkie przerwy w zasilaniu oraz zmiany napięcia i częstotliwości.

*Dydaktyka, studenci
i współpraca z zagranicą*

Studia na Wydziale Elektrycznym

W

upływającym sześćdziesięcioleciu proces kształcenia na Wydziale Elektrycznym przechodził wiele przeobrażeń zarówno organizacyjno-strukturalnych, jak i programowych. Dotyczyły one przede wszystkim kształcenia na podstawowym kierunku studiów, jakim jest elektrotechnika.

Rok akademicki 1994/1995 był ostatnim rokiem, w którym prowadzono wyłącznie jednolite studia magisterskie dzienne oraz studia inżynierskie zaoczne na kierunku *elektrotechnika*. System kształcenia na tym kierunku po 1994 r. był sukcesywnie modyfikowany i wzbogacany o nowe innowacyjne rozwiązania, mające na celu jego ciągle doskonalenie i unowocześnianie procesu dydaktycznego.

Motywy przewodnim dokonywanych zmian jest dążenie do dostosowania wcześniej istniejącego systemu kształcenia do systemu odpowiadającego standardom i jakości kształcenia w państwach wysoko rozwiniętych. Chodzi zwłaszcza o przekazywanie kształconym studentom zakresu wiedzy odpowiadającej współczesnym standardom. Dzięki wprowadzonym zmianom zapewniono między innymi:

- swobodę wyboru rodzaju studiów (rodzaju dyplomu) oraz specjalności, a także – w pewnym zakresie – możliwości kształtowania indywidualnego programu studiów;
- łatwość wprowadzania zmian, wynikających z potrzeby aktualizacji programów studiów zgodnie z rozwojem nauki i dostosowania tych programów do zachodzących i przewidywanych zmian na rynku pracy oraz warunków funkcjonowania szkolnictwa wyższego;
- zgodność nadawanych tytułów zawodowych oraz porównywalność programów nauczania ze standardami unijnymi.

Wdrażanie nowego systemu kształcenia na Wydziale następowało etapami – zarówno w sferze programowej, technicznej, jak i administracyjnej. W wyniku podjętych różnorodnych działań uzyskano następujące efekty:

- zmniejszono liczbę godzin zajęć zorganizowanych w tygodniu, stwarzając jednocześnie studentom odpowiednie warunki do realizacji różnych form samodzielnego studiowania przez szersze udostępnienie bibliotek i laboratoriów dostosowanych do wymagań nowego systemu kształcenia;
- uaktualniono programy przedmiotów, dostosowując je jednocześnie do koncepcji zakładającej wzrastające znaczenie samodzielnego studiowania;
- wdrożono nowe zasady Regulaminu Studiów w Politechnice Wrocławskiej, których istotą jest powierzenie studentom wielu kluczowych decyzji dotyczących kształtowania ich indywidualnych programów studiów;

- przygotowano organizacyjnie oraz programowo Wydział do prowadzenia studiów w języku angielskim w zakresie nowej specjalności *Control in Electrical Power Engineering*, zwiększając tym samym ofertę dydaktyczną dla studentów polskich i stwarzając możliwość realizacji nowych form współpracy z uczelniami zagranicznymi.

Zasadnicze zmiany kształcenia wprowadzone od roku akademickiego 1995/1996 dotyczyły zastąpienia jednolitych studiów magisterskich studiami magisterskimi i inżynierskimi prowadzonymi w systemie szeregowo-równoległym, zwanym także niesymetrycznym systemem Y; początkowo z sześcioma, a następnie z pięcioma pierwszymi semestrami wspólnymi dla obu rodzajów studiów. System ten stał się dalszym rozszerzeniem oferty dydaktycznej Wydziału, umożliwiającym uzyskanie tytułu zawodowego magistra inżyniera podczas pięcioletnich studiów lub inżyniera – podczas studiów czteroletnich; przy czym wyborowi rodzaju studiów studenci dokonują obecnie w semestrze piątym, z uwzględnieniem swoich predyspozycji, sytuacji finansowej, rodzinnej i innych okoliczności warunkujących dalszy przebieg studiów.

Wprowadzenie szeregowo-równoległych studiów magisterskich i inżynierskich stanowiło istotny postęp w kierunku zbliżenia systemu kształcenia na Wydziale do wymagań zachodnich. System ten jest bowiem bardzo podobny do modelu studiów dwustopniowych, powszechnie przyjętego w uniwersytetach północnoamerykańskich i w licznych uczelniach krajów europejskich. W latach 1995–1998 reforma systemu była wspomagana w ramach realizacji trzyletniego projektu europejskiego TEMPUS S_JEP-09137-95. Dzięki temu stworzono możliwość wymiany studentów i pracowników z zagranicznymi instytucjami akademickimi. Przygotowano ponadto organizacyjnie oraz programowo Wydział do prowadzenia studiów magisterskich na drugim kierunku studiów *automatyka i robotyka* (począwszy od roku akademickiego 1998/1999). Stworzono także możliwość kontynuacji studiów dla absolwentów dziennych i zaocznych studiów inżynierskich na zaocznych uzupełniających studiach magisterskich. Zmieniono ponadto organizację obsługi i administrowania procesem dydaktycznym, dostosowując je do nowych warunków.

W semestrze zimowym w roku akademickim 2000/2001 Rada Wydziału powołała Wydziałową Komisję Akredytacyjną, której postawiono dwa główne zadania. Pierwszym zadaniem było opracowanie nowych programów nauczania dla obu kierunków studiów i wkomponowanie do tych programów systemu punktów kredytowych odpowiadających standardom ECTS (European Credit Transfer System). Zgodnie z zasadami tego systemu każdemu semestrowi zostaje przydzielonych 30 punktów stanowiących sumę punktów przyporządkowanych kursom (przedmiotom) lub grupie kursów danego semestru zgodnie z obowiązującym programem studiów. Liczba punktów ECTS przyporządkowana danemu kursowi odzwierciedla przewidywany nakład pracy studenta (zajęcia zorganizowane i praca własna), niezbędny do zaliczenia danego kursu (przedmiotu). Komisja Akredytacyjna po kilku miesiącach intensywnej pracy przedstawiła Radzie Wydziału do zatwierdzenia programy, które dla kierunku *elektrotechnika* obowiązują studentów rekrutowanych od roku akademickiego 2001/2002. Zmieniono również program studiów na kierunku *automatyka i robotyka*. Tak zdefiniowany system studiów umożliwia studiowanie na dowolnej uczelni w kraju i za granicą. Pozwala on także na indywidualny wybór toku studiowania, uwzględniający predyspozycje i zainteresowania studenta.

Wejście Polski w struktury Unii Europejskiej oznacza konieczność dalszego podnoszenia jakości kształcenia. Wagę tego zagadnienia określa Uchwała Konferencji Rektorów Polskich Uczelni Technicznych, wsparta prawnie przez Ustawę Sejmową, nakładająca obowiązek na poszczególne uczelnie stworzenia warunków zapewniających wysoką jakość kształcenia. Celem podstawowym zamierzeń w zakresie ogólnych zasad nowoczesnego kształcenia jest:

- tworzenie jasnych i jednoznacznych procedur oceny warunków i metod kształcenia oraz programów studiów uwzględniających systemy stosowane w krajach Unii Europejskiej,
- tworzenie warunków ułatwiających krajową i międzynarodową wymianę studentów,
- promowanie kierunków studiów spełniających wysokie standardy jakościowe.

Z myślą o realizacji wymienionych wyżej celów został wprowadzony system dobrowolnej akredytacji określonego kierunku studiów. Należy zatem podkreślić, iż akredytacją nie jest objęta Uczelnia Wyższa ani Wydział na tej Uczelni. Certyfikat jakości kształcenia może uzyskać kierunek studiów prowadzony na danym wydziale.

Spełnienie warunków określonych przez procedury akredytacyjne wymaga przygotowania zestawu dokumentów, które pozwalają na ocenę jakości kształcenia na kierunku wytypowanym przez Wydział do akredytacji. Przewiduje się, iż wkrótce procedurze akredytacyjnej na Wydziale Elektrycznym zostanie poddany kolejny kierunek studiów *automatyka i robotyka*.

Rola i zadania Wydziałowej Komisji Akredytacyjnej sprowadzają się głównie do przygotowania niezbędnych dokumentów w celu dokonania samooceny kierunku poprzez ustosunkowanie się do siedmiu podstawowych zagadnień dotyczących:

- informacji ogólnych o wydziale,
- kwalifikacji i liczebności kadry,
- programu studiów i minimów programowych,
- wyposażenia laboratoriów i dostępności biblioteki,
- programów studiów i systemów kształcenia,
- wewnętrznego systemu oceny jakości kształcenia na wydziale,
- warunków lokalowych i technicznych.

Wydziałowa Komisja Akredytacyjna ma sprostać nowym wyzwaniom, których celem nadrzędnym jest określenie warunków pozwalających na utrzymanie wysokiej pozycji Wydziału Elektrycznego w nadchodzących latach.

Wzrastająca liczba studentów studiujących na naszym Wydziale wymusza wręcz konieczność zmiany podejścia do bieżącej obsługi studentów. Dotychczasowy, tradycyjny system „papierkowo-długopisowy” osiągnął kres swoich możliwości przy obecnym stanie zatrudnienia w Sekretariacie Wydziału. Ograniczenia finansowe nie pozwalają na wzrost zatrudnienia, jedyną zatem drogą jest wprowadzenie systemu informatycznego usprawniającego nie tylko bieżącą obsługę studentów i pracowników naukowo-dydaktycznych, ale przede wszystkim umożliwiającego uzyskiwanie szybkiej i pełnej informacji o przebiegu studiów konkretnej osoby. Mimo że konieczność podjęcia tego typu działań nie budziła od samego początku żadnych wątpliwości, proces wyboru systemu i jego praktycznego wdrażania przebiegał jednak stosunkowo długo. Początkowe trudności, wynikające głównie z obowiązujących procedur dotyczących zakupu niezbędnego sprzętu, nie zatrzymały jednak wdrożenia systemu informatycznego. Pierwsze pozytywne efekty związane z wprowadzeniem tego systemu są już widoczne w bieżącej działalności Sekretariatu Wydziału.

Rodzaje i kierunki studiów

W

ydział Elektryczny oferuje absolwentom szkół średnich kształcenie na dwóch kierunkach studiów: *elektrotechnika* oraz *automatyka i robotyka*. Na kierunku *elektrotechnika* studenci mają możliwość studiowania w zakresie szeroko pojmowanej elektrotechniki, a więc problemów związanych z wytwarzaniem, rozdziałem, przesyłem oraz przetwarzaniem i użytkowaniem energii elektrycznej. Ze względu na wymagania nowoczesnej techniki i technologii studia kierunkowe są uzupełnione wiedzą z elektroniki i techniki mikroprocesorowej, informatyki oraz technik zarządzania i marketingu. Można zatem powiedzieć, że studia na naszym Wydziale zapewniają studentowi możliwość poznania tych wszystkich zagadnień, które w stopniu wystarczającym pozwalają na znalezienie atrakcyjnej i ciekawej pracy we wszystkich gałęziach przemysłu, dają również niezbędną wiedzę do uruchomienia własnej firmy w branży elektrotechnicznej.

Studenci kierunku *elektrotechnika* kształcą się na studiach dziennych inżynierskich i magisterskich we Wrocławiu oraz w zamiejscowych ośrodkach dydaktycznych Politechniki Wrocławskiej w Jeleniej Górze, Legnicy i Wałbrzychu. Osoby pracujące mają dodatkową możliwość studiowania na studiach zaocznych inżynierskich i uzupełniających magisterskich prowadzonych we Wrocławiu. Na kierunku *elektrotechnika* student może zdobyć dyplom inżyniera na 8-semestralnych studiach inżynierskich dziennych lub zaocznych albo dyplom magistra inżyniera na 10-semestralnych studiach dziennych. Ponadto absolwenci studiów inżynierskich (dziennych lub zaocznych) mogą uzyskać dyplom magistra inżyniera na 4-semesteralnych zaocznych uzupełniających studiach magisterskich.

Najlepsi absolwenci studiów magisterskich mogą rozwijać swoje zainteresowania naukowe jako uczestnicy 4-letnich studiów doktoranckich, które umożliwiają uzyskanie stopnia doktora nauk technicznych.

Na studiach inżynierskich dziennych studenci studiują na kierunku *elektrotechnika* na jednej specjalności o nazwie *elektrotechnika przemysłowa i komunalna*, której opiekunem jest dr hab. inż. Zbigniew Wróblewski, prof. PWr. Przyszły absolwent tej specjalności posiada wiedzę niezbędną do rozwiązywania problemów inżynierskich w dziedzinie szeroko pojętej elektrotechniki z wykorzystaniem współczesnej techniki komputerowej, a zwłaszcza w zakresie budowy i eksploatacji oraz projektowania maszyn, urządzeń, układów i systemów elektroenergetycznych w przemyśle i obiektach komunalnych, a także w dziedzinie zastosowań nowoczesnych technik diagnostycznych, pomiarowych i bezpieczeństwa w różnych dziedzinach nowoczesnego przemysłu. Inżynier elektryk jest dobrze przygotowany do podejmowania decyzji w zakresie normalnej i awaryjnej pracy urządzeń elektrycznych stosowanych w procesach technologicznych.

W trakcie studiów podstawowych, kierunkowych i specjalnościowych studenci znajdują również możliwość szerokiego zaznajomienia się z programami komputerowymi do wykonywania projektów, do sterowania i zarządzania, diagnostyki oraz wizualizacji procesów przemysłowych, a także z zagadnieniami ekologii w elektrotechnice.

Studia magisterskie umożliwiają rozszerzenie wiedzy teoretycznej zdobytej na studiach podstawowych i wybranie tematu pracy dyplomowej na jednym z ośmiu kierunków dyplomowania w ramach dwóch specjalności w języku wykładowym polskim: *inżynieria elektryczna* i *elektroenergetyka* oraz specjalności z językiem wykładowym angielskim *Control in Electrical Power Engineering*.

Opiekunami dydaktycznymi specjalności są profesorowie, pracownicy naukowo-dydaktyczni Wydziału.

Kierunki dyplomowania	Specjalność
<ul style="list-style-type: none"> ● <i>automatyka elektroenergetyczna</i> ● <i>elektroenergetyka przemysłowa i komunalna</i> ● <i>zarządzanie i informatyka</i> ● <i>systemy elektroenergetyczne</i> 	<i>elektroenergetyka</i> (opiekun: prof. Eugeniusz Rosołowski)
<ul style="list-style-type: none"> ● <i>elektrotechnika teoretyczna</i> ● <i>maszyny i napędy elektryczne</i> ● <i>przyrządy i systemy pomiarowe</i> ● <i>technologia i diagnostyka w elektrotechnice</i> 	<i>inżynieria elektryczna</i> (opiekun: prof. Janusz Fleszyński)
<ul style="list-style-type: none"> ● <i>Control in Electrical Power Engineering</i> (specjalność i kierunek dyplomowania; opiekun: prof. Bogdan Miedziński) 	

Studia na przedstawionych specjalnościach i kierunkach dyplomowania obejmują znacznie szerzej i dokładniej zagadnienia teoretyczne i projektowe niż studia podstawowe.

Dla osób pracujących zawodowo oraz tych, które z innych powodów nie mogą kształcić się na studiach dziennych, Wydział Elektryczny prowadzi we Wrocławiu 8-semesterne, a od roku akademickiego 2004/2005 9-semesterne (plan studiów zgodny z najnowszymi standardami MENIS i kompatybilny z programem inżynierskich studiów dziennych), częściowo odpłatne inżynierskie studia zaoczne na kierunku *elektrotechnika*. Rekrutacja na te studia odbywa się we wrześniu i w lutym w każdym roku akademickim. Zajęcia dydaktyczne odbywają się w czasie dziesięciu (a w nowym programie studiów – jedenastu) sobotnio-niedzielnich sesji. System kształcenia obejmuje 6-semesterne (od 2004 r. 7-semesterne) studia podstawowe wspólne dla wszystkich studentów oraz 2-semesterne studia w ramach czterech specjalności inżynierskich:

- *elektroenergetyka,*
- *maszyny i napędy elektryczne,*
- *przyrządy i systemy pomiarowe,*
- *technologia i diagnostyka w elektrotechnice.*

Zgodnie z najnowszym programem studenci będą studiować na jednej specjalności o nazwie *elektrotechnika przemysłowa i komunalna*, specjalizować będą się natomiast przez wybór tematu pracy dyplomowej spośród tematów zgłaszanych przez instytuty kierunkowe Wydziału.

Absolwenci dziennych i zaocznych studiów inżynierskich mogą kontynuować naukę na 4-semestralnych uzupełniających studiach magisterskich w ramach dwóch specjalności: *inżynieria elektryczna* lub *elektroenergetyka*.

Na drugim, istniejącym od roku akademickiego 1998/1999 na Wydziale kierunku studiów dziennych magisterskich, *automatyka i robotyka*, studenci zdobywają wykształcenie z zakresu interdyscyplinarnych problemów z dziedziny automatyki i robotyki. Odnosi się to przede wszystkim do projektowania i konstrukcji układów automatyki elektroenergetycznej, cyfrowych systemów sterowania, oprogramowania i eksploatacji procesów technologicznych i obiektów związanych z systemami wytwarzania i przesyłania energii elektrycznej oraz z urządzeniami wykonawczymi w przemyśle wydobywczym, przetwórczym, transporcie i obiektach komunalnych.

Absolwenci kierunku *automatyka i robotyka* na Wydziale Elektrycznym będą w stanie podołać zadaniom automatyzacji wymienionych wyżej procesów technologicznych i obiektów energetycznych oraz przemysłowych, takich jak: elektrownie, systemy i sieci elektroenergetyczne, stacje i rozdzielnie, maszyny robocze, pojazdy, urządzenia transportowe i komunalne.

Wiedza i umiejętności zdobyte podczas studiów podstawowych są pogłębiane na jednej z dwóch specjalności:

- *automatyka i sterowanie w energetyce* – ukierunkowanej na potrzeby energetyki (opiekun: prof. Janusz Szafran);
- *automatyzacja maszyn, pojazdów i urządzeń* – ukierunkowanej na potrzeby innych gałęzi przemysłu (opiekun: prof. Teresa Orłowska-Kowalska).

Specjalność *automatyka i sterowanie w energetyce* daje przygotowanie do projektowania i eksploatacji systemów automatyki w energetyce, w szczególności do opracowywania układów sterowania dla elektrowni i systemów energetycznych, a także projektowania i eksploataowania niezwykle ważnych dla niezawodnej pracy obiektów energetycznych systemów i układów zabezpieczeń przy zastosowaniu i wykorzystaniu nowoczesnych technik cyfrowych z uwzględnieniem układów inteligentnych.

Specjalność *automatyzacja maszyn, pojazdów i urządzeń* przygotowuje do opracowywania i wdrażania systemów automatyki do sterowania urządzeń elektrycznych i elektromechanicznych w różnych gałęziach przemysłu, transporcie i obiektach komunalnych. Dotyczy to zwłaszcza nabycia umiejętności teoretycznych i praktycznych w zakresie projektowania układów automatyki przemysłowej oraz specjalistycznych urządzeń mikroprocesorowych stosowanych do sterowania elektrycznych układów napędowych, urządzeń komunalnych, systemów pomiarowo-kontrolnych i diagnostycznych.

W roku akademickim 2002/2003 kierunek *automatyka i robotyka* opuścili pierwsi absolwenci z tytułem magistra inżyniera. Dyplomy ukończenia studiów zostały wręczone 4 października 2003 roku podczas inauguracji nowego roku akademickiego.

Studenci naszego Wydziału mają również możliwość studiowania poza granicami kraju dzięki kontaktom Wydziału z uczelniami zagranicznymi, między innymi w ramach realizowanych projektów międzynarodowych (np. Tempus, Socrates). Dzięki dobrze układającej się współpracy w zakresie dydaktyki z Wydziałem Elektrotechnicznym i Informatycznym Uniwersytetu Otto von Guericke w Magdeburgu, a także osobistemu zaangażowaniu się prof. Zbigniewa A. Styczyńskiego, Dziekana Wydziału w Magdeburgu oraz prof. Janusza Szafrana, Dziekana naszego Wydziału i Prodziekana dra Zenona Okraszewskiego udało się już wypromować pierwszych trzech absolwentów, którzy uzyskali dyplomy obu Uczelni w ramach programu „Podwójny dyplom”. Uroczyste wręczenie dyplomów odbyło się 7 maja 2004 roku we Wrocławiu w Starej Sali Senatu Politechniki Wrocławskiej. Po uroczystości uczestnicy i zaproszeni goście „uwiecznili się” na zdjęciu.

Uczestnicy podwójnego dyplomowania w Magdeburgu.

Od lewej do prawej: Dipl.-Ing. A. Lebioda, dr A. Orths, Dipl.-Ing. K. Rudion, prof. Jürgen Nitsch, prof. G. Wollenberg, prof. H. Mecke, prof. Z.A. Styczyński (Dziekan Uniwersytetu w Magdeburgu), prof. J. Szafran (Dziekan Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej), M.Sc. T. Majerz, M.Sc. P. Komarnicki, M.Sc. W. Boryczko, dr Z. Okraszewski, dr W. Rebizant, prof. A. Szymański, dr K. Herlender, dr Igor Mefert

Zdjęcie z uroczystości podwójnego dyplomowania (Sala Senatu).

Od lewej stoją: Prodziekan dr Z. Okraszewski, Rektor Uniwersytetu w Magdeburgu prof. K.E. Pollmann, absolwenci: mgr inż. T. Majerz, mgr inż. P. Komarnicki, mgr inż. W. Boryczko; JM Rektor Politechniki Wrocławskiej prof. T. Luty, Wicewojewoda S. Janik, Dziekan Uniwersytetu w Magdeburgu prof. Z.A. Styczyński, Dziekan Wydziału Elektrycznego prof. J. Szafran

Uczestnicy i goście uroczystości podwójnego dyplomowania na Wydziale Elektrycznym

Studując na naszym Wydziale młodzi ludzie poznają wszystkie tajniki elektrotechniki oraz automatyki, a wybór odpowiadającej im specjalności ukierunkowuje ich zawodowo. Dokonanie prawidłowego wyboru ułatwiają dobrze wyposażone laboratoria badawcze i dydaktyczne, w których można sprawdzić teorię i zapoznać się z najnowszą aparaturą. Dzięki pracy w laboratoriach komputerowych istnieje możliwość zapoznania się z ogromnymi możliwościami technik obliczeniowych, symulacyjnych i pomiarowo-sterujących w różnych dziedzinach.

Nasi absolwenci mają aktualną, nowoczesną wiedzę teoretyczną i praktyczną, którą mogą wykorzystać zarówno w wielkim przemyśle, małym przedsiębiorstwie prywatnym, jak i instytucie badawczym lub na uczelni. Dyplom Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej posiada akredytację międzynarodowej organizacji FEANI i jest honorowany również za granicą. Nasi absolwenci sprawdzają się wszędzie, są poszukiwanymi specjalistami, w kraju i poza jego granicami. Władze Wydziału są głęboko przekonane, że uczestniczący w uroczystych obchodach 60-lecia Wydziału Elektrycznego nasi absolwenci potwierdzą ten stan rzeczy.

Studenci Wydziału

Studenci naszego Wydziału zawsze wyróżniali się aktywnością i pomysłowością, byli widoczni wczoraj i są widoczni dzisiaj. Kalendarz spraw wydziałowych, z udziałem studentów, obejmuje m.in.: dni wstępne, inaugurację, jesienny rajd elektryka, otrzęsiny, półmetek, targi edukacyjne, wiosenny rajd elektryka, forum studenckie, juwenalia, rekrutację, praktyki, nagrody, konkursy. Studenci biorą też czynny udział w realizacji spraw bieżących, związanych np. z działalnością kół naukowych, rozdaniem stypendiów, obsługą Internetu itp.

Podstawowym celem tych działań jest wykazanie korzystnego wizerunku Wydziału, gwarantującego solidne i wszechstronne wykształcenie oraz oferującego absolwentom znaczącą liczbę miejsc pracy w kraju i za granicą, a także możliwość dalszej edukacji na studiach doktoranckich.

Działalnością naukową studentów jest czynny udział (na szczeblu Uczelni) w Konferencji Naukowej Studentów (KNS) oraz bieżąca działalność w kołach naukowych. Całość połączona jest z konkursami na „najlepszy referat” oraz „najlepsze koło naukowe”. Wydział podczas KNS prowadzi Sesję Elektrotechniki. Konferencje miały początkowo charakter tylko krajowy, ale już przekształciły się w międzynarodowe. Nasi studenci biorą także udział w tego typu konferencjach w innych ośrodkach akademickich, w kraju i za granicą.

Stoisko Wydziału Elektrycznego TARED 2004 – Hala Ludowa

Juvenalia 2004

Wydział organizuje tradycyjny konkurs na najlepszą pracę dyplomową dla wszystkich kierunków kształcenia. Prace o znaczących walorach naukowych i teoretycznych nagradzane są przez dziekana, natomiast prace o charakterze aplikacyjnym są sponsorowane przez Stowarzyszenie Elektryków Polskich, Oddział we Wrocławiu.

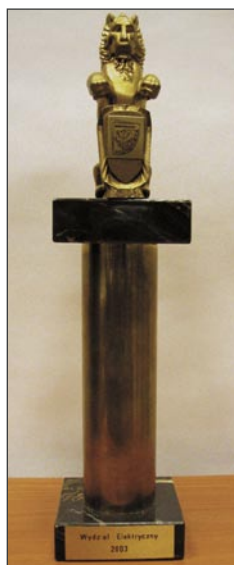
Wydział jest także gospodarzem ogólnopolskiego konkursu na najlepszą pracę dyplomową, organizowanego przez Polski Komitet Materiałów Elektrotechnicznych SEP w zakresie elektrotechnologii, wysokich napięć i materiałów elektrotechnicznych. Dotychczas odbyło się 14 konkursów z udziałem dyplomantów z Krakowa, Poznania, Gliwic i Wrocławia.

Od roku akademickiego 2002/2003 wprowadzony został wydziałowy i uczelniany konkurs na „najlepszego absolwenta”. Laureaci otrzymują stosowne dyplomy oraz statuetkę. Wszyscy uczestnicy konkursu są umieszczeni w książce *Najlepsi absolwenci Politechniki Wrocławskiej* wraz ze zdjęciem, tytułem pracy dyplomowej i promotorem.

Wycieczki dydaktyczne dla studentów mają na celu wzbogacenie wiadomości teoretycznych o wiedzę z zakresu problemów eksploatacyjnych urządzeń, stacji elektroenergetycznych, elektrowni czy napędów elektrycznych, także w zakresie ich unikatowych układów sterowania i zabezpieczeń. Wycieczki są pewną formą nagrody dla studentów, służą także integracji środowiska akademickiego. Finansowane są zasadniczo ze środków wydziałowych, częściowo wspomaganymi przez Dział Studencki i Nauki Politechniki Wrocławskiej.

Praktyki studenckie realizowane są jako krajowe i zagraniczne. Studenci sami wybierają (po rozmowie kwalifikacyjnej) firmę, w której chcą rozwijać swoje zainteresowania. Praktyki krajowe są często początkiem pierwszej pracy zawodowej. Od kilku lat prowadzone są praktyki wymienne („zbiorowe”) z Ukrainą i Niemcami, a także indywidualne, głównie w krajach Unii Europejskiej.

Pomoc materialna dla studentów obejmuje zasadniczo stypendium socjalne, naukowe oraz zapomogi losowe. Stypendium socjalne otrzymuje 16–21% studentów, naukowe (czyli za wyniki w nauce) – ze względu na ograniczone środki – 19–28%, zapomogi nie przekraczają 10% ogółu studentów.

Statuetka najlepszego absolwenta

Inauguracja roku akademickiego 2004/2005 – absolwenci Wydziału

Bardzo ważnym wydarzeniem jest inauguracja kolejnego roku akademickiego na Wydziale. Uroczystość ta ma swój specyficzny charakter. Odbywa się wtedy immatrykulacja studentów I roku oraz wręczenie dyplomów absolwentom, dzięki czemu zachowana zostaje w ten sposób ciągłość pokoleniowa. Występujący w stroju galowym absolwenci, którym często towarzyszą najbliższa rodzina, nie ukrywają swojego wzruszenia. Zdjęcie grupowe na schodach Alma Mater stanowi zaś miłą pamiątkę dla każdego uczestnika tej uroczystości.

Wydział organizuje cykliczne *Rajdy elektryka* – wiosenny i jesienny, z udziałem kilkuset uczestników. Honorowym patronem rajdów jest rektor Politechniki Wrocławskiej. Rajdy organizowane są w różnych zakątkach Dolnego Śląska, spełniając funkcje poznawcze i integracyjne. Studenci prowadzą dokumentację w *Księdze rajdów elektryka*, a także prowadzą *Księgę ważnych wydarzeń na Wydziale*.

Rajd elektryka – początek imprezy

Część uczestników *Rajdu elektryka* przy schronisku „Orzeł” w Sokolcu

Aktywność studentów-elektryków jest bardzo duża, co stanowi znaczącą pomoc przy organizacji wszelkiego rodzaju imprez i uroczystości oraz znakomicie wpływa na promocję naszego Wydziału. Atmosfera ta jest odczuwana już podczas rekrutacji i z pewnością pomaga w studiowaniu i integracji środowiska akademickiego. Głównym celem wszelkiej działalności studenckiej jest podniesienie jakości i wzbogacenie atrakcyjności kształcenia na Wydziale Elektrycznym, a więc także na całej Politechnice Wrocławskiej.

Współpraca z zagranicą

W

spółpraca zagraniczna na polu naukowym i dydaktycznym zaczęła rozwijać się systematycznie w zasadzie od 1963 r. Pierwsza konferencja międzynarodowa była zorganizowana przez prof. K. Wołkowińskiego i prof. Z. Teresiaka z Technicznym Uniwersytetem w Dreźnie (1963 r.) i dotyczyła „Uziemień i ochrony przeciwporażeniowej”. Od 1968 roku współpraca międzynarodowa została oparta na długofalowych umowach z różnymi uczelniami i instytucjami.

Po wstąpieniu do Unii Europejskiej Wydział realizuje *system boloński*, polegający m.in. na wprowadzeniu trójpoziomowego kształcenia: inżynier, magister i doktor. Programy nauczania są dostosowywane do aktualnych potrzeb „rynku” kadry technicznej i standardów europejskich. W tym celu wprowadzono system punktów kredytowych, który umożliwia wzajemną wymianę zagraniczną studentów. Wydział ma rozwinięte intensywne kontakty zagraniczne, które są związane z zawartymi umowami międzynarodowymi oraz programami Unii Europejskiej dotyczącymi wymiany studentów i pracowników, realizowanymi między innymi w ramach programów Socrates Erasmus, Tempus II oraz Leonardo da Vinci. W ramach tych programów nawiązano kontakty i realizuje się wymianę studentów oraz pracowników z Anglią (Bath), Irlandią (Cork), Niemcami (Darmstadt, Magdeburg, Drezno) i Francją (Nancy). Od 2004 roku wprowadzono podwójny system dyplomowania, a nasi studenci zdobywają wiedzę i uzyskują dyplom ukończenia Uniwersytetu w Magdeburgu i dyplom Politechniki Wrocławskiej.

Trzy wydziały Politechniki Wrocławskiej, w tym Wydział Elektryczny, przystąpiły do sieci szkół wyższych, w których studia w ostatnich dwu latach mają być realizowane po jednym semestrze w każdej z uczelni partnerskich. Studia są w języku angielskim, a nasz Wydział zaproponował semestr Digital Power System Protection and Control. W przygotowaniu są dalsze semestry tego systemu studiów. Dotychczas w tej sieci biorą udział uczelnie z Francji, Szwajcarii, Szwecji, Niemiec, Irlandii, Finlandii, ze Stanów Zjednoczonych i Polski.

Wydział reaktywował również współpracę w zakresie międzynarodowej wymiany praktyk studenckich. Umowę dotyczącą właśnie tej wymiany podpisano z Uniwersytetem Technicznym w Mariupolu na Ukrainie. Od roku 2001 pięciu polskich studentów odbywa corocznie praktykę na Ukrainie i pięciu studentów ukraińskich praktykuje w Polsce.

Współpraca z zagranicą, objęta umowami międzynarodowymi, jak również współpraca pozaumowna, obejmuje ośrodki uniwersyteckie z wielu krajów świata. Są to między innymi: Francja, Niemcy, Szwajcaria, Szwecja, Irlandia, Anglia, USA, Japonia, Chiny, Białoruś, Czechy, Rosja, Słowenia, Ukraina i inne. Lista tematów badawczych jest długa, nie sposób w tym miejscu wszystkich wymienić. Każda forma współpracy powinna przynosić współpracującym partnerom obopólne korzyści i to przesłanie jest najważniejsze.

*Stowarzyszenie
Elektryków Polskich
na Wydziale Elektrycznym*

Stowarzyszenie Elektryków Polskich jest jednym z najstarszych stowarzyszeń naukowo-technicznych, powstałym tuż po odzyskaniu niepodległości. Główną domeną działalności SEP są problemy naukowo-techniczne i kulturalno-społeczne elektryków, którzy są dosyć rozproszeni – pracują w elektroenergetyce, w przemyśle i w wielu różnorodnych przedsiębiorstwach i instytucjach. Ilościowo tylko niewielka grupa członków Stowarzyszenia zajmuje się pracą naukową i dydaktyczną w szkołach wyższych, dlatego statutowe zadania Stowarzyszenia nie są do nich bezpośrednio skierowane. Niemniej jednak ich obecność w Stowarzyszeniu oraz czynny udział w działalności szkoleniowej, w popularyzacji współczesnych osiągnięć naukowych i technicznych, a zwłaszcza w działalności organizacyjnej Stowarzyszenia jest nie do przecenienia.

Uwidoczniło się to w latach 40. w okręgu wrocławskim. Zorganizowanie działalności Stowarzyszenia nastąpiło z inicjatywy profesora K. Idaszewskiego, ówczesnego dziekana Wydziału Elektrycznego. Uchwała o potrzebie powołania Wrocławskiego Oddziału SEP została powzięta 25 maja 1946 r. Odpowiednio przygotowane zebranie konstytucyjne odbyło się 5 września 1946 r. W gronie 15 członków założycieli było pięć osób spośród nauczycieli akademickich z Wydziału Elektrycznego (K. Idaszewski, J. Skowroński, Z. Szparkowski, W. Gogolewski i M. Zdanowicz). Prezesem został prof. K. Idaszewski, sekretarzem M. Zdanowicz, skarbnikiem M. Słomczyński.

Tworzenie Kół SEP na Dolnym Śląsku rozpoczęło się na początku 1948 r. Numer 1 otrzymało Koło SEP w IEl OW, zespolone wieloma więzami osobowymi z Wydziałem Elektrycznym. Na Wydziale Koło powstało dopiero w 1954 r., otrzymując numer 24. W ten sposób podkreślono ścisłą więź osobową między Wrocławskim Oddziałem SEP a Wydziałem Elektrycznym Politechniki. Nauczyciele akademicy byli i są członkami Zarządu Oddziału, działaczami i organizatorami jego agend, komisji i sekcji. Prezesami Oddziału byli: Franciszek Bilek, Zbigniew Matheisel, Włodzimierz Gogolewski i Jan Trojak. Od 1998 roku Oddziałowi przewodniczy Bohdan Synal.

W działalności różnych agend spośród nauczycieli akademickich Wydziału Elektrycznego wyróżnili się szczególnie – oprócz członków założycieli – następujący koledzy:

- Bolesław Mazurek, Bogdan Lutyński, Stanisław Gubański, Adam Tzymań, Edmund Motyl, Janina Pospieszna (Polski Komitet Materiałów Elektrotechnicznych);
- Witold Jabłoński, Marek Szuba (Komisja Ochrony Przeciwporażeniowej);
- Zbigniew Wróblewski (Centralna Komisja Szkolnictwa Elektrycznego);
- Henryk Markiewicz (Krajowa Komisja ds. Norm i Przepisów);
- Marian Cegielski i Zbigniew Pohl (Komisja ds. Młodzieży i Studentów);

• Bogdan Miedziński, Andrzej Szymański, Zenon Okraszewski, Stanisław Szkółka (Sekcja Elektrotechniki i Automatyki Górniczej).

W działalności własnej Koło Nr 24 koncentruje się na popularyzacji Stowarzyszenia w środowisku studenckim, działalności odczytowej, spotkaniach z ciekawymi ludźmi z grona wybitnych specjalistów i decydentów. Organizuje również wycieczki techniczne i konkursy na najlepsze prace dyplomowe. Koło przewodniczyli kolejno: Stefan Vrabetz, Stanisław Dołżycki, Leszek Mromliński, Zbigniew Pohl, Czesław Stec, Zbigniew Wróblewski i Grażyna Dąbrowska. Od 1998 roku Koło przewodniczy kol. Mieczysław Biniek.

Na początku lat 70., w związku z utworzeniem na Uczelni struktury instytutowej oraz wobec znacznego wzrostu liczby członków SEP na Wydziale – co zawdzięczamy w znacznym stopniu Profesorowi J. Trojakowi – utworzono nowe Koła: Koło nr 69 przy Instytucie Układów Elektromaszynowych oraz Koło Nr 70 przy Instytucie Metrologii Elektrycznej. Koło Nr 24 pozostało jako wspólne dla kolegów z Instytutów Energoelektryki oraz Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii.

Do największych osiągnięć Koła SEP na Wydziale – nie licząc stałej bieżącej działalności – należy propagowanie idei SEP w środowisku studenckim. Działalność tę zainicjowała Komisja ds. Młodzieży i Studentów Zarządu Oddziału, kierowana przez kol. M. Cegielskiego. Apogeum tej działalności przypadło na lata 70. Wówczas chęć wstąpienia do SEP deklarowało setki studentów Wydziału. MagneseM przyciągającym ich do Stowarzyszenia była możliwość majsterkowania w warsztacie radiowo-telewizyjnym zlokalizowanym w Domu Studenckim oraz szkolenia ułatwiające uzyskiwanie uprawnień SEP do pracy przy urządzeniach elektrycznych.

Bardzo ważnym wkładem członków SEP na Wydziale w działalność Stowarzyszenia był wspomniany już udział w pracach Centralnych i Dolnośląskich Komisji oraz innych agend SEP. Nie sposób wymienić tu wszystkich kolegów, którzy się w tym wyróżnili. O tym, że ta i inne formy bieżącej działalności były bardzo owocne świadczą wysokie pozycje Kół Wydziału w rankingach organizowanych przez Zarząd Oddziału – np. I miejsce Koła Nr 69 w konkursie na najlepsze Koło w Oddziale Wrocławskim w 1995 r. Koło Nr 70 może poszczycić się Złotą Odznaką Honorową SEP, przyznaną mu w 2003 r. Z okazji Jubileuszu 40-lecia Złotą Odznaką Honorową SEP został wyróżniony także Wydział Elektryczny naszej Uczelni.

Na osobne podkreślenie w charakterystyce działalności Kół SEP na Wydziale zasługuje udział kolegów z Wydziału w pracach Izby Rzecznawców SEP. W różnych okresach brało w tym udział ponad 20 kolegów. Z racji swych umiejętności i możliwości wykorzystania w pracach Izby nowoczesnych metod i urządzeń badawczych stanowią oni jeden z filarów funkcjonowania Izby na Dolnym Śląsku.

Dokonując przeglądu osiągnięć Stowarzyszenia na Wydziale, nie sposób nie wspomnieć o konkursach na najlepsze prace dyplomowe. Mają one już wieloletnią tradycję, a organizuje się je w dwóch odmianach. Jedna to konkurs ogólnowydziałowy, w którym promuje się szczególnie osiągnięcia i aspekty aplikacyjne prac dotyczące Dolnego Śląska. Patronuje temu Zarząd Oddziału. Drugi konkurs – organizowany przez Polski Komitet Materiałów Elektrotechnicznych – ma zasięg ogólnopolski. Dotyczy problematyki reprezentowanej przez Komitet. Jest organizowany w rocznicę śmierci prof. J.I. Skowrońskiego w grudniu każdego roku. Konkurs ten przyczynia się do integracji środowiska technicznego materiałoznawstwa i elektrotechnologii.

Kończąc, warto przypomnieć o honorowych członkach SEP spośród kolegów Wydziału Elektrycznego. Są to: Franciszek Bilek (1962), Jerzy I. Skowroński (1975), Jan Trojak (1981), Konstanty Wołkowiński (1987), Marian Cegielski (1994), Andrzej Wiszniewski (1999), Bohdan Synal (2002).

*Wykaz osób, które uzyskały
tytuły i stopnie naukowe*

Tytuły naukowe profesora

Jerzy Ignacy Skowroński
(rok nadania tytułu: 1946)

Jan Kożuchowski (1947)

Andrzej Kordecki (1958)

Roman Kurdziel (1959)

Jan Trojak (1962)

Jarosław Kuryłowicz (1964)

Zbigniew Siciński (1964)

Feliks Andrzejewski (1965)

Konstanty Wołkowiński (1968)

Ludwik Badian (1970)

Andrzej Wiszniewski (1972)

Andrzej Żeleński (1972)

Jarosław Juchniewicz (1973)

Zdzisław Teresiak (1973)

Zbigniew Matheisel (1978)

Tadeusz Sulima (1979)

Marian Cegielski (1982)

Wojciech Fuliński (1983)

Ryszard Gotszalk (1983)

Henryk Markiewicz (1986)

Zbigniew Pohl (1991)

Bogumił Węgliński (1993)

Tadeusz Łobos (1995)

Jacek Malko (1995)

Zdzisław Kremens (1996)

Bolesław Mazurek (1996)

Marian Sobierajski (1996)

Bogdan Miedziński (1997)

Józef Kędzia (2002)

Janusz Szafran (2002)

Janusz Fleszyński (2004)

Teresa Orłowska-Kowalska (2004)

Eugeniusz Rosołowski (2004)

Doktorzy habilitowani Wydziału

1. Andrzej Wiszniewski, Politechnika Wroclawska, I-8. *Transformatory energetyczne jako obiekty zabezpieczone*, 27.04.1966.
2. Andrzej Żeleński, Politechnika Wroclawska, I-8. *Nowe zastosowanie metod izotopowych w energetyce polskiej*, 1966 (habilitował się na Politechnice Śląskiej).
3. Zdzisław Teresiak, Politechnika Wroclawska, I-8. *Ochrona przeciwporażeniowa w niskonapięciowych urządzeniach elektroenergetycznych. Niektóre zagadnienia podstawowe*. 07.06.1967.
4. Zbigniew Orzeszkowski, Politechnika Wroclawska, I-21. *Pomiary cieplne maszyn elektrycznych wirujących. Analizy warunków i zakresu stosowania niektórych metod pomiarowych*, 16.06.1967.
5. Stanisław Szewczuk, Politechnika Wroclawska, I-29. *Kryteria oceny chłodzenia gazowego turbogeneratorów dużej mocy*, 18.10.1967.
6. Wojciech Fuliński, Politechnika Wroclawska, I-21. *Nowe metody pomiaru bezwzględnych wartości uchybów przekładników*, 13.12.1967.
7. Ryszard Gotszalk, Politechnika Wroclawska, I-21. *Kryteria oceny jakości izolacji uzwojeń stojanów generatorów wysokiego napięcia*, 13.12.1967.
8. Jarosław Juchniewicz, Politechnika Wroclawska, I-7. *O zjawisku wyładowań powierzchniowych w powietrzu*, 11.01.1968.
9. Kazimierz Kinsner, Politechnika Wroclawska, I-8. *Przebiegi ziemnozwarciowe w sieciach średnich napięć*. 06.03.1968.
10. Konstanty Wołkowiński, Politechnika Wroclawska, I-8. *Uziomy elektroenergetyczne. Niektóre zagadnienia podstawowe*, 14.09.1968.
11. Jerzy Ranachowski, Instytut Elektrotechniki, Warszawa. *O możliwości kształtowania struktury tworzyw ceramicznych dla uzyskania optymalnych własności koniecznych w technice wysokich napięć*, 23.10.1968.
12. Marian Cegielski, Politechnika Wroclawska, I-8. *Wyznaczenie impedancji zastępczej systemu elektroenergetycznego w warunkach ruchowych*, 26.11.1969.
13. Henryk Markiewicz, Politechnika Wroclawska, I-8. *Uziemienie jako dodatkowy środek ochrony przeciwporażeniowej w stacjach elektroenergetycznych*, 15.04.1970.
14. Ryszard Edwin Sroczyński, Instytut Elektrotechniki, Warszawa (Oddział Wrocław). *Rozwój eksperymentu, pojęć i teorii magnetycznych*, 22.04.1970.
15. Tadeusz Sulima, Instytut Elektrotechniki, Warszawa (Oddział Wrocław). *Perspektywy postępu technologicznego w dziedzinie krajowych elektroizolacyjnych tworzyw termoutwardzalnych*, 10.11.1971.
16. Zbigniew Matheisel, Instytut Elektrotechniki, Warszawa (Oddział Wrocław). *Blachy elektrotechniczne walcowane na zimno. Stan zagadnienia i perspektywy rozwojowe*, 16.10.1972.

17. Tadeusz Halawa, Instytut Automatyki Systemów Elektroenergetycznych, Wrocław. *Analiza i synteza deterministycznych modeli systemów elektroenergetycznych dla badania układów regulacji mocy i częstotliwości*, 20.11.1972.
18. Stanisław Szpilka, Politechnika Śląska, Gliwice. *Komparatory statyczne w technice zabezpieczeń elektroenergetycznych*, 15.09.1973.
19. Hanna Mościcka-Grzesiak, Politechnika Poznańska. *O zagadnieniu elektrycznej wytrzymałości powierzchniowej materiałów*, 9.03.1974.
20. Marian Bogucki, Politechnika Wrocławska, I-7. *Analiza parametrycznych obwodów elektrycznych. zawierających elementy zmienne prawie okresowo*, 23.11.1974.
21. Tadeusz Łobos, Politechnika Wrocławska, I-8. *Przebiegi przejściowe podczas jednofazowych zwarć doziemnych w sieciach średnich napięć i wykorzystanie ich w automatyce zabezpieczeniowej*, 21.06.1975.
22. Zbigniew Pohl, Politechnika Wrocławska, I-7. *Izolacja wysokonapięciowa w warunkach zwiększonej upływności powierzchniowej*, 4.10.1975.
23. Andrzej Milewski, Politechnika Warszawska. *Optymalizacja metod pomiarowych obiektów małostratnych w paśmie mikrofalowym*, 31.03.1976.
24. Bohdan Synal, Politechnika Wrocławska, I-8. *Zjawiska ziemnozwarciowe w sieciach z małym prądem zwarcia doziemnego. Problematyka zabezpieczeniowa*, 5.06.1976.
25. Władysław Hejmo, Huta im. W. Lenina, Kraków. *Czasooptymalne i suboptymalne sterowanie pozycyjne napędów przekształtnikowych z ograniczeniem współrzędnych stanu wraz z udziałem nieliniowej charakterystyki obciążenia*. 07.06.1977.
26. Janusz Kucharski, Politechnika Wrocławska, I-8. *Analiza niedowzbudzenia i stanów niesynchronicznych turbogeneratorów*, 14.10.1978.
27. Jacek Malko, Politechnika Wrocławska, I-8. *Prognozowanie energii i mocy elektrycznej na potrzeby planowania rozwoju i eksploatacji systemu elektroenergetycznego*, 13.01.1979.
28. Jan Bujko, Politechnika Wrocławska, I-8. *Komputeryzacja projektowania przemysłowych urządzeń elektroenergetycznych. Zagadnienia integracji algorytmów*, 29.06.1979.
29. Andrzej Szymański, Politechnika Wrocławska, I-8. *Wieloprądowe zwarcia w uzwojeniach stojanów turbogeneratorów*. 09.01.1980.
30. Zygmunt Maciejewski, Instytut Energetyki Warszawa. *Bezpośrednia metoda oceny stabilności systemu elektroenergetycznego*, 12.03.1980.
31. Bogumił Węgliński, Politechnika Wrocławska, I-29. *Magnetycznie miękkie kompozyty proszkowe na osnowie żelaza*, 13.12.1981.
32. Konrad Schoepp, Politechnika Wrocławska, I-29. *Elektromagnetyczny moment obrotowy silników indukcyjnych o zwartych uzwojeniach pomocniczych*, 10.06.1983.
33. Stanisław Grzybowski, Politechnika Poznańska. *Elektryczna wytrzymałość powierzchniowa materiałów termoplastycznych w próżni*, 1.06.1984.
34. Bolesław Mazurek, Politechnika Wrocławska, I-7. *Rozwój wyładowań elektrycznych w wysokonapięciowej izolacji próżniowej. Zagadnienia wybrane*, 2.10.1984.
35. Jerzy Jaskulski, Politechnika Wrocławska, I-21. *Indukcyjne dzielniki napięcia*, 10.12.1984.
36. Zbigniew Styczyński, Politechnika Wrocławska, I-8. *Wielokryterialna optymalizacja struktur elektroenergetycznych sieci przemysłowych*, 25.02.1985.
37. Rafał Szafran, Politechnika Wrocławska, I-8. *Metodologia wyznaczania charakterystyk energetycznych urządzeń podstawowych w elektrowniach cieplnych*, 1986.
38. Janusz Fleszyński, Politechnika Wrocławska, I-7. *Badania mechanizmu przebiecia elektrycznego cieczy izolacyjnych*, 25.05.1987.
39. Jan Zawilak, Politechnika Wrocławska, I-29. *Uzwojenia zmiennobiegunowe maszyn elektrycznych prądu przemiennego*, 30.11.1987.
40. Bogdan Miedziński, Politechnika Wrocławska, I-8. *Dynamika kontaktronu pracującego w układach automatyki elektroenergetycznej. Wybrane zagadnienia*, 23.05.1988.

41. Marian Sobierajski, Politechnika Wroclawska, I-8. *Probabilistyczne nieliniowe równania węzłowe do obliczania rozptyłów mocy. Budowa równań. Analiza rozwiązań*, 30.06.1988.
42. Jan Pytel, Politechnika Wroclawska, I-8. *Zastosowanie składowych symetrycznych do analizowania stanów nieustalonych*, 10.10.1988.
43. Mieczysław Zielichowski, Politechnika Wroclawska, I-8. *Procesy ziemnozwarciowe w stojanach turbogeneratorów blokowych*, 23.01.1989.
44. Zbigniew Wróblewski, Politechnika Wroclawska, I-8. *Wielowariantowa metoda prognozowania niezawodności styczników elektromagnetycznych prądu przemiennego z bieżącej produkcji*, 5.06.1989.
45. Stefan Głuchowski, Politechnika Wroclawska, I-7. *Niektóre aspekty przebiecia i starzenia elektrycznego izolacji polietylenowych*, 29.01.1990.
46. Zdzisław Kremens, Politechnika Wroclawska, I-8. *Analiza błędnych danych z testem obserwowalności w ocenie stanu pracy systemu elektroenergetycznego*, 26.03.1990.
47. Teresa Orłowska-Kowalska, Politechnika Wroclawska, I-29. *Obserwatory zmiennych stanu i parametrów w układach sterowania silników indukcyjnych klatkowych*, 11.06.1990.
48. Michał Lisowski, Politechnika Wroclawska, I-21. *Pomiary indukcyjności wzajemnej jako parametru czujników podatności magnetycznej w niskich temperaturach*, 12.11.1990.
49. Janusz Szafran, Politechnika Wroclawska, I-8. *Rozpoznawanie sygnałów w cyfrowej automatyce zabezpieczeniowej*, 26.11.1990.
50. Zdzisław Nawrocki, Politechnika Wroclawska, I-21. *Problemy porównywania prądów stałych oraz sinusoidalnych prądów przemiennych o krotnych wartościach*, 18.03.1991.
51. Zygmunt Kozik, Politechnika Wroclawska, I-8. *Niezawodność wytwarzania energii elektrycznej. Rezerwa mocy w systemie elektroenergetycznym*, 25.11.1991.
52. Kazimierz Wilkosz, Politechnika Wroclawska, I-8. *Metody wstępnego uwiarygadniania danych pomiarowych stanu pracy systemów elektroenergetycznych*, 16.12.1991.
53. Zdzisław Tarnowski, Ośrodek Badawczo-rozwojowy Metrol. Elektrycz. LUMEL Zielona Góra. *Teoretyczne problemy tłumienia cieczowego w elektrycznych miernikach analogowych*, 4.05.1992.
54. Ignacy Dudzikowski, Politechnika Wroclawska, I-29. *Silniki komutatorowe o magnesach trwałych*, 18.01.1993.
55. Eugeniusz Rosołowski Politechnika Wroclawska, I-8. *Analiza algorytmów cyfrowych zabezpieczeń elektroenergetycznych*, 22.02.1993.
56. Janusz Halawa, Politechnika Wroclawska, I-6. *Metody wyznaczania transmitancji uproszczonych i ich zastosowanie w automatyce i elektroenergetyce*, 10.05.1993.
57. Adam Skopec, Politechnika Wroclawska, I-7. *Modele i metody redukcji w teorii pola*, 8.11.1993.
58. Włodzimierz Korniluk. *Probabilistyczne metody oceny skuteczności ochrony przeciwporażeniowej w urządzeniach elektrycznych niskiego napięcia*, 21.11.1994.
59. Brunon Lejdy Politechnika Białostocka. *Kryteria oceny przydatności konstrukcji żelbetonowych do celów uziemieniowych*, 15.01.1996.
60. Jacek Wańkowicz, Politechnika Wroclawska, I-7. *Przeskok zabrudzeniowy – wybrane zagadnienia eksploatacyjne i materiałowo – konstrukcyjne izolatorów elektroenergetycznych*, 3.06.1996.
61. Jerzy Lewicki, Politechnika Rzeszowska. *Zlinearyzowany model prądowo-strumieniowy transformatorów zasilających przekształtniki o komutacji naturalnej*, 21.12.1998.
62. Janina Pospieszna, Politechnika Wroclawska, I-7. *Wybrane zagadnienia interakcji polimer – syciwo w układach izolacyjnych kondensatorów energetycznych wysokiego napięcia*, 14.12.1998.
63. Ludwik Antal, Politechnika Wroclawska, I-29. *Obliczenia elektromagnetyczne bezżłobkowych maszyn synchronicznych z nadprzewodzącym uzwojeniem wzbudzenia*, 24.01.2000.
64. Edmund Motyl, Politechnika Wroclawska, I-7. *Ładunek przestrzenny w dielektrykach stałych. Analiza metod pomiarowych i badania*, 27.11.2000.

65. Jerzy Przybysz, Instytut Energetyki, Warszawa. *Diagnozowanie w czasie rzeczywistym stanu izolacji uzwojeń stojanów generatorów*, 11.12.2000.
66. Jan Iżykowski, Politechnika Wrocławska, I-8. *Impedancyjne algorytmy lokalizacji zwarć w liniach przesyłowych*, 8.10.2001.
67. Krzysztof Pieńkowski, Politechnika Wrocławska, I-29. *Analiza układów hamowania elektrycznego silników indukcyjnych klatkowych z przekształtnikami energoelektronicznymi*, 18.02.2002.
68. Barbara Kaszowska, Politechnika Opolska. *Planowanie rozwoju elektroenergetycznej sieci przesyłowej w warunkach urynkowienia elektroenergetyki*, 11.03.2002.
69. Krzysztof Makowski, Politechnika Wrocławska, I-29. *Jednofazowe silniki indukcyjne z pomocniczym uzwojeniem zwartym w ujęciu obwodowo-polowym*, 25.03.2002.
70. Barbara Ślusarek, Instytut Tele- i Radiotechniczny, Warszawa. *Dielektromagnesyt Nd-Fe-B*, 14.10.2002.
71. Ryszard Skliński, Politechnika Białostocka. *Zagrożenie porażeniowe powodowane pracą stacji elektroenergetycznych w aglomeracjach miejskich*, 13.10.2003.
72. Marek Godfryd, Politechnika Rzeszowska. *Analiza teoretyczna jednofazowych układów do korekcji współczynnika mocy*, 8.12.2003.
73. Waldemar Rebizant, Politechnika Wrocławska, I-8. *Metody inteligentne w automatyce zabezpieczeniowej*, 22.11.2004.

Doktorzy Wydziału

Stopnie nadane przez Radę Wydziału

1. Władysław Kołek, *Połączenia wyrównawcze uzwojeń mieszanych*, 16.08.1946, promotor: prof. Kazimierz Idaszewski.
2. Stanisław Franciszek Kurzawa, *Ogólne ujęcie wykresłne generatora synchronicznego pracującego równolegle (na sieć sztywną)*, 4.03.1948, promotor: prof. Kazimierz Idaszewski.
3. Józef Wąsowski, *Symboliczne przedstawienie iloczynów funkcji sinusoidalnych ze szczególnym uwzględnieniem funkcji mocy*, 25.02.1950, promotor: prof. Waclaw Günther.
4. Juliusz Preminger, *Samoczynna regulacja częstotliwości i mocy czynnej w układach energetycznych*, 4.12.1953, promotor: prof. Jan Paweł Nowacki.
5. Mieczysław Markuszewicz, *Własności magnetyczne stali niskowęglowej*, 18.06.1954, promotor: prof. Jerzy I. Skowroński.
6. Feliks Andrzejewski, *Dwustopniowy wzmacniacz maszynowy (amplidyna) ze stosunkiem biegunów 1:1 w każdym obwodzie magnetycznym*, 28.06.1955, promotor: prof. Paweł J. Nowacki.
7. Andrzej Kordecki, *Pomiar nagrzania stojanów silników asynchronicznych metodą obciążenia zastępczego*, 29.11.1958, promotor: prof. Paweł J. Nowacki.
8. Adam Żuchowski, *Teoretyczne podstawy kształtowania podziałki w miernikach elektromagnetycznych*, 24.11.1959, promotor: doc. Artur Metal.
9. Jarosław Juchniewicz, *O mechanizmie powstawania śladów pętlnych przy wysokim napięciu*, 18.12.1959, promotor: prof. Jerzy I. Skowroński.
10. Ryszard Edwin Sroczyński, *Wielkość krytyczna ziarna a parametry magnetyczne i technologiczne ferrytów baru*, 18.12.1959, promotor: prof. Jerzy I. Skowroński.
11. Leonard Czarnowski, *Nowe przyczynki do automatycznej regulacji częstotliwości i mocy czynnej w systemach energetycznych*, 22.12.1959, promotor: prof. Jan Kożuchowski.
12. Konstanty Wołkowiński, *Techniczne i ekonomiczne kryteria wyboru poszczególnych wymiarów uziorów w urządzeniach elektroenergetycznych*, 3.12.1960, promotor: prof. Jerzy I. Skowroński.
13. Bohdan Chorowski, *Automatyczna regulacja poziomu wody w kotłach parowych z naturalnym obiegiem wody*, 22.12.1960, promotor: prof. Jan Kożuchowski.
14. Zbigniew Orzeszkowski, *Pomiary przewodności cieplnej materiałów elektroizolacyjnych stosowanych w budowie dużych maszyn elektrycznych*, 1.07.1961, promotor: prof. Andrzej Kordecki.
15. Stanisław Szewczuk, *Wpływ czynników mechanicznych i termicznych na wymiary komutatora*, 1.07.1961, promotor: prof. Andrzej Kordecki.
16. Włodzimierz Gogolewski, *Krytyczne obciążenie prądowe przewodów elektroenergetycznych zabezpieczanych bezpiecznikami*, 24.11.1961, promotor: prof. Kazimierz Kolbiński.

17. Andrzej Wiszniewski, *Stany przejściowe przekładników prądowych oraz ich wpływ na pracę zabezpieczeń elektroenergetycznych*, 24.11.1961, promotor: doc. Jan Trojak.
18. Marian Cegielski, *Metoda pośredniego pomiaru mocy zwarciowej*, 13.12.1961, promotor: prof. Jan Kożuchowski.
19. Kazimierz Kinsner, *Przebiegi ziemnozwarciowe i ich rozprzestrzenianie się w sieciach średnich napięć*, 3.03.1962, promotor: prof. Jan Kożuchowski.
20. Wojciech Fuliński, *Nowe układy kompensacyjno-próżniowe do sprawdzania przekładników*, 9.05.1962, promotor: doc. Jarosław Kuryłowicz.
21. Henryk Serwa, *Pomiar nagrzania metodą zastępczą uzwojenia stojana silnika asynchronicznego bez wyprowadzenia punktu neutralnego*, 15.06.1962, promotor: prof. Andrzej Kordecki.
22. Zdzisław Teresiak, *Analiza niektórych podstawowych kryteriów skuteczności zerowania ochronnego*, 19.06.1962, promotor: prof. Roman Kurdziel.
23. Edward Kolis, *Ruch galwanometru w nierozgałęzionych obwodach z indukcyjnością*, 17.07.1962, promotor: doc. Jarosław Kuryłowicz.
24. Gustaw Gładysiewicz, *Identyfikacja regulatora prędkości obrotowej z czujnikami hydraulicznymi*, 31.01.1962, promotor: prof. Jan Kożuchowski.
25. Jan Żmihorski, *Charakterystyka członu turbinowego jako podstawa ekonomicznej eksploatacji elektrowni wodnej*, 3.10.1962, promotor: prof. Jan Kożuchowski.
26. Ryszard Gotszalk, *Pomiar strat jonizacji w izolacji generatorów wysokiego napięcia*, 21.11.1962, promotor: doc. Jarosław Kuryłowicz.
27. Zbigniew Szmorliński, *Elektryczny model analogowy do rozwiązywania układów przewietrzonych maszyn elektrycznych*, 5.12.1962, promotor: prof. Andrzej Kordecki.
28. Tadeusz Sulima, *Własności dielektryczne jako kryterium stopnia usieciowania żywic termoutwardzalnych*, 9.12.1962, promotor: prof. Jerzy I. Skowroński.
29. Zbigniew Zieliński, *Częstotliwościowe charakterystyki dynamiczne układów elektroenergetycznych*, 19.12.1962, promotor: prof. Jan Kożuchowski.
30. Ryszard Rohatyński, *Wpływ wielkości charakterystycznych układu regulacji prędkości obrotowej turbiny wodnej na przebieg procesu regulacji przy małych odchyleniach od stanu równowagi*, 20.03.1963, promotor: prof. Jan Kożuchowski.
31. Mieczysław Toroń, *Metoda doborzenia optymalnego zestawu urządzeń wytwórczych w systemach energetycznych*, 20.03.1963, promotor: prof. Jan Kożuchowski.
32. Bohdan Synal, *Analiza współczesnych zabezpieczeń odległościowych linii najwyższych napięć*, 24.04.1963, promotor: prof. Jan Trojak.
33. Marian Bogucki, *Badanie anomalii ferrezonansowych przy użyciu metody wolno zmieniających się parametrów*, 25.05.1963, promotor: prof. Roman Kurdziel.
34. Zbigniew Matheisel, *O możliwości sterowania procesem przeróbki plastycznej blach magnetycznych anizotropowych za pomocą pomiarów anizometrem indukcyjnym*, 12.06.1963, promotor: prof. Jerzy I. Skowroński.
35. Józef Hulanicki, *Zagadnienie programowego rozruchu pierścieniowych silników asynchronicznych*, 27.06.1963, doc. Feliks Andrzejewski.
36. Jan Pytel, *Analiza przebiegów zwarciowych w silnikach indukcyjnych*, 27.06.1963, promotor: prof. Jan Trojak.
37. Jerzy Winkler, *Szybkie sprawdzanie stanu izolacji cewek i prętów maszyn elektrycznych wysokiego napięcia*, 9.10.1963, promotor: prof. Andrzej Kordecki.
38. Adam Skopec, *Zagadnienie rozwiązalności równań w obwodach elektrycznych*, 4.07.1963, promotor: prof. Roman Kurdziel.
39. Tadeusz Halawa, *Wyznaczanie rzeczywistej rezerwy regulacyjnej w systemie energetycznym*, 18.12.1963, promotor: prof. Jan Kożuchowski.
40. Wiktor Nowicki, *Analityczne i doświadczalne (na modelu dynamicznym) badanie wpływu regulatora wzbudzenia ze stabilizacją w funkcji pochodnych kąta bezwzględnej, na równowagę sta-*

tyczną oddalonej elektrowni, pracującej na szyny skończonej mocy, 18.12.1963, promotor: prof. Jan Kożuchowski.

41. Henryk Mońka, *Silnik prądu stałego o charakterystyce synchronicznej jako element wykonawczy układów regulacyjnych*, 18.12.1963, promotor: doc. Feliks Andrzejewski.

42. Kazimierz Radwan, *Dymensjonowanie połączeń wyrównawczych w maszynach prądu stałego*, 18.12.1963, promotor: prof. Andrzej Kordecki.

43. Jan Kiswa, *Wpływ układu przesyłowego na ekonomiczny rozdział obciążeń w systemie elektroenergetycznym*, 4.03.1964, promotor: prof. Jan Kożuchowski.

44. Jerzy Ranachowski, *Związek pomiędzy parametrami pola akustycznego i pola elektrycznego w zależności od porowatości porcelany elektrotechnicznej*, 10.06.1964, promotor: prof. Jerzy I. Skowroński.

45. Tadeusz Dziewanowski, *Teoria i technika pomiaru gęstości strumienia cieplnego metodami termoelektrycznymi*, 16.09.1964, doc. Jarosław Kuryłowicz.

46. Stefan Vrabetz, *Obliczanie pojemności roboczej pomiędzy elektrodami walcowymi otoczo-
nymi metalową osłoną walcową*, 21.12.1964, promotor: prof. Roman Kurdziel.

47. Waclaw Jezierski, *Wpływ parametrów udaru na wyładowania powierzchniowe w oleju izolacyjnym*, 3.01.1965, promotor: prof. Jerzy I. Skowroński.

48. Zygmunt Kozik, *Rezerwa mocy w systemie elektroenergetycznym*, 24.02.1965, promotor: prof. Jan Kożuchowski.

49. Zbigniew Pohl, *Badanie modelowe parametrów konstrukcyjnych izolatorów wysokiego napięcia do warunków zabrudzeniowych*, 17.03.1965, promotor: prof. Jerzy I. Skowroński.

50. Dżemal Woronowicz, *Układ kaskadowy dla $P = \text{const}$ silnika asynchronicznego i silnika bocznikowego prądu stałego z zastosowaniem prostowników*, 17.02.1965, promotor: doc. Feliks Andrzejewski.

51. Władysław Chareża, *Stabilność i jakość automatycznej regulacji mocy czynnej i częstotliwości w systemach energetycznych*, 24.03.1965, promotor: prof. Jan Kożuchowski.

52. Jacek Malko, *Analiza i prognozowanie zmienności obciążeń krajowych systemów elektroenergetycznych*, 24.03.1965, promotor: prof. Jan Kożuchowski.

53. Kazimierz Morawski, *Nowe urządzenie kompensacyjne do pomiarów precyzyjnych napięcia zmiennego przy częstotliwości 50 Hz*, 28.04.1965, promotor: prof. Jarosław Kuryłowicz.

54. Henryk Lemisiewicz, *Zastosowanie obwodów tensorowych do rozwiązywania zwarć w sieciach elektrycznych*, 2.06.1965, promotor: prof. Jan Trojak.

55. Tadeusz Matusiak, *Analiza możliwości powiększania współczynnika wzmocnienia odchyłowego wzmacniacza fotoelektrycznego*, 2.06.1965, promotor: prof. Jarosław Kuryłowicz.

56. Marian Pawełoszek, *Wpływ nieliniowości przekładników napięciowych na pracę nadnapięciowych zabezpieczeń generatorów i transformatorów*, 2.06.1965, promotor: prof. Jan Trojak.

57. Jerzy Fekecz, *Badanie możliwości otrzymania elektroizolacyjnych materiałów kordierytowych w oparciu o serpentynit dolnośląski*, 25.06.1965, promotor: prof. Jerzy I. Skowroński.

58. Bolesław Miazga, *Podstawy konstrukcji i eksploatacji napędu elektrycznego przenośników taśmowych z dwoma bębniami (przednim i tylnym) w kopalniach węgla brunatnego*, 25.06.1965, promotor: prof. Feliks Andrzejewski.

59. Wiesław Gąssowski, *Analiza czułości mostków prądu zmiennego*, 1.07.1965, promotor: prof. Jarosław Kuryłowicz.

60. Henryk Markiewicz, *Obliczanie statycznej oporności uziemień słupów linii elektroenergetycznych o fundamentach żelbetowych*, 1.07.1965, promotor: doc. Konstanty Wołkowiński.

61. Jerzy Gumiński, *Nowe zabezpieczenie szyn zbiorczych, reagujące przy zwarciach z ziemią w sieciach o skutecznie uziemianym punkcie gwiazdowym*, 8.12.1965, promotor: prof. Jan Trojak.

62. Jerzy Krygier, *Praca silnika asynchronicznego z tyratronami w obwodzie wirnika*, 8.12.1965, promotor: prof. Feliks Andrzejewski.

63. Mieczysław Papierniak, *Wskaźniki i normy zużycia energii elektrycznej jako kryterium oceny gospodarki energetycznej zakładów przemysłowych*, 8.12.1965, promotor: doc. Konstanty Wołkowiński.
64. Roman Giebułtowicz, *Zagadnienie krótkotrwałej obciążalności niesymetrycznej dużych turbogeneratorów*, 15.12.1965, promotor: doc. Władysław Paszek.
65. Adam Maison, *Oporność właściwa skrośna dielektryków anormalnych – jej mechanizm i pomiar*, 15.12.1965, promotor: prof. Zbigniew Siciński.
66. Jerzy Sorokiewicz, *Wytrzymałość dielektryczna szkła przy infraniskich częstotliwościach*, 18.05.1966, promotor: prof. Jerzy I. Skowroński.
67. Zdzisław Drozdowski, *Zastosowanie sprzęgieł wirowych w napędach przenośników taśmowych*, 23.02.1967, promotor: prof. Feliks Andrzejewski.
68. Tadeusz Łobos, *Nowe filtry sterujące zabezpieczeń porównawczych*, 19.04.1967, promotor: prof. Jan Trojak.
69. Leszek R. Mromliński, *Krytyczna ocena nowoczesnych metod organizacji przedsięwzięć w budownictwie sieciowym*, 19.04.1967, promotor: prof. Jan Kożuchowski.
70. Andrzej Nodzyński, *Analiza układów regulacji napięcia generatorów synchronicznych przy zastosowaniu prostownikowych źródeł wzbudzenia*, 19.04.1967, promotor: prof. Jan Kożuchowski.
71. Adolf Łuczycki, *Analiza struktur mostkowych*, 7.06.1967, promotor: prof. Roman Kurdziel.
72. Julian Malkiewicz, *Statystyczna metoda określania niektórych parametrów systemów energetycznych*, 16.06.1967, promotor: prof. Jan Kożuchowski.
73. Konrad Schoepp, *Metoda określania wpływu wyższych harmonicznych prądu obciążenia na kształt krzywej napięcia prądnicy synchronicznej jawnobiegunowej z klatką tłumiącą*, 21.06.1967, promotor: prof. Andrzej Kordecki.
74. Władysław Karwacki, *Elektryczne modelowanie analogowe rozptywu strumienia cieplnego w maszynach elektrycznych*, 26.04.1967, promotor: prof. Andrzej Kordecki.
75. Andrzej Kostowski, *Analiza zjawisk promieniowego naciągu magnetycznego w maszynach asynchronicznych dwubiegunowych*, 15.11.1967, promotor: prof. Andrzej Kordecki.
76. Władysław Kędzior, *Rozruch silników indukcyjnych pierścieniowych przy pomocy rozruszników wirowych*, 29.11.1967, promotor: prof. Feliks Andrzejewski.
77. Stefan Janiczek, *Przewody elektryczne doprowadzające wielkie prądy do obszarów o temperaturach kriogenicznych*, 20.12.1967, promotor: prof. Zygmunt Galasiewicz.
78. Bogusław Kulisiewicz, *Ocena odporności turbogeneratorów na krótkotrwałe obciążenia niesymetryczne*, 6.03.1968, promotor: prof. Feliks Andrzejewski.
79. Czesław Stec, *Uogólnienie metody równań zespolonych do analizy stanu ustalonego obwodów nieliniowych*, 10.04.1968, promotor: prof. Roman Kurdziel.
80. Zbigniew Wysocki, *Optymalna korekcja właściwości dynamicznych oscylografu pętlicowego*, 10.04.1968, promotor: doc. Adam Żuchowski.
81. Hanna Mościcka-Grzesiak, *Badania wpływu polaryzacji ładunku przestrzennego na wytrzymałość udarową wybranych dielektryków stałych*, 8.05.1968, promotor: prof. Jerzy I. Skowroński.
82. Suryanarayana Raju Gokaraju, *Badania pracy asynchronicznej turbogeneratorów. Porównanie różnych metod analizy*, 29.05.1968, promotor: prof. Jan Kożuchowski.
83. Stanisław Skoczowski, *Kryteria czytelności zapisu mierników rejestrujących jako podstawa optymalizacji i normalizacji wybranych parametrów konstrukcyjnych*, 29.05.1968, promotor: doc. Adam Żuchowski.
84. Kancharla Roma Mohan Rao, *Zasilanie silników asynchronicznych przy pomocy przełączników tyrystorowych w napędzie dużych przenośników taśmowych*, 29.05.1968, promotor: prof. Feliks Andrzejewski.

85. Seemanapalla Venkota Narasimka Sarma, *Zachowanie liniowości charakterystyk magnesowania przekładników prądowych*, 29.05.1968, promotor: doc. Andrzej Wiszniewski.
86. Zbigniew Sikorski, *Metoda impulsowa do badania stanu linii elektroenergetycznej*, 12.06.1968, promotor: prof. Jan Kożuchowski.
87. Rafał Szafran, *Elektryczne modelowanie układu cieplnego elektrowni*, 19.12.1968, promotor: prof. Jan Trojak.
88. Antoni Serwin, *Przybliżona metoda analityczna obliczania elektromagnetycznych stanów nieustalonych w niektórych nieliniowych układach regulacji napięcia generatorów synchronicznych*, 19.12.1968, promotor: prof. Jan Kożuchowski.
89. Grzegorz Hiler, *Niektóre zagadnienia dotyczące właściwości dynamicznych i metrologicznych fotokompensatorów z fotoopornikami*, 26.02.1969, promotor: prof. Jarosław Kuryłowicz.
90. Bogdan Lutyński, *Badanie wpływu wody rozpuszczonej na wytrzymałość dielektryczną olejów mineralnych*, 16.04.1969, promotor: prof. Jerzy I. Skowroński.
91. Andrzej Daszkiewicz, *Optymalne parametry krajowych wyłączników przeciwporażeniowych różnicowo-prądowych*, 28.05.1969, promotor: prof. Konstanty Wołkowiński.
92. Józef Nowak, *Pomiar statycznych właściwości magnetycznych materiału na gotowych elementach ferromagnetycznych*, 24.09.1969, promotor: prof. Jarosław Kuryłowicz.
93. Mieczysław Zielichowski, *Zwarcia doziemne w uzwojeniach stojanów turbogeneratorów pracujących w bloku z transformatorami*, 24.09.1969, promotor: prof. Andrzej Kordecki.
94. Nabeel Sobh, *Analiza obwodów z półprzewodnikowymi przekształtnikami o zaworach wyłączalnych*.18.10.1993, promotor: prof. Tadeusz Łobos.
95. Andrzej Karpowicz, *Badanie warstw absorpcyjnych polietylenu na wolfranie metodą mikroskopii polowej*, 30.05.1994, promotor: prof. Ryszard Męclewski.
96. Jan Ziaja, *Emisja polowa z nadprzewodników wysokotemperaturowych*, 29.06.1994, promotor: prof. Bolesław Mazurek.
97. Jacek Rezmer, *Cyfrowe wyznaczanie częstotliwości podstawowej składowej sygnałów w czasie rzeczywistym*, 25.09.1995, promotor: prof. Tadeusz Łobos.
98. Piotr Lubicki, *O możliwości wykorzystania silnych pól elektrycznych w procesie uzdatniania wody*, 22.01.1996, promotor: prof. Bolesław Mazurek.
99. Zbigniew Waclawek, *Wyznaczanie w czasie rzeczywistym parametrów sygnałów metodami sztucznych sieci neuronowych*, 28.06.1996, promotor: prof. Andrzej Cichocki.
100. Bronisław Szubzda, *O możliwościach sterowania właściwościami łączeniowymi styków AgW*, 16.12.1996, promotor: prof. Bolesław Mazurek.
101. Jan Zawisłański, *Analiza rozkładu magnetycznego pola napędowego kontaktronu w warunkach znacznych obciążeń prądowych*, promotor: prof. Bogdan Miedziński.
102. Stefan Sieradzki, *Konstrukcje i technologiczne uwarunkowania budowy transformatora sieciowego olejowego z rdzeniem pięciokolumnowym z taśmy amorficznej*, 27.01.1997, promotor: dr hab. inż. Marian Soiński.
103. Bernard Willner, *Porównanie metod badania elektryzacji statycznej olejów izolacyjnych na podstawie wyników eksperymentalnych i modeli matematyczno-fizycznych*. 06.04.1998, promotor: dr hab. inż. Józef Kędzia.
104. Antonio Alvaro, *Filtry aktywne dużej mocy w obwodach prądu stałego z przekształtnikami impulsowymi*, 18.05.1998, promotor: dr hab. inż. Tadeusz Kurowski.
105. Jilani Rouabeh, *Badanie elektrostatycznych i elektrohydrodynamicznych właściwości olejów izolacyjnych*, 22.06.1998, promotor: dr hab. inż. Janusz Fleszyński.
106. Paweł Kostyła, *Adaptacyjne sieci neuronowe w zastosowaniu do identyfikacji stanu układów elektrycznych*, 14.12.1998, promotor: prof. dr hab. inż. Tadeusz Łobos.
107. Maciej Jaroszewski, *Wpływ wybranych narażeń na warystory beziskiernikowych ograniczników przepięć wywołanych oddziaływaniem zabrudzeń na osłonę ochronnika*, 28.06.1999, promotor: prof. dr hab. inż. Zbigniew Pohl.

108. Jacek Staroń, *Wytrzymałość powierzchniowa dielektryków w atmosferze czynników roboczych rur cieplnych*, 08.07.1999, promotor: prof. dr hab. inż. Bolesław Mazurek.
109. Wojciech Rottenberg, *Badanie zjawisk przedprzebiciowych w cieczech izolacyjnych w układach elektrod z cienkimi pokryciami*, 24.01.2000, promotor: dr hab. inż. Janusz Fleszyński.
110. Barbara Górnicka, *Kompleksowa ocena izolacji przewodów emaliowanych*, 15.05.2000, promotor: dr hab. inż. Janusz Fleszyński.
111. Zbigniew Leonowicz, *Zaawansowane metody analizy widmowej sygnałów elektrycznych*, 19.02.2001, promotor: prof. dr hab. inż. Tadeusz Łobos.
112. Daniel Ruhm, *Wizualizacja maszyny asynchronicznej zasilanej z przekształtnika*, 12.03.2001, promotor: prof. dr hab. inż. Tadeusz Łobos.
113. Piotr Wojsznis, *Analiza estymatorów strumienia wirnika w beczujnikowym układzie wektorowego sterowania silnika indukcyjnego*, 4.06.2001, promotor: dr hab. inż. Teresa Orłowska-Kowalska.
114. Anna Kisiel, *Piezoelektryczne polimery PVDF do zastosowań niskotemperaturowych*, 29.10.2001, promotor: prof. dr hab. inż. Bolesław Mazurek.
115. Wojciech Kusik, *Analiza przetwarzania podatności magnetycznej nadprzewodzącej próbki walcowej*, 26.11.2001, promotor: dr hab. inż. Michał Lisowski.
116. Paweł Żyłka, *Diagnozowanie uszkodzeń izolacji olejowej transformatorów z wykorzystaniem czujników gazów*, 17.06.2002, promotor: prof. dr hab. inż. Bolesław Mazurek.
117. Anna Trzmielak-Stanisławska, *Zastosowanie metod regresji jądrowej do wygładzania danych pomiarowych w zagadnieniach pomiarowych i automatyce*, 23.09.2002, promotor: dr hab. inż. Janusz Halawa.
118. Andrzej Stafiniak, *Metoda pomiaru małych wartości impedancji obwodu zwarciovego*, 28.10.2002, promotor: dr hab. inż. Zdzisław Nawrocki.
119. Krzysztof Wieczorek, *Degradacja gum silikonowych w obecności zabrudzeń i wyładowań elektrycznych w aspekcie przeskoju zabrudzeniowego*, 25.11.2002, promotor: dr hab. inż. Jacek Wańkowicz.
120. Piotr Migas, *Zastosowanie sieci neuronowych do odtwarzania zmiennych stanu silnika indukcyjnego*, 16.12.2002, promotor: dr hab. inż. Teresa Orłowska-Kowalska.
121. Roman Kramarski, *Analiza pracy komutatorowego silnika magnetoelektrycznego zasilanego z przekształtnika impulsowego*, 17.02.2003, promotor: dr hab. inż. Ignacy Dudzikowski.
122. Krzysztof Szabat, *Analiza układów sterowania napędu prądu stałego z połączeniem sprzężystym z regulatorami klasycznymi i rozmytymi*, 20.10.2003, promotor: dr hab. inż. Teresa Orłowska-Kowalska.
123. Marek Łęc, *Odtwarzanie prędkości kątovej i położenia wirnika w układzie napędowym z silnikiem synchronicznym z magnesami trwałymi*, 17.11.2003, promotor: dr hab. inż. Teresa Orłowska-Kowalska.
124. Mariusz Trojnar, *Obliczenie wpływu warstwy zabrudzeniowej na rozkład składowej stycznej natężenia pola elektrycznego przy powierzchni izolatora*, 26.01.2004, promotor: dr hab. inż. Adam Skopec.
125. Mariusz Stosur, *Symulacja cyfrowa zjawisk występujących w dyfuzyjnym łuku próżniowym podczas jego gaszenia impulsem przeciuprądu*, 23.02.2004, promotor: dr hab. inż. Zbigniew Wróblewski.
126. Grzegorz Kosobudzki, *Moc reaktywna, jej symulacja i pomiar*, 24.05.2004, promotor: dr hab. inż. Zdzisław Nawrocki.
127. Krzysztof Jaszczak, *Adaptacyjne sterowanie rozmyte układu napędowego z silnikiem prądu stałego*, 24.05.2004, promotor: dr hab. inż. Teresa Orłowska-Kowalska.
128. Stanisław Janiszewski, *Polowo-obwodowa analiza komutatorowych silników magneto-elektrycznych*, 24.05.2004, promotor: dr hab. inż. Ignacy Dudzikowski.

Stopnie nadane przez Radę Instytutu Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii

1. Jan Nikodem, *O pewnych aspektach technicznego projektowania własności dielektrycznych tworzyw warstwowych*, 17.11.1969, promotor: prof. Zbigniew Siciński.
2. Jonusef Radman Hassan Abed, *Wytrzymałość dielektryczna olejów izolacyjnych przy małych odstępach międzyelektrodowych*, 20.10.1970, promotor: doc. Jarosław Juchniewicz.
3. Bogumił Węgliński, *Badania ciepłoodporności układów izolacyjnych maszyn mocy utamkowej na prostym modelu funkcjonalnym*, 28.10.1970, promotor: doc. Jarosław Juchniewicz.
4. Mieczysław Piotrowski, *Badanie dielektrycznych własności materiałów biologicznych metodą rezonatorową*, 3.12.1970, promotor: prof. Ludwik Badian.
5. Janusz Fleszyński, *Badanie zachowania się i roli zawiesiny wodnej w procesie przebicia oleju mineralnego w zmiennym polu elektrycznym*, 24.11.1971, promotor: prof. Jerzy I. Skowroński.
6. Janusz Sobański, *Technologia katod tlenkowych o dużej wydajności, jednorodności emisji i odporności na zatrucia*, 8.12.1971, promotor: prof. Wiesław Barwicz.
7. Józef Kędzia, *Polaryzacja statyczna jako kryterium starzenia dielektryków*, 5.07.1972, promotor: prof. Ludwik Badian.
8. Paweł Rozdział, *Opracowanie technologii kondensatora elektrolitycznego aluminiowego o rozszerzonym interwale temperatur*, 30.10.1972, promotor: prof. Ludwik Badian.
9. Ryszard Sławomir Jachowicz, *Pomiar przenikalności elektrycznej próbek dielektryków o nieregularnym kształcie*, 12.06.1973, promotor: prof. Ludwik Badian.
10. Eugeniusz Przybył, *Niektóre metody przyspieszonego starzenia kondensatorów elektronicznych i ich ocena*, 20.12.1973, promotor: prof. Ludwik Badian.
11. Rudolf Miętus, *Własności dielektryczne oleju izolacyjnego w ruchu laminarnym*, 26.10.1974, promotor: prof. Zbigniew Siciński.
12. Edmund Motyl, *Zastosowanie metody prądów termicznie stymulowanej depolaryzacji do oceny własności niektórych materiałów elektroizolacyjnych*, 22.09.1975, promotor: prof. Ludwik Badian.
13. Janina Pospieszna, *O stratności układów uwarstwionych impregnowanych ciekłym azotem*, 22.09.1975, promotor: prof. Jarosław Juchniewicz.
14. Władysław Szebista, *Analiza i synteza dielektryków absorbcyjnych o ciągłej zmianie parametrów elektrycznych w funkcji grubości warstwy*, 22.09.1975, promotor: prof. Ludwik Badian.
15. Bolesław Mazurek, *O wpływie zmian stanu powierzchni izolatora spowodowanych pracą w silnym polu elektrycznym w próżni, na napięcie przeskoku powierzchniowego*, 15.11.1975, promotor: prof. Jerzy I. Skowroński.
16. Leszek Ptasiński, *Badanie procesów inicjowania i utrzymania się ładunków elektrostatycznych na powierzchni materiałów elektroizolacyjnych stałych*, 13.04.1976, promotor: prof. Ludwik Badian.
17. Stanisław Gubański, *Badania przewodnictwa jonowego w wybranych typach mas ceramicznych*, 19.06.1976, promotor: prof. Ludwik Badian.
18. Julita Pogorzelska, *Wytrzymałość dielektryczna jako kryterium starzenia ceramiki rutylowej*, 19.06.1976, promotor: prof. Ludwik Badian.
19. Aleksander Buliński, *Wytrzymałość elektryczna długotrwała wysokonapięciowej izolacji warstwowej nasyconej ciekłym azotem*, 10.07.1976, promotor: prof. Jarosław Juchniewicz.
20. Wiesław Czaplak, *Zagadnienie izolacji jako czynnika decydującego o pewności ruchu linii napowietrznych wysokich napięć*, 10.07.1976, promotor: prof. Jerzy I. Skowroński.
21. Stanisław Dołżycki, *Geometryczno-topologiczne aspekty energetycznych charakterystyk źródeł pola elektrostatycznego*, 10.07.1976, promotor: doc. Adam Skopec.
22. Eugeniusz Smycz, *Wpływ rozkładu ładunku przestrzennego w dielektryku na czasowy przebieg prądu resorpcji kondensatora*, 27.11.1976, promotor: prof. Ludwik Badian.
23. Mieczysław Frącki, *Wpływ technologii wytwarzania na właściwości dielektryczne kondensatorów ceramicznych z tworzywa N-47*, 21.12.1977, promotor: prof. Ludwik Badian.

24. Adam Tymań, *Wpływ wybranych oddziaływań układowych izolacji próżniowej z izolatorami odstępnikowymi na jej wytrzymałość elektryczną*, 21.12.1977, promotor: prof. Jarosław Juchniewicz.
25. Edward Sojda, *Rozkład napięcia w odgromniku zaworowym a jego charakterystyki zapłone przy zwiększonej upływności powierzchniowej*, 28.01.1978, promotor: doc. Zbigniew Pohl.
26. Jacek Koree, *Modelowanie reaktywnego rozrostu warstw krystalicznych z fazy gazowej grafem przepływu masy*, 29.04.1978, promotor: doc. Władysław Riedl.
27. Jerzy Rutkowski, *Wpływ pola elektrycznego na przejmowanie ciepła w cieczach kriogenicznych na przykładzie wrzącego azotu*, 5.07.1978, promotor: prof. Rudolf Knoner.
28. Andrzej Zelek, *Parametry determinujące rozwój wyładowań powierzchniowych na dielektrykach stałych w ciekłym azocie. Porównanie ze zjawiskami w oleju izolacyjnym*, 20.07.1978, promotor: prof. Jerzy I. Skowroński.
29. Maria Bebłowska, *Próba wyznaczania pola wewnętrznego w dielektrykach polarnych*, 24.03.1979, promotor: prof. Ludwik Badian.
30. Janusz Leszczyński, *Algorytm odwracania operatora impedancji liniowych układów zmiennych okresowo*, 2.06.1979, promotor: doc. Marian Bogucki.
31. Ryszard Kacprzyk, *Wykorzystanie siły termoelektrycznej do oceny zjawisk starzeniowych w radioceramice*, 15.06.1979, promotor: prof. Ludwik Badian.
32. Waclaw Seredyniecki, *Badanie roli procesów elektrodowych przy elektrotermicznym starzeniu niektórych dielektryków radioceramicznych*, 15.06.1979, promotor: prof. Ludwik Badian.
33. Abderrahmane Beroual, *Etude de l'influence des particules en suspension dans les di-electriques liquides sur la distribution du champ electrique dans l'espace et le temps. Badanie wpływu zawiesin w dielektrykach ciekłych na rozkład przestrzenno-czasowy pola elektrycznego*, 3.11.1979, promotor: prof. Jerzy I. Skowroński.
34. Włodzimierz Drzazga, *Zbadanie możliwości zastosowania metody termostymulowanej depolaryzacji do oceny dielektrycznych własności radioceramiki*, 6.06.1980, promotor: prof. Ludwik Badian.
35. Tomasz Surmiak, *Wykorzystanie badań konduktywności stałoprądowej i zmiennoprądowej do oceny procesu starzenia ceramiki rutyłowej*, 6.06.1980, promotor: prof. Ludwik Badian.
36. Jerzy Klincewicz, *Wykorzystanie prądu resorpcji do oceny rozkładu ładunku przestrzennego oraz ruchliwości nośników w dielektrykach*, 25.06.1980, promotor: prof. Ludwik Badian.
37. Jerzy Klocek, *Wpływ polaryzacji relaksacyjnej na zanikanie ładunku przestrzennego w warunkach resorpcji*, 24.06.1980, promotor: doc. Adam Skopec.
38. Janusz Dubicki, *Próba zastosowania modelu degradacji sumarycznej do oceny wpływu wyładowań niezupełnych na wytrzymałość elektryczną długotrwałą warstwowej izolacji*, 27.06.1980, promotor: prof. Jarosław Juchniewicz.
39. Ryszard Sachajko, *Próba zastosowania modelu degradacji sumarycznej do oceny wpływu wyładowań niezupełnych na wytrzymałość elektryczną długotrwałą warstwowej izolacji*, 27.06.1980, promotor: prof. Jarosław Juchniewicz.
40. Jacek Wańkowicz, *Wytrzymałość powierzchniowa dielektryku stałego w próżni w niskich temperaturach ze szczególnym uwzględnieniem napięcia udarowego*, 30.01.1981, promotor: prof. Jarosław Juchniewicz.
41. Marian Soiński, *Zależność pomiędzy anizotropią składowej prostopadłej magnetyzacji oraz anizotropią: charakterystyki magnesowania, mocy magnesowania i stratności blachy elektrotechnicznej walcowanej na zimno*, 9.04.1981, promotor: doc. Zbigniew Matheisel.
42. Adam Kempeski, *Metoda sond napięciowych w zastosowaniu do badania rozkładu ładunku przestrzennego w dielektrykach ceramicznych*, 25.06.1981, promotor: prof. Ludwik Badian.
43. Władysław Kuciński, *Analiza płaskiego pola elektrostatycznego w gazie zjonizowanym za pomocą neutralizatora radioizotopowego*, 25.06.1981, promotor: doc. Adam Skopec.
44. Henryk Pasek, *Analiza mechanizmu parametrycznego drgań nieliniowych w obwodach ferorezonansowych*, 26.06.1981, promotor: doc. Marian Bogucki.

45. Bronisław Świstacz, *Wpływ biopolarnego ładunku przestrzennego i procesu pólupkowania na przebiegi relaksacyjne prądu resorpcji*, 17.04.1982, promotor: doc. Adam Skopec.
46. Ryszard Kordas, *Wpływ domieszek CuO i CdO w kompozytach Ag-CuO i Ag-CdO na proces ruchu łuku po powierzchni materiału*, 24.06.1982, promotor: prof. Bolesław Bolanowski.
47. Stefan Głuchowski, *Procesy inicjacji wyładowań drzewiastych w polimerach*, 5.07.1982, promotor: prof. Jarosław Juchniewicz.
48. Adam Gubański, *Zastosowanie metody termostymulowanej depolaryzacji do oceny zjawisk starzeniowych w kondensatorowej folii polipropylenowej*, 30.06.1983, promotor: prof. Ludwik Badian.
49. Stanisław Iwan, *Metody pomiarów elektrostatycznych dielektryków stałych*, 30.06.1983, promotor: prof. Ludwik Badian.
50. Andrzej Krowiński, *Próba identyfikacji mechanizmu przewodzenia elektrycznego w cienkich anodyzowanych warstwach Al 203*, 30.06.1983, promotor: prof. Ludwik Badian.
51. Zbigniew Zubel, *Zbadanie efektów nieliniowych w ceramice rutyłowej określonych ładunkiem przestrzennym*, 30.06.1983, promotor: prof. Ludwik Badian.
52. Jan Szczygłowski, *Metody TSD w zastosowaniu do kontroli własności materiałów elektroizolacyjnych – analiza porównawcza metod TSD i TSC*, 11.12.1984, promotor: prof. Ludwik Badian.
53. Jerzy Piotrowicz, *Wpływ przepięć na inicjacje i rozwój podtrzymywanych wyładowań niezupętnych w izolacji warstwowej przesyconej ciekłym azotem*, 25.01.1985, promotor: prof. Jarosław Juchniewicz.

Stopnie nadane przez Radę Naukową Instytutu Energoelektryki

1. Henryk Gładys, *Nowa metoda obliczania ekonomicznego rozdziału obciążeń pomiędzy współpracującymi systemami el.-en.*, 21.04.1970, promotor: prof. Jan Kożuchowski.
2. Andrzej Jan Kowalski, *Metoda obliczania strat w użytkowaniu odbiorników energii elektrycznej gospodarstw domowych spowodowanych zmianą napięcia*, 21.04.1970, promotor: prof. Jan Kożuchowski.
3. Andrzej Pogorzelski, *Metoda ekonomicznego rozdziału obciążeń w systemie el.-en. z uwzględnieniem uruchamiania i odstawiania urządzeń wytwórczych*, 21.04.1970, promotor: prof. Jan Kożuchowski.
4. Andrzej Olszewski, *Metoda wyboru optymalnej liczby i rodzaju turbozespołów podstawowych urządzeń w elektrociepłowniach*, 29.09.1970, promotor: doc. Andrzej Żeleński.
5. Kazimierz Dorenda, *Wybór optymalnego systemu ochrony przeciwporażeniowej w polowych urządzeniach elektroenergetycznych*, 30.09.1970, promotor: prof. Konstanty Wołkowiński.
6. Włodzimierz Drobiński, *Hamowanie silników asynchronicznych pierścieniowych prądami o niskiej częstotliwości*, 5.10.1970, promotor: prof. Feliks Andrzejewski.
7. Janusz Kucharski, *Metoda analizy stanów nieustalonych silników asynchronicznych podczas załączania rezerwowego zasilania*, 17.12.1970, promotor: prof. Jan Trojak.
8. Zygmunt Maciejewski, *Analiza pracy zabezpieczeń odległościowych podczas kotłosań mocy układów dwu- i trójmaszynowych*, 17.12.1970, promotor: prof. Jan Trojak.
9. Zygmunt Filipek, *Optymalizacja obliczeń prądów zwarcia i nastawień zabezpieczeń przekąźnikowych linii 110-400 kV*, 25.05.1971, promotor: doc. Andrzej Wiszniewski.
10. Andrzej Szymański, *Nowa metoda gaszenia pola generatorów synchronicznych o dużej mocy*, 25.05.1971, promotor: prof. Jan Trojak.
11. Bogdan Miedziński, *Przekładniki składowej zerowej prądu jako elementy zabezpieczeń ziemnozwarciowych*, 29.06.1971, promotor: doc. Jan Pytel.

12. Ryszard Branicki, *Wpływ wyższych harmonicznych na pracę silnika kondensatorowego w sieci jednofazowej*, 26.09.1971, promotor: prof. Andrzej Kordecki.
13. Adam Traczewski, *Wpływ przewodów odgromowych na rozptyw prądów ziemnozwarciowych w liniach i stacjach elektroenergetycznych*, 20.10.1971, promotor: prof. Konstanty Wołkowiński.
14. Stefan Kubzdela, *Analiza pomiaru przebiegów prądu i sił elektromotorycznych w komutujących zwojach maszyn prądu stałego*, 24.11.1971, promotor: doc. Zbigniew Orzeszkowski.
15. Zbigniew Czajkowski, *Niektóre kryteria doboru urządzeń elektroenergetycznych kopalń odkrywkowych*, 12.01.1972, promotor: prof. Konstanty Wołkowiński.
16. Roman Guderski, *Kryteria ochrony przeciwporażeniowej w elektroenergetycznych urządzeniach prądu stałego*, 1.07.1972, promotor: doc. Zdzisław Teresiak.
17. Zbigniew Łagodziński, *Tyristorowe układy wyjściowe automatyki sekwencyjnej*, 28.10.1972, promotor: doc. Zdzisław Teresiak.
18. Mieczysław Koszelnik, *Statystyczne metody określania transmitancji połączonych systemów elektroenergetycznych*, 9.12.1972, promotor: doc. Stanisław Trybuła.
19. Witold Jabłoński, *Optymalizacja parametrów układu uziomów głębinowych*, 13.06.1973, promotor: prof. Konstanty Wołkowiński.
20. Ryszard Majewski, *Metoda optymalnego wykorzystania mocy rezerwowo-szczytowej w elektrociepłowni z turbinami przeciwprężnymi*, 3.07.1973, promotor: prof. Andrzej Żeleński.
21. Jacek Szafran, *Kryteria oceny i analiza metod wyznaczania obliczeniowych szczytowych obciążeń elektroenergetycznych*, 24.09.1973, promotor: prof. Zdzisław Teresiak.
22. Adam Łuczkiwicz, *Metoda określenia zdolności regulacyjnej węzłów systemu elektroenergetycznego*, 8.12.1973, promotor: prof. Andrzej Żeleński.
23. Jan Masny, *Kryteria oceny i analiza metod badań eksploatacyjnych zerowania*, 8.12.1973, promotor: prof. Zdzisław Teresiak.
24. Jan Bujko, *Nowa metoda obliczania układów uziomowych stacji elektroenergetycznych najwyższych napięć*, 24.01.1974, promotor: prof. Konstanty Wołkowiński.
25. Grażyna Hejnowicz, *Uziemienia jako środek zapobiegania uszkodzeniom prądami ziemnozwarciowymi żelbetowych słupów linii 6 do 30 kV*, 24.01.1974, promotor: prof. Konstanty Wołkowiński.
26. Jerzy Skopiec, *Nowa metoda obliczania nagrzewania się elektroenergetycznych przewodów izolowanych*, 16.03.1974, promotor: doc. Henryk Markiewicz.
27. Eugeniusz Korejwo, *Szeregowy maksiselektor prądu – układ i zastosowania*, 6.07.1974, promotor: doc. Bohdan Synal.
28. Jan Groński, *Procesy cieplne w kondensatorach jako kryterium oceny szkodliwości napięcia odkształconego*, 14.06.1975, promotor: doc. Henryk Markiewicz.
29. Marek Michalik, *Zastosowanie wzmacniacza operacyjnego w układach automatyki zabezpieczeniowej*, 4.07.1975, promotor: prof. Andrzej Wiszniewski.
30. Janusz Szafran, *Analogowe przetworniki ometryczne – konstrukcja i dynamika*, 4.07.1975, promotor: prof. Andrzej Wiszniewski.
31. Sławomir Marczonek, *Metody określania napięć zakłócających w zabezpieczeniowych obwodach wtórnych*, 22.09.1975, promotor: prof. Andrzej Wiszniewski.
32. Adam Iwanków, *Metoda wyboru przekroju przewodów linii napowietrznych średniego napięcia, uwzględniająca straty powodowane odchyleniem napięcia*, 20.12.1975, promotor: doc. Marian Cegielski.
33. Kazimierz Cieślewicz, *Rezonans elektryczny jako kryterium zwarcia w sieciach wysokiego napięcia*, 20.12.1975, promotor: doc. Irena Dobrzańska.
34. Józef Borecki, *Zabezpieczenia cieplne silników elektrycznych*, 13.03.1976, promotor: doc. Jan Pytel.
35. Zenon Okraszewski, *Temperaturowe zabezpieczenia silników elektrycznych*, 13.03.1976, promotor: doc. Jan Pytel.

36. Konstanty Panek, *Ochrona przeciwporażeniowa w urządzeniach elektrycznej przewodowej trakcji polowej o napięciu znamionowym 600 V prądu stałego w kopalniach Lubińsko-Głogowskiego Okręgu Miedziowego*, 13.03.1976, promotor: prof. Konstanty Wołkowiński.
37. Stanisław Witczak, *Analiza zabezpieczeń odległościowych podczas wystąpienia udarów prądu magnesującego transformatorów*, 13.03.1976, promotor: prof. Andrzej Wiszniewski.
38. Marian Sobierajski, *Probabilistyczna metoda obliczania rozptyłu mocy czynnej i biernej*, 15.04.1976, promotor: doc. Kazimierz Kinsner.
39. Zbigniew Wróblewski, *Metody oceny niezawodności styczników elektromagnetycznych prądu przemiennego niskiego napięcia*, 29.05.1976, promotor: doc. Henryk Markiewicz.
40. Jan Iżykowski, *Współpraca pojemnościowych przekładników napięciowych z szybkimi zabezpieczeniami elektroenergetycznymi*, 7.10.1976, promotor: prof. Andrzej Wiszniewski.
41. Jacek Kiernicki, *Zmiany napięcia w przemysłowych sieciach elektroenergetycznych i ich wpływ na pracę silników indukcyjnych*, 27.11.1976, promotor: prof. Zdzisław Teresiak.
42. Brunon Lejdy, *Warunki wykorzystania żelbetonowych fundamentów budynków mieszkalnych jako uziomów elektroenergetycznych*, 15.01.1977, promotor: prof. Konstanty Wołkowiński.
43. Henryk Wojciechowski, *Metoda określania optymalnej pracy szczytowej turbin upustowo-kondensacyjnych w elektrociepłowniach grzewczych*, 15.01.1977, promotor: prof. Andrzej Żeleński.
44. Gerard Zoworka, *Wyznaczanie elektroenergetycznych obciążeń szczytowych i optymalnej lokalizacji punktu transformatorowego w osiedlu miejskim*, 2.06.1977, promotor: prof. Zdzisław Teresiak.
45. Lech Danielski, *Analiza wypadków porażen elektrycznych podstawą oceny środków ochrony*, 2.07.1977, promotor: prof. Zdzisław Teresiak.
46. Wojciech Dąbrowski, *Warunki stosowania układu tyrystorowego do sterowania ciągłego statycznych kompensatorów mocy biernej*, 2.07.1977, promotor: doc. Henryk Markiewicz.
47. Janusz Książopolski, *Modelowanie cyfrowe stanów nieustalonych w układzie elektroenergetycznym i przekładnikach pomiarowych dla potrzeb automatyki zabezpieczeniowej*, 9.07.1977, promotor: prof. Andrzej Wiszniewski.
48. Zbigniew Styczyński, *Metoda ustalania optymalnej liczby i lokalizacji stacji elektroenergetycznych w zakładach przemysłowych*, 2.06.1977, promotor: prof. Konstanty Wołkowiński.
49. Bogusław Karolewski, *Matematyczny model układu napędowego przenośnika taśmowego*, 27.09.1977, promotor: doc. Jan Pytel.
50. Roman Kowalczyk, *Identyfikacja i prognoza procesu awaryjności bloku energetycznego*, 27.09.1977, promotor: prof. Andrzej Żeleński.
51. Kazimierz Musierowicz, *Metoda określania przepięć rezonansowych spowodowanych czasową niesymetrią admitancji doziemnych trójfazowej sieci el.-en.*, 27.09.1977, promotor: prof. Jan Trojak.
52. Ryszard Skliński, *Wpływ niektórych czynników na wyniki badań układów uziomowych stacji elektroenergetycznych najwyższych napięć*, 27.09.1977, promotor: prof. Konstanty Wołkowiński.
53. Mieczysław Biniek, *Metoda oceny stabilności systemu elektroenergetycznego w stanach poawaryjnych*, 15.10.1977, promotor: doc. Marian Cegielski.
54. Andrzej Roiszkowski, *Filtracja analogowa w automatyce zabezpieczeniowej. Współzależność właściwości dynamicznych i filtracyjnych*, 15.10.1977, promotor: prof. Andrzej Wiszniewski.
55. Wilhelm Rojewski, *Analityczne i modelowe metody badań oporowych zwarć doziemnych w sieciach z małym prądem zwarcia doziemnego*, 5.11.1977, promotor: doc. Bohdan Syнал.
56. Dionizy Saniawa, *Zagadnienia sterowania pracą stacji 110 kV średniego napięcia i sieci rozdzielczych średnich napięć*, 5.11.1977, promotor: doc. Bohdan Syнал.
57. Artur Wilczyński, *Metody krótkoterminowego prognozowania zapotrzebowania mocy w węzłach sieciowych 110 kV dla potrzeb kierowania pracą sieci elektroenergetycznej*, 5.11.1977, promotor: doc. Kazimierz Kinsner.

58. Zbigniew Lubczyński, *Identyfikacja odbioru trakcyjnego w systemie energetycznym dla potrzeb prognozy mocy szczytowej*, 15.11.1977, promotor: doc. Marian Cegielski.
59. Witold Dzierżanowski, *Metody cyfrowej identyfikacji awarii i działania zabezpieczeń w systemie elektroenergetycznym*, 22.12.1977, promotor: prof. Jan Trojak.
60. Tomasz Tłuczkiewicz, *Analityczna metoda optymalizacji harmonogramów i wyłączeń remontowych okręgowych sieci elektroenergetycznych*, 22.12.1977, promotor: doc. Kazimierz Kinsner.
61. Stanisław Szkółka, *Zachowanie się kriogeneratora w systemie elektroenergetycznym w porównaniu z ekwiwalentną maszyną konwencjonalną*, 24.01.1978, promotor: prof. Jan Trojak.
62. Janusz Andrzejewski, *Adaptacyjne sterowanie procesu przepływu urobku w układzie transportowym kopalni odkrywkowej*, 6.06.1978, promotor: doc. Jerzy Bednarczyk.
63. Zofia Kamieniecka, *Metoda kompleksowej oceny energochłonności procesów produkcyjnych w przemyśle*, 4.07.1978, promotor: prof. Zdzisław Teresiak.
64. Barbara Pospolita, *Optymalizacja harmonogramów remontów i wyłączeń remontowych w sieci elektroenergetycznej*, 4.07.1978, promotor: doc. Kazimierz Kinsner.
65. Henryk Belka, *Badanie struktury zwarć doziemnych do celów automatyki zabezpieczeniowej w krajowych kompensowanych sieciach średniego napięcia*, 30.09.1978, promotor: doc. Bohdan Synal.
66. Franciszek Froncek, *Generowanie przepięć przy wyłączeniu niewielkich prądów indukcyjnych łącznikami próżniowymi*, 30.09.1978, promotor: doc. Zdzisław Załucki.
67. Ryszard Sebastian, *Symulacyjny układ hybrydowy w badaniach niektórych zagadnień cyfrowej lokalizacji zwarcia*, 30.09.1978, promotor: doc. Marian Cegielski.
68. Włodzimierz Skorupski, *Prognozowanie krótkoterminowe zapotrzebowania mocy metodą estymacji dynamicznej*, 6.01.1979, promotor: doc. Andrzej Kowalski.
69. Tadeusz Kornas, *Zabezpieczenie obwodów wzbudzenia maszyn synchronicznych od zwarcia z ziemią*, 28.04.1979, promotor: doc. Jan Pytel.
70. Robert Kudła, *Model stochastyczny sterowania eksploatacją urządzeń elektroenergetycznych*, 28.04.1979, promotor: prof. Zdzisław Teresiak.
71. Franciszek Werner, *Metoda badania ekonomicznej efektywności inwestycji elektrociepłowni dla zakładów przemysłowych z odbiornikami wrażliwymi na krótkotrwałe obniżki napięcia*, 15.06.1979, promotor: prof. Andrzej Żeleński.
72. Zdzisław Kremens, *Weryfikacja strumieni danych o przepływach mocy czynnej w systemie elektroenergetycznym*, 20.10.1979, promotor: doc. Marian Cegielski.
73. Mirosław Łabuzek, *Metoda określania stanu granicznego stabilności statycznej systemu elektroenergetycznego*, 20.10.1979, promotor: doc. Marian Cegielski.
74. Kazimierz Wilkosz, *Weryfikacja systemu strumieni danych o przepływach mocy czynnej w systemie elektroenergetycznym*, 20.10.1979, promotor: doc. Marian Cegielski.
75. Marian Piekutowski, *Metoda modelowania szybkiej zmienności obciążeń węzłów elektroenergetycznych*, 1.12.1979, promotor: doc. Andrzej Pogorzelski.
76. Józef Szkopek, *Wybór efektywnych metod prognozy nośników energetycznych dla celów planowania energetyki w skali makroregionu gospodarczego*, 1.12.1979, promotor: doc. Kazimierz Kinsner.
77. Stanisław Osieński, *Kompensacja ziemnozwarciowa i jej wpływ na skuteczność ochrony przeciwporażeniowej w sieciach elektroenergetycznych o napięciu do 1 kV*, 10.12.1979, promotor: prof. Zdzisław Teresiak.
78. Zbigniew Drozd, *Metoda określania impedancji zastępczej układu elektroenergetycznego*, 24.05.1980, promotor: doc. Marian Cegielski.
79. Jerzy Kauf, *Metoda stochastycznej optymalizacji struktury energetycznej makroregionu*, 26.09.1980, promotor: doc. Kazimierz Kinsner.
80. Bogumiła Wnukowska, *Metoda statystycznej identyfikacji potrzeb energetycznych przemysłu makroregionu*, 26.09.1980, promotor: doc. Jacek Malko.

81. Ryszard Zacirka, *Analiza zużycia energii elektrycznej przy stosowaniu prądów okresowo-zmiennych w procesie elektrorafinacji miedzi*, 26.09.1980, promotor: prof. Józef Kubicki.
82. Grażyna Dąbrowska, *Sterowanie eksploatacją elektroenergetycznych urządzeń odbiorczych*, 29.11.1980, promotor: prof. Zdzisław Teresiak.
83. Antoni Klajn, *Ruchowa ocena stabilności dynamicznej systemu elektroenergetycznego*, 30.12.1980, promotor: doc. Marian Cegielski.
84. Barbara Szatkowska-Karpa, *Metoda obliczania elektrycznych parametrów układów uziomowych stacji elektroenergetycznych*, 20.02.1981, promotor: prof. Konstanty Wołkowiński.
85. Hanna Guderska, *Wpływ wyładowań pochodzących od elektryczności statycznej na reakcje fizjologiczne organizmu ludzkiego*, 22.06.1981, promotor: prof. Zdzisław Teresiak.
86. Assefa Wordoffa, *Przebiegi prądów w obwodach przemiennoprądowych z prostownikami tyrystorowymi*, 22.06.1981, promotor: doc. Tadeusz Łobos.
87. Marek Szuba, *Wpływ pola elektrycznego o częstotliwości 50 Hz na wybrane reakcje fizjologiczne organizmu ludzkiego*, 17.04.1982, promotor: prof. Zdzisław Teresiak.
88. Lech Tuzinkiewicz, *Automatyzacja procesu projektowania przemysłowych sieci i urządzeń elektroenergetycznych. Zagadnienia formalizacji*, 25.06.1982, promotor: doc. Jan Bujko.
89. Ryszard Aleksiejczyk, *Metoda obliczania nieekwipotencjalnych układów uziomowych*, 27.09.1982, promotor: doc. Jan Bujko.
90. Andrzej Humiński, *Oddziaływanie przekształtnika tyrystorowego współpracującego z kompensatorem mocy biernej na sieć elektroenergetyczną*, 27.09.1982, promotor: doc. Tadeusz Łobos.
91. Dimitris Stilpnopulos, *Optymalizacja rozwoju systemu wytwarzania energii elektrycznej metodą symulacji scenariuszy*, 8.02.1983, promotor: doc. Jan Kiszka.
92. Barbara Kinsner, *Metoda średnioterminowego planowania rozwoju sieci przesyłowej z uwzględnieniem losowości zapotrzebowania mocy w węzłach sieciowych*, 4.11.1983, promotor: prof. Marian Cegielski.
93. Jerzy Sękowski, *Optymalizacja rozwoju systemu wytwarzania energii elektrycznej w warunkach niepełnej informacji*, 22.12.1983, promotor: doc. Jacek Malko.
94. Zbigniew Fjałkowski, *Trójfazowe zwarcia symetryczne w turbogeneratorze z podwójnym uzwojeniem na fazę. Analiza i modelowanie*, 27.05.1985, promotor: doc. Andrzej Szymański.
95. Piotr Stawski, *Metody obliczania rozptyłu mocy w dużym systemie elektroenergetycznym*, 19.03.1986, promotor: prof. Marian Cegielski.
96. Janusz Łapiński, *Analiza pracy przekładnika prądowego obciążonego pojemnościowo w stacjach ustalonych i przejściowych*, 2.07 1986, promotor: prof. zw. Andrzej Wiszniewski.
97. Ahmed Ahmed Nohamod, *Supplementary control for transient emergency state of power systems*, 2.07 1986, promotor: prof. zw. Andrzej Wiszniewski.
98. Lesław Ładniak, *Statystyczno-decyzyjna metoda oceny algorytmów pomiarowych cyfrowych zabezpieczeń odległościowych*, 26.05.1988, promotor: doc. Bohdan Synal.
99. Andrzej Tomczyk, *Komputerowe wspomaganie eksploatacji systemu elektroenergetycznego za pomocą adaptacyjnego modelu danych*, 9.11 1989, promotor: prof. Marian Cegielski.
100. Andrzej Morawski, *Silnik szeregowy prądu stałego w układzie regulacji z ruchem ślizgowym*, 20.03.1990, promotor: doc. Zbigniew Szmorliński.
101. Leszek Pawlaczyk, *Częstotliwościowe sterowanie silników indukcyjnych dołowych lokomotyw kopalnianych*, 21.06.1990, promotor: doc. Henryk Mońka.
102. Ayite Senah Akoda Ajavon, *System ekspertowy do projektowania przemysłowych sieci elektroenergetycznych*, 25.10.1990, promotor: dr hab. Jan Bujko.
103. Yesri Zaki Mohammad, *Differential protection of power transformers with voltages as supplementary signals*, 22.03.1991, promotor: prof. zw. Andrzej Wiszniewski.
104. Eid Al Hanoun, *Automatyczna regulacja napięcia w sieciach średnich napięć z wykorzystaniem systemów mikroprocesorowych*. 08.03.1991, promotor: doc. Janusz Kucharski.

105. Mohamed Jamal Tatari, *Niesymetria magnetyczna i elektryczna w maszynach indukcyjnych*, 09.05.1991, promotor: doc. Janusz Kucharski.
106. Tadeusz Bułat, *Metoda doboru konfiguracji sieci elektroenergetycznej w warunkach ruchomych*, 19.06.1991, promotor: dr hab. Jan Pytel.
107. Musa Janat, *Influence of localized flama on dielectric strength of air*, 20.11.1991, promotor: dr hab. Bolesław Mazurek.
108. Nadim Makhol, *Metoda średnioterminowego planowania rozwoju sieci rozdzielczych*, 14.05.1991, promotor: dr hab. Kazimierz Kinsner.
109. Abdullah Samiz, *Praca silnika asynchronicznego zasilanego z falownika napięcia w zakresie małych prędkości*, 29.06.1992, promotor: prof. Konrad Schoepp.
110. Riad Almostafa, *Symulacyjna metoda badania stabilności układu wielomaszynowego*, 08.05.1992, promotor: dr hab. Jan Pytel.
111. Ludwik Harasimowicz, *Suboptymalny podział dużych sieci rozdzielczych dla potrzeb eksploatacji*, 23.06.1992, promotor: prof. Tadeusz Halawa.
112. Aboul Fotouh Abdel Rehiem Mohamed El-Gharably, *An investigation of voltage stability phenomena of electric power systems by using eigenvalue analysis*, 12.02.1992, promotor: dr hab. Marian Sobierajski.
113. Muhanad Fuayodh Al-Thalich, *Diphase faults in armature winding of turbogenerator with taking into consideration the saturation phenomenon*, 15.05.1992, promotor: dr hab. Andrzej Szymański.
114. Bogdan Kasztenny, *Algorytmy decyzyjne w cyfrowej automatyce zabezpieczeniowej*, 06.03.1992, promotor: prof. zw. Andrzej Wiszniewski.
115. Kazimierz Herlender, *Mechanizmy wnioskowania w projektowaniu urządzeń elektroenergetycznych w warunkach niepewności danych projektowych*, 25.10.1993, promotor: dr hab. Zbigniew Styczyński.
116. Artur Głuszek, *Budowa elektroenergetycznych baz wiedzy na przykładzie systemu ekspertowego do projektowania przemysłowych stacji elektroenergetycznych*, 25.10.1993, promotor: dr hab. Jan Bujko.
117. Waldemar Rebizant, *Charakterystyki probabilistyczne sygnałów i wielkości kryterialnych cyfrowych zabezpieczeń elektroenergetycznych i ich zastosowanie*, 27.11.1995, promotor: dr hab. Janusz Szafran.
118. Roman Skakowski, *Metoda wykrywania stanów pracy dużych sieci elektroenergetycznych zagrożonych utratą stabilności napięciowej*, 05.02.1996, promotor: dr hab. Marian Sobierajski.
119. Jan Bogdan Wiśniewski, *Impact of the electric power industry organizational structure on price of electricity. Case study:USA*, 13.05.1996, promotor: prof. Jacek Malko.
120. Robert Lis, *Inteligentny system do analizy bezpieczeństwa pracy systemu elektroenergetycznego*, 27.05.1996, promotor: dr hab. Zdzisław Kremens.
121. Seleem Zakaria Darweesh, *Metoda modelowania regulacji mocy biernej i napięcia w systemie elektroenergetycznym z linią stałoprądową*, 10.06.1996, promotor: dr hab. Zdzisław Kremens.
122. Alioune Cheick Diop, *Metoda planowania rozwoju elektroenergetycznych sieci rozdzielczych średnich napięć*, 18.11.1996, promotor: prof. Kazimierz Kinsner.
123. Ii-Gao Zhang, *The Effect of Dust Contaminations on Electric Contact Performance*, 25.11.1996, promotor: dr hab. Bogdan Miedziński.
124. Assadullah Waseeqe, *Identification of the Electrical Energy Load Demand Variability Processes in Electrical Power System*, 16.12.1996, promotor: prof. Jacek Malko.
125. Moftah Abubaker Moftah, *New dynamically corrected fast estimators of protection criterion values*, 06.01.1997, promotor: dr hab. Janusz Szafran.
126. Waldemar Dołęga, *Metoda średnioterminowego planowania rozwoju sieci przesyłowej*, 27.01.1997, promotor: prof. Kazimierz Kinsner.

127. Artur Datzuk, *Kryteria prądowe budowy styczników próżniowych prądu stałego*, 24.03.1997, promotor: dr hab. Zbigniew Wróblewski.
128. Marek Fulczyk, *Analiza warunków działania zabezpieczeń ziemnozwarciowych pobudzanych 3-harmoniczną napięcia w układzie blokowym generator – transformator*, 20.10.1997, promotor: dr hab. Mieczysław Zielichowski.
129. Henryk Mikołajczak, *Metoda optymalizacji wytwarzania mocy biernej w sieciach zakładów energetycznych*, 24.11.1997, promotor: dr hab. Artur Wilczyński.
130. Adam Jakubowski, *Probabilistyczna metoda badania stabilności napięciowej sieci przesyłowych*, 15.12.1997, promotor: prof. Marian Sobierajski.
131. El Hadji Aw, *Metoda badania wpływu regulacji przekładni transformatora na stabilność napięciową odbioru kompleksowego*, 30.03.1998, promotor: prof. Marian Sobierajski.
132. Mirosław Łukowicz, *Zastosowanie sztucznych sieci neuronowych do identyfikacji sygnałów i podejmowania decyzji w automatyce elektroenergetycznej*, 26.06.1998, promotor: dr hab. Eugeniusz Rosołowski.
133. Maciej Cichoń, *Próżnioszczelny łącznik pomocniczy nowej generacji do układów wykonawczych automatyki elektroenergetycznej*, 19.04.1999, promotor: prof. Bogdan Miedziński.
134. Liang-Jun Xu, *Applicability of a multi-contacts reed switch under heavy inductive load*, 24.05.1999, promotor: prof. Bogdan Miedziński.
135. Marek Jaworski, *Prognozowanie trwałości warystorów tlenkowych ZnO z bieżącej produkcji*, 3.04.2000, promotor: dr hab. Zbigniew Wróblewski.
136. Mirosław Kornatka, *Prognozowanie trwałości zestyków styczników elektromagnetycznych z bieżącej produkcji*, 18.09.2000, promotor: dr hab. Zbigniew Wróblewski.
137. Zbigniew Kowalski, *Badania i ocena wpływu parametrów niskonapięciowych sieci górniczych na przepięcia łączeniowe powodowane łącznikami próżniowymi*, 28.06.2002, promotor: prof. Bogdan Miedziński.
138. Robert Łukomski, *Weryfikacja topologii systemu elektroenergetycznego z wykorzystaniem sztucznych sieci neuronowych*, 4.07.2002, promotor: dr hab. Kazimierz Wilkosz.
139. Remigiusz Mydlikowski, *Optymalizacja warunków działania zabezpieczeń ziemnozwarciowych stojanów generatorów wielkich mocy*, 14.10.2002, promotor: dr hab. Mieczysław Zielichowski.
140. Rafał Kawecki, *Nowe algorytmy lokalizacji zwarć w dwutorowych liniach przesyłowych*, 17.03.2003, promotor: dr hab. Jan Iżykowski.
141. Ireneusz Lisik, *Metody detekcji klasyfikacji zwarć w liniach elektroenergetycznych*, 15.03.2004, promotor: prof. Eugeniusz Rosołowski.
142. Grzegorz Wiśniewski, *Analiza i badania warunków transformacji łączeniowego łuku elektrycznego małej mocy w wyładowanie jarzeniowe*, 11.10.2004, promotor: prof. Bogdan Miedziński.
143. Janusz Konieczny, *Metoda oceny rozkładu napięć uszkodzeniowych w liniach napowietrznych o układzie TN*, 18.10.2004, promotor: dr hab. Zbigniew Wróblewski.
144. Przemysław Balcerk, *Algorytmy lokalizacji zwarć w liniach przesyłowych w warunkach nasycenia przekładników prądowych*, 25.10.2004, promotor: dr hab. Jan Iżykowski.

Stopnie nadane przez Radę Naukową Instytutu Metrologii Elektrycznej

1. Grzegorz Hiler, *Niektóre zagadnienia dotyczące właściwości dynamicznych i metrologicznych fotokompensatorów z fotoopornikami*, 3.02.1969, promotor: prof. Jarosław Kuryłowicz.
2. Józef Nowak, *Pomiar statycznych właściwości magnetycznych materiału na gotowych elementach ferromagnetycznych*, 23.09.1969, promotor: prof. Jarosław Kuryłowicz.

3. Karol Nowak, *Eksploatacyjne kryterium oceny niedokładności przyrządów pomiarowych*, 21.10.1970, promotor: prof. Artur Metal.
4. Romuald Borek, *Pomiary wpływu czynników procesu wytwarzania i warunków pracy na podstawowe parametry elektryczne kondensatorów grubowarstwowych z izolacją T 102*, 7.12.1970, promotor: doc. Zbigniew Orzeszkowski.
5. Benedykt Rząsa, *Pomiary wpływu czynników procesu wytwarzania na odtwarzalność elektrycznych parametrów w grubowarstwowych kondensatorach z izolacją T 102–rutyl–szkliwo*, 7.12.1970, promotor: doc. Zbigniew Orzeszkowski.
6. Danuta Koczela, *Badanie rozkładu błędów systematycznych wybranych typów mierników wskazówkowych produkcji krajowej*, 23.06.1971, promotor: doc. Zbigniew Orzeszkowski.
7. Jan Raubiszko, *Szerokopasmowy dzielnik napięcia realizowany przy zastosowaniu jednego rezystora we współosiowym torze przemysłowym*, 22.12.1971, promotor: prof. Andrzej Jellonek.
8. Zbigniew Cymbrykiewicz, *Możliwości kształtowania podziałki woltomierza magneto-elektrycznego przy pomocy najprostszycych układów z warystorami*, 27.03.1972, promotor: prof. Jarosław Kuryłowicz.
9. Józef Kolasa, *Wzorzec strumienia magnetycznego*, 9.04.1973, promotor: prof. Jarosław Kuryłowicz.
10. Jan Skurzak, *Metody porównania oporników wzorcowych przy dużym stosunku ich oporów*, 30.06.1973, promotor: prof. Jarosław Kuryłowicz.
11. Zdzisław Nawrocki, *Elektroniczne przekładniki pomiarowe prądów i napięć o częstotliwości przemysłowej*, 3.12.1973, promotor: doc. Ryszard Gotszalk.
12. Henryk Maćkowiak, *Zastosowanie metod numerycznych do obliczania mierników prostownikowych ze szczególnym uwzględnieniem wpływu temperatury*, 29.06.1974, promotor: doc. Zbigniew Orzeszkowski.
13. Ludwik Kociołek, *Próba statystycznej oceny własności niektórych przyrządów pomiarowych pracujących w trudnych warunkach*, 17.05.1975, promotor: doc. Zbigniew Orzeszkowski.
14. Zbigniew Kłos, *Porównanie rezystorów wzorcowych przy prądzie zmiennym m.cz. i stałym*, 28.06.1975, promotor: doc. Andrzej Zborucki.
15. Zdzisław Tarnowski, *Kryteria wyboru konstrukcyjnych parametrów niektórych mierników elektrycznych dla polepszenia odporności na wibracje i udary*, 28.06.1975, promotor: prof. Wojciech Fuliński.
16. Jerzy Jaskulski, *Możliwości budowy dwurdzeniowych indukcyjnych dzielników napięcia i ich zastosowania na przykładzie mostka Thomsona*, 29.09.1975, promotor: doc. Ryszard Gotszalk.
17. Michał Lisowski, *Metoda kompensacji prądu, analiza metrologiczna pomiaru prądu przemiennego małej częstotliwości*, 29.09.1975, promotor: prof. Jarosław Kuryłowicz.
18. Mirosław Jeleniewicz, *Szerokopasmowy układ zastępczy i własności częstotliwości indukcyjnych dzielników napięcia o nawoju bifilarnym*, 20.12.1975, promotor: prof. Ryszard Strużak.
19. Janusz Mróz, *Wpływ czynników konstrukcyjnych i technologicznych na poziom ufności we wzajemnym dopasowaniu miernika i podziałki drukowanej*, 20.12.1975, promotor: prof. Artur Metal.
20. Zenon Harasym, *Momenty elektromechaniczne wieloustrojowych mierników ferrodynamicznych o magnetowodach plenarnych oraz ich wyznaczanie poprzez modelowanie elektryczne*, 17.12.1976, promotor: doc. Andrzej Podemski.
21. Władysław Wieczorek, *Wpływ metod magnesowania i odmagnesowania na stabilność magnesów trwałych*, 17.12.1976, promotor: prof. Jarosław Kuryłowicz.
22. Karol Nowak, *Zagadnienia dokładnych pomiarów małych napięć stałych na przykładzie kompensatora z dzielnikiem Kelvina-Varle'a*, 26.03.1977, promotor: doc. Ryszard Gotszalk.
23. Jan Matejko, *Metoda wyznaczania przewodności cieplnej właściwej materiałów stałych na przykładzie badań materiałów elektroizolacyjnych*, 26.06.1977, promotor: doc. Zbigniew Orzeszkowski.

24. Grażyna Dacko, *Analiza wpływu zniekształceń przebiegów prądu i napięcia na niedokładność pomiaru energii licznikami indukcyjnymi*, 5.05.1979, promotor: doc. Zbigniew Orzeszkowski.
25. Ryszard Płoceniak, *Synteza i analiza układu pomiarowego do porównań impedancji o szeregowym układzie zastępczym*, 26.06.1979, promotor: doc. Andrzej Zborucki.
26. Wojciech Grotowski, *Zagadnienia metrologiczne i konstrukcyjne przyrządów pomiarowych z ciekłokrystalicznymi urządzeniami odczytowymi*, 28.06.1979, promotor: prof. Andrzej Jellonek.
27. Wojciech Stadnicki, *Optymalizacja metrologiczna własności eksploatacyjnych systemów pomiarowych w elektrowniach ciepłych*, 8.11.1979, promotor: doc. Ryszard Gotszalk.
28. Włodzimierz Kujanek, *Analiza możliwości zastosowania termistorów do pomiaru wartości skutecznej prądów odkształconych o częstotliwości przemysłowej*, 19.01.1980, promotor: doc. Wojciech Fuliński.
29. Jan Wiśniewski, *Zagadnienie pomiaru współczynnika tłumienia napięcia sumacyjnego wzmacniaczy operacyjnych*, 19.01.1980, promotor: doc. Andrzej Zborucki.
30. Bogusław Opaliński, *Mostki aktywne prądu przemiennego do pomiaru niskich temperatur termometrami półprzewodnikowymi*, 27.06.1980, promotor: doc. Ryszard Gotszalk.
31. Romuald Rakowski, *Badania rozkładu błędów systematycznych wybranych elektronicznych narzędzi pomiarowych i ich zastosowania*, 11.09.1980, promotor: doc. Zbigniew Orzeszkowski.
32. Roman Myszkowski, *Wybrane problemy ergonomiczne i metrologiczne oceny hipertekstów*, 30.09.1980, promotor: doc. Grzegorz Hiler.
33. Jerzy Bajorek, *Ocena błędu metody pomiaru składowej, stycznej natężenia pola magnetycznego na powierzchni próbek blach elektrotechnicznych*, 11.10.1980, promotor: doc. Zbigniew Orzeszkowski.
34. Jerzy Bartoszewski, *Zagadnienie kompensacyjnych pomiarów skutecznej wartości napięć przemiennych niesinusoidalnych małej częstotliwości*, 18.11.1980, promotor: doc. Kazimierz Morawski.
35. Krzysztof Stroemich, *Problemy pomiaru natężenia małych jonów w atmosferze*, 14.10.1981, promotor: doc. Ryszard Gotszalk.
36. Krzysztof Podlejski, *Wybrane zagadnienia wizualizacji informacji metrologicznej ciekłokrystalicznymi urządzeniami odczytowymi*, 9.07.1982, promotor: doc. Grzegorz Hiler.
37. Waldemar Minkina, *Modelowe badania własności dynamicznych czujników termoelektrycznych w celu poprawienia jakości ich przetwarzania*, 16.04.1983, promotor: doc. Zygmunt Biernacki.
38. Karol Bemben, *Badania charakterystyk częstotliwościowych rezystorów cienkowarstwowych seryjnej produkcji krajowej*, 26.06.1984, promotor: doc. Antoni Wysocki.

Stopnie nadane przez Radę Naukową Instytutu Układów Elektromaszynowych

1. Eugeniusz Ciurzyński, *Metoda pomiaru rozptywu chłodziwa w kanałach promieniowych stojanów turbogeneratorów wielkiej mocy*, 31.05.1973, promotor: prof. Andrzej Kordecki.
2. Piotr Zieliński, *Metoda różniczkowa wyznaczenia reaktancji rozproszenia twornika maszyn synchronicznych*, 31.05.1973, promotor: doc. Zbigniew Szmorliński.
3. Konrad Dytewski, *Kryteria doboru prędkości obrotowej i płaszczyzn korekcji przy wyważeniu dynamicznym wirników turbogeneratorów*, 22.06.1973, promotor: prof. Andrzej Kordecki.
4. Tadeusz Chamerski, *Wielobiegowy silnik synchroniczny z wirnikiem cylindrycznym jako element układów napędowych*, 25.01.1974, promotor: prof. Feliks Andrzejewski.

5. Mieczysław Suseł, *Wpływ pakietu na sztywność wirników w silnikach synchronicznych*, 23.02.1974, promotor: doc. Stanisław Szewczuk.
6. Andrzej Trzynadłowski, *Napęd nawrotny układu przewijakowego barwiarki włókienniczej z zastosowaniem sprzęgieł wiropędowych*, 15.06.1974, promotor: doc. Władysław Kędzior.
7. Stanisław Świebocki, *Elektrochemiczna akumulacja energii przy zastosowaniu niesymetrycznego prądu przemiennego*, 26.03.1975, promotor: prof. Feliks Andrzejewski.
8. Tadeusz Kurowski, *Układ z hallotronami do pomiaru i regulacji momentu obrotowego w napędach z silnikami trójfazowymi*, 12.06.1975, promotor: doc. Władysław Kędzior.
9. Jan Szajdak, *Analiza celowości stosowania silników komutatorowych mocy ułamkowej z wirnikiem bezżłobkowym*, 12.06.1975, promotor: prof. Andrzej Kordecki.
10. Ignacy Dudzikowski, *Dwubiegowe silniki prądu stałego z magnesami ferrytowymi*, 26.06.1975, promotor: doc. Władysław Karwacki.
11. Ernest Mendrela, *Silnik indukcyjny obrotowo-liniowy*, 26.06.1975, promotor: prof. Janusz Turowski.
12. Bernard Herman, *Rozruszniki wiropędowe o rdzeniach wielokrotnych*, 12.07.1975, promotor: doc. Władysław Kędzior.
13. Henryk Nessel, *Procesy przejściowe w wielosilnikowym asynchronicznym napędzie elektrycznym*, 12.07.1975, promotor: prof. Feliks Andrzejewski.
14. Ludwik Antal, *Analiza parametrów bezżłobkowej maszyny synchronicznej o nadprzewodzącym uzwojeniu wzbudzenia*, 24.01.1976, promotor: doc. Władysław Karwacki.
15. Olgierd Kasaty, *Określenie parametrów konstrukcyjnych i podstawowych własności ruchowych silników szeregowych prądu stałego o wirniku tarczowym*, 24.01.1976, promotor: prof. Andrzej Kordecki.
16. Zdzisław Moczarski, *Koncepcja i analiza adaptacyjnego układu sterowania rozruchem asynchronicznych silników pierścieniowych w napędach dużych przenośników taśmowych*, 10.04.1976, promotor: prof. Feliks Andrzejewski.
17. Antoni Rosseger, *Programowe sterowanie napinaniem taśmy przenośnika z korekcją do sprzężenia ciernego*, 10.04.1976, promotor: prof. Feliks Andrzejewski.
18. Stanisław Azarewicz, *Napęd elektryczny urządzenia do napinania taśmy dużych przenośników taśmowych*, 24.04.1976, promotor: prof. Feliks Andrzejewski.
19. Teresa Orłowska-Kowalska, *Analiza układu napędowego dużych przenośników taśmowych z silnikami asynchronicznymi o obniżonej częstotliwości*, 24.04.1976, promotor: prof. Feliks Andrzejewski.
20. Wiesław Żarnowski, *Stany przejściowe reluktancyjnych silników krokowych*, 22.06.1976, promotor: doc. Henryk Mońka.
21. Aleksander Patyk, *Dynamika silników asynchronicznych o niskiej częstotliwości znamionowej w napędzie przenośników taśmowych*, 16.04.1977, promotor: doc. Władysław Kędzior.
22. Jacek Uczkiewicz, *Ekranowanie nadprzewodzącego uzwojenia wzbudzenia generatora synchronicznego od zewnętrznych zmiennych pól magnetycznych*, 16.04.1977, promotor: doc. Kazimierz Radwan.
23. Jan Zawilak, *Analiza własności jednowzwojeniowych silników asynchronicznych o dwóch prędkościach obrotowych*, 16.04.1977, promotor: doc. Kazimierz Radwan.
24. Zdzisław Załoga, *Sterowanie napędem elektrycznym nawijarki na przykładzie klejarki do osnów*, 12.11.1977, promotor: doc. Henryk Mońka.
25. Krzysztof Gardęła, *O możliwości wytworzenia anizotropowej przegrody magnetodielektrycznej zmieniającej rozkład indukcji w szczelinie przytwornikowej silnika indukcyjnego*, 20.05.1978, promotor: prof. Zbigniew Matheisel.
26. Aldona Gardęła, *Analiza możliwości stosowania zalew żywicznych z wypełniaczami kształtującymi rozkład pól w żłobkach maszyn elektrycznych*, 20.05.1978, promotor: doc. Zbigniew Szmorliński.

27. Rudolf Sandecki, *Wpływ sposobu sterowania na dynamikę silnika skokowego*, 20.05.1978, doc. promotor: Henryk Mońka.
28. Krystyna Kubzdela, *Silnik asynchroniczny o podwyższonej częstotliwości i wirniku litym do napędu pompy głębinowej*, 24.06.1978, promotor: prof. Andrzej Kordecki.
29. Lech Sosiński, *Układ napędowy o prędkości dostawczej z zastosowaniem silnika klatkowego, sprzęgła i hamulca wirowego*, 30.09.1978, promotor: doc. Henryk Mońka.
30. Jan Światowy, *Analiza parametrów i pracy reaktancyjnej sprzęgła przekładniowego*, 30.09.1978, promotor: doc. Henryk Mońka.
31. Adam Saczuk, *Stany dynamiczne wielobiegunowych silników asynchronicznych*, 10.01.1980, promotor: doc. Władysław Karwacki.
32. Adam Zalas, *Statyka i dynamika układu napędowego lekkich urządzeń przewijakowych z liniowo-tarczowym silnikiem asynchronicznym*, 1.03.1980, promotor: doc. Władysław Kędzior.
33. Krzysztof Makowski, *Analiza wpływu niesymetrycznej szczeliny na charakterystykę mechaniczną silnika indukcyjnego z ekranowymi biegunami*, 22.03.1980, promotor: doc. Władysław Karwacki.
34. Mieczysław Niemczyński, *Określenie wpływu anizotropii magnetycznej silników indukcyjnych małej mocy*, 31.05.1980, promotor: prof. Andrzej Kordecki.
35. Jerzy Fekecz, *Analiza cyfrowych systemów sterowania falowników przeznaczonych do zasilania silników asynchronicznych klatkowych*, 27.09.1980, promotor: prof. Zygmunt Kuczewski.
36. Krzysztof Jankowski, *Silnik synchroniczny zasilany napięciem o regulowanej częstotliwości jako element układów napędowych*, 27.09.1980, promotor: doc. Kazimierz Radwan.
37. Piotr Żudrak, *Stabilizacja prądowo-ciepłna nadprzewodnikowych uzwojeń wzbudzenia generatorów synchronicznych*, 17.12.1980, promotor: doc. Władysław Karwacki.
38. Andrzej Rusek, *Stan dynamiczny liniowego silnika indukcyjnego z zewnętrzną częścią wtórną*, 10.02.1981, promotor: doc. Ryszard Branicki.
39. Henryk Blok, *Pomiar rozkładu przestrzennego pola magnetycznego w szczelinie przytworzonej maszyn elektrycznych metodą próbkowania*, 10.03.1981, promotor: doc. Ryszard Gotszalk.
40. Bronisław Łakota, *Asynchroniczny silnik liniowy o tworniku wewnętrznym do trakcji zakładowej*, 7.04.1984, promotor: doc. Michał Tall.
41. Krzysztof Pieńkowski, *Stany dynamiczne i praca ustalona napędu przenośników taśmowych o ujemnym kącie nachylenia*, 7.04.1981, promotor: doc. Władysław Kędzior.
42. Ryszard Brzeziński, *Kryteria doboru parametrów i programowanie charakterystyk mechanicznych silników indukcyjnych z rozrusznikami wirowymi*, 25.09.1981, promotor: doc. Władysław Kędzior.
43. Tomasz Janta, *Kształtowanie właściwości magnetycznie miękkich kompozytów proszkowych do elektroprzetworników za pomocą pola cieplnego i magnetycznego*, 25.09.1981, promotor: prof. Andrzej Kordecki.
44. Dariusz Mazany, *Kształtowanie właściwości magnetycznie miękkich kompozytów proszkowych do elektroprzetworników za pomocą pola cieplnego i magnetycznego*, 25.09.1981, promotor: prof. Andrzej Kordecki.
45. James Bravo, *Wpływ reluktancji jarzma stojana na rozkład pola magnetycznego w szczelinie oraz na moment obrotowy jednofazowego silnika indukcyjnego z pomocniczymi uzwojeniami*, 16.12.1981, promotor: doc. Konrad Schoepp.
46. Bożena Saczuk, *Badania wpływu struktury uzwojeń przełączalnych wielobiegunowych silników indukcyjnych na statyczną charakterystykę mechaniczną i dodatkowe straty mocy w uzwojeniu wirnika*, 10.03.1982, promotor: doc. Konrad Schoepp.
47. Czesław Cierpisz, *Impulsowe przekształtniki wielofazowe w napędach pojazdów trakcyjnych*, 30.06.1982, promotor: doc. Jerzy Krygier.
48. Andrzej Pol, *Wielofazowy modulator rezystancji w układach hamowania dynamicznego pojazdów trakcyjnych*, 30.06.1982, promotor: doc. Jerzy Krygier.

49. Wojciech Baranowski, *Kriostatowanie uzwojeń nadprzewodzących w maszynach elektrycznych*, 2.07.1982, promotor: doc. Władysław Karwacki.
50. Jerzy Nazarko, *Silnik asynchroniczny liniowy o zadanej charakterystyce mechanicznej jako funkcji parametrów strony wtórnej*, 2.07.1982, promotor: doc. Michał Tall.
51. Zbigniew Piech, *Analiza zjawisk w asynchronicznym walcowym silniku liniowym o przełączalnym uzwojeniu twornika*, 2.07.1982, promotor: doc. Michał Tall.
52. Krystyna Macek-Kamińska, *Modele matematyczne silników asynchronicznych głębokożłobkowych i indentyfikacja ich parametrów*, 12.01.1983, promotor: doc. Marian Noga.
53. Jerzy Scelina, *Analiza i synteza silników asynchronicznych pierścieniowych z rozrusznikami wiroprowadowymi o wzbudzeniu wewnętrznym*, 25.03.1983, promotor: doc. Władysław Kędzior.
54. Ryszard Subocz, *Analiza i synteza silników asynchronicznych pierścieniowych z rozrusznikami wiroprowadowymi o wzbudzaniu wewnętrznym*, 25.03.1983, promotor: doc. Władysław Kędzior.
55. Wiesław Wilczyński, *Wpływ oddziaływań pól magnetycznych i cieplnych na własności magnetyczne izotropowych blach bezkrzemowych stosowanych w elektroprzetwornikach*, 27.04.1983, promotor: prof. Zbigniew Matheisel.
56. Czesław Kowalski, *Synteza parametrów silnika asynchronicznego zasilanego napięciem odkształconym o regulowanej częstotliwości*, 1.06.1983, promotor: doc. Zbigniew Szmorliński.
57. Leszek Sztyleński, *Modelowanie cyfrowe przekształtników tyrystorowych przeznaczonych do współpracy z trójfazowymi maszynami asynchronicznymi*, 1.06.1983, promotor: doc. Zbigniew Szmorliński.
58. Maciej Pawłowski, *Analiza oddziaływania tyrystorowych napędów elektrycznych maszyn papierniczych na sieć wewnętrzną papierni*, 28.06.1983, promotor: prof. Andrzej Kordecki.
59. Maciej Hippner, *Analiza pola magnetycznego i sił w urządzeniach elektromagnetycznych do oddzielania blach stalowych*, 14.12.1983, promotor: doc. Jacek Gieras.
60. Piotr Paul, *Metoda obliczeń elektromagnetycznych indukcyjnego silnika dwufazowego o cylindrycznym ferromagnetycznym wirniku i jawnych biegunach w stojanie*, 14.11.1984, promotor: doc. Henryk Mońka.
61. Waldemar Stachowiak, *Analiza wpływu rodzaju magnesu na dopuszczalną przeciążalność prądową i parametry maszyn prądu stałego*, 19.12.1984, promotor: doc. Konrad Schoepp.

Spis absolwentów

Studia dzienne magisterskie

STUDIA DZIENNE – magister nauk technicznych inżynier elektryk

1946 rok	1949 rok	Buck Józef
Bujoczek Józef	Fortuna Stanisław	Czajkowski Antoni
Godziński Zbigniew	Paryser Saul	Dąbrowski Adam
Gołębiowski Stanisław		Dubas Ignacy
Gummer Zdzisław	1950 rok	Filipek Antoni
Kwiecień Zygmunt	Arendt Jerzy	Flisowski Tadeusz
Mściwujewski Kazimierz	Bałchan Tadeusz	Gilowski Edward
Orłowski Kazimierz	Bekker Jerzy	Gize Jerzy
Poniewierski Henryk	Bogdan Henryk	Godlewski Antoni
Sieniawski Stefan	Bromirski Jerzy	Gogolewski Jerzy
Skórka Eugeniusz	Czajkowski Zbigniew	Gołębek Tadeusz
Szymański Józef	Distler Arnold	Gotszalk Ryszard
Tomankiewicz Tadeusz	Fekecz Jerzy	Halawa Tadeusz
Weber Antoni	Firkowicz Szymon	Hołownia Jan
Wesoły Kazimierz	Fischler Henryk	Hryniewiecki Zbigniew
Wiśniowski Ludwik	Isański Stanisław	Iwanowski Anatol
Wyderko Ireneusz	Jaśkiewicz Genadnier	Jahn Bolesław
1947 rok	Kwiatużyński Lech	Jakubiak Andrzej
Baron Paweł	Leligdowicz Bolesław	Jankowski Włodzimierz
Chojnacki Bolesław	Matheisel Zbigniew	Kalinowski Bogdan
Fuliński Wojciech	Mroczkowski Zbigniew	Karkowski Zdzisław
Gołąb Władysław	Nowicki Karol	Kluk Jerzy
Husarz Maciej	Postolski Stanisław	Knapek Stefan
Kozieł Antoni	Preminger Juliusz	Kozdoń Władysław
Krzyczkowski Jerzy	Radwan Kazimierz	Kraus Tadeusz
Łosiak Zdzisław	Sadowski Stanisław	Krukowski Zbigniew
Maison Adam	Sikorski Roman	Krupowicz Waclaw
Matusiak Tadeusz	Sulima Tadeusz	Kubik Stanisław
Medyński Witold	Szerszeń Jerzy	Kubik Zdzisław
Michalik Władysław	Wojnarowicz Zbigniew	Leński Leopold
Nowak Mieczysław	Zapłatny Antoni	Lergetporer Andrzej
Orzeszkowski Zbigniew	Żarnowski Jan	Łagodziński Zbigniew
Poręba Tadeusz	1951 rok	Łapiński Adam
Serwa Henryk	Badian Ludwik	Maksymowicz Roman
Tabaksbłat Szalom	Badura Stanisław	Maliszewski Witold
Węglarski Wilhelm	Bieńkowski Bogdan	Miazga Bolesław
Zamuliński Henryk	Bitobrau Jerzy	Mońka Henryk
Zduński Jakub	Błaszczczyński Jerzy	Namiołkiewicz Marian
1948 rok	Bodnar Adam	Nodzyński Andrzej
Jaszczewski-Siara Zbigniew	Bogucki Marian	Pałkiewicz Wiesław
Zawisza Aleksander	Bragiński Aleksander	Paśnicki Henryk
	Brodzinowski Celestyn	Piecuch Edward
		Plóciński Józef
		Puzon Andrzej
		Rabiej Zbigniew
		Ranachowski Jerzy

Raszczuk Zbigniew
 Sierbin-Sarna Stanisława
 Sroczyński Ryszard Edwin
 Stępień Józef
 Ścibor-Rylski Stefan
 Tabisz Zdzisław
 Talarczyk Edmund
 Teresiak Zdzisław
 Tiltelbrun Mieczysław
 Tomczyk Jan
 Treiman Ryszard
 Treter Andrzej
 Wandor Mieczysław
 Warwas Krzysztof
 Wąsowski Bronisław
 Wencel Zbigniew
 Zawadzki Ryszard
 Zylberberg Henryk
 Żychkiewicz Antoni

1952 rok

Adamski Janusz
 Adamus Antoni
 Bajbor Zbigniew
 Białoskórski Władysław
 Bronisz Marek
 Cegielski Marian
 Chrapkiewicz Zofia
 Cygonek Henryk
 Czacki Józef
 Czarnecki Jerzy
 Dietrich Andrzej
 Domagała Eugeniusz
 Durski Stanisław
 Dziedzic Jan
 Dziewanowski Tadeusz
 Eustachiewicz Stanisław
 Glajcer Jan
 Glińczak Henryk
 Gromek Władysław
 Grünkaut Józef
 Grzegorzewski Zenon
 Gutkowski Jerzy
 Gutkowski Tadeusz
 Gutowski Stanisław
 Hadam Witold
 Herod Franciszek
 Hulanicki Józef
 Jarmuła Ryszard

Jasik Józef
 Juchniewicz Jarosław
 Jurczyk Bronisław
 Kabacik Tadeusz
 Kaswiner Henryk
 Kiedroń Tadeusz
 Kisza Jan
 Klubiński Zbigniew
 Kowalski Andrzej
 Kozaczyński Szczęsny
 Kuprowski Janusz
 Legieżyński Michał
 Lenart Marian
 Lewandowski Tadeusz
 Lis Alojzy
 Lisiecki Jerzy
 Lotoński Stanisław
 Lubich Roman
 Łabendziński Jerzy
 Maculewicz Czesław
 Majówna Maria
 Matisławski Aleksander
 Miazga Lucjan
 Mikulski Jerzy
 Młodzianko Tomasz
 Morawski Kazimierz
 Moszczyński Henryk
 Orłowska Jadwiga
 Panek Konstanty
 Papierniak Mieczysław
 Pietruska-Rewicka Grażyna
 Piotrowski Stanisław
 Pudan Marian
 Reich Oskar
 Rogala Bronisław
 Rolecki Jan
 Romer Andrzej
 Sawkowicz Stanisław
 Semkowicz Andrzej
 Siarkiewicz Bronisław
 Sienkiewicz Konrad
 Sierosławski Ignacy
 Siwka Klemens
 Sokołowski Jerzy
 Sorokiewicz Jerzy
 Steńczyński Adam
 Strubel Emanuel
 Szafran Jacek
 Sznappówna Sylwia
 Tajster Jan

Trzcina Tadeusz
 Wielkopolski Stanisław
 Witkowski Franciszek
 Wojnowicz Bolesław
 Zienkiewicz Jarosław
 Ziomecki Henryk

1954 rok

Binduga Eugeniusz
 Gąssowski Wiesław
 Jurczyński Jerzy
 Kimel Aleksander
 Kinsner Kazimierz
 Kołkiewicz Stefan
 Miedziński Władysław
 Mika Adam
 Mühleisen Jerzy
 Nowak Marian
 Pawłowski Adam
 Popławski Stefan
 Szafran Jan

1955 rok

Caban Waldemar
 Dawidowski Mieczysław
 Iwanek Stanisław
 Kałkus Marian
 Kula Maciej
 Lemisiewicz Henryk
 Pohl Zbigniew
 Smoliński Kazimierz
 Synal Bohdan
 Szmorliński Zbigniew
 Walter Zbigniew
 Zieliński Zbigniew

1956 rok

Adamowicz Zdzisław
 Bartkowski Wiktor
 Chareża Władysław
 Dulbas Zygmunt
 Giebułtowski Roman
 Golaś Jerzy
 Gorgulla Rudolf
 Grzegorzczak Wiesław
 Jaracz Alojzy
 Jasiński Fortunat

Jaszczyński Andrzej	Szmak Eugeniusz	Goldwasser Ignacy
Józefowski Jerzy	Szpunar Wiesław	Jarzębiński Winicjusz
Karwacki Władysław	Taramina Kazimierz	Jaśkiewicz Czesław
Kędzior Władysław	Tomaszewski Sławomir	Jodłowski Jacek
Kułakowski Stanisław	Toroń Mieczysław	Kierpiczow Grzegorz
Kurowski Wiesław	Trzęsimiech Zdzisław	Kobierski Kazimierz
Lew Barbara	Wysocki Tadeusz	Kozłowski Kazimierz
Lisowski Antoni	Zeltman Andrzej	Krupa Józef
Maćkowiak Henryk	Żebrowski Józef	Krzyśków Kazimierz
Motył Janusz	Żmudziński Jan	Kurdziel Andrzej
Nikodem Jan	Żuchowski Adam	Kurp Longin
Pawełoszek Marian		Kurz Paweł
Pepol Zbigniew	1957 rok	Lasocki Jerzy
Podemski Andrzej	Banach Zbigniew	Magnuszewski Andrzej
Pytel Jan	Bieliński Janusz	Markiewicz Henryk
Reutt Irena	Borzymowski Franciszek	Muzyk Gustaw
Roszko Barbara	Bryk Emilian	Opolski Ryszard
Różecki Stanisław	Chojecki Dzierżykraj	Pacan Aleksander
Schinke Jan	Dmitrijuk Wienczesław	Pasieka Jerzy
Siuda Bogdan	Fedczuk Antoni	Rodański Jerzy
Skopec Adam	Fichtel Stanisław	Stasiewicz Zbigniew
Stawowczyk Tadeusz	Filipek Zygmunt	Stec Czesław
Sułczyński Jerzy	Fortuna Jacek	Trojnar Kazimierz
Szafran Rafał	Gąsior Henryk	Wiszniewski Andrzej
Szczurek Edward		Zubrzycki Zbigniew

STUDIA DZIENNE – magister inżynier elektryk

1958 rok	Szlachcic Leszek	Giżycki Jerzy
Antoń Adam	Witkowski Andrzej	Gogolewski Andrzej
Biernacki Zygmunt	Zamroczyński Zbigniew	Gonet Tadeusz
Biernat Arkadiusz	Zarach Jerzy	Grabalski Krzysztof
Brendel Henryk	Zieliński Jerzy	Gudebski Stanisław
Chęciński Stanisław	1959 rok	Guderski Roman
Czabański Bolesław	Baranowski Marian	Hopaluk Józef
Czekański Jerzy	Białek Tadeusz	Janas Stefan
Daszkiewicz Andrzej	Bodziak Kazimierz	Kaczmarek Wiesław
Jadach Michał	Borczyński Tadeusz	Kapelko Anatol
Kostowski Andrzej	Bujak Aniela	Kiełpiński Ryszard
Mackiewicz Damian	Bulanda Roman	Knipfelberg Adam
Majchrowicz Izabela	Bulkowski Romuald	Kolis Edward
Marczonek Sławomir	Bzduła Mieczysław	Kolis Józef
Mięso Bolesław	Chabior Witold	Kornacki Sylwester
Mościcka Hanna	Ćwikowski Zbigniew	Koselnik Zbigniew
Mróz Janusz	Demidowicz Lech	Koszelnik Mieczysław
Pogorzelski Andrzej	Dynowski Zygmunt	Kowalczyk Włodzimierz
Schoepp Konrad	Dziurzyński Stanisław	Kozik Zygmunt
Soroczyński Zbigniew	Falger Franciszek	Kuczyński Franciszek
Szczegodziński Henryk		Kupka Franciszek
		Kurpiel Emil

Kwaśniewicz Zdzisław
Kwiatkowski Witold
Liziniewicz Jerzy
Lorenc Henryk
Lubczyński Zbigniew
Ludwisiak Wiesław
Lutyński Bogdan
Łopusiewicz Robert
Malinowski Wojciech
Malkiewicz Julian
Malko Jacek
Mandat Tadeusz
Mądrzak Czesław
Mendryk Jerzy
Mucha Jan
Okenczyc Adam
Olchawa Tadeusz
Oziębły Emil
Pękala Józef
Polednia Ewald
Sekier Antoni
Sikorski Stanisław
Skroch Klaus
Słaboń Stefan
Thomanek Joachim
Tomczyk Jan
Tymiński Józef
Uracz Henryk
Witkowski Tadeusz
Wojtynek Karol
Zborucki Andrzej
Zdanowicz Czesław

1960 rok

Adamski Kazimierz
Ambrożewicz Jerzy
Barański Witold
Bartosik Mirosława
Bącik Stanisław
Bednarczyk Jerzy
Bolesta Aleksander
Boniecki Jerzy
Cetnarowicz Stanisław
Chudziński Bernard
Dybowski Janusz
Garbino Tadeusz
Heidinger Jan
Heidinger Władysław
Honek Władysław

Janik Stanisław
Jasiński Mirosław
Kędrzyński Krzysztof
Kiernicki Jacek
Kochan Józef
Konowałek Mieczysław
Korpala Dariusz
Kościukiewicz Kazimierz
Krakowski Zbigniew
Krókowski Andrzej
Kucz Jan
Kuźmicki Waldemar
Kwaśniewski Andrzej
Kwiatkowski Stanisław
Liandzis Sokrates
Lis Wojciech
Łątka Zygmunt
Łobos Tadeusz
Łuczkiwicz Adam
Macieszowicz Mieczysław
Marek Antoni
Miłek Aleksander
Misiukiewicz Jerzy
Mleczak Ludwik
Możdżyńska Helena
Możdżyński Andrzej
Nahotko Mieczysław
Nalepa Henryk
Niemiec Alfred
Nowak Józef
Nowak Miłosz
Opałka Tadeusz
Pichur Jan
Pilarski Henryk
Pingielski Kazimierz
Podwórny Roman
Przybylski Jan
Rejman Mirosław
Rzycki Henryk
Sajkowski Janusz
Serwin Antoni
Slendak Leszek
Stępień Barbara
Such Ryszard
Szostakowska Grażyna
Szulc Aleksander
Szweda Jan
Wendland Tadeusz
Wieczorek Danuta
Witowski Janusz

Wojciechowski Józef
Wójtowicz Bogdan
Zawisza Władysław
Ziętek Wiktor
Ziętkiewicz Jan
Zyska Józef

1961 rok

Bąk Tadeusz
Bielowski Brunon
Chodor Julian
Chomacki Marian
Cymbrykiewicz Zbigniew
Dąbrowski Andrzej
Drobiński Włodzimierz
Gała Stanisław
Grabowski Józef
Jabłoński Witold
Jaskulski Zbigniew
Juźwiak Józef
Karwacki Andrzej
Krefft Leon
Krynicki Józef
Kumko Stanisław
Kurto Józef
Li Zon-Kak
Majewski Michał
Maniakowski Hieronim
Mazurek Bolesław
Michocki Jacek
Nowicki Zbigniew
Osiński Stanisław
Oziemblewski Kazimierz
Pasikowska Barbara
Piotrowski Zbigniew
Popis Zenon
Serafin Franciszek
Simończyk Świętosław
Suski Mieczysław
Szwarc Jerzy
Szymański Andrzej
Świrkowski Waldemar
Tosiak Elżbieta
Walewski Julian
Węgliński Bogumił
Wojciechowski Stanisław
Wojnar Adam
Zborucka Anna
Zemełko Zygmunt

1962 rok

Bajrakowski Ferdynand
 Bratek Jerzy
 Brich Krzysztof
 Chęć Kazimierz
 Ciurzyński Eugeniusz
 Czyżewski Tadeusz
 Danieluk Eugeniusz
 Datko Rudolf
 Dec Edward
 Dusza Alojzy
 Fiutek Stanisław
 Frączek Bogdan
 Gałuszka Tadeusz
 Ganatowski Alfred
 Hejnowicz Grażyna
 Hejnowicz Jan
 Hiler Grzegorz
 Janda Stefan
 Kapica Julian
 Kiereta Jerzy
 Kisiak Michał
 Koczela Roman
 Kopa Jan
 Kowalewski Władysław
 Kreydzi Roman
 Kubzdela Stefan
 Kucharski Janusz
 Kuczera Józef
 Kusber Konrad
 Kwaskowski Marek
 Lenart Antoni
 Lisowski Wincenty
 Łuczycki Adolf
 Majewski Ryszard
 Mnich Władysław
 Myszor Józef
 Niestrawski Zbigniew
 Noworyta Władysław
 Olszewski Andrzej
 Orlik Władysław
 Ostrowska Krystyna
 Pietrzak Marian
 Pronolis Bogdan
 Puternicki Józef
 Rosiński Andrzej
 Rzązewski Maciej
 Staroojciec Bogusław
 Swiebocki Stanisław

Szczepaniak Jan
 Szyba Jerzy
 Śladowski Tadeusz
 Świst Kazimierz
 Toroń Danuta
 Zaręba Roman
 Zasoński Stanisław
 Żuk Ryszard

1963 rok

Akerman Jerzy
 Banio Marian
 Baranowski Zenon
 Bieńczycki Edmund
 Birecki Jan
 Bryś Jacek
 Bystroński Mirosław
 Ćmielewski Adam
 Danek Ryszard
 Dzikowski Bogusław
 Feld Aleksander
 Jankowski Włodzimierz
 Kędzia Józef
 Klima Tadeusz
 Kolaczek-Łebkowska Anna
 Kordowski Ludwik
 Korszyński Eugeniusz
 Krawczyński Franciszek
 Książkowski Ryszard
 Lisek Tadeusz
 Łukjanik Juliusz
 Matuszewski Bolesław
 Mączka Bronisław
 Meler Zbigniew
 Michałowski Maciej
 Mroczek Bernard
 Mromliński Leszek
 Nessel Henryk
 Pasler Joachim
 Potyka Stanisław
 Przysada Ryszard
 Przystupa Marian
 Pszona Marek
 Sienkiewicz Marian
 Siwiński Zbigniew
 Snihur Jerzy
 Sobański Roman
 Sobczak Jerzy
 Soska Jan

Truchalski Adam
 Trzciniński Jan
 Urbański Roman
 Witman Adam
 Zieliński Kazimierz
 Zieniewicz Tadeusz

1964 rok

Bajda Mieczysław
 Bakuszew Andrzej
 Bekas Czesław
 Bilski Jerzy
 Bróg Jan
 Buła Jerzy
 Czarnota Adam
 Dacko Bogdan
 Dudek Stanisław
 Fleszyński Janusz
 Frackiewicz Zbigniew
 Fus Jan
 Graczyk Jerzy
 Gramza Stefan
 Gudowicz Borys
 Gudyma Stanisław
 Guzikowski Grzegorz
 Harasym Zenon
 Hobot Andrzej
 Hura Stanisław
 Jabłoński Jacek
 Jeleń Czesław
 Jeliński Romuald
 Kalita Andrzej
 Kamiński Stanisław
 Kisiel Anatol
 Klicki Zygmunt
 Kochański Leszek
 Kolasa Józef
 Kozuszek Romuald
 Kramarz Antoni
 Kubera Jan
 Kurowski Tadeusz
 Lisiecki Maciej
 Maciejewski Czesław
 Makiela Manfred
 Mączko Andrzej
 Nakoneczny Jan
 Niementowski Zygmunt
 Niewiadomski Jerzy
 Oczkiewicz Janusz

Olszewski Bolesław
 Ostajewski Zygmunt
 Pabisiak Marian
 Pękała Stanisław
 Powrózek-Kubzdela
 Krystyna
 Rabiega Edward
 Rosiecki Józef
 Rosół Stanisław
 Rzepka Janusz
 Skubisz Andrzej
 Solarewicz Michał
 Stasiak Józef
 Strączek Stanisław
 Szebesczyk Jerzy
 Szefczyk Jan
 Szmigiel Adam
 Szmulewski Jerzy
 Trzynadłowski Andrzej
 Urbański Alfons
 Waczyński Waclaw
 Wiatr Ryszard
 Zaworka Gerhard
 Zborowski Adam
 Zielichowski Mieczysław
 Zieliński Piotr
 Ziemecki Wiesław
 Zmyślony Romuald

1965 rok

Arabasz Kazimierz Bogumił
 Arlukiewicz Wiktor
 Bartnicka Krystyna
 Bąk Stanisław
 Bąkowski Roman
 Belda Adam
 Biegowski Mieczysław
 Böhm Henryk
 Bok Józef Longin
 Chanik Lesław
 Czyszczoń Tomasz
 Dorenda Kazimierz
 Dubiel Wojciech
 Dychtowicz Lubomira
 Dziubińska Halina
 Franiszyn Zbigniew
 Godulski Jerzy
 Golasz Paweł
 Grygoriew Aleksander

Janikowski Edward
 Jankowski Ryszard
 Jaremczak Kazimierz
 Kaczmarczyk Kazimierz
 Kaczmarek Edward
 Kamieniecki Tadeusz
 Kasaty Olgierd
 Kasprzak Lech
 Knap Franciszek
 Knossalla Jerzy
 Kociołek Ludwik
 Kokowski Kazimierz
 Kołodziński Mieczysław
 Królczyk Roman
 Kruczek Leonard
 Kruk Jerzy
 Lebda Michał
 Ligęza Eugeniusz
 Łęcki Kazimierz
 Łosieczka Bronisław
 Marcinkowski Zbigniew
 Matuszyk Marian
 Moczarny Jerzy
 Napora Józef
 Nejman Marian
 Olchawa Eugeniusz
 Olszar Eryk
 Osiniński Czesław
 Pankowski Zdzisław
 Pierchlewicz Marcei
 Pierchlewicz Stefan
 Podwiński Edward
 Pojedziniec Władysław
 Pomorski Mirosław
 Skalski Bogusław
 Skibicki Wiktor
 Skopiec Jerzy
 Sosińska Krystyna
 Sosnówka Jan
 Surowiczko Kazimierz
 Szajdak Jan
 Szarzyński Waclaw
 Szczepuła Jan
 Szczurek Jan
 Szczypuła Antoni
 Szmyrka Andrzej
 Szpurka Zenon
 Ślusarski Henryk
 Tic Roman
 Uryn Kazimierz

Węgrzyn Waclaw
 Wiktorko Jan
 Wojterski Maciej
 Wójcik Jan Henryk
 Wróblewski Ryszard
 Zaręba Alfred
 Zawronek Marian
 Zwoliński Jan
 Żarnowski Wiesław
 Żukowski Jan

1966 rok

Banaś Józef
 Heczko Herbert
 Krzyśko Wojciech
 Tomasz Stanisław

1967 rok

Biernacki Janusz
 Boguta Zdzisław
 Byłok Alojzy
 Cieślewicz Kazimierz
 Cynkarz Witold
 Dąbrowski Tadeusz
 Dryka Mirosław
 Duda Adam
 Dudzikowski Ignacy
 Dumieński Jerzy
 Dziedziak Antoni
 Fiedot Czesław
 Gajer Piotr
 Gałęski Bronisław
 Godyń Czesław
 Gogół Ryszard
 Harasimowicz Ludwik
 Hełka Kazimierz
 Herman Bernard
 Herman Grzegorz
 Hęcka Benedykt
 Humiński Edward
 Iwanow Longin
 Juściński Stanisław
 Karwat Czesław
 Kieloch Horst
 Kisała Stanisław
 Klinger Waldemar
 Knurowski Zbigniew
 Koman Marian

Komor Marian	Tokarz Andrzej	Kitzol Ginter
Kondro Jarosław	Uzok Jan	Kołodziejski Jan
Korczyński Jerzy	Waryszak Tadeusz	Kowal Zenon
Kowaluk Zbigniew	Wasilewski Bogdan	Kowalczyk Jan Czesław
Kryściak Halina	Wąsiewicz Michał	Krysiak Kazimierz
Krzysztoń Emil	Wieliczko Julian	Krzyżanowski Krzysztof
Kucia Bogumił	Wołk-Łaniewski Lech	Kuśmierek Andrzej
Kudła Mirosław	Wójcik Leon	Kwasecki Zenon
Kurpiel Henryk	Wysocki Tadeusz	Lisowski Michał
Kwiecień Janusz	Wysocki Józef	Lombara Zdzisław
Lasoń Andrzej	Wystub Henryk	Łańcucki Janusz
Latacz Józef	Zagrodnik Czesław	Łebski Lubomir
Litwin Ewa	Zawilak Tadeusz	Maciesowicz Zenon
Lubasiewicz Jan	Żak Teresa	Madej Bogusław
Łoś Feliks	Żurakowski Zdzisław	Madziarz Jerzy
Maciejewski Bronisław		Małochleb Kazimierz
Majewska Helena	1968 rok	Matwijów Tadeusz
Malec Zdzisław Józef	Augustyniak Jacek	Matwin Ireneusz
Mazgajski Jerzy	Bartnikowski Romuald	Mazurkiewicz Jerzy
Miedziński Bogdan	Bąk Wojciech	Miedziński Adam
Motyl Edmund	Błędowski Jerzy	Mokanek Bogusław
Mrozek Stanisław	Borowicz Zbysław	Niebudek Leszek
Mularski Czesław	Bosakowska Barbara	Niessner Władysław
Nawrocki Zdzisław	Budrewicz Antoni Henryk	Nocoń Bernard
Niedworek Hubert	Bujko Jan	Nowak Adam
Niewiadomski Kazimierz	Buliński Aleksander	Nowak Włodzimierz
Paszkiewicz Henryk	Bułyńko Edward	Ozimek Konrad
Pawluk Wiaczesław	Chęć Adrian	Pabisz Andrzej
Pidłypczak Roman	Chominiec Stanisław	Pachołek Stanisław
Piekarczyk Piotr	Danielski Lech	Pasternak Marek
Piotrowski Henryk	Dyczkowska Erna	Pawlak Waclaw
Polczyk Zbigniew	Dzik Jan	Pawliszewski Bartłomiej
Posecki Bogdan	Dziubicki Kazimierz	Pawłowska Władysława
Prokop Kazimierz	Filipiak Sylwester	Peciak Janusz
Przybyłowski Ryszard	Flak Jerzy	Pella Reinhold
Ptaszyński Lucjan	Galek Tadeusz	Pęcherz Zenon
Rabiega Ryszard	Gąsiorek Marian	Pitera Edmund
Rosół Michał	Gembal Tomasz	Piwońska Anna
Rybka Witold	Gizara Roman	Płaczkowski Edward
Siekierski Ryszard	Gromek Marek	Połeć Mieczysław
Skawiński Ryszard	Hoffman Tadeusz	Połukord Czesława
Skliński Ryszard	Jaskulski Jerzy	Prochera Bogusław
Stepień Henryk	Jendrsczok Ginter	Puchała Stefan
Strączek Józef	Jordan Tadeusz	Rak Emil
Strzelczyk Zbigniew	Kafel Jerzy	Rybałtowski Zdzisław
Szmigiel Jerzy	Kalota Jan	Samocki Czesław
Szymanik Andrzej	Kałuża Ryszard	Sielchanowicz Ryszard
Szymańska Janina	Karal Tadeusz	Słowikowski Włodzimierz
Targoński Stanisław	Kempa Roman	Sokół Marian
Tarnowski Zdzisław		Stankiewicz Jerzy

Starzyk Roman
 Stec Edward
 Suchowski Zbigniew
 Szczepaniec Józef
 Szcześniak Andrzej
 Szkodziak Roman
 Szkolnicki Jan
 Szyper Zbigniew
 Teluk Jerzy
 Tomczyk Andrzej
 Wala Hubert
 Wiecha Zdzisław
 Wilk Jan
 Wróblewski Zbigniew
 Zarzycki Jan
 Zasada Kazimierz
 Zawartko Jan
 Żak Jan

1969 rok

Baczun Zdzisława
 Belka Henryk
 Bębnowski Jan
 Biegańska-Csajaghy Zuzanna
 Błachowski Maciej
 Bogucki Marian
 Bojarski Aleksander
 Borczyk Bogdan
 Borecki Józef
 Bryndza Jan
 Chichłowski Władysław
 Choma Czesław
 Czekiel Henryk
 Delmanowicz Kazimierz
 Demianowicz Jerzy
 Dębowski Zdzisław
 Dołżycki Stanisław
 Dzierżanowski Witold
 Figarski Edward
 Figiel Józef
 Frączek Karol
 Froń Edward
 Gaida Walter
 Gajec Tadeusz
 Gardęła Krzysztof
 Głodek Józef
 Goliński Piotr
 Gościński Antoni
 Grad Henryk

Guliński Zbigniew
 Haładewicz Henryk
 Horbal Paweł
 Iwan Horst
 Janik Józef
 Jędryczek Zbigniew
 Jogiełło Jan
 Karnaś Jan
 Kawalec Bolesław
 Kiernicki Stanisław
 Kijewski Ryszard
 Kłaczyńska Wanda
 Kominiak Tadeusz
 Kostur Ewa
 Kozak Irena
 Koziel Waclaw
 Królikowski Wiesław
 Krywiński Czesław
 Kudłaty Augustyn
 Kulczyńska Jolanta
 Kulesza Marek
 Kus Mieczysław
 Lejdy Brunon
 Lewczyk Paweł
 Liwerant Włodzimierz
 Lorenc Bronisław
 Łuckoś Józef
 Madej Zenon
 Maj Waldemar
 Majcher Andrzej
 Maksymiec Maria
 Marchewka Zbigniew
 Margos Reinhold
 Masny Jan
 Misiak Władysław
 Myśluborski Henryk
 Newlaczyn Julian
 Nitka Adam
 Nitka Regina
 Nowacki Bogdan
 Nowak Henryk
 Nowak Karol
 Okraszewski Zenon
 Panicz Zenon
 Patejuk Jan
 Patynek Antoni
 Pieczyrak Aldona
 Piwowar Mirosław
 Plank Andrzej
 Poleszczuk Józef

Porębska-Newlaczyn
 Anna
 Rejdych Stefan
 Rodziewicz Janusz
 Roszkowski Andrzej
 Różycki Tadeusz
 Salwach Tadeusz
 Sienkiewicz Juliusz
 Sienkiewicz Mirosław
 Skiedrzyńska Maria
 Słowik Feliks
 Sojda Edward
 Solicki Zbigniew
 Sosiński Lech
 Stankiewicz Ryszard
 Stolarski Ryszard
 Strymer Jerzy
 Szczubiał Lucjan
 Szwar Halina
 Szykulski Eugeniusz
 Szymański Jerzy
 Szymański Wielisław
 Światowy Jan
 Tarasiewicz Kazimierz
 Tomczak Jerzy
 Truszel Zbigniew
 Urban Michał
 Wadowski Andrzej
 Waluchowski Jacek
 Wawrzykowski Maciej
 Woroniecki Michał
 Woroszczuk Henryk
 Zelek Andrzej
 Zgadziej-Martyniuk Ewa
 Zieliński Lesław

1970 rok

Abrich Zdzisław
 Adam Ginter
 Antal Ludwik
 Balcerek Zbigniew
 Bednarski Mieczysław
 Bętkowski Sylwester
 Bielecki Czesław
 Bielniak Jacek
 Brenner Piotr
 Brzeziński Stanisław
 Bułacik Józef
 Caban Mirosława

Celejewski Marek	Miozga Jan	Ziegler Waław
Chmielewski Andrzej	Mosiniak Jan	Zieliński Józef
Chyra Mieczysław	Mycek Michał	Zieliński Zbigniew
Ciepła Krystyna	Napierski Adam	Zwoliński Kazimierz
Cwajbaum Henocho	Pabjańczyk Tadeusz	Żak Witold
Czarnecki Janusz	Pałka Wiesław	Żywicki Brunon
Czerwiński Janusz	Pasterz Zbigniew	
Dąbrowski Wojciech	Pawłęga Henryk	1971 rok
Diane Dory	Piechota Marian	
Długosz Antoni	Piłat Jan	Abramowicz Iwona
Dobrowolski Jan	Piotrowski Jan	Adamiuk Tadeusz
Dolna Anna	Polanowski Jerzy	Anioł Czesław
Dolny Seweryn	Potrzebowski Jerzy	Babś Ryszard
Domagalski Wojciech	Radosz Bronisław	Bagiński Waław
Drozd Helena	Rosół Feliks	Bartosik Józef
Dudek Marek	Rózański Maciej	Bartoszewski Jerzy
Dymacz Jerzy	Rusiński Jerzy	Wojciech
Dziuba Jerzy	Rypiński Edmund	Basoń Eugeniusz
Florkiewicz Ludwik	Sarna Kazimierz	Błaszczuk Zdzisław
Galiński Lesław	Sikora Mieczysław	Bobek Stanisław
Gałązka Tomasz	Sobolewski Janusz	Buczek Henryk
Gasz Henryk	Sołtys Jan	Bujalski Ryszard
Ginda Grażyna	Strzelecki Edward	Chybiak Janusz
Helwing Zenon	Suchański Bogdan	Cichor Waław
Janura Tadeusz	Szarzyński Józef	Cukierman Leon
Jaworski Marian	Szeliga Lesław	Cyganowski Daniel
Kalbarczyk Bolesław	Szewczyk Tadeusz	Czaja Ryszard
Kalibabka Benon	Szmidt Krzysztof	Dacko Wojciech
Kałużny Jerzy	Szmigiel Anna	Dejewski Andrzej
Kamieniecka Zofia	Szmigiel Józef	Dobrzańska Blanka
Kiełbik Stefan	Sznajder Józef	Dobrzański Józef
Kleszcz Zygmunt	Szpara Lesław	Duzinkiewicz Emilia
Kłobuch Henryk	Szprynger Wojciech	Dworucha Elżbieta
Kocik Janusz	Śliwiński Czesław	Dymacz Krystyna
Koczij Sabina	Teodorowicz Zdzisław	Dyrda Stanisław
Kopeć Ryszard	Tłuczkiwicz Tomasz	Frankowiak Andrzej
Korczyński Jan	Tomaszewski Witold	Fryczyński Tadeusz
Korzeniewicz Michał	Tustanowski Jerzy	Garcarz Franciszek
Kosik Jadwiga	Uziembło Władysław	Gil Zofia
Kowalczyk Zdzisław	Waluk Roman	Girek Stanisław
Kupczyk Józef	Wasiluk Jerzy	Głowacki Jerzy
Kwieciński Aleksander	Wiatr Jan	Gołębiowski Rajmund
Ładzieńska Maria	Wieczorek Jan	Gomulec Jan
Łukasik Stanisław	Wieczorek Piotr	Gorący Stanisław
Madejski Piotr	Wiśniewski Józef	Gos Adam
Maj Tadeusz	Witowski Stanisław	Hallala Jadwiga
Matejko Jan	Wojtkiewicz Roman	Hallala Jerzy
Mendelak Ryszard	Wojtyła Franciszek	Hitnarowicz Jacek
Michałowski Włodzimierz	Wojtyna Jan	Hodakowski Andrzej
Mikuta Franciszek	Woliński Witold	Ilnicki Zbigniew

Iwanek Marian	Łoziński Jerzy	Socha Włodzimierz
Iwański Czesław	Łyszczek Henryk	Soszyński Bolesław
Jabłoński Tadeusz	Machowicz Zdzisław	Stachera Lechosław
Janeczek Grażyna	Madej Jan Zbigniew	Stadnicki Leszek
Janikowski Janusz	Majchrzak Anna	Stanclik Krystyna
Janusz Wojciech	Malanowski Bogdan	Strąg Andrzej
Jaz Jan	Maliszewski Andrzej	Strzelczyk Piotr
Jędrasik Grzegorz	Małolepszy Bogusław	Szalewicz Władysław
Jędrzejewska Elżbieta	Marcinkowski Jerzy	Szkudlarek Zdzisława
Jochaniuk Jan	Markow Dymitr	Szladow Wojciech
Jochaniuk Wanda	Markowski Krzysztof	Szmańko Elżbieta
Jóźwiak Zdzisław	Matuszewski Bolesław	Szmidt Elżbieta
Jurkowski Wojciech	Mazalski Krzysztof	Szpitalak Janusz
Kamalski Aleksander	Michalak Irena	Szymański Grzegorz
Kaporowicz Lech	Mihilewicz Jerzy	Szymecki Stanisław
Kargol Leszek	Moroz Jan	Świtoń Anna
Karolewski Andrzej	Moskal Władysław	Teodorczyk Zdzisław
Karpiński Zygmunt	Mudry Kazimierz	Tetke Krystyna
Kempa Zenona	Murawski Tadeusz	Tetke Ryszard
Kiejnich Wojciech	Muszyński Ryszard	Tonkowicz Mieczysław
Kikowicz Rudolf	Mutke Marek	Trzeźniewski Janusz
Kisielewicz Stanisław	Nawojski Janusz	Tymań Adam
Kłak Władysław	Nojman Bolesław	Tymczyszyn Ryszard
Kłos Tadeusz	Nowak Zbigniew	Victor Paul Eshun
Koczij Andrzej	Nowik Ryszard	Wacławik Zbigniew
Korczowska Marta	Odera Owalla John	Walaszek Krystyna
Korsak Tadeusz	Omańska-Szpitalak Grażyna	Widlicki Zbigniew
Kossowski Leon	Opałka Roman	Wierzbicki Aleksander
Koszelnik Józef	Ostrowski Adam	Więcek Władysław
Kowalski Czesław	Papiór Edgard	Wilczyński Artur
Koziewicz Bartłomiej	Piaskowski Kazimierz	Wiśniewski Jan
Kropacz Zbigniew	Piątkiewicz Ewa	Witek Stefan
Kryska Marek	Plajstek Zbigniew	Wnukowska Bogumiła
Kuczek Maria	Płatek Stefan	Wnukowski Jerzy
Kułak Grażyna	Radzikowski Ryszard	Wojciechowski Henryk
Kurpiel Juliusz	Romanowicz Mieczysław	Wojcieszczuk Edward
Kutkowski Andrzej	Rudzki Wojciech	Wołodźko Franciszek
Kuzaniak Andrzej	Rutkowska Bogumiła	Worski Zbigniew
Kuzaniak Elżbieta	Rutkowski Jerzy	Wójcik Tadeusz
Kwiatkowski Maciej	Rygiel Józef	Zalas Adam
Kwitowski Ryszard	Saczuk Adam	Zawada Marian
Lentz Henryk	Saniawa Dionizy	Zelent Tadeusz
Leszczyński Jerzy	Sereda Jerzy	Ziaja Edward
Lewestam Olgierd	Sieczka Lech	Zieliński Jacek
Leżoń Edmund	Sienkiewicz Barbara	Ziomek Wit
Litwin Anna	Silewicz Józef	Ziomko Danuta
Ławniczak Stanisław	Skrzypek Andrzej	Ziółkowski Marian
Łepecki Zbigniew	Soberka Zbigniew	Żebrowski Janusz
Łobocki Edmund	Sobierajski Marian	Żmijewski Jan
Łoza Tadeusz		Żurek Wiktor

1972 rok

Adamek Władysława	Jakubowska Ewa	Roszkowska Teresa
Adamek Zygmunt	Jakubowski Zygmunt	Ryk Jerzy
Adamowicz Andrzej	Jankowski Stanisław	Salkowska Ewa
Azarewicz Stanisław	Jastrzębska Zofia	Sawicki Jacek
Barszczewski Czesław	Jendrek Henryk	Sawicki Stanisław
Bartnik Andrzej	Jendrek Zofia	Sawicz Zbigniew
Bartosiński Ryszard	Kaiser Witold	Skawińska Anna
Bauer Anna	Kawzowicz Marian	Skiedrzyński Lechosław
Bielecki Witold	Kądzielewski Mieczysław	Skoczylas Jerzy
Błaszczuk Elżbieta	Kobierzycki Andrzej	Sobocińska Teresa
Borkowski Jan	Kopeć Jan	Socha Krystyna
Borodziejewicz Jan	Kordalska Helena	Stech Stanisław
Borowiec Marian	Korzewniewski Stefan	Stępień Antoni
Borowski Andrzej	Kowalski Ryszard	Stołowski Władysław
Brzoza-Brzezina Krzysztof	Krakowiak Andrzej	Suska Mieczysława
Buczko Danuta	Krysiński Konrad	Szatkowska Barbara
Bukowa Maria	Kuczyński Ryszard	Szczepaniak Maria
Cepiel Zdzisław	Kurczewski Władysław	Szuster Józef
Chałon Jerzy	Kursewicz Ireneusz	Światłoch Józef
Chrzanowska Halina	Kuśmierz Józef	Tarnowski Czesław
Cisowski Andrzej	Laskowski Bronisław	Tchouate Simeon
Ciuruś Stanisław	Majewska Wanda	Tokarz Władysław
Cygan Jan	Maleszka Sławomir	Tomaszewicz Anna
Cygoń Jan	Marchewka Tadeusz	Tomaszewski Jerzy
Czyżewski Stanisław	Mastek Stanisław	Tomczyk Henryk
Daniło Grażyna	Michta Włodzimierz	Traczyński Bronisław
Dejewski Jan	Mielcarek Janusz	Trojak Tomasz
Dobrosz Zygmunt	Musiał Jan	Trybuś Mieczysław
Doktor Kazimierz	Naumowicz-Pustuła Joanna	Tymińska-Bałaj Jolanta
Dragi Jović	Nawara Zenon	Urban Stefan
Dudek Jan	Nowakowska Irena	Uszycki Zenon
Dutkiewicz Stefan	Orłowska-Kowalska Teresa	Uzar Bogdan
Filipowicz Bogdana	Orwaszer Jolanta	Wasilewski Marek
Fiutak Adam	Panek Stanisława	Wilczyński Jan
Franke Zdzisław	Pawluk Jarosław	Witczak Józef
Gałecki Julian	Persona Antoni	Witt Krystyna
Giermaniuk Olga	Pierzchała Zbigniew	Wlazło Mieczysław
Gortler Adam	Poczęsny Tadeusz	Wyrwa Leszek
Gózdź Danuta	Pollak Wiesław	Zaniewska Maria
Grocholska Urszula	Ponichtera Marian	Zawadzki Andrzej
Grochowski Jan	Popiel Józef	Żurek Adam
Grotowski Wojciech	Popiel Leszek	Żyniewicz Zbigniew
Gruca Ryszard	Pośpiech Augustyn	
Grycner Andrzej	Przyborski Adam	1973 rok
Grysiewicz Danuta	Przysada Waclaw	Ajurdzana Condżid
Hochuł Jerzy	Pustuła Ryszard	Alaszewicz Janina
Iwko Aleksandra	Putyra Stanisław	Andrzejewski Janusz
Jagiello Bolesław	Ratajczak Jan	Arszyński Maciej
	Rolak Henryk	Bartoszewicz Jerzy
	Rosołowski Eugeniusz	

Bazan Bogdan	Iwan Stanisław	Lachowski Lech
Betka Andrzej	Izraelowicz Ludwik	Laryea Jacob
Białek Ryszard	Iżykowski Jan	Latka Paweł
Biernat Henryk	Jankowska Maria	Leparski Andrzej
Bierski Stanisław	Jaroszewicz-Bortnowski	Leszczyński Janusz
Biniek Mieczysław	Andrzej	Leszczyński Lech
Blok Henryk	Jasiński Andrzej	Leśniak Krystyna
Błocki Witold	Jasiński Tadeusz	Lewandowski Stanisław
Bogusławski Zdzisław	Jastrzębska Anna	Luciński Tadeusz
Bogusz Zbigniew	Jastrzębski Jerzy	Łabuzek Mirosław
Bońkowska Agnieszka	Jastrzębski Wojciech	Ługowska-Smolnik
Borawski Zdzisław	Jaśkiewicz Renata	Grażyna
Chelstowski Krzysztof	Jędrzejewski Wiesław	Łyczba Ryszard
Chudy Tomasz	Jędrzejuk Tomasz	Łysakowska Barbara
Cymbała Andrzej	Kacaper Wiesław	Łysiak Edward
Czerwiec Jan	Kaczmarek Andrzej	Maciejewski Zenon
Czternastek Czesław	Kadej Henryk	Majchrzak Krzysztof
Czuma Andrzej	Kaiser Helena	Majewska Krystyna
Czuma Grażyna	Karolewski Bogusław	Marcinkiewicz-Przybylska
Czyżewski Zbigniew	Kaszubski Lech	Gabriela
Dacko Grażyna	Kędzia Urszula	Marciszewski Feliks
Damczyk Andrzej	Kijewski Ryszard	Maret Waclaw
Dąbrowska Wanda	Kisiel Jerzy	Markiewicz Michał
Dębski Czesław	Klocek Jerzy	Marzęda Tadeusz
Diallo Boubacar	Kłak Zbigniew	Mermel Kazimierz
Dolata Maria	Kochane Igo	Miklaszewski Leszek
Drabek Halina	Kocjan Leszek	Miller Edward
Drabik Jerzy	Kojro Grzegorz	Minowska Bożena
Drohomirecki Jerzy	Kokot Adam	Murawska Wiesława
Dudek Wojciech	Kołtuniuk Elżbieta	Muszałak Andrzej
Dygdałowicz Zbigniew	Komarzyński Jan	Niewiadomski Czesław
Filip Edward	Korczyk Wojciech	Niewolik Tadeusz
Filipajtis Witold	Kornas Tadeusz	Nowik Jolanta
Frydrychowicz	Kośny Adam	Obruszkiewicz Teresa
Zygmunt	Kot Halina	Odinocki Aleksander
Gabriel Józef	Kowalczyk Roman	Olczyk Ryszard
Galant Maciej	Kowalska Lidia	Olichwer Tadeusz
Galas Bogdan	Kozłowska Elżbieta	Olszewska-Burdyk Halina
Galuba Jan	Kozłowska Irena	Olszowy Edward
Głania Jerzy	Kozyrczak	Olszyna Krystyna
Głogocki Bohdan	Maksymilian	Opala Barbara
Goryl Stanisław	Krasoń Teodor	Oprysk Irena
Grądowa Grażyna	Krieger Romuald	Ostański Antoni
Grochowski Bogdan	Kubik Dorota	Oszczan Zdzisław
Gruszka Jerzy	Kubik Mieczysław	Owsiński Krzysztof
Guzik Jan	Kuczewski Arkadiusz	Pajkert Krzysztof
Hajzak Jerzy	Kuczyński Marian	Pakuła Andrzej
Hańkowiak Zenon	Kuna Ryszard	Paszkowska Barbara
Hryszko Krzysztof	Kupisek Elżbieta	Patyk Aleksander
Hutyra Janusz	Kuśnieruk Antoni	Piasecki Jerzy

Piasta Jan
Pilarek Andrzej
Początek Mieczysław
Podgórski Lucjusz
Polek Janusz
Półkoszek Zdzisław
Prusak Bogdan
Puławski Tadeusz
Pyszyński Stanisław
Raczyński Mirosław
Rajkowski Wiesław
Rojewski Wilhelm
Rucki Zbigniew
Rulewicz Halina
Saczyński Ryszard
Sadowczyk Janusz
Sadowski Kazimierz
Sanecka Maria
Sawiński Ireneusz
Sikora Elżbieta
Skąpski Kornel
Skiba Jan Roman
Skrzypek Jan
Sładek Józef
Słupski Marian
Smardz Halina
Smardz Włodzimierz
Smycz Eugeniusz
Sobiecki Andrzej
Sobociński Jerzy
Soszka Jerzy
Sotel Ryszard
Spandel Marian
Starczyk Krzysztof
Stefanidis Tomasz
Stodolak Stanisław
Styczyński Zbigniew
Surmiak Tomasz
Sutor Władysław
Szafran Marek
Szafran Wanda
Szałapak Andrzej
Szczepaniak Jerzy
Szczeponek Stefan
Szelańgiewicz Franciszek
Szelańgiewicz Łucja
Szetowicki Zbigniew
Szkolnicka Hanna
Szkółka Stanisław
Szmidt Adam

Szpunar Tadeusz
Szustak Grzegorz
Szymańska Anna
Szyszło Józef
Ślusarz Adam
Świątkowski Lech
Świerczyna Konrad
Świst Andrzej
Tabak Jerzy
Tkaczuk Zbigniew
Tobiasz Tadeusz
Tomica Karol
Trybała Tadeusz
Twardowski Janusz
Tywoniuk Jacek
Uczkiewicz Jacek
Ukleja Józef
Ulanicka Anna
Wajs Marek
Wańkowicz Jacek
Wąsowicz Ryszard
Werdoffa Assefa
Wiarus Krystyna
Wieczorkowska Urszula
Wiercioch
 Maria Magdalena
Wilczyński Janusz
Wilkowska-Korwel Jolanta
Witaszek Janina
Wojteczek Bogusław
Wojtowicz Andrzej
Worsztynowicz Jacek
Woźniak Wiesław
Zajac Stanisław
Zajac Wiesław
Zalas Maria
Zalewski Janusz
Zapała Józef
Zawilak Jan
Zbylut Jerzy
Zewolde Berhe
Zieliński Jerzy
Zieliński Leszek
Zubrzycka Halina
Zygmunt Tadeusz
Zynek Andrzej
Zywert Marian
Żak Ryszard
Żaluk Ryszard
Żuchowski Tadeusz

1974 rok

Adamowska Maria
Aksamit Jerzy
Bajorek Jerzy
Bajowski Kazimierz
Banasiak Emil
Baron Zbigniew
Beyer Kazimierz
Bienias Krzysztof
Biłyk Andrzej
Biskup Mieczysław
Biś Marek
Bober Zdzisław
Boguta Jerzy
Bohatkiewicz Roman
Borek Jacek
Bouzid Benyoub
Burdalski Zbigniew
Caban Władysław
Caliński Józef
Ceglarz Jan
Chrzan Janusz
Chrząstek Henryk
Cierpisz Czesław
Ciosk Zbigniew
Cok Barbara
Czajowski Ryszard
Czech Marek
Czerniawska Maria
Ćwirzeń Zbigniew
Dąbrowicz Barbara
Dąbrowski Józef
Drewnicka Urszula
Drozd Paweł
Fidler Tadeusz
Francuz Ryszard
Froncek Franciszek
Frontczak Grzegorz
Furmanek Krzysztof
Gacka Mieczysław
Gadawski Stanisław
Gajec Piotr
Giejbo Józef
Gielata Tadeusz
Gładysiewicz Wojciech
Głuszak Małgorzata
Gownug Antoni
Grech Roman
Grzywacz Franciszek

Gubański Stanisław	Mikoszewski Jan	Skrzypczyk Andrzej
Gumiński Andrzej	Moroń Leszek	Skrzypczyk Genowefa
Hochuł Andrzej	Mróz Stanisław	Skrzypczyk Ireneusz
Hofman Krzysztof	Muzal Zbigniew	Sosulski Jan
Huget Andrzej	Nawrocki Leszek	Sowada Alina
Jagiello Andrzej	Nazarko Jerzy	Stachowska Ewa
Jamil Idiab El-Tumeh	Neugebauer Marek	Stala Józef
Janik Maciej	Obertanec Anna	Stala Maria
Jaskulski Andrzej	Okoniewski Mieczysław	Stępień Leszek
Kadzewicz Lech	Olanin Zbigniew	Stroński Zygmunt
Kamiński Henryk	Oleszczuk Tadeusz	Suchożebrski Andrzej
Kempisty Antoni	Olszewski Józef	Sudnik-Hryniewicz Janusz
Kieszkowski Stefan	Ordzik Wiesław	Sulej Marek
Klepacka Barbara	Pacyna Alina	Swarecki Jerzy
Klimek Zdzisław	Pacyna Kazimierz	Szadkowska Grażyna
Klimowicz Waldemar	Palonka Marek	Szafańska-Cudiłło Krystyna
Knysz Witold	Panasiuk-Drozd Barbara	Szczepan Janusz
Kobyłka Zbigniew	Panasiuk Piotr	Szczurek Andrzej
Kochman Jerzy	Paprota Jacek	Szczurek Maciej
Kołodziejczyk Janusz	Parkitny Franciszek	Szłage Jerzy
Kołomański Jan	Pasterczyk Jacek	Ściążka Henryk
Korniak Henryk	Paszkievicz Mieczysław	Ścibisz Zdzisław
Kosterska-Kurowska Ewa	Pawełczyk Grzegorz	Ścigała Zenon
Kowalkowski Józef	Pazik Edward	Ślaska Zofia
Kowalski Stanisław	Pichler Marek	Tarkowski Jacek
Kozak Ryszard	Pichler Marta	Tomalik Andrzej
Kruk Tadeusz	Pieńkowski Krzysztof	Trojnar Krzysztof
Kuciński Marek	Pilch Janusz	Tyliński Jan
Kuczwarą Szczepan	Płociński Tadeusz	Walicki Bogdan
Kulik Krzysztof	Poliszczyk Urszula	Waszak Tadeusz
Kulisiewicz Stanisław	Posacki Janusz	Wieczorek Tadeusz
Kwoos Jacek	Powałka Władysław	Wiercigroch Kazimierz
Lang Wojciech	Pruszyński Zdzisław	Wiśniewski Marek
Laszki-Szcząchor Krystyna	Przygoda Włodzimierz	Włodarczyk Bernard
Latoszek Jan	Przystaś Wiesław	Wojciechowski Eugeniusz
Lech Witold	Przytockie Jan	Wojciechowski Janusz
Leksza Andrzej	Pysz Andrzej	Wojciechowski Witold
Liebert Jerzy	Radoń Barbara	Wojdyła Ewa
Lisowski Janusz	Radoń Jan	Wojtych Jan
Łanowiecka-Adydan Ewa	Roik Tadeusz	Wołowicz Tadeusz
Łączny Stanisław	Rojek Andrzej	Wysocki Janusz
Łak Edward	Rożak-Frankiewicz Irena	Wysocki Jerzy
Łozowski Jacek	Różycki Jan	Zawada Adam
Łukomski Tadeusz	Rubiszewski Jan	Zawadzki Krzysztof
Maliszewska Jolanta	Rydosz Jerzy	Zemanek Marek
Małuszek Włodzimierz	Sarzała Kazimierz	Zych Bolesław
Martałek Zdzisław	Sawiński Tadeusz	Zych Mieczysław
Masztalerz Wiesław	Sebastian Ryszard	Żmuda Paweł
Mazurek Eugeniusz	Siwiec Ryszard	Żyliński Romuald
Michalewski Józef	Skierski Jan	Żyłka Anna

1975 rok

Babiak Tadeusz	Jabłoński Zbigniew	Nykiel Bogdan
Babińska Ewa	Jagiłowicz Janusz	Orzeszak Danuta
Baczmanski Tadeusz	Jakubiak Eugeniusz	Osiński Leszek
Balkowski Ryszard	Janiczek Janusz	Pajak Jacek
Bałtakis Jerzy	Jankowski Krzysztof	Paluch Zbigniew
Bałtakis Maria	Janowski Jan	Papina Jan
Bancarewicz Tadeusz	Janus Mieczysław	Pegelow Reinhard
Baran Henryk	Janusiak Stanisław	Piasecki Sylwester
Bączek Krzysztof	Janusiewicz Elżbieta	Piciński Jacek
Benachour Nourredine	Jaworski Roman	Piech Irena
Białas Wiesław	Jednoróg Stanisław	Piech Tadeusz
Binkowski Czesław	Jedynak Wiesław	Piech Zbigniew
Birecki Marek	Jeżewski Maciej	Pietroński Tadeusz
Bocheńska-Flisiak Elżbieta	Kaczmarek Zbigniew	Plech Janusz
Borowik Tadeusz	Kania Piotr	Pol Andrzej
Bramowicz Danuta	Karpuk Józef	Pol Maria
Chojnacki Stanisław	Kiec Michał	Pomykała Adam
Cichoń Czesław	Kobiałka Kazimierz	Pustelnik Bogusław
Cichy Tadeusz	Kokot Romuald	Radziński Tomasz
Czarny Tadeusz	Konopka Ignacy	Rakowski Ryszard
Czech Bernard	Kopka Henryk	Rejman Krzysztof
Czopowik Bogusław	Kosowski Bronisław	Reymont Grzegorz
Czuba Michał	Kowalczyk Lech	Rogowiec Jerzy
Czykiel Czesław	Koziński Jan	Rosiecki Andrzej
Demel Paweł	Królicki Franciszek	Rosowski Ryszard
Długosz Krzysztof	Krysiński Janusz	Ryśnik Tadeusz
Drabek Mieczysław	Kubisz Wojciech	Sakowska Krystyna
Dudek Andrzej	Kubrak Eugeniusz	Sałek Danuta
Dusza Zbigniew	Kudła Robert	Seredyniecki Waclaw
Faliszewska Alina	Kurpios Henryk	Serwa Waclaw
Filimoniuk Piotr	Langowski Jerzy	Skiba Edward
Flisiak Włodzimierz	Lech Jerzy	Smoliński Kazimierz
Gajda Andrzej	Lisowiec Tadeusz	Sokolik Henryk
Gątnicki Janusz	Lisowski Jan	Sokołowski Krzysztof
Geisler Teresa	Lupa Stefan	Sorówka Władysław
Gierczyk Jerzy	Łaksa Krzysztof	Spruch Włodzimierz
Głęb Marian	Łaniewska-Hauzer Elżbieta	Sroga Zbigniew
Göckeritz Frieder	Łopata Wiesław	Staszak Jan
Górnicki Zbigniew	Matejko Tadeusz	Statkiewicz Zbigniew
Grajeta Edward	Mazelisz Aleksander	Stech Artur
Grocki Janusz	Mąka Julian	Stolarz Marian
Grzeszczal Kazimiera	Mehl Piotr	Strzyżewski Henryk
Grzywa Gerard	Michoń Jan	Sulwiński Janusz
Hauzer Janusz	Miedzialek Jerzy	Synowiec Krystyna
Hawro Stanisław	Muchorowski Jerzy	Szałęga Edward
Hinc Włodzimierz	Muszyński Zbigniew	Szczepanik Stanisław
Hornowski Andrzej	Najwer Zdzisław	Szczęsny Konstanty
Jabłońska Jolanta	Nguyen The Hung	Szczuraszek Grażyna
	Nocoń Tadeusz	Szczuraszek Marek
	Nowak Jacek	Szczygieł Andrzej

Szczygłowski Jan
 Szeliga Bogusław
 Szkopek Józef
 Szwancar Andrzej
 Szymanowski Władysław
 Szymańska Ludwika
 Światała Franciszek
 Tokarski Henryk
 Trojanowska Halina
 Trzewik Bolesław
 Turski Leszek
 Tvan Dinh Thien
 Tyszkiewicz Wiesław
 Wachnik Piotr
 Wańkiewicz Adam
 Wawrzyniak Kazimierz
 Wąsowicz Andrzej
 Wesolek Barbara
 Wielgosz Wojciech
 Wierszyłowski Cezary
 Wilczyński Bohdan
 Wizner Roman
 Wojtczak Czesław
 Worwa Janusz
 Zacirka Ryszard
 Zaczek Krystyna
 Zamiara Adam
 Zawalska Teresa
 Zawalski Kazimierz
 Zgórski Edward
 Żyżelewski Marek

1976 rok

Adamidu Anna
 Andrzejczak Barbara
 Antoszevska Halina
 Balkowski Romuald
 Baran Ryszard
 Bargieł Marek
 Bekisz Jan
 Białow Teresa
 Bielicki Michał
 Binek Stefan
 Błażewska Maria
 Bogusz Sławomir
 Borkowski Janusz
 Borzemski Leszek
 Brzeziańska Maria
 Brzostowska Teresa

Brzostowski Leszek
 Buchalski Stanisław
 Buda Ryszard
 Butrymowicz Czesław
 Chinowski Grzegorz
 Chudziński Marian
 Cudziłło-Szafrńska Barbara
 Cytrowska Bożenna
 Daroszewski Andrzej
 Dąbrowska Grażyna
 Dąbrowski Witold
 Dicuk Włodzimierz
 Dmitrjewski Grzegorz
 Drecki Maciej
 Drozd Zbigniew
 Drozda Tadeusz
 Drozdowska Liliana
 Drzazga Włodzimierz
 Dubicki Janusz
 Duczyński Waldemar
 Formago Czesław
 Froniewski Jan
 Gajek Barbara
 Gajewski Juliusz
 Gałek Andrzej
 Gałka Roman
 Gilbert Andrzej
 Ginalska Irena
 Gołąbek Krzysztof
 Grabarczyk Marek
 Grzejda Włodzimierz
 Grześkowiak Hanna
 Hamera Marek
 Haudek Zygmunt
 Hołodniak Jerzy
 Hołowicki Marian
 Hombesch Renata
 Janczewska Barbara
 Janiszewska Joanna
 Jaroszuk Krzysztof
 Jastrzębski Andrzej
 Jaszczyńska Joanna
 Jaszczyński Antoni
 Jaworski Tadeusz
 Jurewicz Roman
 Kaczorowski Marcin
 Kadłuczka Edmund
 Kamiński Marek
 Kamiński Stanisław
 Karaś Anna

Karczewski Ryszard
 Karpa Wojciech
 Kaźmierczak Ryszard
 Kiechajas Wasilis
 Kiliszek Ewa
 Kiliszek Zbigniew
 Klimonda Tadeusz
 Klimowski Romuald
 Knappe Bożena
 Kochman Ryszard
 Konopko Alicja
 Kos-Górczyńska Izydora
 Kościak Andrzej
 Kowalczyk Bożena
 Kowalski Tadeusz
 Kozdroń Wiesław
 Koziej Zygmunt
 Krakus Ryszard
 Kremens Zdzisław
 Krowicki Marek
 Krynicki Paweł
 Kuchowicz Andrzej
 Kudarewska Alicja
 Kupnicki Franciszek
 Kurzęcki Edward
 Lasocki Stanisław
 Lenik Kazimierz
 Libal Edward
 Litwin Andrzej
 Łojewski Jan
 Łozowski Aleksander
 Łukomski Marek
 Łysak Wiesław
 Magdziarz Ryszard
 Majchrzak Bożena
 Makowski Krzysztof
 Malinowski Jerzy
 Małczak Czesław
 Marcinkowski Ireneusz
 Margowicz Zdzisław
 Michalska Krystyna
 Michniewicz Jan
 Modrzejewski Jerzy
 Mogiłka Zbigniew
 Mościński Krzysztof
 Mroczek Stanisław
 Mrozek Zbigniew
 Nguyen Van Tien
 Niedźwiecka Teresa
 Niedźwiecki Andrzej

Nowak Maria	Trzeciak Tadeusz	Długajczyk Józef
Nowikowski Zenon	Trzęsicki Waldemar	Domagała Helena
Olczak Wojciech	Tymicka Maria	Domagała Władysław
Olech Halina	Urbaniak Zdzisław	Drzewiecki Leszek
Olejniak Zenon	Vo Thanh Hai	Dubienko Andrzej
Opaliński Bogusław	Wańczyk Stanisław	Dudek Andrzej
Opala Leszek	Węgrzynowski Bogusław	Dudka Lech
Piechowicz Witold	Walkowiak Karol	Dudziak Andrzej
Pietras Zygmunt	Wojna Wojciech	Dymek Stanisław
Pietrzak Waldemar	Wołkowiński Karol	Federkiewicz Wiktor
Pinczakowski Henryk	Wrzesiński Jacek	Fijałkowska Magdalena
Piotrowska Marianna	Zacierka Jan	Frania Dariusz
Płachta Józef	Zagórny Leszek	Fulara Magdalena
Polak Jerzy	Zaleski Chrystian	Gaska Henryk
Polak Maria	Zań Stanisław	Gładyś Ryszard
Posoński Władysław	Zastawny Zbigniew	Golczak Zbigniew
Przybylska Elżbieta	Ziębicki Krzysztof	Gondek Janusz
Pulik Witold	Zimoch Stanisław	Grajewski Lesław
Pytel Wojciech		Guzdek Czesław
Romanowski Jerzy	1977 rok	Hammer Henryk
Sachajko Ryszard	Aleksiewicz Wojciech	Hampel Stefan
Sadowski Zbigniew	Andrzejewski Leszek	Hetnar Zenon
Saliem Abu Shamoh	Bajorek Antoni	Hupa Waldemar
Schneider	Balcerzak Stanisław	Jabłońska Jolanta
Jacek-Maria-Maciej	Białek Jan	Jabłoński Jerzy
Schwinge Henryk	Bojnowski Aleksander	Jabłoński Włodzimierz
Siwiec Henryk	Borawski Waldemar	Jagielnicki Ryszard
Skrzyszewski Tadeusz	Borecka Grażyna	Janowski Jan
Sobański Jan	Brzeziński Ryszard	Janta Tomasz
Sobstyl Marek	Bucharowski Franciszek	Jasiński Wojciech
Stadnik Jan	Budniak Wiesława	Jastrzębska Teresa
Stefanowicz Aleksander	Bułat Tadeusz	Jaśko Andrzej
Strugała Jerzy	Bura Lucyna	Judziński Bernard
Suszek Adam	Burcan Grażyna	Kasprzak Andrzej
Szabla Paweł	Bzowa Danuta	Kaszuba Stanisław
Szafraniec Jan	Całek Zbigniew	Kawa Szczepan
Szczerbaniewicz Antoni	Chanik Juliusz	Kawulak Alfred
Szczurek Jolanta	Chłędowski Wiesław	Kempski Adam
Szołucha Michał	Cierpiął Dariusz	Kiedel Zdzisław
Szymani Wiesława	Cieśla Jan	Kielar Urszula
Szymczak Jerzy	Cudak Ryszard	Klajn Antoni
Śledź Marian	Czajkowski Wldemar	Koczenasz Lucyna
Świątkiewicz Andrzej	Czech Mieczysław	Konc Zbigniew
Taraga Andrzej	Czopowik Janusz	Kopeć Roman
Tomalla Franciszek	Czuba-Czubowska Jolanta	Korzec Urszula
Tomaszek Lucjan	Ćwik Andrzej	Kosiński Szymon
Tomczyk Stanisław	Danko Halina	Kowrygin Kazimierz
Trybuł Marian	Dereń Marek	Kozak Mieczysław
Trzaska Remigiusz	Dębowski Janusz	Kozioł Jan
Trzcionkowski Edward		Kreska Jerzy

Kujawa Dariusz
Kuliński Andrzej
Kwiatkowski Jan
Latosiński Andrzej
Lenarczyk Ewa
Leśniewska Ewa
Lipka Kazimierz
Łaba Paweł
Łapiński Janusz
Łasica Zenon
Łuczak Stefan
Machowczyk Piotr
Maciejewski Kazimierz
Mackiewicz Stanisław
Majka Janusz
Maliński Andrzej
Małaszewski Bronisław
Marcinkowska Ewa
Maszkiewicz Stanisław
Matysiak Anna
Mazany Dariusz
Micuła Jan
Migdał Hanna
Miler Elżbieta
Miszczak Wojciech
Miśkiewicz Longin
Morawski Andrzej
Mormul Helena
Myszkowski Roman
Nadany Janusz
Narucka Elżbieta
Nowak Mieczysław
Nowak Roman
Nycz Zbigniew
Obodziński Marian
Olech Jerzy
Palarz Lech
Pasek Henryk
Pawlukiewicz Zbigniew
Pawłowski Wojciech
Pieliński Jerzy
Pietroniński Alfred
Pilarski Cezary
Pióro Barbara
Pluta Jerzy
Posyniak Teresa
Ptasznik Wojciech
Radek Waldemar
Radziejewski Roman
Rostkowski Janusz

Rudkowski Piotr
Rudzińska Anna
Rudziński Tadeusz
Rzepecki Jacek
Sala Andrzej
Salski Leszek
Sielenżak Krystyna
Siwczuk Adam
Siwkowski Bogdan
Siwy Józef
Skibin Tadeusz
Skibiński Andrzej
Skubalska Ewa
Skwara Ewa
Skwara Józef
Slewa Jerzy
Smoter Jacek
Sobczyk Andrzej
Sobol Jerzy
Sobolewski Stanisław
Sokołowska Lidia
Stachowiak Piotr
Staszewski Zygmunt
Stilpnopulos Dimitris
Stoch Janusz
Symonowicz Zdzisław
Szewczuk Halina
Szuba Anna
Szuba Marek
Szućko Jolanta
Szumiejko Jerzy
Szymański Krzysztof
Średnicki Roman
Tokarska Anna
Trela Janusz
Trykowski Jacek
Trzęsowski Leszek
Wanat Lech
Wasiutyński Krzysztof
Węgrzyn Anna
Wierzbicka Ewa
Winiarski Adam
Witczak Jerzy
Witczyński Ryszard
Woch Sławomir
Wolsztyniak Bogusław
Wójcik Ryszard
Wójcika Anna
Wrona Zdzisław
Wyganowska Krystyna

Zajac Leszek
Zalewski Ryszard
Zaluski Waldemar
Zawiślak Janusz
Zawodnik Czesław
Zieliński Jerzy
Zielonka Aleksander
Ziemiński Ryszard

1978 rok

Aleksiejczyk Ryszard
Aleksiejczyk Urszula
Anielewski Piotr
Baluj Marian
Barta Tadeusz
Bet Olgierd
Bieniasz Jerzy
Bohuta Halina
Byrczek Ryszard
Chodur Kazimierz
Chudy Bogusław
Cirkos Bolesław
Czarzasty Edward
Ćwik Elwira
Dejneka Elżbieta
Drosik Jerzy
Dudra Józef
Dybski Jerzy
Dymek Marek
Dżus Andrzej
Ferens Zbigniew
Fibingier Marek
Fluder Jolanta
Fluder Piotr
Frącz Andrzej
Fryc Lesław
Gaicki Edward
Gajos Mieczysław
Głuchowska Hanna
Głuchowski Stefan
Goncarzewicz Stanisław
Gorczyńska Lucyna
Góral Zbigniew
Górniak Alina
Grzybowska Zofia
Guzy Zbigniew
Gwiazda Włodzimierz
Halat-Konarzewska Jadwiga
Huk Marek

Humiński Andrzej	Nowicki Lesław	Urbanik Mieczysław
Jagięła Władysław	Nowogrodzki Leszek	Walat Ewa
Jamka Sylwester	Ochab Ryszard	Walczak Marek
Janaszak Jerzy	Olichwier Adam	Waligóra Marian
Jarząbek Anna	Organek Grzegorz	Weiss Zbigniew
Jastrzębski Zbigniew	Orzeł Stefan	Wędzonka Jan
Jaśniak Katarzyna	Pacholski Edward	Widera Tadeusz
Jęczmiński Andrzej	Pawłowski Antoni	Wieczorkiewicz Zdzisław
Józefowiak Bogdan	Pichet Janusz	Wilusz Jerzy
Kaszuba Wojciech	Pietuszcowski Aleksander	Winiarek Zbigniew
Kellermann Witold	Płocińska Renata	Witiak Michał
Kędzior Jadwiga	Plucińska Krystyna	Włodarczak Dorota
Kęskiewicz Marek	Puchała Edward	Wojtczak Piotr
Kleszczyński Ryszard	Puchała Iłona	Wolski Tomasz
Kluczyńska Zofia	Puzio Stanisław	Woźniak Józef
Kociuba Andrzej	Rakowski Andrzej	Woźniak Marek
Komisarek Ryszard	Razik Bogusław	Wrona Józef
Kopeć Edward	Rosowska Irena	Wróbel Marek
Koralewska Elżbieta	Różycki Józef	Wróblecki Jan
Korzec Mirosław	Ryczek Jan	Wszola Julian
Kosmacz Mirosław	Satoła Ryszard	Wyżgowski Jarosław
Kowal Andrzej	Szczotko Roman	Zabawski Henryk
Kowalska Halina	Semkowicz Krystyna	Zapotoczna Bożena
Kowalski Andrzej	Siudak Mirosław	Zarakowski Ryszard
Kozica Zbigniew	Skalska Danuta	Zator Kazimierz
Koziejko Władysław	Skwara Kazimierz	Zelmozer Andrzej
Koziński Wojciech	Słota Emil	Zienkiewicz Elżbieta
Kozyra Helena	Sokołowski Jerzy	Żołnierek Andrzej
Kubacki Stanisław	Sot Andrzej	Żurek Tadeusz
Kulesza Ryszard	Sowiński Jerzy	
Kulesza Ryszard	Stankowski Romuald	1979 rok
Kułaczkowski Marek	Starczewski Andrzej	Abramowicz Lilia
Kuprańska Grażyna	Stasiak Paweł	Arsłanowow Zenon
Kurc Tadeusz	Stąpel Józef	Bernat Iwona
Lepszy Urszula	Stelmaszek Aleksander	Białowiejska Bogusława
Lozer Janusz	Stolarczyk Ryszard	Bieniek Jerzy
Łazarowicz Jan	Stroemich Krzysztof	Binkowska Bogusława
Majer Janusz	Strusowski Stanisław	Borecka Alicja
Majka Wiesława	Supranowicz Aleksander	Boroch Irena
Malarz Grażyna	Susmanek Leon	Debita Mieczysław
Malta Włodzimierz	Szafraniec Andrzej	Dęgus Stanisław
Matejski Janusz	Szkopek Barbara	Dobrowolski Ryszard
Matuszczyńska Grażyna	Szpunar Elżbieta	Doczkał Krzysztof
Maziec Jadwiga	Sztyliński Leszek	Domański Wojciech
Mądry Barbara	Śliwowski Zbigniew	Duliba Józef
Metych Iwona	Świątek Andrzej	Dybisz Alicja
Michalski Marek	Taramina Marian	Dybisz Józef
Mielczarczyk Wiesława	Thrun Krzysztof	Dzierżęga Jerzy
Nawrocki Lesław	Tomczyk Andrzej	
Nicyporuk Zbigniew	Toryński Andrzej	

- Dziurosz Andrzej
Fatla Elżbieta
Figiel Wojciech
Fjałkowski Zbigniew
Gabrynowicz Mieczysław
Gajer Jerzy
Galiński Ryszard
Galus Zbigniew
Godula Marek
Gondek Jerzy
Górska Zofia
Górski Jerzy
Górski Marian
Grudzień Bogusław
Grynfelder Kazimierz
Gutman Jerzy
Halawa Andrzej
Hłobaż Czesław
Jakubowski Mirosław
Jarzab Krystyna
Jasiński Ryszard
Jasnocha Ryszard
Jaśkiewicz Jerzy
Jaśkiewicz Maria
Jeżewska Elżbieta
Juszcze Wanda
Kargol Sławomir
Kataliński Stanisław
Kinsner Barbara
Knappe Marian
Kopczyk Henryk
Korynek Tadeusz
Kowalski Krzysztof
Kozak Marek
Kramarzewski Antoni
Krzyszowski Andrzej
Kucner Zbigniew
Kudas Bożena
Kulpaczyńska Teresa
Lachowski Mirosław
Lenkowski Jerzy
Lewicki Jerzy
Lisiecki Piotr
Lisiecki Ryszard
Lubański Zbigniew
Łucarz Ewa
Macek Krystyna
Major Jerzy
Makowska Antonina
Maliszewski Bogusław
Marciniak Lech
Marciniak Lidia
Matkowska Ewa
Mazur Adam
Michałowski Janusz
Mika Ludwik
Miniewicz Zbigniew
Mokrzycki Henryk
Narolska Elżbieta
Niciakos Dymitrakis
Nikodem Jan
Nowicki Waldemar
Ochota Lesław
Olejnik Zbigniew
Ososiński Ryszard
Ouidir Lounes
Pallas Zbigniew
Pandura Andrzej
Panejko Wiesław
Pawłowski Maciej
Perski Andrzej
Pilecki Adam
Pilipiuk Adam
Piórkowski Ryszard
Pochyły Roman
Podhorodecki
Franciszek
Polakowski Jan
Polański Roman
Popów Tadeusz
Poprawski Zenon
Poznysz Aleksander
Przybyło Tadeusz
Puchała Arakadiusz
Radziun Wojciech
Rebandel Anna
Rychter Barbara
Rzepkowski Ryszard
Saganowski Zbigniew
Sawzdargo Michał
Sądel Henryk
Scelina Jerzy
Serek Adela
Skoczeń Jacek
Skrzętnicki Witold
Słupski Tadeusz
Smoliński Jacek
Sowińska Danuta
Sowińska Helena
Sowiński Krzysztof
Subocz Ryszard
Surma Jerzy
Suszka Zygmunt
Szczurek Adam
Szymański Jerzy
Świstacz Bronisław
Tokarska Ewa
Tomczak Ireneusz
Tomczak Mirosław
Trembulak Janusz
Tyrka Andrzej
Urbańczyk Krzysztof
Walentek Andrzej
Wasiucionek Piotr
Wassermann Katarzyna
Wielebiński Henryk
Wielgus Janusz
Wojtas Tadeusz
Woźnicki Ryszard
Wróbel Ryszard
Zajac Andrzej
Zajac Jerzy
Zapart Stanisław
Zapłotna Anna
Zubik Piotr
Zubkiewicz Ryszard
Żeligowski Artur
Żmurko Henryk
Żółkiewski Marian
- 1980 rok**
- Andrzejewski Marek
Bartoszewicz Paweł
Bąkowska Grażyna
Bąkowski Paweł
Bejszer Zbigniew
Bielska Bożenna
Błoch Andrzej
Bogaczyk Dariusz
Bounekhala M'hamed
Budzis Romuald
Cisek Andrzej
Ciszewski Zdzisław
Czapliński Krzysztof
Ćwięk Małgorzata
Darowska Maria
Dąbrowski Jerzy
Denis Andrzej
Derendarz Marian

Derendarz Witold	Majewski Aleksander	Śmiałkowski Janusz
Dobosz Franciszek	Makowiecki Janusz	Śmiarowski Wiesław
Dolny Janusz	Mandela Włodzimierz	Talar Wiesław
Doroszuk Irena	Młyńczak Adam	Urban Ryszard
Dorotko-Darowski Andrzej	Mrózek Andrzej	Walkowiak Tadeusz
Dudek Witold	Murdzek Bogumiła	Wasilewski Wiesław
Dymarska Anna	Nguyen Thanh Huy	Weiman Andrzej
Dziweńska Maria	Niziołek Włodzimierz	Węclawik Wiesław
Gąsiorek Urszula	Nowicki Ryszard	Wędzina Joanna
Gołacki Henryk	Nowicki Tadeusz	Wieczorkowski Wiktor
Górecki Andrzej	Nykiel Stanisław	Wieszaczewska Ewa
Grabowski Tadeusz	Okuniewski Paweł	Więckowski Zbigniew
Grobelny Roman	Opalińska Aleksandra	Wikar Krystyna
Grządziel Marek	Owczarek Włodzimierz	Wilniewczyc Leszek
Hagedorn Marek	Partyka Leszek	Wojciechowski Henryk
Hamzeh Qasem Farhoud	Pawlikowski Bogusław	Wolniewicz Karol
Hetnar Genowefa	Perz Robert	Wójcik Waldemar
Hołub Jan	Podemski Jacek	Wróbel Stanisław
Illing Jan	Pomarański Paweł	Zabielska Krystyna
Jackowska Elżbieta	Prokopczyk Andrzej	Zabielski Stanisław
Jagięła Krzysztof	Ptaszyński Jerzy	Zagórski Janusz
Jakubowicz Andrzej	Rapacz Wojciech	Zajac Stanisław
Jaroszyński Waldemar	Rapior Jerzy	Zakrzewski Andrzej
Jaškowiak Aleksandra	Reyman Grzegorz	Zamorski Marek
Juszczyński Jerzy	Rogala Stefan	Zastawna Grażyna
Kachnikiewicz Janusz	Rolak Ryszard	Zelmozer Elżbieta
Kantarowski Zbigniew	Rzepecka Krystyna	Zięba Ryszard
Karwasiński Tomasz	Rzepecki Krzysztof	Ziętek Alicja
Kępiński Marek	Schmidt Marek	Ziomek Witold
Kibler Leszek	Segmane Ahmed	Ziółkowski Tadeusz
Klimczuk Maria	Sepczyński Jan	Zmitrowicz Bogumił
Kłys Danuta	Sienkiewicz Waldemar	Żoła Stanisław
Kopański Marek	Sigel Zenon	
Korotusz Maria	Siry Tomasz	1981 rok
Kośmider Edward	Skoczeń Aleksandra	Adaszyński Władysław
Kotlarski Tadeusz	Skoczylas Ryszard	Antkowiak Marek
Kowalska Alicja	Sobolewski Zbigniew	Augustyn Waldemar
Kruczek Wojciech	Sójka Aleksander	Babral Marek
Krupowicz Jolanta	Stachowiak Waldemar	Badora Andrzej
Krupowicz Krzysztof	Stawik Jerzy	Bańska Grażyna
Kucharski Zdzisław	Stefański Krzysztof	Bant Józef
Kuleta Bożena	Steranka Michał	Bartyński Zenon
Kupczyk Wojciech	Strózik Tadeusz	Belina Zbigniew
Kwiatek Wiesław	Susmęd Jan	Biernat Marek
Lipiec Andrzej	Szczepanek Kazimiera	Błaszczyk Mariusz
Litwiniuk Barbara	Szopa Adam	Błazewska Elżbieta
Ładniak Lesław	Szpich Ryszard	Boruk Mirosław
Łuczak Grażyna	Sztangret Jerzy	Broda Jerzy
Machalica Irena	Szumowski Marek	Bugajski Andrzej
Maciuszek Stanisław	Szwanenfeld Roman	

- Bugajski Ryszard
Butrymowicz Henryk
Bylczyński Andrzej
Chruścińska Bogumiła
Chrzęstek Włodzimierz
Chuderski Piotr
Chudzik Jerzy
Cichoń Janusz
Cieślik Leszek
Cyper Józef
Cyrul Jan
Czajkowski Jerzy
Czarnocki Janusz
Dąbrowska Ewa
Daniluk Roman
Deja Krzysztof
Diob Abdoulaye
Drożdzał Marek
Dzikowski Jerzy
Fulara Karol
Gacek Andrzej
Gajewski Zenon
Gawron Adam
Głowacki Artur
Głowaczewska-Czarnocka
Danuta
Goch Józef
Gondek Andrzej
Gościński Stefan
Gózdź Zbigniew
Grudziński Andrzej
Gruszka Henryk
Grzelak Józef
Guz Mariusz
Hajnowski Tadeusz
Helaszek Edward
Hibner Henryk
Horoszko Jolanta
Hryniuk Stefan
Kamiński Mirosław
Kamyczek Krzysztof
Karaś Marek
Karczewski Krzysztof
Kiciak Bogdan
Kinal Zbigniew
Kisza Andrzej
Kmita Andrzej
Konieczny Wojciech
Korbela Jerzy
Kostka Krzysztof
Kowal Andrzej
Kowalski Henryk
Krawczyk Krzysztof
Król Elżbieta
Kubiński Józef
Kuc Zygmunt
Kucharski Jerzy
Kuchciak Leszek
Kucypera Stefan
Kuczyński Zygmunt
Lizak Krzysztof
Ludwików Mieczysław
Lwow Witold
Łagódka Ryszard
Łaz Ryszard
Łukowski Waldemar
Łyson Anna
Maga Krzysztof
Majewski Marek
Maliszewski Janusz
Marchewka Lesław
Markowski Krzysztof
Matuszewski Marek
Matysz Janusz
Miler Janina
Misiak Dariusz
Misiaszek Janusz
Modlitowski Ryszard
Nael Jamil Yacoub
Khrouz
Nagłowski Michał
Nocuń Barbara
Olczyk Andrzej
Opalski Krzysztof
Osiak Zbigniew
Osińska Barbara
Otręba Cezary
Peczeniuk Adam
Pęczkowski Benedykt
Piotrowska Barbara
Piszczek Leszek
Podyma Zdzisław
Półbrat Wanda
Popławski Zbigniew
Przychodny Zbigniew
Rak Mirosław
Ruczewski Piotr
Rudziński Piotr
Rudziński Zbigniew
Rutkowski Leszek
Rzeszot Cezary
Siekański Ireneusz
Siemieniec Janusz
Sienkiewicz Tadeusz
Skibiszewski Józef
Skorupski Andrzej
Smolich Krzysztof
Śniechowski Andrzej
Sobków Andrzej
Staniewicz Zbysław
Stokłosa Jerzy
Stroemich Paweł
Suchocki Bogdan
Sułkowski Zbigniew
Świątek Jacek
Sypniewski Roman
Szajek Mirosław
Szczeponek Norbert
Szkodziński Zbigniew
Taraga Jan
Tatomir Jarosław
Terlecki Jerzy
Tomalak Jacek
Tomasiewicz Zbigniew
Trawińska Ewa
Trawiński Marek
Trzińska Urszula
Trzynia Ryszard
Tułpatowicz Zbigniew
Urbański Artur
Uziałko Elżbieta
Warchała Jerzy
Wasilewska Małgorzata
Węgiel Andrzej
Wiącek Zbigniew
Winnicki Mirosław
Winturski Waldemar
Wiśniewski Krzysztof
Witos Tadeusz
Włodarczyk Janusz
Wolsztyniak Alina
Woźnicki Andrzej
Wyszatkiewicz Andrzej
Zabuski Franciszek
Zagrodnik Leszek
Zajac Marek
Zawadzki Adam
Żelechowski Jan
Zientek Zbigniew
Zietek Andrzej

1982 rok

Antosik Jan	Janczura Mieczysław	Pawłowski Zbigniew
Baliński Zbigniew	Jasina Wiesław	Piłasiewicz Juliusz
Baranowski Wojciech	Jaworski Stanisław	Piłat Jacek
Barry Mamadou Baila	Juchiewicz Lilianna	Plata Eugeniusz
Bąk Anna	Kaczur Janusz	Przybyło Mirosław
Bednarska Elżbieta	Kalita Czesław	Raubuć Zenon
Bednarz Andrzej	Kamińska Maria	Rewers Janusz
Biegańska Monika	Kasztelan Ryszard	Rodzik Maria
Bocian Ireneusz	Keller Zbigniew	Rodzik Zbigniew
Boguta Włodzimierz	Kłapatiuk Wiesław	Rybicka-Wójcik Jolanta
Bojakowski Andrzej	Kłokocki Jerzy	Rybski Stanisław
Brandes Izydor	Kłys Kazimierz	Ryczko Jerzy
Bubnowska Violetta	Koczvara Romuald	Skarżyński Krzysztof
Bubnowski Ryszard	Krawczyk Tadeusz	Smerd Andrzej
Bukowski Leszek	Krzywoszyński Wacław	Smoliński Maciej
Cicha Małgorzata	Kubeczek Krzysztof	Sokołowski Zbigniew
Czaplicka Irena	Kuczyński Roman	Stasyszyn Barbara
Czarnecka Barbara	Kulecki Andrzej	Stasyszyn Zofia
Czarniejewska Małgorzata	Kusiak Zbigniew	Strugała Roman
Czech Krzysztof	Kuź Marek	Strzała Bogusław
Dankiewicz Przemysław	Latuszek Zbigniew	Sulowski Lech
Dawidziuk Andrzej	Lewczyk Janusz	Szczepkowski Ryszard
Dobrasiak Zbigniew	Litwiński Marek	Szlachta Paweł
Dolata Urszula	Luciak Edward	Szmajda Bogdan
Doroszko Andrzej	Łabędź Bolesław	Szuba Czesław
Drózd Bogusław	Ładysz Mirosław	Szydełko Ryszard
Drzewiecki Jerzy	Macyszyn Jerzy	Szymczak Elżbieta
Dudek Zdzisław	Majta Andrzej	Szymczyk Krzysztof
Dziebaj Elżbieta	Małecki Jacek	Tuła Jerzy
Dziemidowicz Jarosław	Markowski Paweł	Turajski Zbigniew
Dziuba Stanisław	Maryniak Wieńczysław	Urbaś Leszek
Ekiel Piotr	Mękańska Anna	Wacławik Leszek
Gadulski Henryk	Mężyk Andrzej	Walkowski Andrzej
Gąsiorowski Andrzej	Mężyk Grażyna	Warwasiński Kazimierz
Gołowacz Zdzisław	Michalewicz Marietta	Wawryk Andrzej
Górczyński Roman	Mikulec Andrzej	Wawrzyniak Jerzy
Grabowski Wiesław	Misiąg Teresa	Wawrzyniak Zbigniew
Gromadzka-Wiepraw Teresa	Młynarczyk Mieczysław	Wiśniowski Władysław
Gromnicka Halina	Muraszczek Dariusz	Wójcik Karol
Gromnicki Adam	Muszyński Jan	Wójcik Marek
Grynda Bartłomiej	Niczyporuk Andrzej	Wronowski Artur
Hertman Ewa	Nowak Mirosław	Yiao Thao Yiao
Holewik Jerzy	Nowicki Andrzej	Zawadzak Ryszard
Horoszko Paweł	Oleś Stanisław	Zawadzki Andrzej
Jachym Stanisław	Opaliński Ryszard	Zieliński Wiesław
Jamróg Jan	Pacoli Aleksandra	Zremba Maria
Jancewicz Lidia	Palibuda Grzegorz	Zubkiewicz-Siegieńczuk Maria
	Papadopulu Klib	Zwolak Wiesław
	Pawliczek Jan	

1983 rok

Arcimowicz Aleksander	Kędziński Jarosław	Semeniuk Kazimierz
Barczyszyn Jan	Kędzior Bogusław	Sieraczek Elżbieta
Bartylak Adam	Kisiel Leszek	Skonieczny Andrzej
Bazan Piotr	Kołodziej Jacek	Słota Zygmunt
Benka Michał	Kołodziejczyk Roman	Socik Leszek
Binek Zbigniew	Komar Swietłana	Sokołowska Jadwiga
Biskup Lidia	Konaszewski Wiesław	Sołowski Jan
Biskup Piotr	Kraczkowska Małgorzata	Sumiślawski Witold
Bogucki Zenon	Kraczkowski Kazimierz	Surma Marek
Bretuj Witold	Krenz Andrzej	Syrzisko Krzysztof
Cembrzyński Maciej	Królikowski Jacek	Szewczyk Adam
Chrzan Krystian	Krukowski Piotr	Szozda Zbigniew
Cichy Tomasz	Kuczyński Dariusz	Szuba Leszek
Ciucias Krzysztof	Kulecki Tadeusz	Szulc Piotr
Cwynar Marek	Kupczak Tadeusz	Szulc Tadeusz
Cydejko Piotr	Kupczyk Bogusław	Szulc Violetta
Czajkowski Ryszard	Kurnol Jerzy	Ślipeńczuk Jan
Danielak Marek	Kusa Mieczysław	Świgost Krzysztof
Diduch Krzysztof	Liszyńska Małgorzata	Tokarz Jan
Długoszyja Wiesława	Ludwików Lidia	Turbińska Elżbieta
Dymarski Maciej	Łuczak Zenon	Tuszyński Ludomir
Dziepak Jerzy	Majdzik Zbigniew	Tybinkowski Dariusz
Dzikowska Elżbieta	Majka Waldemar	Tylenda Wiesław
Filipowicz Maciej	Malinowski Janusz	Tyniec Marek
Fuchs Adam	Małolepsza Barbara	Uryasz Andrzej
Germański Zdzisław	Marszałaski Jacek	Wachulak Barbara
Giżycki Zenon	Marszałek Krzysztof	Wardak Bogusław
Głowacki Zbigniew	Marynowska Ewa	Wasik Roman
Grabowski Jerzy	Matysek Krzysztof	Wieczorek Stanisław
Grzegorzyc Zbigniew	Merta Jerzy	Wierzbicki Roman
Guzła Krzysztof	Mielecki Bogusław	Wilczyński Sławomir
Holewik Anna	Mrużała Ewald	Wiśniewska Ewa
Holzhausen Andrzej	Nijakowski Jerzy	Wiśniewski Marek
Hołysz Adam	Nowak Karol	Włoszczyńska Grażyna
Hrycyk Andrzej	Obałka Witold	Włudyga Stanisław
Jacheć Grzegorz	Olchawa Jerzy	Wojciechowski Waldemar
Janc Krzysztof	Pawelska Małgorzata	Wojtczyk Bogusław
Jasiók Tadeusz	Pawelski Roman	Wójcicki Zdzisław
Jeliński Artur	Pichłacz Marek	Wójcik Jolanta
Juchniewicz Władysław	Pięciński Waldemar	Wysocka Lucyna
Juszczak Marek	Pleban Janusz	Zapiór Halina
Kaczmarczyk Janusz	Podfigurny Józef	Zaręba Jerzy
Kaczmarek Andrzej	Pogroszewski Jerzy	Zgud Krzysztof
Kaczmarek Zdzisław	Pógrabia Bogdan	Zięba Zbigniew
Kaleta Wiesław	Pyclik Bernard	Żak Zdzisław
Kamler Tomasz	Roztropowicz Aleksandra	
Karaszewski Kazimierz	Rudnicki Kazimierz	1984 rok
Kąkol Wojciech	Rupnicki Andrzej	Adamów Wojciech
	Ruszczak Ireneusz	Antonów Bogdan
	Rutkowski Bogdan	

Berezowski Zbigniew	Muszkietta Janusz	Birecki Krzysztof
Bohdankiewicz Stefan	Orański Tadeusz	Bożek Jan
Chamerski Jerzy	Pałka Zbigniew	Chodorowski Zbigniew
Chanthapanya Phaxay	Paschke Piotr	Chojnacki Marek
Chleboś Grzegorz	Piechociński Piotr	Cichalewski Krzysztof
Chołys Krzysztof	Pinczuk Marek	Culer Henryk
Choroba Urszula	Płaskowski Janusz	Czepełło Sławomir
Chwołka Krzysztof	Popiel Cezary	Czerniak Krzysztof
Dawiec Krzysztof	Romaniuk Krzysztof	Czubaszek Jan
Diakun Andrzej	Rybakiewicz Andrzej	Czuryło Marek
Dmyhowski Witold	Sawicki Roman	Derbot Krzysztof
Dziurdzia Paweł	Smoleń Zbigniew	Dryś Mirosław
Filipiak Włodzimierz	Sobolewski Adam	Dyda Krzysztof
Foltyn Jolanta	Sołkiewicz Tadeusz	Floryn Henryk
Gabory Krzysztof	Spodzieja Krzysztof	Frącz Bogusław
Gerka Alicja	Sprzączkowski Zbigniew	Frącz Ryszard
Golonka Tadeusz	Stachowiak Zdzisław	Gaj Marek
Gołdyn Wiesław	Stolarczyk Andrzej	Gepert Elżbieta
Gomółka Piotr	Stolarczyk Zbigniew	Głowacki Robert
Hajdukiewicz Piotr	Szflarski Krzysztof	Głowski Tomasz
Ilnicki Jerzy	Szwałek Małgorzata	Głuc Jerzy
Jarczak Zbigniew	Szydełko Jan	Gnyp Olgierd
Jasnowska Elżbieta	Szymańda Jarosław	Grochowski Roman
Józefowicz Paweł	Świerk Janusz	Grzegorowska Barbara
Karpiński Sławomir	Tracz Przemysław	Gurgul Mariusz
Kędzior Jacek	Uram Tomasz	Hibner Czesław
Kieras Zbigniew	Wegrzyn Mieczysław	Jaksa Marek
Komenda Krzysztof	Wieczorkowski Krzysztof	Jasiński Waldemar
Korzeniowski Czesław	Winkler Wojciech	Kaczorowski Lesław
Kowal Tadeusz	Wirecka Halina	Kamiński Zbigniew
Krajewski Janusz	Wiśniewski Leszek	Kamizelich Roman
Król Ryszard	Wojciech Jadwiga	Karczewska Violetta
Kubacki Adam	Wojtaszak Ludwik	Kolbusz Stanisław
Kudraszew Imiesław	Wrzesiński Krzysztof	Kolis Julian
Kudrzycka Dorota	Zdankiewicz Janusz	Krac Dariusz
Kudrzycki Waldemar	Ziaja Jan	Kruz Ryszard
Kudzbalski Stanisław	Ziółko Alfred	Krynicky Wiesław
Kupczyk Ryszard	Zychewicz Witold	Krzysztofik Donat
Kurbel Eugeniusz	Żendarski Jerzy	Kubaszczyk Andrzej
Kuta Andrzej	Żurowski Marek	Kucharski Jerzy
Kwaskowski Piotr	Żyła Romuald	Kuśnieruk Marian
Lasota Mariusz		Lis Grzegorz
Lewy Marek	1985 rok	Listwan Andrzej
Lipnicki Mariusz	Ajavon Ayite Senah Akoda	Maciejewski Mariusz
Łuczycka-Deta Agata	Antkowiak Bogdan	Marciniak Zdzisław
Łukasik Sławomir	Baranowski Ryszard	Marczakiewicz Józef
Łukaszewicz Eugeniusz	Bernacki Jerzy	Markiefka Adam
Machała Zbigniew	Bieniasz Piotr	Masłowski Tadeusz
Malmon Henryk	Birecka Joanna	Maślanka Mariusz
Miszczyszyn Urszula		Matolicz Kamil

Matus Jacek
Matyszczyk Józef
Mikołajczyk Andrzej
Muc Jarosław
Napierajczyk Krzysztof
Neumann Romuald
Ogorzelec Stanisław
Orzeszyna Krzysztof
Oszczak Stanisław
Parchimowicz Edward
Parchimowicz Halina
Pawłów Janusz
Pękała Sławomir
Piegzik Andrzej
Pietraszek Mariusz
Pietrowski Edward
Pilipionek Jan
Płochocki Ryszard
Pociecha Janusz
Porębski Mieczysław
Poznańska Grażyna
Prucnal Grzegorz
Pryjda Andrzej
Rusak Dariusz
Rydzak Edward
Siemiński Józef
Sikora Wiesław
Smolarczyk Ryszard
Staniewicz Stanisław
Staniewski Bogdan
Stelmaszczyk Andrzej
Swakoń Wojciech
Sneider Herbert
Szuba Barbara
Szymanek Zbigniew
Szymczak Janusz
Szymoniak Dariusz
Świerkowski Marek
Świerszcz Zygmunt
Tekieli Leszek
Twardziszewski Ryszard
Wierzbicki Dariusz
Wojdyło Marian
Wojtał Krzysztof
Wojtczyk Anna
Wójcik Grzegorz
Zajac Marek
Zajac Wiesława
Zawierucha Leszek
Zieleń Sławomir

Ziętarski Krzysztof
Zuzulczak Stanisław

1986 rok

Adetiloye Adeyemi
Jimoh
Aftarczuk Paweł
Andrusieczko Tadeusz
Bagiński Władysław
Baka Andrzej
Bartosz Dariusz
Batorowicz Mariusz
Betlej Małgorzata
Bielecki Bogdan
Bieńkowska Aleksandra
Bobrowicz Władysław
Bocewicz Jerzy
Buchowska Krystyna
Caban Barbara
Chruściel Dariusz
Ćwik Krzysztof
Czerwik Roman
Dąbrowski Dariusz
Dobaczewski Jacek
Dobosiewicz Krzysztof
Drozdowski Andrzej
Duda Roman
Dudek Eugeniusz
Dudek Tomasz
Furmanek Mirosław
Gašior Mieczysław
Gawron Ireneusz
Głuszek Artur
Gogolewski Paweł
Goliński Grzegorz
Gutowski Wojciech
Herlender Kazimierz
Ilków Henryk
Jachna Ryszard
Janczewski Krzysztof
Jaromin Piotr
Jeż Sławomir
Kaiser Hanna
Kalitka Sławomir
Karwacki Dariusz
Kędziński Janusz
Kiezik Mariusz
Kilijański Krzysztof
Kłonowski Wiesław

Komarnicki Michał
Konduła Grzegorz
Koper Janusz
Kornek Eugeniusz
Kośmider Mirosław
Kowal Wojciech
Kowaliński Mirosław
Kozera Mieczysław
Kozielska Barbara
Krajewski Maciej
Krawczyk Ryszard
Krawczyński Andrzej
Król Krzysztof
Kryger Krzysztof
Kukier Jerzy
Kuropatnicki Bogusław
Kutwiński Jerzy
Kuzniar Roman
Łachacz Jerzy
Ładacki Dariusz
Łapa Andrzej
Lewczyk Piotr
Litwinowicz Witold
Ludorowski Mirosław
Łyśniewski Mirosław
Makos Mirosław
Malchrzycki Tadeusz
Malinowska Hanka
Malinowski Ryszard
Mańkowski Mirosław
Marchlewicz Ryszard
Marcinkowski Ireneusz
Masiarek Czesław
Massourou Dahouenon
Assani
Matyszczak Ryszard
Mazurek Zbigniew
Michalak Jacek
Misiejuk Andrzej
Miśkiewicz Marek
Mól Andrzej
Mróz Alina
Nosal Wojciech
Nowakowski Mirosław
Osikiewicz Krzysztof
Pelcer Jeremi
Pilipionek Elżbieta
Płatek Marek
Półgrabia Mirosław
Puławski Krzysztof

Rachfalski Andrzej	Zieliński Waldemar	Kaczanowski Dariusz
Radwan Janusz	Zilbert Mariusz	Kalemba Karol
Ratajczak Jacek	Żyła Jarosław	Kowalczyk Mariusz
Rogowski Bogusław		Kowalski Witold
Romanowski Robert	1987 rok	Kudera Zbigniew
Roszkowski Krzysztof		Kulecki Piotr
Rózycki Dariusz	Badłak Sławomir	Kwiatkowski Krzysztof
Ruszczyk Bohdan	Bakinowski Andrzej	Kwiatkowski Przemysław
Rzepka Karol	Bartosik Piotr	Leskiewicz Waldemar
Sasin Zbigniew	Białas Mariusz	Lichwa Grzegorz
Seńko Marek	Biedka Robert	Łątka Wiesław
Skiba Zofia	Biel Mariusz	Łobodziński Andrzej
Skorny Piotr	Bondaryk Joanna	Maćkiewicz Damian
Skorupski Ryszard	Boreczek Robert	Maj Mirosław
Skrzypek Janusz	Bubnowski Marek	Marczakiewicz Małgorzata
Smal Roman	Buras Mariusz	Mężyk Bogdan
Sobczyński Artur	Caruk Marian	Michałowski Jacek
Sobieraj Jerzy	Chodań Mirosław	Mikocik Ireneusz
Sobierajski Stanisław	Cichalewski Ryszard	Mohammad Yesri Zaki
Sondel Krzysztof	Cisek Dariusz	Mołczan Jacek
Sosnowski Marek	Cygan Bogdan	Moskal Roman
Stachowicz Wiesław	Czarnecki Andrzej	Mrozowska Urszula
Stańczyk Wiesław	Czechowski Stanisław	Okoń Beata
Stefanowicz Jarosław	Dalak Dariusz	Oleszczuk Marek
Stogniew Kazimierz	Dębicki Artur	Ostrowski Artur
Swakoń Jacek	Drab Mirosław	Oziom Adam
Szedzianis Bogdan	Drankowski Zbigniew	Paluch Janusz
Szefr Dariusz	Foryś Dariusz	Pawlina Zygmunt
Szubko Mirosław	Frączek Robert	Pecuch Piotr
Szwed Zbigniew	Gabis Leokadia	Periwoliotis-Cygan Grażyna
Szymański Wojciech	Gaicki Ireneusz	Piasecki Leszek
Tamiła Sławomir	Gajdzik Mirosław	Pisarski Ryszard
Tatoj Antoni	Gajewska Beata	Popiel Grażyna
Teodorczyk Krystyna	Georgulas Georgios	Prażanowski Tadeusz
Toborek Ryszard	Gniewek Dariusz	Przybysz Jarosław
Trela Grażyna	Golanowski Mirosław	Radkowski Krzysztof
Trybka Bronisław	Grochowski Mariusz	Rezmer Jacek
Uczkiewicz Piotr	Grudzień Jan	Rodziewicz Ryszard
Wawrzekiewicz Włodzimierz	Grydziuk Janusz	Rogacki Jarosław
Wodawski Marek	Grzeszek Jerzy	Rokicki Mirosław
Wójciak Roman	Hajduczenia Zbigniew	Rozynek Jerzy
Woźny Andrzej	Janeczko Andrzej	Rurarz Zenon
Wróbel Jerzy	Januchowski Jacek	Ryfa Małgorzata
Zajac Zbigniew	Janura Wiesław	Schmidt Renata
Zaręba Janusz	Janusz Arkadiusz	Semegen Zdzisław
Zdanowicz Paweł	Januszkiewicz Wojciech	Sęk Janusz
Żebrowska Alicja	Jarocki Maciej	Sikora Krzysztof
Żebrowska Barbara	Jaszczka Jacek	Siwek Mariusz
Żebrowski Maciej	Jaworowicz Piotr	Skrzyszevska Grażyna
Żejmo Krzysztof	Jósków Zdzisław	Staworowski Bronisław

Strojecki Andrzej
Szeremeta Mariola
Sznela Artur
Szostak Dariusz
Szustka Bogdan
Światała Krzysztof
Tołpa Karol
Wajdzik Andrzej
Walania Tomasz
Widłak Grzegorz
Wieczorek Renata
Wilczyński Andrzej
Wilkocki Andrzej
Wiśniewski Karol
Wołoszyn Bogusław
Woszczyk Stanisław
Wróbel Mariusz
Wydrowski Ryszard
Wziętek Krzysztof
Zachariasz Jarosław
Zager Najim Abdulla
Zaremba Roman
Zieliński Andrzej

1988 rok

Anyaka Boniface
 Onyemaechi
Batorowicz Barbara
Błaszczak Andrzej
Boruk Ireneusz
Cejko Dariusz
Choszczak Paweł
Chrzanowski Aleksander
Chudy Dariusz
Dawidowski Maciej
Dobek Dariusz
Dorosz Wiktor
Drozdowski Wiesław
Duchiński Artur
Duda Arkadiusz
Filip Andrzej
Folta Krzysztof
Głąbica Adam
Godzwon Tymon
Jacuk Waldemar
Jańczuk Mariusz
Jaracz Jerzy
Jasiński Marek
Jesionek Piotr

Jędrasik Grzegorz
Jurkiewicz Dariusz
Kaczmarek Piotr
Kalinowski Dariusz
Karpiak Wiesław
Kobusiński Mirosław
Korc Dariusz
Korda Maciej
Kosendiak Tomasz
Kowalewski Waldemar
Kumański Włodzimierz
Kurowski Marek
Kuźniacki Artur
Kwaśniewski Jarosław
Lipski Leszek
Lisowska Katarzyna
Ludian Adam
Malinowski Romuald
Mielniczuk Mariusz
Mięgoć Piotr
Mokrzycki Zbigniew
Monkiewicz Robert
Myk Tomasz
Ożóg Jerzy
Pareński Andrzej
Piękny Witold
Piszowicz Dariusz
Pluta Piotr
Psikus Zbigniew
Siusta Paweł
Skrabski Dariusz
Smertycha Jerzy
Sobolewski Andrzej
Stańczyszyn Emilian
Stogniew Piotr
Stramel Grzegorz
Szyma Manfred
Szymański Robert
Tabiś Dariusz
Tatała Leszek
Traczyk Marek
Trawiński Zbigniew
Trębicki Mariusz
Tułaczyk Jarosław
Tymkowski Zbigniew
Wawrzyniak Maciej
Wegner Jacek
Węglarz Grzegorz
Widłak Małgorzata
Wilczyński Bogusław

Winiarz Bogusław
Wnuk Marek
Wojciechowska Zofia
Wołyński Dariusz
Woszczyk Roman
Woś Ryszard
Wróbel Andrzej
Zabek Tomasz
Zamłyński Edmund
Zawistowski Dariusz
Zieliński Wiesław
Zielonka Krzysztof
Żabska Ewa
Żabski Marek

1989 rok

Bernady Jerzy
Budryk Maciej
Czystołowski Adrian
Danisz Jerzy
Diduch Piotr
Dradrach Jacek
Dychus Alojzy
Dziamba Waldemar
Floryn Jacek
Fraś Mariusz
Głębiński Waldemar
Grabowski Marek
Grajcar Jan
Grygorcewicz Kazimierz
Gustek Dariusz
Gutowski Paweł
Hajkowski Marek
Janicki Kazimierz
Juszczak Ryszard
Kaczyński Roman
Kalinowski Jarosław
Kalinowski Marek
Kasztenny Bogdan
Kiczak Maciej
Klekotko Jacek
Komorniczak Michał
Konopko Jacek
Krajewski Leszek
Krawczyk Mariusz
Kuchta Andrzej
Kuciak Krzysztof
Kur Robert
Listwan Andrzej

Lorenc Robert
 Lukas Andrzej
 Maciej Tomasz
 Majka Andrzej
 Mularz Andrzej
 Oryl Zbigniew
 Ostrowski Jacek
 Pajdzik Krzysztof
 Piekiełko Andrzej
 Piwkowski Jerzy
 Pożarzycki Grzegorz
 Putowski Adam
 Rumianowski Przemysław
 Rusin Tomasz
 Semp Zbigniew
 Siuda Przemysław
 Soja Zbigniew
 Spranzel Henryk
 Stankiewicz Andrzej
 Strykowski Marek
 Umnicki Bolesław
 Wandzel Bogusław
 Wanicki Andrzej
 Wiącek Karol
 Wieczorek Konrad
 Wieliński Piotr
 Wierzowiecki Andrzej
 Wojniak Robert
 Woźniak Jacek
 Wróblewski Włodzimierz
 Żaba Tomasz

1990 rok

Albrychiewicz Alfred
 Alvaro Antonio
 Bienert Jan
 Bociek Wiktor
 Bracichowicz Marek
 Brzeźny Bogusław
 Cabaj Bogdan
 Cebulski Artur
 Chmurzyńska Agata
 Chodzyński Ryszard
 Chojnacki Marek
 Cymbiak Piotr
 Czech Marek
 Czerniawski Krzysztof
 Diduch Beata
 Domagała Teodor

Fiejtek Grzegorz
 Foltyn Beata
 Gancarz Maciej
 Gawlik Robert
 Gerus Wiesław
 Gietz Krzysztof
 Hałas Robert
 Hądzlik Mariusz
 Hutniczak Urszula
 Jakubowski Adam
 Jankowski Piotr
 Januszkiewicz Bogusław
 Jarema Arkadiusz
 Jerzyński Marek
 Karbowski Robert
 Kędroń Artur
 Kluza Andrzej
 Kołacz Joanna
 Koszulińska Małgorzata
 Koszuliński Sławomir
 Kowal Andrzej
 Kowalski Michał
 Kownacki Michał
 Kozłowski Piotr
 Krasieński Piotr
 Kuriata Mariusz
 Kusal Waldemar
 Kuźniak Rafał
 Lehmann Jerzy
 Lesik Krzysztof
 Leszczyński Dariusz
 Leśniewski Leszek
 Lewandowski Jacek
 Lisowicz Donat
 Liżyńska Grażyna
 Łukowiak Piotr
 Machnik Andrzej
 Makowski Krzysztof
 Matusiewicz Arkadiusz
 Matuszewski Leszek
 Metzger Joanna
 Miziewicz Krzysztof
 Nadolski Artur
 Niemczyk Tomasz
 Opalko Arnold
 Ostajewski Emil
 Padewski Wojciech
 Pawelec Bogusław
 Pazelt Dariusz
 Pega Paweł

Pietnoczko Bogdan
 Pikul Ryszard
 Płoszaj Robert
 Pniewski Bogdan
 Polus Bogusław
 Powrózek Krzysztof
 Prusinkiewicz Piotr
 Rabiej Jan
 Rakotoarison Laurent
 Bruno
 Rozmus Bogusław
 Rudkiewicz Czesław
 Rzeźnicki Jacek
 Sikorski Bogdan
 Skarbecki Sławomir
 Socha Mirosław
 Stala Leopold
 Stankiewicz Ryszard
 Stepków Daniel
 Sternik Janusz
 Stodolny Robert
 Stolecki Krzysztof
 Surynt Dariusz
 Susmenda Wojciech
 Szymański Jacek
 Trochim Dariusz
 Trutowski Marek
 Tylecki Andrzej
 Urbański Bogdan
 Wardęga Marek
 Wilczewski Andrzej
 Wilczyński Janusz
 Władyczko Adam
 Wodnik Dariusz
 Wolski Jarosław
 Żychowski Robert

1991 rok

Alioune Chekk Diop
 Alvaro Antonio
 Bachry Marek
 Bednarz Zbigniew
 Białkowski Wiesław
 Bieniek Robert
 Bieńkowska Hanna
 Bieńkowski Jacek
 Bim Wojciech
 Bolek Laura
 Borecki Wit

Branowski Rafał	Moczydłowski Krzysztof	Zubik Dariusz
Cebula Artur	Moftah Moftah	Żuryński Dariusz
Chylak Tadeusz	Najwer Andrzej	
Datczuk Artur	Nowak Andrzej	1992 rok
Dawidowski Wojciech	Nowosielecki Krzysztof	Akinpelu Joseph Olasupe
Dołęga Waldemar	Oleksy Maciej	Aw Elhadji
Domagała Piotr	Olszewski Tomasz	Barczyk Jacek
Drabik Wojciech	Orliński Andrzej	Białas Arkadiusz
Drozdowski Janusz	Otmir Mirosław	Biela Jarosław
Dudek Jarosław	Pacyna Gabriel	Bondaruk Piotr
Dziewit Paweł	Pasek Andrzej	Boryczka Jacek
Dziwosz Marek	Paterek Radosław	Brzozowski Bogdan
Epner Robert	Pęcherczyk Adam	Brzóska Jacek
Filarowski Ireneusz	Pieprzyk Tomasz	Burek Krzysztof
Gajdemski Bogdan	Płaza Adam	Chojnowski Dariusz
Gębacki Dariusz	Polachowski Piotr	Ciesielski Tomasz
Giertych Mariusz	Prejzner Bogdan	Cwynar Roman
Gotszalk Teodor	Przydział Jarosław	Dec Waldemar
Górski Sylwester	Pyziak Marek	Domagała Piotr
Grabski Robert	Ratajczak Radosław	Dudek Zbigniew
Guziak Leszek	Rebizant Waldemar	Dzidowski Tomasz
Holewik Jacek	Redkwa Krzysztof	Ekpokoba Vincent
Huebner Jacek	Roszak Piotr	Ferens Wojciech
Jeżewski Maciej	Safrani Abdelkrim	Gorzałko Waldemar
Juncewicz Robert	Sampson Wakeghe	Grzegorek Dariusz
Jungiewicz Jarosław	Wisdom	Grzelak Maciej
Kisiel Anna	Sobala Zbigniew	Herla Mirosław
Kończyński Andrzej	Sójka Jarosław	Iwańczuk Piotr
Koralewski Krzysztof	Stachuła Wiesław	Jakubik Maciej
Kornatowicz Adam	Szponowski Zbigniew	Janas Tomasz
Kowalewicz Jan	Szul Piotr	Jankowski Marek
Kowalik Grzegorz	Szymczyk Bogdan	Jaworski Robert
Kozina Waldemar	Ścibak Robert	Jerczyński Henryk
Krzyżosiak Adam	Tomaszewski Robert	Jonas Ribeiro da Silwa
Kujawa Jarosław	Trabelsi Houcine Ben	Jurczak Adam
Kusznier Rafał	Belgacem	Juźwiak Mirosława
Kuźma Roman	Urbaniak Krzysztof	Juźwiak Piotr
Laufer Ireneusz	Wacławek Zbigniew	Kaniewski Robert
Lewandowski Michał	Walczak Grzegorz	Kazubski Krzysztof
Liwski Marek	Walendzik Andrzej	Kielar Jacek
Lorenowicz Ryszard	Wardawy Jan	Klimiuk Leszek
Lubczyński Piotr	Waśniewski Daniel	Klonowski Dariusz
Lubicki Piotr	Weidl Krzysztof	Klukowski Bogusław
Łukasiewicz Grzegorz	Wesołowski Dariusz	Kłaczek Krzysztof
Maciejewski Tomasz	Wiśniewski Sławomir	Kostka Tomasz
Majdzik Józef	Wolf Grzegorz	Koszyła Paweł
Makuła Jerzy	Wójcik Robert	Koteras Andrzej
Matusz Czesław	Wróbel Andrzej	Kowal Krzysztof
Mazurek Sławomir	Zacharewicz Maciej	Krzysztycha Dariusz
Miłota Jerzy	Zajączkowski Janusz	

Kumik Grzegorz
 Kuśnierz Marcin
 Kuzio Jolanta
 Lipiec Wojciech
 Łabędzki Janusz
 Łata Leszek
 Ławrynian Magdalena
 Łysek Piotr
 Marek Radosław
 Mięgoć Krzysztof
 Migdalczyk Mariusz
 Mikoś Bogdan
 Okulewicz Marek
 Ostreża Jacek
 Padaszyński Artur
 Pankiewicz Ryszard
 Pater Zbigniew
 Pawlicki Jacek
 Pelc Jacek
 Piłat Wojciech
 Pogoda Jarosław
 Pol Robert
 Przemyszkiewicz Jerzy
 Pytlak Jacek
 Pytlik Robert
 Ragin Jerzy
 Sieroń Artur
 Sokolik Andrzej
 Solarz Zbigniew
 Stachowiak Artur
 Stachula Piotr
 Stachura Mirosław
 Stadnicki Marek
 Stefańczyk Jerzy
 Stęchły Piotr
 Styczeń Leszek
 Szczepański Dariusz
 Szczerbak Tomasz
 Szwagrún Witold
 Włodarczyk Jarosław
 Wołyniec Artur
 Wrotniewski Leszek
 Zacharzewski Edward
 Zieliński Tomasz
 Zimoch Marek

1993 rok

Bąk Radosław
 Baran Piotr

Baranowski Leopold
 Bartczak Wiesław
 Biegus Andrzej
 Błażewicz Piotr
 Boratyński Ryszard
 Borek Dariusz
 Borycki Tomasz
 Bratek Waldemar
 Bulla Waldemar
 Cendrowski Piotr
 Chorzępa Jarosław
 Cichoń Maciej
 Dahche Ali
 Długosz Paweł
 Dobrzański Andrzej
 Dymiński Paweł
 Dzikowski Tomasz
 Ebertowicz Lidia
 Fidor Sławomir
 Fulczyk Marek
 Giszka Mariusz
 Godyń Janusz
 Goliński Gustaw
 Góral Robert
 Górgól Paweł
 Hryniewiecki Robert
 Jaroszewski Maciej
 Jaworski Andrzej
 Jaworski Romuald
 Kantorski Janusz
 Korona Artur
 Koryś Robert
 Koszkuł Zdzisław
 Krasieński Tomasz
 Kuczevska Katarzyna
 Kulka Artur
 Kuś Adam
 Łakomski Zdzisław
 Łaś Józef
 Lewandowski Dariusz
 Łopusiewicz
 Przemysław
 Matusiewicz Robert
 Michalak Tomasz
 Michałów Jarosław
 Mikołajczyk Anna
 Mongiańko Maciej
 N'dao el Hadji Momar
 Nowak Paweł
 Pachelski Jacek

Pałac Sławomir
 Parzyński Robert
 Pasternak Roman
 Pietryniowicz Krzysztof
 Piotrowski Witold
 Porczyński Marek
 Poręba Leszek
 Radziejewski Roman
 Rogala Dariusz
 Rouabeh Silani
 Rychter Jarosław
 Sierszuła Artur
 Sierżęga Andrzej
 Sowa Zbigniew
 Stachowiak Andrzej
 Stępniewski Grzegorz
 Szlęk Andrzej
 Szpila Arkadiusz
 Tkaczyk Marek
 Tyliba Krzysztof
 Wagner Wojciech
 Wajman Krzysztof
 Wajs Dariusz
 Walczak Piotr
 Walczak Ryszard
 Wasilewski Artur
 Wesółowski Krzysztof
 Wiczorek Krzysztof
 Wilk Tomasz
 Wiśniewski Witold
 Wojczal Jarosław
 Wojewoda Jacek
 Wrona Tadeusz
 Zwolan Sławomir

1994 rok

Adamczyk Remigiusz
 Antochów Bogdan
 Belka Robert
 Bielawny Zbigniew
 Bodnar Roman
 Brzykcy Ewa
 Bzduła Wojciech
 Chlipała Marek
 Chodor Tomasz
 Cyba Ryszard
 d'Obyrn Marek
 Daros Andrzej
 Dimitriu Piotr

Dudziński Marek
Dzimira Jan
Dzioch Leszek
Hajduk Paweł
Herbut Jerzy
Herbut Krzysztof
Ilski Piotr
Jadłosz Piotr
Janiak Wiesław
Jankowski Tomasz
Kaczmarek Ireneusz
Kędzierski Emanuel
Kijak Leszek
Kłak Jarosław
Koćwin Piotr
Kołaczek Krzysztof
Korczyński Adam
Kordus Krzysztof
Kozicki Dariusz
Krawczyk Jarosław
Krawczyk Sławomir
Kunysz Jarosław
Maleszewska Jolanta
Małańczuk Marek
Maniowski Tomasz
Marcinkowski Artur
Matusiak Dariusz
Mielcarek Robert
Migas Zbigniew
Milewski Andrzej
Mirecki Robert
Nawłoka Grzegorz
Nieślańczyk Tomasz
Noras Maciej
Nowak Roman
Nowicki Grzegorz
Olender Dariusz
Olszański Piotr
Osuch Jacek
Powroźnik Zbigniew
Pozniak Robert
Przygoda Sławomir
Rottenberg Wojciech
Róg Robert
Rychłowski Romuald
Serwin Marek
Soprych Piotr
Sośnicki Zbigniew
Staroń Jacek
Stefanowski Zbigniew

Stężała Adam
Susłow Mirosław
Sycha Grzegorz
Syniec Adam
Szyszka Piotr
Szzustkiewicz Dariusz
Trzeciak Leszek
Tubaj Jacek
Tyc Krzysztof
Wańkiewicz Robert
Wawak Tomasz
Wieteska Janusz
Zatylny Adam
Żmuda Piotr

1995 rok

Antoniuk Krzysztof
Augustyn Przemysław
Biadasiewicz Arkadiusz
Bojczuk Maciej
Borkowski Sławomir
Broda Krzysztof
Bryś Andrzej
Bukieda Andrzej
Chincza Mirosław
Chmura Przemysław
Czop Wojciech
Dołmarz Krzysztof
Dykiel Adam
Gawlik Sławomir
Gierowski Jerzy
Gonera Rafał
Grabarz Piotr
Gudyma Sławomir
Haor Krzysztof
Idzik Jarosław
Janicki Dariusz
Jarzabek January
Jaszczak Krzysztof
Jaworski Marek
Jurczak Dariusz
Kacała Adam
Kaciniel Piotr
Kaczor Paweł
Karlak Krzysztof
Kens Tomasz
Kicaj Arkadiusz
Kiełczawa Paweł
Kłosowski Mariusz

Kołodziejczyk Piotr
Kowalczyk Dariusz
Kramarski Roman
Krzyżak Krzysztof
Kwiatkowski Grzegorz
Lisiewicz Mariusz
Luszowiecki Krzysztof
Łabuda Robert
Łagoński Marcin
Maciejewski Piotr
Majdan Zbigniew
Makiełka Ryszard
Masłowski Grzegorz
Mazur Jarosław
Mazur Mirosław
Mickiewicz Bogusław
Miniewski Adam
Morel Rafał
Musiała Artur
Nowak Remigiusz
Nowakowski
Przemysław
Nużka Piotr
Orozco Lopez Roberto
Pająk Sylwester
Pałaniuk Grzegorz
Pawłowicz Dariusz
Przybyłek Paweł
Rosiak Dariusz
Ryś Krzysztof
Sakal Piotr
Sitkowski Dariusz
Skrzypczak Robert
Słaby Jędrzej
Słowiński Grzegorz
Stachowski Przemysław
Stafiniak Andrzej
Strymer Marek
Szcotka Robert
Szcurek Waldemar
Szelachowski Radosław
Szubiński Jacek
Szustakiewicz Wojciech
Święcki Ryszard
Trajnowicz Marek
Umański Robert
Walczak Dariusz
Wąsek Sławomir
Wrona Anna
Zalewa Arakadiusz

Zemankiewicz Andrzej
 Żurawski Waldemar
 Żydek Tomasz

1996 rok

Adamczewski Wojciech
 Antoniak Paweł
 Augustynowicz Borys
 Bachry Andrzej
 Bartoszek Adam
 Cebulski Krzysztof
 Chojnacki Karol
 Ciesielski Dariusz
 Czepiel Piotr
 Dobrucki Przemysław
 Domagalski Tadeusz
 Dydak Dariusz
 Dyrz Krzysztof
 Flisiak Marcin
 Gomółka Marek
 Góra Dariusz
 Grzebuła Radosław
 Grzyś Jarosław
 Gwiazda Paweł
 Hreczuch Tomasz
 Idzior Michał
 Jabłoński Maciej
 Kalemba Zbigniew
 Kałużny Emil
 Karbowy Piotr
 Kędrzyński Andrzej
 Kieron Marek
 Kieszek Andrzej
 Kisielewicz Andrzej
 Kobza Tomasz
 Kotylak Rafał
 Kraczkowski Wiesław
 Krawczyk Rafał
 Krysiak Andrzej
 Krzesaj Mariusz
 Lis Marek
 Lorenc Marcin
 Machura Roman
 Maczuba Arkadiusz
 Makowski Tomasz
 Malak Mirosław
 Michniewicz Mariusz
 Mierzwa Marek
 Moskal Krzysztof

Nicgorski Rafał
 Nowacki Grzegorz
 Olszacki Grzegorz
 Palczewski Marcin
 Pęcherz Agnieszka
 Piekarczyk Artur
 Pięta Sławomir
 Podlaszewski Sławomir
 Porada Piotr
 Pucek Sławomir
 Rogoz Robert
 Rzczycki Paweł
 Sadłowski Dariusz
 Sak Wojciech
 Smorawski Mariusz
 Szpala Jarosław
 Szwedo Sławomir
 Tarnogrodzki Rafał
 Tomaszewski Arkadiusz
 Urbanowicz Norbert
 Wachowicz Kamil
 Waszkowski Arkadiusz
 Wiczorkiewicz Przemysław
 Wtorkiewicz Krzysztof
 Wywrot Maciej
 Zadrożny Jacek
 Zalewski Jarosław
 Ziętek Michał
 Zimowski Tomasz
 Żurek Paweł

1997 rok

Barylak Tomasz
 Berezowski Sławomir
 Bos Andrzej
 Bugajski Mariusz
 Burzyńska Iwona
 Caban Jarosław
 Chmielewski Tomasz
 Chodziak Andrzej
 Cieśliński Krzysztof
 Drągowski Zbigniew
 Drzazga Dariusz
 Frymus Jerzy
 Galary Grzegorz
 Gawlik Sławomir
 Gizewski Jarosław
 Głód Bartłomiej
 Goldwasser Jerzy

Heflik Andrzej
 Hodakowski Tomasz
 Hoja Adam
 Igras Sylwester
 Janicki Rajmund
 Jarząbek Bernard
 Kadiesse Kadima
 Kałamarski Maciej
 Kamiński Tomasz
 Kanurski Marcin
 Kmieciak Krzysztof
 Komorniczak Robert
 Komosa Rafał
 Korzeluch Andrzej
 Kosiorowski Piotr
 Kozubal Adam
 Kras Roman
 Krystek Lech
 Kuciej Jan
 Kumor Wojciech
 Lasoń Jarosław
 Lempart Marek
 Leonowicz Zbigniew
 Lignarski Waldemar
 Łęc Marek
 Malinowski Piotr
 Matysiak Ryszard
 Mazur Filip
 Mączka Tadeusz
 Mądry Mirosław
 Migas Piotr
 Mirek Piotr
 Mocha Łukasz
 Mocniak Marek
 Mydlikowski Remigiusz
 Myrlak Robert
 Myśliński Jacek
 Nakiewicz Aleksander
 Nalepa Radosław
 Noga Jerzy
 Pańczyk Artur
 Pawełczyk Jacek
 Pietrasz Paweł
 Pol Piotr
 Rejdych Marek
 Rogala Daniel
 Rudion Ireneusz
 Rybski Roman
 Stadnik Wojciech
 Stanek Sławomir

Stolecki Maciej
Strojewski Ireneusz
Surmacewicz Piotr
Suszczyński Krzysztof
Szahidewicz Robert
Szemelak Tomasz
Turków Arkadiusz
Warszczuk Grzegorz
Wieruszewski Bernard
Wojcieszak Andrzej
Zawada Ewa
Zielonka Mariusz
Żak Jarosław
Żorniak Katarzyna

1998 rok

Adamczyk Arkadiusz
Berechowski Adam
Białorusow Andrzej
Bobrowski Bartłomiej
Bomba Tomasz
Boratyn Piotr
Borkowski Robert
Borowicz Marcin
Budnik Dariusz
Cabaneł Dariusz
Cały Piotr
Charysz Marek
Cieślak Piotr
Czerniak Krzysztof
Dąbrowski Rafał
Derkacz Marcin
Dołhun Krzysztof
Domagała Bartosz
Drażek Tadeusz
Drozdowski Sławomir
Drózdź Radosław
Dymiński Rafał
Głogowski Marek
Głowacki Dariusz
Gontarz Leszek
Grabias Dariusz
Grodzki Grzegorz
Jandula Jacek
Jaworski Robert
Józefczak Krzysztof
Kaczkowski Konrad
Kaczkowski Paweł
Kamiński Krzysztof

Kawecki Rafał
Klimaszewski Jacek
Klimczak Mariusz
Konieczny Dominik
Korzeniowski Jacek
Kozłowski Piotr
Król Arkadiusz
Kwiatek Piotr
Lasota Sławomir
Lemiowski Wojciech
Łabuda Robert
Łukowiak Mariusz
Michalski Tomasz
Miernik Hubert
Mikła Radosław
Miszczuk Piotr
Naskrent Radosław
Nawrot Bartłomiej
Niessner Adam
Niżnik Sebastian
Nogała Jerzy
Nowak Marek
Nowicki Karol
Parulski Piotr
Pawlak Marcin
Pawlikowski Jarosław
Pierz Piotr
Pietruszka Marek
Prus Andrzej
Rynkiewicz Krzysztof
Sapor Witold
Sekula Jarosław
Smoczyński Grzegorz
Strzelewicz Michał
Szaszkiewicz Roman
Szeląg Mirosław
Szostak Artur
Szulakowski Krzysztof
Szykowski Andrzej
Ślepko Krzysztof
Tarnawski Mariusz
Topolnicki Patryk
Topoła Sebastian
Tryk Sebastian
Widera Mariusz
Włodyga Michał
Wnuk Tomasz
Wojtkowiak Mariusz
Wolski Maciej
Wykurz Krzysztof

Zaremba Bartosz
Ziemecka-Szklarek
Małgorzata
Żydowski Krzysztof

1999 rok

Aleksandrak Andrzej
Banaś Jarosław
Bednarski Mariusz
Bienek Tomasz
Biniek Romuald
Borowiak Tomasz
Borowski Ireneusz
Budzyn Arkadiusz
Chomiak Sylwester
Dawidowicz Artur
Domagalski Jacek
Dudek Marcin
Fantaziński
Przemysław
Fornalczyk Robert
Glinicki Rafał
Gliniecka Elżbieta
Gonciarz Arkadiusz
Gruziel Przemysław
Haglauer Robert
Helfojer Tomasz
Iwanejko Marek
Janik Jarosław
Janiszewski Stanisław
Janys Rafał
Jaromin Przemysław
Jasztal Piotr
Józefów Andrzej
Kądziela Dariusz
Kłos Robert
Knap Jarosław
Kołodziejczyk Piotr
Kondracki Marek
Koński Dariusz
Korek Aleksandra
Krenz Adam
Krzypiec Damian
Kubiak Marek
Kulski Krzysztof
Kurdzielewicz Rafał
Kuś Dariusz
Lecyk Aleksander
Lisik Ireneusz

Lupa Grzegorz	Wrzosek Elżbieta	Kubiak Mariusz
Lutkiewicz Piotr	Zacharska Monika	Kubiak Piotr
Łabiński Zbigniew	Załęcki Robert	Kuczyński Paweł
Łagodziński Marek	Zamorski Mariusz	Kula Tomasz
Łuszczkiewicz Witold		Kula Wiesław
Machyňa Tomasz	2000 rok	Kurowski Piotr
Maciejewski Robert	Adachowski Jarosław	Kurzajczyk Aleksander
Malinowski Arkadiusz	Augustynów Radosław	Kusz Jacek
Mielnik Krzysztof	Badeński Rafał	Kwiatkowski Karol
Misiek Robert	Balcerak Przemysław	Lemański Artur
Morgiel Grzegorz	Baran Zbigniew	Likitarczuk Rafał
Mudrak Paweł	Billewicz Krzysztof	Lipiec Tomasz
Mularonek Ryszard	Borukało Krzysztof	Lozia Bartłomiej
Nowicki Sebastian	Bryja Jan	Maicher Adrian
Osiecki Grzegorz	Bugajski Grzegorz	Majka Remigiusz
Paciorek Piotr	Cabaj Piotr	Mazurek Jerzy
Piszczyk Kamil	Cieśla Sławomir	Mendyka Bartosz
Pluciński Grzegorz	Ciosek Przemysław	Mrówczyński Rafał
Polak Sylwester	Culic Remigiusz	Niepsuj Andrzej
Pospiech Jarosław	Czarny Krzysztof	Obradović Miloš
Przybysz Jarosław	Dimitriu Paweł	Osenkowski Janusz
Puka Mariusz	Dobrzeńcki Marek	Ostojewski Rafał
Remian Krzysztof	Domalewski Zbigniew	Oszczęda Daniel
Rymarowicz Jerzy	Dyrek Rafał	Pachołek Mariusz
Schabowicz Eryk	Dziadek Daniel	Pater Aleksander
Sempik Robert	Fatla Klaudiusz	Pawelec Rafał
Seniuk Przemysław	Galant Arkadiusz	Picek Krzysztof
Serafin Jarosław	Gałużka Henryk	Pokwiczal vel Roch Sławomir
Siekierski Tomasz	Głuch Paweł	Porada Krzysztof
Skoczyński Adam	Grzegorzyc Dariusz	Pospieszynski Jakub
Sobański Arkadiusz	Hendzel Mariusz	Puszkarek Mariusz
Sokołowski Tomasz	Henrykowski Tomasz	Rychlik Marek
Staciwa Klaudiusz	Hrynczyszyn Grzegorz	Sadowski Maciej
Stosur Mariusz	Janeczek Adam	Sagan Mariusz
Szabat Krzysztof	Janicki Daniel	Salwach Mirosław
Szafranek Paweł	Janik Przemysław	Skórka Robert
Szawara Mariusz	Janke Arkadiusz	Słota Bartosz
Szpak Jacek	Kasprzak Arkadiusz	Sobkowiec Adam
Szymański Grzegorz	Kaszewski Dariusz	Sroka Krzysztof
Świerkot Marek	Kawa Grzegorz	Stanisławski Łukasz
Tarnawa Andrzej	Kliber Grzegorz	Szczeciak Krzysztof
Waśko Jan	Kołodziejczyk Agata	Szewczyk Mariusz
Wiliński Paweł	Kołodziejski Maciej	Szpala Waldemar
Winczaszek Wojciech	Konieczny Janusz	Szymański Zbigniew
Wiśniewski Grzegorz	Kopeć Przemysław	Teodorczyk Bartosz
Wlaziak Krzysztof	Kośmider Marek	Tuszyński Dariusz
Wojszczyk Bartosz	Kotlarz Piotr	Tyczyński Radosław
Wolski Grzegorz	Kozłowski Radosław	Wałęga Krzysztof
Woźniak Artur	Kromplewski Marek	Wilk Marek
Wrzodko Marcin		

Wilkowski Marcin
Wołczyński Michał
Wosicki Rafał
Woźniak Ireneusz
Woźniak Krzysztof
Woźniczka Grzegorz
Woźniak Andrzej
Zabrzecki Wojciech
Zajac Mariusz
Zalas Paweł
Zawistowski Wojciech
Zbiegień Rafał
Ziółkowski Tomasz
Żabiński Jacek
Żukowski Bogusław

2001 rok

Bartoszewski Grzegorz
Bąk Dominik
Berek Grzegorz
Bernacki Marcin
Besztak Tomasz
Bęben Artur
Bieleń Paweł
Błasiak Zbigniew
Bolek Marek
Borowczyk Adam
Borowiak Mariusz
Cegła Maciej
Celmer Paweł
Cychowski Marcin
Czerwonka Zbigniew
Drzazga Adrian
Dusza Daniel
Filar Dariusz
Galicki Piotr
Gielec Krzysztof
Gorgosz Krzysztof
Goździński Jakub
Grabowski Zbigniew
Gurazdowski Dariusz
Hadrych Dariusz
Jakubowicz Rafał
Janczyk Klaudiusz
Jaskólski Marcin
Jaskółka Piotr
Joachimiak Marek
Juchim Sebastian
Kamiński Kamil

Kapuściński Mirosław
Kieś Emil
Kluszczyński Robert
Kobyłka Krzysztof
Kociemba Daniel
Kondrat Sebastian
Konieczko Michał
Korpyś Marcin
Kosmowski Kazimierz
Koszela Dariusz
Kowalczyk Arkadiusz
Kowcz Grzegorz
Kraszewska Anna
Kucharski Marek
Kuchciński Krzysztof
Kułakowski Waldemar
Laskowski Rafał
Lemański Wojciech
Lewicki Grzegorz
Łągiewka Marcin
Łukaszów Tomasz
Magier Tomasz
Mańczyńska Marta
Marchewka Tomasz
Marcinkowski Piotr
Marszałek Robert
Maryniak Krzysztof
Masztalerz Marcin
Mazur Krzysztof
Meller Marcin
Michalak Radosław
Migodziński
 Bartłomiej
Mikuśkiewicz Tomasz
Murzyn Wojciech
Napieralski Marek
Nowak Mariusz
Olasz Paweł
Orzędowski Marcin
Ossowski Marcin
Pacyna Tomasz
Pasierbski Krzysztof
Pastuszak Janusz
Piesik Szymon
Poniewierski Krzysztof
Potoczny Łukasz
Putiatyński Marcin
Pytel Hubert
Rowiński Adam
Rymkiewicz Radosław

Samol Michał
Sikorski Tomasz
Skoczyński Grzegorz
Sobieski Waldemar
Stawiski Tomasz
Stokłosa Remigiusz
Stolarek Kamil
Szczepaniak Marcin
Szmigiel Marcin
Szylkiewicz Jacek
Tyrała Arkadiusz
Urbański Piotr
Wawrzyniak Piotr
Wcisło Krzysztof
Wesołowski Andrzej
Wiśniewski Andrzej
Witek Gracjan
Wolkiewicz Tomasz
Woźna Agnieszka
Wrzaskowski Jacek
Złotkowski Andrzej
Żardecki Marek

2002 rok

Antal Maciej
Baraniecki Maciej
Bieniek Wojciech
Bodylski Grzegorz
Buba Marek
Burek Arkadiusz
Burzyński Łukasz
Chojka Arkadiusz
Ciastoch Sebastian
Cyganek Michał
Czekański Aleksander
Czerwonka Mariusz
Damm Zbigniew
Daszczyk Sebastian
Dobrzyński Lesław
Dopierała Daniel
Drożdż Bartosz
Dylewski Robert
Dymiński Rafał
Forenc Krzysztof
Gałęzki Paweł
Głogiewicz Artur
Golemo Marcin
Grenda Arkadiusz
Grzegorzewski Rafał

Habrych Marcin
 Hajdukiewicz Adam
 Hejke Igor
 Herbut Andrzej
 Hrabski Tomasz
 Janiszewski Krzysztof
 Jastrzębski Mariusz
 Jawor Piotr
 Jesiołowski Ryszard
 Jurczyk Paweł
 Kaczmarek Aleksander
 Kalemba Jarosław
 Kaniewski Krzysztof
 Karlik Grzegorz
 Kasprzyk Tomasz
 Kawa Maciej
 Kąkol Robert
 Kędziora Marcin
 Kita Marcin
 Kobus Robert
 Koruba Krystian
 Kościelny Daniel
 Kowal Mariusz
 Kowalski Jacek
 Kozakiewicz Adam
 Kozyra Piotr
 Krause Tomasz
 Laskowski Sławomir
 Legeżyński Andrzej
 Lenart Sebastian
 Liera Tomasz
 Lisiecki Rafał
 Lubon Maciej
 Łuszczyn Mariusz
 Majdański Sławomir
 Miksik Łukasz
 Mięka Marcin
 Młodzianowski Tomasz
 Moląg Rafał
 Mołowczak Andrzej
 Mrugacz Kamila
 Muszyński Tomasz
 Nowak Aleksander
 Nowogrodzki Łukasz
 Okołowicz Sergiusz
 Okraszewski Tomasz
 Oziom Jacek
 Paruszewski Piotr
 Pietnoczka Wojciech
 Poźniak Tomasz

Pszenica Mariusz
 Pytel Tomasz
 Rajkiewicz Rafał
 Raszczyszyn Janusz
 Ruciński Mariusz
 Rudziński Mariusz
 Rusek Bartosz
 Ryl Dariusz
 Sanecki Jakub
 Sędkowski Artur
 Sikacz Jarosław
 Skołubowicz Tomasz
 Słotwiński Jarosław
 Smyk Łukasz
 Sozański Tomasz
 Studziński Paweł
 Surówka Grzegorz
 Szczepkowski Jarosław
 Szkudniewski Marcin
 Szmidt Grzegorz
 Szubert Wojciech
 Szumski Paweł
 Szymczak Dariusz
 Ślusarski Dariusz
 Świdorski Piotr
 Tobiasz Kamil
 Trzeciak Norbert
 Turkiew Tomasz
 Turkiewicz Daniel
 Tyrała Paweł
 Wachoł Andrzej
 Wasiak Mariusz
 Wasilewski Wiktor
 Wcisło Robert
 Weber Krzysztof
 Witasik Eryk
 Włodarczyk Piotr
 Wnuk Marcin
 Wojnar Tomasz
 Wójciak Tomasz
 Wójcik Jacek
 Wójtowicz Tadeusz
 Wypchło Radosław
 Zakrzewski Jakub
 Zalesski Mariusz
 Zawada Sławomir
 Zawisza Robert
 Zdancewicz Paweł
 Zenka Krzysztof
 Zięba Adam

2003 rok**Kierunek Elektrotechnika**

Andracki Krzysztof
 Banaszak Artur
 Baran Tomasz
 Bialik Janusz
 Bielecki Adam
 Bober Rafał
 Brzeźnicki Daniel
 Bzowy Marcin
 Cochur Tomasz
 Czuba Marek
 Dąbrowski Przemysław
 Deryło Marek
 Doberstein Maciej
 Dymała Jan
 Dyrłaga Paweł
 Dytko Tomasz
 Dytkowski Paweł
 Filipczuk Rafał
 Fiuk Robert
 Gierak Dariusz
 Górniak Sebastian
 Grabarek Sebastian
 Grzegorzyc Krzysztof
 Hałas Tomasz
 Hołda Marcin
 Jerzewski Adrian
 Kaliszewski Grzegorz
 Kąkol Robert
 Kempa Sławomir
 Kędzior Kamil
 Kopeć Stanisław
 Kotlarek Robert
 Kowalik Łukasz
 Kozdrój Marcin
 Król Przemysław
 Kuczyński Władysław
 Lachowicz Przemysław
 Leszkiewicz Marcin
 Łabuda Emil
 Łasica Wojciech
 Machnikowski Łukasz
 Marek Marcin
 Michaluk Andrzej
 Miłobędzki Jarosław
 Misiaszek Marcin
 Nawrocki Tomasz
 Niziołek Krystian

Nowek Arkadiusz
Oleksiewicz Marek
Owczarek Maciej
Pawlicki Marek
Pezda Marcin
Pikula Leszek
Piotrowski Marcin
Preis Paweł
Przystaj Remigiusz
Przenniak Jadwiga
Rabiega Paweł
Reguła Wojciech
Ritter Witold
Roszko Zbyszko
Rośniak Tomasz
Rudion Krzysztof
Rybiński Dariusz
Rygulski Paweł
Salamon Jacek
Sergiej Wojciech
Siekierski Artur
Siwak Piotr
Skoczyła Mirosław
Sporek Sebastian
Sprysak Sebastian
Sucharski Krzysztof
Sulima Grzegorz
Szczur Szymon
Szeligowski Emanuel
Szymański Adam
Śniegoń Sławomir
Świątek Paweł
Tęczar Marcin
Trzebiński Grzegorz
Wąsiel Robert
Wdowiak Jakub
Wieczorek Paweł
Zawilak Tomasz
Zdunek Artur
Ziarko Marcin
Ziarko Tomasz

2003 rok**Kierunek Automatyka
i Robotyka**

Baszak Marek
Bereza Tomasz
Bogucki Maciej
Chrzanowski Arkadiusz

Gnitecka Agnieszka
Hałasa Radosław
Jarosz Adam
Kalinowski Bartosz
Knapczyk Michał
Leończuk Radosław
Ligocki Piotr
Lipka Paweł
Madej Zbigniew
Malinowski Jędrzej
Maślany Mariusz
Michalski Michał
Nowak Damian
Pacharzyna Rafał
Papaj Wojciech
Piotrowski Błażej
Pleśniak Daniel
Polski Artur
Radziejewski Wojciech
Sieczka Mariusz
Soska Jacek
Szostak Jacek
Trzos Michał
Wilk Krzysztof
Woźniak Kamil
Wójcik Jacek
Zakrzewski Sebastian
Zemła Artur

2004 rok**Kierunek Elektrotechnika**

Adamiak Wojciech
Bajda Sławomir
Bała Tomasz
Bazyliczyk Bartłomiej
Bejmert Daniel
Bereziuk Marcin
Bielan-Rygoł Konrad
Bielówka Małgorzata
Biskupek Sławomir
Bizon Janusz
Bochat Tomasz
Borowiec Sebastian
Boryczko Wojciech
Bresso Piotr
Brodowski Bartłomiej
Bukowski Dominik
Bulewicz Roman
Bury Artur

Cebulak Andrzej
Chomicz-Koziół
Monika
Chudy Krzysztof
Chwalba Konrad
Ciągło Marcin
Ciepielowski Marcin
Ciurys Marek
Czyżewski Rafał
Duszenko Maciej
Dydak Adam
Dzięgiel Albert
Filary Dominik
Frąckowiak Ireneusz
Gabrys Łukasz
Gajowy Michał
Gęsikiewicz Tomasz
Gliniecki Jarosław
Gocyla Michał
Grzesiak Rafał
Haładaj Krzysztof
Hałasiewicz Krzysztof
Hanusz Michał
Juchimiuk Grzegorz
Jurczyszyn Mariusz
Kamiński Andrzej
Klag Grzegorz
Klimczak Robert
Klimek Waldemar
Kobzda Karol
Kolesiński Tomasz
Komarnicki Przemysław
Koralewski Adrian
Kosior Tomasz
Koziół Tomasz
Krysiak Jarosław
Kubek Mirosław
Kucharski Marcin
Kulas Tomasz
Kurzawa Bartłomiej
Kwolek Krzysztof
Kycko Wojciech
Lenartowicz Tomasz
Lewicka Agnieszka
Loba Tomasz
Ludynia Marcin
Łasica Marcin
Majerz Tomasz
Markiewicz Norbert
Maroszek Grzegorz

Mazurkiewicz Radosław
 Minor Grzegorz
 Mrozek Marcin
 Obuchowski Paweł
 Pacyk Piotr
 Pałaszewski Wojciech
 Pałka Rafał
 Pałys Henryk
 Perełka Paweł
 Piechaczek Grzegorz
 Piechota Marcin
 Pierzga Rafał
 Pilawka Marta
 Popielski Grzegorz
 Półkoszek Jacek
 Przwłocki Janusz
 Roj Tomasz
 Sikorski Zbigniew
 Sinicki Roman
 Sinicki Ryszard
 Skibicki Dariusz
 Skóra Marcin
 Stępień Remigiusz
 Sudacki Paweł
 Szczepaniak Łukasz
 Szklarska Anita
 Szkopik Tomasz
 Szukała Andrzej
 Szwabowicz Rajmund
 Szymczak Jan
 Śmiechowicz Maciej
 Świerszcz Grzegorz
 Tompalski Wojciech
 Ubych Paweł
 Ujma Renata
 Uracz Piotr
 Weder Mariusz

Wiechowski Daniel
 Wieczorek Zbigniew
 Wilk Paweł
 Wimmer Krzysztof
 Wiśniewska Joanna
 Witek Marcin
 Witkowski Waldemar
 Wojtaszczyk Paweł
 Wolan Piotr
 Wołodko Przemysław
 Woźny Krzysztof
 Wróbel Stefan
 Zalejska Anna
 Załęcki Przemysław
 Żak Piotr
 Żak Sławomir

2004 rok
Kierunek Automatyka
i Robotyka

Andrulewicz Tomasz
 Antosiak Przemysław
 Bałd Maciej
 Baszak Jarosław
 Bawer Mateusz
 Bodzęta Marcin
 Brunicki Krzysztof
 Chrzanowski Piotr
 Czekański Dariusz
 Dąbrowicz Andrzej
 Duban Paweł
 Dybkowski Mateusz
 Filipiec Roman
 Fulek Patryk
 Gąsior Dariusz
 Gett Przemysław

Hęciński Piotr
 Hyżak Krzysztof
 Jarzabek Krzysztof
 Jąkała Zbigniew
 Jordanek Grzegorz
 Kazmierczak Adam
 Kiczka Michał
 Koziej Krzysztof
 Księżyk Paweł
 Kubala Paweł
 Kupras Sławomir
 Kuźnik Rafał
 Lewandowski Michał
 Lipiński Krzysztof
 Łysakowski Piotr
 Maga Grzegorz
 Majchrzak Michał
 Markiewicz Jarosław
 Mazurczak Łukasz
 Mazurkiewicz Krzysztof
 Mierzwiak Adam
 Olawiński Karol
 Olszyński Dawid
 Paszek Łukasz
 Pawłowski Łukasz
 Popek Dorota
 Samorzewski Łukasz
 Sarzyński Dominik
 Sieradzki Robert
 Simura Przemysław
 Sójka Hubert
 Stadnik Michał
 Stelmach Przemysław
 Sygiel Andrzej
 Szymański Marek
 Todek Bartłomiej
 Ząbkowski Michał

Studia dzienne inżynierskie

1950 rok

Seeman Ryszard

1951 rok

Bydliński Tadeusz
Dębicki Zbigniew
Grodzki Kazimierz
Gašiorowski Tadeusz
Mühleisen Jerzy
Rusin Jerzy
Sarna Mieczysław
Slepecki Roman
Stawecki Bronisław

1952 rok

Alwin Włodzimierz
Błażewski Mieczysław
Burak Witosław
Chmura Zbigniew
Czekański Jerzy
Dawidowski Mieczysław
Dębicki Mirosław
Drela Feliks
Dudziewicz Jerzy
Gajec Tadeusz
Gajewski Bronisław
Gałdziński Longin
Gašowski Wiesław
Gill Wincenty
Gunia Zbigniew
Iwanowski Tadeusz
Jazek Witold
Kazimierczak Ryszard
Kimel Aleksander
Kinsner Kazimierz
Klisowski Jan
Kołkiewicz Stefan
Kozakiewicz Romuald
Krokowski Andrzej
Krzysztoń Emil
Laskowski Zygmunt
Lewaszkiwicz Grażyna
Lewiński Jan
Litwin Józef

Liwo Zdzisław
Lutosławski Roman
Makowski Zdzisław
Mika Adam
Miżerski Tadeusz
Nowak Antoni
Nowak Marian
Pajda Hubert
Patrzalek Mieczysław
Patynek Antoni
Piekielek Zbigniew
Pomorski Władysław
Popławski Stefan
Rogus Mieczysław
Rozmus Franciszek
Sienkiewicz Leonid
Skrzeszewski Jerzy
Smoliński Kazimierz
Strama Wojciech
Struczyński Grzegorz
Strzyżewski Leon
Szmorliński Zbigniew
Tomaszewski Dionizy
Wala Alojzy
Walter Zbigniew
Wencel Mieczysław
Wiecierzyńska Irena
Wiecierzyński Ryszard
Wielkopolski Andrzej
Wojciechowski Stanisław
Wójcicki Leon
Zachara Władysław
Zieliński Tadeusz

1953 rok

Adamczyk Witold
Bosek Marek
Caban Waldemar
Chudziński Bernard
Górski Włodzimierz
Iwanek Stanisław
Kaliński Edward
Kłak Władysław
Kłodowski Mieczysław
Korzeniowski Romuald
Kostowski Andrzej

Kozera Stanisław
Krynke Józef
Kula Maciej
Odrzywolski Zdzisław
Piekłacz Zdzisław
Piotrowski Michał
Płaneta Bogdan
Płuc Romuald
Pohl Zbigniew
Seredyński Mieczysław
Sinkiewicz Aleksander
Stefański Fryderyk
Synal Bohdan
Szwejkowski Zdzisław
Trela Józef
Urbański Zdzisław
Węgrzyn Jan
Wieczorek Bernard
Wielgus Stanisław
Wierzbicki Zdzisław
Wojciechowski Józef
Wołodko Józef
Zieliński Zbigniew
Żebrowski Józef

1954 rok

Adamowicz Zdzisław
Amigo-Ośniecki Leopold
Bartosiewicz Czesław
Berus Henryk
Biskupski Edward
Bolanowski Stanisław
Bonikowski Ryszard
Borkowska Maria
Borkowski Jerzy
Chamerski Tadeusz
Chaszczewicz Zygmunt
Chojnacki Feliks
Czerwonka Zdzisław
Dembowy Mieczysław
Drozd Mieczysław
Dybowski Donat
Galas Jan
Ganet Kazimierz
Gaździk Krystyn
Goch Stefan

Gołebiowski
 Mieczysław
 Górniak Franciszek
 Habler Mieczysław
 Habrowski Zbigniew
 Hezner Feliks
 Iszczak Jerzy
 Jaracz Alojzy
 Jarosz Tadeusz
 Józefowicz Kazimierz
 Kamilski Stanisław
 Kierski Julian
 Kloc Piotr
 Kmieciak Stanisław
 Kosela Marian
 Kośny Władysław
 Kowal Antoni
 Kozakiewicz Bogdan
 Kret Mieczysław
 Kubiak Zdzisław
 Kuczek Leon
 Kurowski Wiesław
 Kyporijis Janis
 Lemisiewicz Henryk
 Lenart Stanisław
 Liana Tadeusz
 Lorenc Władysław
 Maćkowiak Henryk
 Mencil Kazimierz
 Miazga Jan
 Michalski Jerzy
 Mintus Stanisław
 Misiek Józefat
 Mrociuk Waław
 Myśliwy Edmund
 Niesłony Kazimierz
 Nikodem Jan
 Nowak Czesław
 Nowak Henryk
 Omchowski Jerzy
 Palczak Adam
 Pawełoszek Marian
 Pepol Zbigniew
 Podwiński Edward
 Pytel Jan
 Reguliński Czesław
 Rejman Mirosław
 Reszka Jerzy
 Rodański Jerzy
 Rutkowski Dominik

Rybicki Julian
 Salamaka Andrzej
 Sekuła Jerzy
 Sikorski Władysław
 Skoryk Ryszard
 Skórzewski Aleksander
 Śliwa Mieczysław
 Śliwiński Czesław
 Snuszka Henryk
 Sojczyk Eugenia
 Sołtysiak Franciszek
 Sowiński Jan
 Sroka Ryszard
 Sromek Jan
 Stawowczyk Tadeusz
 Świech Longin
 Sygrda Józef
 Szewczyk Bolesław
 Szulc Zenon
 Szurek Henryk
 Szykulski Eugeniusz
 Szypiłko Antoni
 Tabaczar Janina
 Targoński Stanisław
 Tauber Borys
 Tęsiorowski Andrzej
 Toroń Mieczysław
 Trójnicki Bohdan
 Tuross Jerzy
 Turowski Jan
 Twardoń Zbigniew
 Uziębło Władysław
 Wiśniowski Ryszard
 Zagrodnik Czesław
 Zając Jan
 Żakowicz Stanisław
 Zalewski Antoni
 Zapała Ryszard
 Zeltman Andrzej
 Zemełko Zygmunt
 Żmidziński Jan
 Żuławski Adam

1955 rok

Baranowski Ziemowit
 Bączykowski Stanisław
 Bąkowski Roman
 Bętkowski Ryszard
 Biernacki Zbigniew

Bogacz Kazimierz
 Bonio Edward
 Braudszpigiel Dawid
 Bury Bronisław
 Choreża Tadeusz
 Chruszczyk Marian
 Czeczenikow Teodor
 Dobrowolski Kazimierz
 Drabowicz Antoni
 Dutka Jerzy
 Dworaczek Jan
 Dziadek Zdzisław
 Dziurzyński Stanisław
 Fafuła Tadeusz
 Gałkowski Zygmunt
 Gęsiak Władysław
 Haberko Włodzimierz
 Iwan Edmund
 Jurek Jan
 Jurkanis Janusz
 Karwacki Władysław
 Kędzior Władysław
 Kidawa Tadeusz
 Kinarz Roman
 Konstanciak Mieczysław
 Kostka Lesław
 Kowalski Tadeusz
 Kwaskowski Marek
 Łukaszek Lucjan
 Madej Zenon
 Mączko Franciszek
 Meisler Henryk
 Michałowski
 Włodzimierz
 Midura Stefan
 Olszański Julian
 Opałka Kazimierz
 Paluch Stanisław
 Pałka Edward
 Pasko Edward
 Piasecki Eugeniusz
 Reutt Leonard
 Rune Władysław
 Rysz Zbigniew
 Sałamacha Władysław
 Sasała Ryszard
 Sereżyński Jan
 Skopec Adam
 Smakowski Czesław
 Solecki Adam

Sołtys Zdzisław
 Sowiński Józef (Sowa)
 Stefaniak Kazimierz
 Stysło Ryszard
 Szczepan Mieczysław
 Szczupak Dionizy
 Szuster Kazimierz
 Tomicki Longin
 Wach Stefan
 Wajdzik Tadeusz
 Wiącek Kazimierz
 Witek Tadeusz
 Włodarczyk Jan
 Wysocki Konstanty
 Zabolski Bogusław
 Zawiślak Zenon
 Zbroja Henryk
 Zieleń Jakub
 Żuchowski Adam

1956 rok

Achremowicz Krzysztof
 Adamiec Sergiusz
 Bator Jan
 Bator Józef
 Biskupski Jan
 Błaziak Stanisław
 Cieślewicz Kazimierz
 Cyganek Kazimierz
 Ćmikiewicz Krzysztof
 Derus Adam
 Dratwa Ryszard
 Dykiert Jerzy
 Fitko Tadeusz
 Frydman Benedykt
 Gryska Zdzisław
 Harasymczuk Józef
 Harchut Marek
 Hoffman Tadeusz
 Hubicki Władysław
 Jadach Tadeusz
 Jamrozik Edward
 Jaworski Józef
 Knodel Karol
 Kondratczyk Michał
 Kowalczyk Andrzej
 Kowalski Stanisław
 Kozłowski Zdzisław
 Ludwicki Andrzej

Łęczycki Witold
 Markiewicz Czesław
 Mastalerz Stanisław
 Michocki Jacek
 Milczarek Krzysztof
 Molski Sławomir
 Moś Jan
 Nader Krystyna
 Ostrowski Adam
 Ołowski Jerzy
 Paluszczak Tadeusz
 Pawłowski Tadeusz
 Penk Józef
 Peryń Roman
 Pichur Jan
 Pietrek Alfons
 Połubiński Stanisław
 Potocki Henryk
 Prusak Tadeusz
 Rurańska Irena
 Samek Bolesław
 Sarachman Józef
 Siczek Stanisław
 Siemieński Roman
 Skalski Bogusław
 Skowronek Franciszek
 Skuła Stanisław
 Staszak Jerzy
 Stemplewski Wiktor
 Świtalski Stanisław
 Ulikowski Ryszard
 Urbanek Lidia
 Warzel Tadeusz
 Widajewicz Jerzy
 Zamarski Jan
 Zdanowski Stanisław
 Zieleniewski Zbigniew
 Zieliński Antoni
 Zieliński Ryszard

1957 rok

Bedla Tadeusz
 Besz Stanisław
 Bielicki Antoni
 Drozd Michał
 Fuliński Ryszard
 Garcarz Franciszek
 Gołębiowski Andrzej
 Herman Grzegorz

Janusz Tadeusz
 Jaremczak Kazimierz
 Jurkiewicz Kazimierz
 Kreczy Roman
 Kubala Leszek
 Ligęza Eugeniusz
 Ławicki Kazimierz
 Magnowski Ludwik
 Mendyka Paweł
 Michaluk Tadeusz
 Milczarek Marian
 Milewski Julian
 Okos Franciszek
 Pazdro Zbigniew
 Pietrak Jerzy
 Schopp Jerzy
 Skowroński Bogdan
 Staroojciec Bogusław
 Twaróg Jan
 Tychowski Edward
 Wałęcki Feliks
 Wieczorek Władysław
 Wielgosz Tadeusz
 Zieliński Marcei
 Żelaźnicki Jan

1958 rok

Bieliński Kazimierz
 Caban Danuta
 Dąbrowski Zygmunt
 Dronia Stanisław
 Dudek Witold
 Kasperczak Kazimierz
 Korchut Jan
 Mierzwa Jerzy
 Okrasa Jerzy
 Orzepowski Stanisław
 Szmer Leszek

1972 rok

Bednarski Janusz
 Bienias Krzysztof
 Biś Marek
 Czapski Jerzy
 Czech Marek
 Engel Edmund
 Gajowiak Julian
 Gładysiewicz Wojciech

Grochowiak Dariusz
 Jarosz Eugeniusz
 Jarosz Jan
 Kamiński Henryk
 Klimek Zdzisław
 Korwel Andrzej
 Kretschmer Ryszard
 Krok Michał
 Królikowska Iwona
 Kruk Edward
 Kurczewski Leszek
 Kusiak Tadeusz
 Leksza Andrzej
 Maliszewska Jolanta
 Matusz Paweł
 Mazurek Eugeniusz
 Miśkiewicz Andrzej
 Ordzik Wiesław
 Płatek Teresa
 Przytocky Jan
 Sikorski Ryszard
 Skotnicki Józef
 Stachowiak Romuald
 Stępień Leszek
 Strażkowska Wanda
 Sudnik-Hryniewicz
 Janusz
 Swarecki Jerzy
 Ślusarczyk Jerzy
 Trzynadłowski
 Przemysław
 Wieczorek Tadeusz
 Wiercigroch Kazimierz
 Wojdyła Stanisław
 Wojnar Franciszek
 Żyłka Anna

1973 rok

Białohubka Anna
 Błaszczak Marek
 Brzozowski Tadeusz
 Dziurman Stanisław
 Gołąb Adam
 Knapp Jadwiga
 Kozioł Andrzej
 Kupidłowska Krystyna
 Kupidłowski Andrzej
 Majewski Janusz
 Nadachowski Jan

Nowak Grażyna
 Pajkert Piotr
 Paszkiewicz Mieczysław
 Podolski Ryszard
 Powiłań Eugeniusz
 Próchniak Zbigniew
 Pruszyński Zdzisław
 Przybyłko Anna
 Satała Adam
 Szydźiak Zbigniew
 Ślaska Zofia
 Tarnowski Stanisław
 Tymkiewicz Ryszard
 Zacharski Maciej
 Zapał Jerzy
 Zarzycki Szczepan
 Zwolska Cecylia

1974 rok

Gruszka Józef
 Jonko Krzysztof
 Kubicka Ludmiła
 Przybyłowicz Zdzisław
 Tabaka Włodzimierz
 Zuzak Jan

1975 rok

Biskup Krystyna
 Drej Lesław
 Karpowicz Tadeusz
 Tabaka Józef

1999 rok

Borowiec Adam
 Bruczyński Krzysztof
 Chojnacki Robert
 Czapla Arkadiusz
 Czechowski Konrad
 Czukiewski Artur
 Dratwa Marcin
 Gołuch Grzegorz
 Groński Krzysztof
 Halicki Sławomir
 Iwański Wiktor
 Jasiński Bartosz
 Job Wojciech
 Kaciuba Jarosław

Kaliński Sebastian
 Kamiński Andrzej
 Kazubek Bartłomiej
 Kęпка Maciej
 Kołomański Remigiusz
 Koniarek Jarosław
 Kordus Przemysław
 Kucharewicz Przemysław
 Kucyniak Sebastian
 Kukiełka Dariusz
 Kulas Karol
 Lachowski Arkadiusz
 Markowicz Janusz
 Mazur Sebastian
 Mencil Mateusz
 Mucha Robert
 Oleszko Sebastian
 Rychlewski Krzysztof
 Surówka Ireneusz
 Szpunar Mariusz
 Szymczyk Maciej
 Wach Piotr
 Wakulewicz Dariusz
 Wierzbicki Jacek
 Wilczyński Paweł
 Wojtas Paweł
 Wysocki Marcin
 Zieliński Radosław
 Ziomek Przemysław

2000 rok

Błasiak Michał
 Cieluch Dariusz
 Czarnecki Rafał
 Duda Robert
 Foryński Krzysztof
 Kapral Rafał
 Karyś Mariusz
 Kaszowski Krzysztof
 Kocęga Robert
 Kordyś Robert
 Kotiuszko Marcin
 Kozar Konrad
 Krzywicki Marcin
 Machaj Dariusz
 Mączyński Wojciech
 Mielcarek Jakub
 Miś Cezary
 Momot Tomasz

Paczkowski Artur
Pasowicz Bartłomiej
Popielewski Włodzimierz
Słowik Norbert
Sopata Marcin
Staszulek Wojciech
Stojak Mariusz
Szandrowski Andrzej
Szlosek Klaudiusz
Tyszkiewicz Marcin
Wiatrzyk Marcin
Wołyniak Radosław
Zasiński Rafał

2001 rok

Budziński Michał
Bulski Jacek
Caban Rafał
Celej Adam
Czekalski Sebastian
Góra Krzysztof
Grzesiński Aleksander
Gubernat Dariusz
Jabłoński Rafał
Jarkowicz Tomasz
Jonczyk Paweł
Kempa Dorota
Klas Paweł
Kochanek Łukasz
Kolasieńska Monika
Kondracki Grzegorz
Korzeniowski Tomasz
Malinowski Marcin
Matyszczak Artur
Naks Krzysztof
Romasz Teresa
Rutkowski Bartłomiej
Sałatowska Marta
Sosna Jacek
Stempak Tomasz
Szajdak Maciej
Szkudlarek Paweł
Śpik Maciej
Świerkot Dariusz
Tomczyszyn Dariusz
Trębacki Tomasz
Włodarczyk Artur
Wolski Tomasz
Wójcik Mariusz

Zalewski Tomasz
Zielonka Piotr
Zubek Piotr

2002 rok

Bartosiewicz Tomasz
Bednarz Marek
Benz Radosław
Białek Tomasz
Bień Krzysztof
Biś Paweł
Błaszczkowski Grzegorz
Borowski Bartosz
Boryczko Bartosz
Brol Robert
Budzisz Kamil
Chudzik Marcin
Dobrogórski Krzysztof
Gaszewski Rafał
Gierak Marcin
Gołębowski Tomasz
Gośniak Michał
Grabowski Sylwester
Grabowski Tomasz
Jaszczyk Janusz
Jaworski Krzysztof
Jędrzejak Sławomir
Kaliciak Grzegorz
Kąkol Marcin
Kłosiński Dawid
Kłosowski Jędrzej
Kokot Damian
Koksa Michał
Kondoł Krzysztof
Kordylak Ireneusz
Kowalczyk Bartłomiej
Krupa Robert
Krymalski Andrzej
Kurdziel Rafał
Kuźlik Elżbieta
Marzec Bernard
Miśkiewicz Tomasz
Modrzejewski Paweł
Mostowski Dawid
Muzaj Marcin
Nowacki Sławomir
Olejkarz Marcin
Pantol Tomasz
Pastuch Robert

Pienias Grzegorz
Piotrowski Paweł
Rybak Marek
Sach Katarzyna
Serniak Rafał
Siodlak Łukasz
Sokół Damian
Sosa Gracjusz
Stopiński Bartłomiej
Synowiec Jacek
Szklarek Wiktor
Świerczyński Dariusz
Tuński Grzegorz
Węcek Bogumił
Węgrzyn Marek
Wiśniewski Paweł
Wojtkowiak Rafał
Wysłobocki Marcin
Zatoka Bartłomiej
Zawacki Piotr
Zieliński Marcin
Żałobka Krzysztof
Żółtowski Tomasz
Żydło Tomasz

2003 rok

Adamiuk Dariusz
Anczyk Łukasz
Ataman Marcin
Baraniecki Artur
Baranowski Krzysztof
Bąkowski Mariusz
Biliński Jarosław
Bilski Marcin
Biros Artur
Borkowski Piotr
Całka Paweł
Cebula Erwin
Chojnacki Tomasz
Chudy Dariusz
Chycki Krzysztof
Cichawa Robert
Dębicki Damian
Długolecki Konrad
Drozd Tomasz
Filar Waldemar
Gaik Katarzyna
Gawlik Sebastian
Gresiuk Andrzej

Hartwich Jacek
 Herbut Jerzy
 Homik Mariusz
 Hulbój Łukasz
 Jajko Sławomir
 Jamka Jarosław
 Janik Paweł
 Januszewicz Bartosz
 Jaśkiewicz Sebastian
 Jodłowski Artur
 Karaś Damian
 Kasprzak Konrad
 Koński Tomasz
 Korolewski Mariusz
 Kosiorek Jacek
 Kowalewski Karol
 Kozłowski Bartosz
 Krahl Krzysztof
 Kreis Jarosław
 Kryszpin Paweł
 Krzyżaniak Marcin
 Kujawowicz Mariusz
 Kupiec Grzegorz
 Kurowski Karol
 Kwolek Andrzej
 Latowski Radosław
 Lis Magdalena
 Litwin Aleksander
 Madej Grzegorz
 Malcher Krzysztof
 Malczeski Wojciech
 Marciniak Grzegorz
 Markowski Michał
 Mazur Arkadiusz
 Mitev Bożydar
 Mleczko Tomasz
 Mordacz Adam
 Mydlikowski Łukasz
 Napierała Łukasz
 Napolski Grzegorz
 Nuckowski Krzysztof
 Pakuła Adam
 Pastuszczak Adam
 Pawluk Grzegorz
 Pelczarski Rafał
 Pniewska Magdalena
 Podrański Jakub
 Pyczak Piotr
 Rewers Marek
 Rudziński Tomasz

Ryczek Paweł
 Sęk Roman
 Skrzypiec Dariusz
 Słowik Rafał
 Strzelczyk Daniel
 Szady Robert
 Szawara Wojciech
 Trybus Łukasz
 Tybiński Rafał
 Tyszkiewicz Tomasz
 Wadas Adam
 Wałęcki Marek
 Wasilewski Mariusz
 Wąsacz Tomasz
 Włodarczyk Sebastian
 Wojtoń Tomasz
 Woźniak Janusz
 Zabor Piotr
 Zagórski Przemysław
 Zaradzki Piotr
 Zaremba Maciej
 Zygmund Robert

2004 rok

Andrzejczuk Daniel
 Bałachowski Adam
 Bernaciak Grzegorz
 Bernacki Marek
 Bodziacki Tomasz
 Borys Paweł
 Bugaj Łukasz
 Chromy Andrzej
 Cichy Marcin
 Ciesielski Grzegorz
 Ciszek Arkadiusz
 Dąbrowski Robert
 Dłużniak Krzysztof
 Dobosy Adam
 Dobosz Damian
 Dobromilski Piotr
 Domagała Daniel
 Duchnicki Sebastian
 Dymnicki Maciej
 Dziudzio Edyta
 Dzygało Tomasz
 Fleszar Grzegorz
 Gabinet Grzegorz
 Gonciarz Damian
 Gongala Marcin

Górniak Piotr
 Grala Marcin
 Hurkasiewicz Grzegorz
 Iwanicki Marek
 Jadczyk Marcin
 Jakacki Krzysztof
 Jakubowski Waldemar
 Jasiński Krzysztof
 Jędrusik Jarosław
 Kaśiel Paweł
 Klimek Paweł
 Konopska Dorota
 Kowal Dawid
 Krzywik Hieronim
 Kujawa Sebastian
 Lipkowski Iwan
 Łazur Radosław
 Macudziński Jarosław
 Majstrowicz Krzysztof
 Mamczur Sebastian
 Marchwiarz Marcin
 Maziarczyk Jarosław
 Mączka Przemysław
 Michalski Marcin
 Michocki Paweł
 Migala Arkadiusz
 Mitrega Marek
 Nawrot Marek
 Nicieja Piotr
 Nosal Wojciech
 Olfans Mariusz
 Pawlak Przemysław
 Pieńko Robert
 Pocztański Krzysztof
 Rosiecki Michał
 Rudy Paweł
 Rutkowski Cyprian
 Rzczuch Paweł
 Sass Bartłomiej
 Siwik Karol
 Skałka Piotr
 Słobodzian Adam
 Soból Krzysztof
 Staniewski Robert
 Staszkiwicz Seweryn
 Stryjak Karol
 Szczepaniak Andrzej
 Szelest Michał
 Szymański Mariusz
 Śmigielski Zbigniew

Tokarz Krzysztof
Trzęsicki Paweł
Twaróg Daniel
Warowny Dawid
Warzecha Paweł

Wawruszczak Jacek
Wieczorek Krzysztof
Winiarski Dariusz
Witek Marcin
Worek Wojciech

Woroniecki Krzysztof
Wysocki Krzysztof
Zacharków Tomasz
Zapaśnik Marcin
Zarzawiecki Andrzej

Studia inżynierskie wieczorowe i zaoczne

1953 rok

Adamski Wiesław
Baldy Tadeusz
Bartosik Stanisław
Bielaniewicz Tadeusz
Bill Ryszard
Daszuta Edward
Fetter Jerzy
Filipowicz Stefan
Głowiński Zdzisław
Górski Hieronim
Izdebski Dominik
Janicki Jerzy
Jędras Władysław
Jędryczka Zygmunt
Kaniak Józef
Kargol Stanisław
Kłopotowski Zbigniew
Knap Franciszek
Korczyk Stefan
Kowalski Bronisław
Kowalski Witold
Kowalski Zdzisław
Krzemień Stanisław
Kurczewski Józef
Kwieduk Zygmunt
Lentz Henryk
Liebner Jan
Liebrecht Andrzej
Litwin Jan
Lubieniecki Dominik
Maszkiewicz Zygmunt
Michalski Tadeusz
Mielczarek Jan
Miloch Stanisław
Miziura Marek
Modrzewski Eugeniusz
Nowicki Zbigniew
Onik Edward
Pasek Tomasz
Petzel Seweryn
Pluciński Stanisław
Popielas Stanisław
Pyzio Zbigniew
Rajces Kazimierz

Romanowski Marian
Różański Ludwik
Ruszel Władysław
Rychlewski Tadeusz
Sawicki Zygmunt
Scheller Marian
Sebzda Edward
Siewarga Tadeusz
Słomka Tadeusz
Stanek Józef
Starczyk Marcin
Starzyński Józef
Styrczewski Rufin
Szczerbik Bolesław
Szczerbik Henryk
Szkudlarek Kazimierz
Szubartowicz Rudolf
Tomaszewski Władysław
Torkowski Tadeusz
Tryzno Hieronim
Tułeczki Witold
Wolaniecki Zbigniew
Zienowicz Ignacy
Ziętkiewicz Jan
Zygmaniak Zdzisław
Żurawski Zygmunt

1954 rok

Adler Roman
Bąk Józef
Bejda Władysław
Biały Mieczysław
Bilski Czesław
Bilski Witold
Błotnik Mieczysław
Bobek Stanisław
Brygider Bolesław
Brzeski Wiesław
Dębski Otton
Edinger Henryk
Florys Marian
Frydheim Michał
Frydryszak Zygmunt
Garbino Tadeusz
Glaser Bogusław

Gondek Władysław
Grabowski Hieronim
Grzywacz Jerzy
Jabłoński Józef
Janczewski Ludwik
Jaworski Jerzy
Jurowski Florian
Kaniewski Mieczysław
Karasiński Jerzy
Kazimierski Hieronim
Kłopotowski Bartłomiej
Kokociński Zygmunt
Kolasiński Tadeusz
Kozłowski Stanisław
Kunikowski Jan
Kuzdrzał-Kicki Jerzy
Lewandowski Edmund
Maderski Jan
Majewski Krzysztof
Małecki Edward
Matuszewski Waclaw
Mielnik Eugeniusz
Mierzejewski Edward
Miśkiewicz Jan
Musiał Stanisław
Neugebauer Tomasz
Niedbalec Kazimierz
Niemyjski Stanisław
Nirenberg Józef
Nowicki Jan
Orwaldi Andrzej
Pańczyk Ryszard
Paszkot Zdzisław
Pietr Czesław
Pietz Teofil
Pruchniewicz Jerzy
Rajca Edward
Ratajczak Wierzyn
Ruchlewicz Jan
Sekulski Stanisław
Sojka Jan
Sołtysik Leszek
Szczerbak Leonard
Szot Bolesław
Torbin Włodzimierz
Urbanowicz Zdzisław

Wachulski Jan
 Waldziński Witold
 Wejchert Stanisław
 Weraksa Edward
 Wetcel Jerzy
 Wojtaszek Marian
 Wojtkowski Julian
 Wołoszynowski Andrzej
 Zachaszcz Stanisław
 Zawada Marian
 Zaworka Gerard
 Zbyrad Stanisław
 Zienkiewicz Walerian
 Zoń Kazimierz

1955 rok

Bandaszkiwicz Zygmunt
 Bednarczyk Jerzy
 Bielas Edward
 Blumental Naftali
 Błaszczynski Stanisław
 Buchliński Józef
 Dobrzański Józef
 Dora Stanisław
 Dora Tadeusz
 Drygajło Franciszek
 Duda Eugeniusz
 Dymek Stanisław
 Dziedziński Franciszek
 Edelman Maksim
 Fitz Wiesław
 Fusik Zenon
 Gąsiński Stanisław
 Gisges Zygmunt
 Goch Waław
 Grzegorzczak Zenon
 Gutowski Kazimierz
 Hajczuk Marian
 Hauptman Juliusz
 Iwaniec Józef
 Janiak Marian
 Jaskułowski Zbigniew
 Jeżak Józef
 Jęcek Franciszek
 Juchniewicz Zbigniew
 Kamiński Jan
 Kielak Kazimierz
 Konieczny Walenty
 Kościak Jan

Ladra Zbigniew
 Latuszek Stanisław
 Lenart Antoni
 Leskiewicz Oleksy
 Lewczyk Jan
 Liberman Dawid
 Luczys Antoni
 Łopata Waław
 Marcinkiewicz Adam
 Murański Kazimierz
 Niewiadomski-Turowicz
 Józef
 Nowak Hubert
 Oktaba Stefan
 Orsztynowicz Jan
 Ostrasz Leopold
 Pejcz Andrzej
 Piotrowski Aleksander
 Płochocki Stanisław
 Rydel Władysław
 Sawicki Franciszek
 Smalski Bronisław
 Tryczyński Tadeusz
 Waszak Zdzisław
 Wierzbanowski Tadeusz
 Woźniak Ryszard
 Wróbel Edmund
 Wróblewski Włodzimierz
 Wrzesiński Edward
 Wudziński Kazimierz
 Wyporski Jan
 Zachara Stanisław
 Zalewski Kazimierz
 Zawadzka Irena
 Żumirski Marian

1956 rok

Bednarski Jerzy
 Borczyński Tadeusz
 Bracichowicz Waldemar
 Bułacik Józef
 Chądzyński Wiesław
 Chęciński Stanisław
 Chojnowski Henryk
 Chojnowski Henryk
 Droś Ryszard
 Duma Jan
 Fudali Stefan
 Goliński Jerzy

Góralski Stanisław
 Hertman Władysław
 Jankowski Zbigniew
 Jaroszewski Mieczysław
 Kaczkowski Andrzej
 Kamiński Zenon
 Kęskiewicz Adam
 Klimkiewicz Władysław
 Kobiak Alfons
 Koczut Dariusz
 Komor Marian
 Kopyciński Leszek
 Kowaliński Stanisław
 Kozłowski Sylwester
 Kratochwil Ryszarda
 Kurowski Mieczysław
 Kurto Józef
 Lizurej Józef
 Makowski Marian
 Matuszewski Bolesław
 Mikołajczak Ireneusz
 Myszkowski Antoni
 Noskowicz Bronisław
 Nurzyński Wiktor
 Olczak Zdzisław
 Olszycki Kazimierz
 Orłowski Aleksander
 Orzeł Rafał
 Ostrowicz Jerzy
 Panszek Klemens
 Pawłowicz Czesław
 Ptaszyński Lucjan
 Rajca Tadeusz
 Rapalski Ryszard
 Rawski Przemysław
 Rzeczycki Konstanty
 Sikorski Edmund
 Stępień Teodor
 Szestowicki Bolesław
 Szeszko Henryk
 Sztukowski Zbigniew
 Turalski Stanisław
 Wieczorek Danuta
 Wolski Zdzisław
 Wójcik Bolesław
 Wójcik Leon
 Wyszomirska Mirosława
 Zarówny Antoni
 Zawadzki Romuald
 Zupanski Kazimierz

1957 rok

Baziewicz Mieczysław	Linke Zenon	Borczyńska Irena
Ból Eugeniusz	Lisowski Tadeusz	Brzyski Jan
Brzezicka Stanisława	Lubiński Maciej	Chara Józef
Brzezicki Ryszard	Łeszyk Leon	Chęciński Stanisław
Chełchowski Jerzy	Maciejewski Jan	Cylwik Stanisław
Chęcińska Jadwiga	Maćkowiak Janusz	Cymbrykiewicz Zbigniew
Chmara Franciszek	Malina Wiesław	Doroszkiewicz Zenon
Chruszcz Władysław	Marciniak Henryk	Dusza Alojzy
Chrzan Tadeusz	Mączyński Zygmunt	Dyda Stanisław
Cieliszak Jerzy	Mieliczko Zdzisław	Eisenberg Leopold
Cieślakowski Stefan	Migdał Andrzej	Gąsiorowski Zbigniew
Czuba Leopold	Mikołajczyk Henryk	Gumiński Jerzy
Czupryna Zenon	Miras Tadeusz	Gwizdała Bronisław
Czynczyk Konstanty	Misiak Władysław	Hajdo Ignacy
Ćwierniewski Zenon	Młynarz Janusz	Hubisz Czesław
Dąbrowski Tadeusz	Moliński Józef	Humiński Jan
Dołęga Mieczysław	Mozanowicz Ryszard	Jelonek Zbigniew
Dymarski Antoni	Nowak Tadeusz	Kosiński Romuald
Floryn Stanisław	Nowiński Olgierd	Kotos Stanisław
Fraszek Waław	Oleksiuk Sylwester	Łompik Aleksander
Gąsiorek Henryk	Orszulak Henryk	Łubkowski Marian
Gieryń Jerzy	Pelc Kazimierz	Malewicz Jerzy
Goncerewicz Antoni	Petniak Ryszard	Manowski Bogdan
Grabowski Antoni	Pępkowski Władysław	Mehl Benedykt
Grzegorzak Stanisław	Pilawski Bronisław	Milewski Lech
Jacewicz Abram	Repelowicz Ryszard	Niewiadomy Antoni
Jędryka Tadeusz	Rogowski Władysław	Oleksin Roman
Kacer Antoni	Seweryn Euzebiusz	Oleksiński Jerzy
Kapral Henryk	Skrzypczyński Andrzej	Pluta Henryk
Karasiewicz Czesław	Słomka Stanisław	Płoszaj Jerzy
Karaszewski Kazimierz	Szeffler Stefan	Sala Edward
Karpf Zbigniew	Szulc Izabella	Schmidt Walerian
Karpowicz Henryk	Szyszka Henryk	Sokołowski Tadeusz
Kasprowicz Kazimierz	Traczyk Ryszard	Szaniawa Zygmunt
Kłoda Władysław	Tutek Natalia	Szczerbiec Stanisław
Kokosza Witold	Urbanowicz Marian	Szczodrak Zygmunt
Koleta Bolesław	Witecki Czesław	Szczygłowski Mieczysław
Konik Gracjan	Wojciechowicz Romuald	Szkudlarek Leon
Kostka Jerzy	Wójcik Włodzimierz	Szobłański Antoni
Kozak Witold	Zając Jan	Świrski Tadeusz
Kozera Henryk	Zdybiowski Władysław	Tarnawski Zbigniew
Kuchara Roman		Tybianowski Józef
Kucharski Franciszek	1958 rok	Widera Józef
Kuczabiński Jerzy	Białynicki-Birula Wiesław	Wolicki Franciszek
Kuczko Michał	Bikun Zygmunt	Woroniecki Stanisław
Kula Józef	Bobraj Wiesław	Wójcikowski Tadeusz
Kusek Tadeusz	Bojczuk Witold	Zieliński Kazimierz
Lebda Michał	Bojczuk Zdzisław	Zygmunt Kazimierz
	Bondyr Narcyz	Żernicki Edward

1959 rok

Bąk Zdzisław
 Bogdanowicz Waław
 Ciesielski Henryk
 Cymbalista Mikołaj
 Cyrulczyk Jarosław
 Czyszczoń Władysław
 Dolecki Janusz
 Dziecioł Henryk
 Eksztejn Zbigniew
 Fedorowicz Danuta
 Gałęcki Czesław
 Górecki Wiesław
 Grabowska Antonina
 Harcej Zbigniew
 Jankowski Alfred
 Jarych Adam
 Kalinowski Włodzimierz
 Kapros Aleksy
 Kociatyn Marian
 Kowalski Sławomir
 Kucharski Zdzisław
 Kuź Leszek
 Kwiatkowski Stanisław
 Legan Włodzimierz
 Mackiewicz Mieczysław
 Nawrot Stanisław
 Ozimikiewicz Jerzy
 Piasecki Henryk
 Sikorski Bolesław
 Solecki Ryszard
 Sorbian Marian
 Sowa Zdzisław
 Sporn Zygmunt
 Szpak Julian
 Świerkosz Józef
 Tabal Marcei
 Tężycki Karol
 Trubisz Kazimierz
 Uziębło Tadeusz
 Wajngarten Kazimierz
 Warmus Mirosław
 Wernik Zbigniew
 Zalewski Marian

1960 rok

Andrzejewski Leon
 Borowicz Mieczysław

Ciszewski Henryk
 Gwiaździński Bernard
 Hołubowicz Czesław
 Jasiński Konrad
 Kawnik Leszek
 Kuchciński Mieczysław
 Lisik Józef
 Maczarski Zdzisław
 Marciniak Stefan
 Mickiewicz Antoni
 Mieszkowski Lech
 Mucha Tadeusz
 Olszanowski Marian
 Panek Kazimierz
 Pietraszek Karol
 Pietrek Leszek
 Pietrzak Janusz
 Pułtorak Janusz
 Pylak Michał
 Regner Jan
 Rubisz Józef
 Rzeźniczak Bolesław
 Schmidt Stanisław
 Sienkiewicz Stefan
 Sopa Jerzy
 Stępień Józef
 Śmieszkoł Marian
 Tadych Henryk
 Tomczyk Marian
 Węgrzyn Waław
 Wodzyński Leon
 Zazuliński Ryszard
 Ziełńska Maria
 Ziemiewicz Czesław
 Zubrzyński Henryk
 Żelezik Zbigniew

1961 rok

Bartela Władysław
 Bednarski Stefan
 Boraczyński Henryk
 Furman Stanisława
 Hryckiewicz Michał
 Józefus Wilibald
 Józwiak Marian
 Kantek Julian
 Kotos Józef
 Małecki Wojciech
 Martin Janusz

Matuszczyk Waław
 Mucha Jan
 Orzechowski Józef
 Pyszczyński Ryszard
 Roszczenko Mikołaj
 Rudnicki Stanisław
 Siezieniewski Janusz
 Surmacz Bogusław
 Ścieranka Adolf
 Tarasiewicz Edmund
 Witruszyński Jerzy

1962 rok

Anczakowski Adolf
 Andrzejewski Marian
 Balawender Tadeusz
 Balcer Marian
 Biedrzyński Andrzej
 Birula Edward
 Bordnik Włodzimierz
 Borowicz Alfred
 Cymbalista Alicja
 Czelejewska-Kosyk Józefa
 Dębski Henryk
 Dorenda Kazimierz
 Dubis Edward
 Fiedorowicz Marian
 Gołębiowski Bogdan
 Grynia Henryk
 Herold Jacek
 Jesionkowski Marian
 Kalwasiński Wojciech
 Kansy Jerzy
 Kawa Henryk
 Kawalec Ryszard
 Kersz Abraham
 Kociołek Ludwik
 Korchut Mieczysław
 Krause Bronisław
 Krukowski Juliusz
 Kubisz Zbigniew
 Kujawski Zygmunt
 Kurtek Jan
 Latacz Józef
 Martin Krystyna
 Miałkowski Tadeusz
 Mikulski Zbigniew
 Niemiec Marian
 Ochot Krystian

Ornatowski Michał
Paczek Halina
Pasierbski Franciszek
Pietrzak Aleksander
Poppek Mieczysław
Porębski Franciszek
Raczyński Bronisław
Radwański Bolesław
Sapiński Jerzy
Sarek Marian
Siegel Kurt
Słowikowski Roman
Stanisz Marian
Stępień Gerard
Stoga Andrzej
Stolarczyk Krystyna
Syska Zdzisław
Szawłowski Remigiusz
Szewczyk Bogusław
Szubert Herbert
Tybuchowski Piotr
Wewióra Jerzy
Węgrzyn Stanisław
Wirpsza Jerzy
Włosiniak Ireneusz
Wojtkiewicz Ryszard
Zagórowski Adam
Zaleski Bogumił
Zawiślak Kazimierz
Zieliński Bogdan
Zięty Stanisław
Zimocha Romuald

1963 rok

Byrski Zygmunt
Choromański Stanisław
Czarnecki Jan
Czupryna Mieczysław
Drużyłowski Tadeusz
Fudali Marian
Gacek Bronisław
Gruchała Józef
Kapler Ignacy
Krym Tadeusz
Kuchta Stefan
Leśków Stefan
Nowosielski Jan
Organista Jan
Pogrzeba Hubert

Popadiuk Józef
Rowecki Stanisław
Słowikowski Zbigniew
Urban Zygmunt
Woźna Zofia
Zemski Bolesław

1964 rok

Adamczyk Henryk
Adamiak Wilibald
Bagiński Waław
Belka Ryszard
Bieniek Kazimierz
Bogusz Władysław
Boguta Zdzisław
Brański Jerzy
Cedrowski Mieczysław
Domaradzki Karol
Drozdowski Zdzisław
Dziedziński Kazimierz
Ejsmund Mieczysław
Fornal Feliks
Grabowski Zdzisław
Gronowski Adolf
Iwanek Marian
Jagodziński Henryk
Kawalec Bolesław
Kępiński Zygmunt
Kisala Stanisław
Kowalski Józef
Kranc Kazimierz
Lachant Zbigniew
Lis Ryszard
Masny Jan
Maśluszczak Zenon
Mączka Janusz
Musiał Jerzy
Myśliborski Henryk
Pochwatka Stanisław
Skliński Ryszard
Sokólski Antoni
Tomaszewski Tadeusz
Uspulewicz Ryszard
Wojciechowski Józef

1965 rok

Baczyński Henryk
Baszak Adam

Biernikiewicz Józef
Bil Eugeniusz
Biniek Stefan
Borusiewicz Wojław
Chełstowski Jan
Chmiel Czesław
Cios Lucjan
Cysewski Czesław
Czepielewski Antoni
Dadyński Jan
Doroz Jan
Dulski Zygmunt
Dyda Bronisław
Dziedziński Bolesław
Dzieliński Czesław
Dzikowicki Kazimierz
Dzikowski Zdzisław
Grycner Bogumił
Hołtra Bronisław
Jung Franciszek
Kałuża Edward
Kanas Kazimierz
Kijak Kazimierz
Kliemann Apolinary
Korczyński Czesław
Korzeniowski Jan
Kruszelnicki Bartłomiej
Krzyszucha Mieczysław
Kuklak Czesław
Kuriata Edmund
Lubasiewicz Krzysztof
Łukaszewicz Edmund
Maciejewski Zygmunt
Maj Waldemar
Mamot Stanisław
Mazur Jerzy
Misiak Aleksander
Muszczyński Piotr
Myszkiewicz Józef
Osmański Lech
Ożóg Jan
Parys Tadeusz
Piesiak Mieczysław
Piętas Jan
Podgórski Robert
Przybyszewski Stanisław
Pupko Albertyna
Rebizant Józef
Rosiński Marian
Rozwalka Hieronim

Schneider Ludomir
Seń Tadeusz
Siekański Jerzy
Sienkiewicz Jan
Siwka Gerhard
Skopek Stanisław
Sobiecki Jan
Sołtysiak Eugeniusz
Stankiewicz Edmund
Sudak Józef
Szczepanowski Jan
Szlachetko Franciszek
Szukalski Leszek
Szymański Jerzy
Szyzkowski Wincenty
Tarczewski Jan
Tyburkiewicz Michał
Walczyk Fryderyk
Węgiel Teofil
Wicher Zenon
Witalis Zdzisław
Wołodko Waclaw
Woźniak Jerzy
Wrzaskowski Jerzy
Wurm Henryk
Zając Edward
Zarzycki Stanisław
Ziółkowski Wiesław
Zwierzycki Roman
Żeromski Józef
Żyjewski Zdzisław

1966 rok

Bernaś Jan
Borkowski Norbert
Borowski Andrzej
Brożyniak Bogusław
Brydziun Jarosław
Cader Edward
Chichłowski Władysław
Chmielowiec Józef
Czubaj Aleksander
Downarowicz Józef
Drozd Eligiusz
Figarski Edward
Froń Edward
Gałwa Leszek
Góra Adam
Humienny Stanisław

Jacaszek Izydor
Jankowski Ryszard
Kijowski Waclaw
Kołodziejczyk Eugeniusz
Kowalski Marian
Kowalski Romuald
Kwiatkowski Józef
Lech Stanisław
Ludwikowski Eugeniusz
Małyszek Roman
Matalicz Ryszard
Nych Jerzy
Okoński Edward
Przybył Roman
Reczuch Michał
Roesler Tadeusz
Smyk Zbigniew
Spychała Heliodor
Swat Witold
Szafer Aleksander
Szulc Jan
Szymson Zbigniew
Szywała Tadeusz
Węgrzyn Kazimierz
Wolbiński Lucjan
Żuczkowski Kazimierz

1967 rok

Babś Ryszard
Basta Zbigniew
Baworski Zbigniew
Belof Marek
Chrzanowski Wiktor
Danek Janusz
Dzięgiel Jan
Ekert Józef
Florkiewicz Ludwik
Gabryelewicz Władysław
Girek Stanisław
Haber Leszek
Hajduk Bolesław
Hendzel Andrzej
Heral Leszek
Hochman Irena
Hungendorfer Zbigniew
Iwański Czesław
Janiczek Jerzy
Jański Stanisław
Jarocki Lesław

Kamalski Aleksander
Kiełbik Stefan
Kintzler Hubert
Klich Ryszard
Kolak Adam
Kołtoniak Zbigniew
Kosieradzki Leszek
Kowalewski Wojciech
Kunicki Ryszard
Kurowski Zdzisław
Kwater Michał
Latoszek Jan
Lewy Stanisław
Łuciów Władysław
Łukaszów Stanisław
Makuchowski Fryderyk
Małecki Jan
Mendelak Ryszard
Mendelak Władysław
Merwid Andrzej
Milan Marian
Mróz Antoni
Mularz Zdzisław
Najda Kazimierz
Olinkiewicz Zbigniew
Paściak Tadeusz
Piechota Kazimierz
Podolski Bogdan
Popieluch Jerzy
Pupka Józef
Pytlewski Przemysław
Rabikowski Jerzy
Radosz Bronisław
Radzikowski Ryszard
Richter Oswald
Rosół Feliks
Rudziński Jan
Rynkowski Andrzej
Rypiński Edmund
Samoraj Bogusław
Sikorski Mieczysław
Skiba Tadeusz
Sozański Marian
Staśko Sylwester
Suchorski Jarosław
Szpala Ryszard
Szydłowski Leonard
Śnieżek Stanisław
Świerżewski Czesław
Tokarz Maria

Tulecki Eugeniusz
Wasilewski Czesław
Więckowski Krzysztof
Zagrodnik Bronisław
Żywicki Brunon

1968 rok

Antonik Franciszek
Bidziński Kazimierz
Bil Jan
Borysiak Józef
Bucholc Roman
Chłoń Alojzy
Chmielarczyk Zdzisław
Chwast Julian
Czop Tadeusz
Ćwikliński Ryszard
Dobrzycki Jędrzej
Frydrych Tadeusz
Gaber Wojciech
Gazda Józef
Gerc Jerzy
Grabowski Aleksander
Grabowski Bogusław
Greszta Marian
Gulewicz Kazimierz
Helman Gabriel
Janiak Tomasz
Jaśkiewicz Wiesław
Jezierski Romuald
Kamieński Jan
Kierek Aleksander
Kilian Andrzej
Kłopoć Wiktor
Kobecki Julian
Kociuba Leszek
Konczuchidze Jerzy
Konopacki Zbigniew
Kopczyński Jerzy
Korzeniowski Czesław
Kos Władysław
Krówka Jan
Kulpaczyński Lesław
Kurpiel Zbigniew
Kwiatkowski Romuald
Maciołek Waldemar
Marchewka Witold
Markowski Władysław
Murza Piotr

Mycek Zofia
Newporany Janusz
Niedźwiecki Leon
Noworolski Emilian
Obodziński Edward
Otton Edward
Pabian Mieczysław
Paliga Zbigniew
Pasek Kazimierz
Połtyn Janusz
Poświatowski Waldemar
Putkowski Zdzisław
Rapa Zygmunt
Rennert Danuta
Rzeczkowski Władysław
Smutek Henryk
Sobierajski Bogusław
Staar Jerzy
Stefanow Włodzimierz
Supież Leon
Szelwiga Adam
Szkutnik Kazimierz
Szulgin Włodzimierz
Szymański Jan
Tomków Karol
Wasiluk Aleksander
Węcki Edmund
Wierzbicki Aleksander
Wilk-Szelwiga Anna
Wnuczyński Jerzy
Wolski Witold
Wylon Ryszard

1969 rok

Augustyniak Leszek
Barański Zbigniew
Białek Stanisław
Bielawski Józef
Broda Ireneusz
Buczek Michał
Chęć Ryszard
Chmielewski Stanisław
Chrzanioł Roman
Ciechurski Zenon
Duda Henryk
Dytkowski Wojciech
Dziubiński Stanisław
Frąk Zygmunt
Galary Stanisław

Gałązka Zbigniew
Gruszka Romuald
Gucia Zygmunt
Hussak Marek
Janus Zenon
Jurajda Adam
Kałuża Jerzy
Kancierz Alojzy
Karcz Zenon
Kaufman Jerzy
Kawałek Adam
Klimaszewska Izabela
Kotkowiak Franciszek
Król Szczepan
Kulka Eugeniusz
Kupczyk Władysław
Kurzelewski Stanisław
Lempart Janusz
Lempert Zdzisław
Leśko Adam
Łogiszyniec Tadeusz
Madera Tadeusz
Malina Jan
Mastalerz Eugeniusz
Maziarczyk Zenon
Mazur Mieczysław
Moroz Zbigniew
Niebrzydowski Jerzy
Nowacki Ludwik
Pacuszko Józef Longin
Pękalski Stanisław
Roszko Stanisław
Srebrakowski Stanisław
Szaliński Henryk
Wiśniewski Józef
Witek Zdzisław
Witka Michał
Zajko Stanisław
Zuchnicki Józef
Żak Adam

1970 rok

Archaniołowicz Jan
Baczyński Stanisław
Balicki Józef
Banaś Stanisław
Barzdajn Zdzisław
Bugno Michał
Cibis Józef

Czapran Stanisław
Czarnecki Ryszard
Czarny Michał
Diduła Józef
Dobosz Edward
Dobrzyniecki Tadeusz
Drewicz Henryk
Dzikielewski Edmund
Dziurewicz Wojciech
Fita Janusz
Gacał Bogusław
Giziński Wiesław
Grossek Franciszek
Hyrszak Zdzisław
Jakubek Stefan
Jamrozik Eugeniusz
Janaszek Bronisław
Jaroszewicz Bronisław
Jurczak Alina
Juszczak Józef
Kargol Roman
Kaszuba Adam
Koczański Jan
Kopystyński Włodzimierz
Kościk Antoni
Krynicky Józef
Kulesza Stanisław
Kupczyk Mieczysław
Kurek Józef
Langiner Jerzy
Lasko Tadeusz
Latawiec Jerzy
Łata Kazimierz
Majewski Witold
Małolepszy Stanisław
Migawa Mieczysław
Mokanek Robert
Morawski Mieczysław
Morawski Stefan
Neugebauer Waclaw
Nowowiejski Henryk
Obrok Józef
Olesiński Waldemar
Owczarek Czesław
Paterkowski Andrzej
Pięta Jerzy
Plewka Andrzej
Polak Bogdan
Prochotta Piotr
Rózański Zygmunt

Rudy Jan
Sawicki Wiktor
Sławiński Wiesław
Smyk Władysław
Stachowiak Jerzy
Stawiarz Stanisław
Strzelecki Stanisław
Studziński Stanisław
Suwart Stefan
Szyper Kazimierz
Śliwa Jerzy
Śmiałek Józef
Tlendrich Zygmunt
Tomalkiewicz Stanisław
Topp Hans Werner
Urbański Władysław
Weber Kazimierz
Wer Jan
Wielgos Jan
Woźniak Michał
Zahorodny Władysław
Zimny Andrzej
Żernowa Alicja

1971 rok

Abrich Bogdan
Adamczak Ryszard
Batorski Jan
Bednara Kazimierz
Bitkowski Włodzimierz
Broda Stanisław
Całka Stanisław
Chaiński Stanisław
Chodor Stanisław
Ciborski Tadeusz
Dietrich Jan
Drzyzga Waldemar
Dudek Włodzimierz
Dutkowski Adolf
Dykiński Jerzy
Dzwonek Antoni
Gasztold Mieczysław
Góral Tadeusz
Grzesiak Stanisław
Horbanowicz Roman
Hubczak Szczepan
Jakimiec Zdzisława
Jankowski Antoni
Jastrzębski Kazimierz

Jencylik Włodzimierz
Józefowski Zygmunt
Juszczak Stefan
Kaczmar Henryk
Kamińska Irena
Karwize Waldemar
Kasak Jan
Kietzmann Bernard
Koćwin Lucjan
Kogut Roman
Kołata Jan
Kosiel Marian
Kostka Stanisław
Krasowski Zdzisław
Kratochwil Józef
Krawczyk Wojciech
Kula Stanisław
Kułacz Stanisław
Lamczak Tadeusz
Laszuk Roman
Leonowicz Jan
Lipiński Stefan
Lisiak Władysław
Łuszczyszyn Eustachy
Majtyka Lucjan
Makowski Bogdan
Marciniszyn Stanisław
Marszałek Krzysztof
Mazurek Zdzisław
Mehlich Bernard
Mieleniczuk Walerian
Młynarczyk Jerzy
Mosiołek Stanisław
Muszkiewicz Witold
Myśliński Józef
Nazim Henryk
Nowacki Janusz
Pac-Benedikt Mirosława
Parylak Ryszard
Pawlaczek Zbigniew
Pawlak Henryk
Perun Piotr
Pękalski Henryk
Piątkowski Władysław
Podanowski Mieczysław
Podhajski Jan
Pomohaczi Franciszek
Popławski Marcin
Praski Władysław
Pycella Maciej

Ratuś Jan
 Rękas Andrzej
 Rodziewicz Henryk
 Samborski Władysław
 Sawzdargo Olgierd
 Sokołowski Józef
 Sosnowski Wiesław
 Spektor Jerzy
 Stachurska Maria
 Stachurski Czesław
 Stenzel Jan
 Strzelec Andrzej
 Strzelecki Stanisław
 Sudoł August
 Szamborski Bronisław
 Szczygielski Witold
 Szumiłowski Jan
 Szymczyk Cyprian
 Śleziak Roman
 Tomkin Romuald
 Tomków Adolf
 Trefler Tadeusz
 Trocha Tadeusz
 Trojanowski Lubomir
 Trzciński Stanisław
 Wachowicz Marian
 Wanat Jan
 Węgrzynowski Jerzy
 Wierzbiński Alfred
 Włodek Stanisław
 Woś Janusz
 Wyczółkowska Lidia
 Zabielski Bronisław
 Zamorski Jan
 Zaparaniuk Jan
 Zgierski Zygmunt
 Żak Jerzy
 Żak Ryszard

1972 rok

Babiak Tadeusz
 Balcerzak Stanisław
 Banasiak Kazimierz
 Bartoszewicz Paweł
 Bogdzio Zbigniew
 Bułat Tadeusz
 Burdajewicz Wiesław
 Bzdula Czesław
 Chabowski Kazimierz

Cichy Józef
 Czarnomski Artur
 Czech Jan
 Ćwielong Józef
 Drzewiecki Leszek
 Duńkowski Ryszard
 Gajewski Jan
 Gajowski Zygmunt
 Gajowy Tadeusz
 Garncarek Piotr
 Gęsiorek Bolesław
 Głowacki Józef
 Gryń Stanisław
 Grzebyk Kazimierz
 Hałas Ewaryst
 Hodera Edward
 Jankowski Alfons
 Janusz Adam
 Jemioło Piotr
 Kaczmarek Tadeusz
 Kania Jerzy
 Kapusta-Czech Barbara
 Kaszuba Stanisław
 Kaszuba Tadeusz
 Kluba Jerzy
 Korczak Jan
 Korczowski Czesław
 Kornicki Zenon
 Kowalczyk Jan
 Kowalski Hieronim
 Krawiecki Mieczysław
 Kruk Jerzy
 Laborowicz Zdzisław
 Łukaszewski Henryk
 Marciniak Władysław
 Matuszczyk Zdzisław
 Mazur Jerzy
 Mołodowski Tadeusz
 Morski Leon
 Musiał Wojciech
 Mysiak Jan
 Okuniewski Stefan
 Olejnik Stanisław
 Oracz Adam
 Parczewski Kazimierz
 Pareński Marian
 Pawełek Leon
 Perliński Stefan
 Pietrowski Jan
 Piotrowski Józef

Pisarek Zbigniew
 Pluta Jerzy
 Pochopień Aleksander
 Podoliński Zbigniew
 Półtorak Robert
 Prorok Stanisław
 Przystał Jerzy
 Rangl Andrzej
 Sawicki Ryszard
 Skibin Tadeusz
 Sprenger Helmut
 Stołowski Marian
 Stryjek Zenon
 Szydełko Kazimierz
 Ślepko Jerzy
 Taborski Lesław
 Tadaszak Tadeusz
 Tryfon Ryszard
 Trzaska Marek
 Ursel Halina
 Walczak Waldemar
 Wiatrak Eleonora
 Wierzchowski Tadeusz
 Wodzicki Władysław
 Woźny Tadeusz
 Zawada Stanisław
 Zawistowski Eugeniusz
 Zielonka Stanisław
 Ziemiński Jerzy
 Zuchnicki Adam
 Zwiech Jerzy
 Zyguła Zygmunt

1973 rok

Ambroży Tadeusz
 Bachliński Bartłomiej
 Bała Lucja
 Bałka Marian
 Baranowska Jadwiga
 Barciszewski Janusz
 Baziak Stanisław
 Bednarz Jan
 Bembnowicz Ryszard
 Błaszczyk Władysław
 Błażejko Kazimierz
 Bochenek Zdzisław
 Brojanowski Adam
 Brzeski Bogusław
 Brzeziński Marcin

Chacko Jerzy	Madej Zygmunt	Solniczek Kazimierz
Chodyncki Jerzy	Marczyński Włodzimierz	Sonsala Werner
Choroszczak Piotr	Markiewicz Zbigniew	Sowiński Józef
Czołowska Barbara	Marks Janusz	Stefańczuk Stanisław
Dąbrowski Kazimierz	Maśluch Leopold	Syrzisko Leokadia
Dorońko-Darowski Marian	Matejuk Ryszard	Szczesny Eugeniusz
Draganek Wiktor	Mazur Marek	Til Klemens
Duszyński Waldemar	Mazur Stefania	Tomaszewski Stanisław
Dziedziul Stefan	Michalec Mieczysław	Topp Werner Ulrich
Erdman Franciszek	Miszczyk Jan	Urban Stanisław
Fiołka Marian	Mudrak Henryk	Walat Franciszek
Fleischer Mieczysław	Neuman Jan	Wittenbeck Włodzimierz
Fronc Stanisław	Niessner Stanisław	Wolski Tadeusz
Garszyński Janusz	Nowak Roman	Woźny Stanisław
Gaska Henryk	Nowakowski Marian	Wszolek Tadeusz
Godlewski Leon	Nowicki Teodor	Zasada Barbara
Gołyński Janusz	Olszewski Jerzy	Zawada Jerzy
Grzesik Ryszard	Orłowski Franciszek	Zdun Zdzisław
Hajdukiewicz Czesław	Ormańczyk Tomasz	Zembroń Jakub
Hutyra Adam	Parol Jerzy	Zimon Franciszek
Jacheć Stanisław	Pawłowski Tadeusz	Zmitrowicz Leszek
Jantón Stanisław	Perliński Stanisław	Zyga Jadwiga
Jek Tytus	Pietruszewski Aleksander	Żurkiewicz Wojciech
Jędrzejaszek Stefan	Pietsch Irena	
Kapcia Henryk	Pilarski Jerzy	1974 rok
Karwecki Andrzej	Pinkiewicz Bolesław	Anczyk Władysław
Kasprzak Franciszek	Podlusiński Jerzy	Antczak Zbigniew
Kierat Jan	Popielarski Wienczysław	Bacik Henryk
Kliszcz Antoni	Poprawa Zenon	Barczewski Tomasz
Kogut Stanisław	Pólchłopek Adam	Bartosik Jadwiga
Kolny Bogdan	Przybyłowski Zdzisław	Bela Zbigniew
Kołodziejczyk Jan	Puterko Eugeniusz	Biernat Stanisław
Kopyściański Piotr	Pytlowany Władysław	Bobula Adam
Korczyński Andrzej	Radkowski Henryk	Bondyr Piotr
Kosowski Krzysztof	Radomski Andrzej	Burzyński Edward
Kowalski Adam	Rajchel Stanisław	Byczyński Stanisław
Kowalski Lech	Rapa Jan	Całek Zbigniew
Kowalski Mieczysław	Rusak Wiesław	Cuber Edward
Kozak Mieczysław	Rusin Ryszard	Czarnecki Stanisław
Krystek Andrzej	Rybicki Władysław	Diduła Feliks
Kwiatkowski Jan	Rzeczkowski Leon	Dorożyński Adam
Lang Wojciech	Sadowski Stanisław	Duszkiewicz Jerzy
Latkowski Stanisław	Samsonowicz Jerzy	Fakadej Andrzej
Lemiszekiewicz Mieczysław	Sapija Janusz	Frontczak Tadeusz
Lesiecki Józef	Sieluk Józef	Fryc Kazimierz
Lesik Jerzy	Sieradzki Radosław	Fulek Leszek
Lizak Kazimierz	Sikorowicz Janusz	Gałaj Jerzy
Łój Adam	Siwek Bolesław	Górczyński Krzysztof
Łukowski Andrzej	Skowronek Antoni	Górka Ryszard
Łyczek Kazimierz	Smogór Michał	

Greń Andrzej	Ptak Władysław	Bartkowicz Zbigniew
Hyla Jerzy	Radziszewski Włodzimierz	Bednarek Michał
Jabłczyński Zenon	Ratajczak Czesław	Bednarski Stanisław
Jadwisieńczyk Marian	Rot Adam	Białowas Stanisław
Jamecki Marek	Rusin Grażyna	Bogdziewicz Stanisław
Januś Tadeusz	Ryba Marian	Borkowski Andrzej
Jaworski Jerzy	Ryłko Bronisław	Boruń Ryszard
Jaworski Stanisław	Rzeczycki Zenon	Brağiel Stanisław
Kaczmarek Marek	Sekutowicz Wiesław	Brzozowski Ryszard
Karwicki Jerzy	Skorupa Stanisław	Bujak Czesław
Kierzenkowski Tadeusz	Smolis Józef	Bularz Andrzej
Klempouz Klemens	Sobczyk Zbigniew	Bularz Czesława
Knapik Władysław	Sowierka Bronisław	Butyński Janusz
Kołodziej Mirosław	Streibel Janina	Chorażyczewski Dominik
Kopik Jacek	Surmacz Konstancja	Ciepielewski Aleksander
Korek Wojciech	Synowiec Marian	Cieszowiec Roman
Korotkiewicz Jan	Sypniewski Andrzej	Czepiel Jerzy
Kowalska Irena	Szaban Halina	Czupryna Ryszard
Kozłowski Jerzy	Szczelina Edward	Domański Eugeniusz
Kruk Kazimierz	Szerel Ryszard	Dymek Stanisław
Kuchta Włodzimierz	Szymański Kazimierz	Dziubek Ryszard
Kuczyński Tadeusz	Śliwiński Ryszard	Figot Andrzej
Kuflński Henryk	Światała Ludwik	Fiołkiewicz Janusz
Kulik Aleksander	Tatara Roman	Flisiak Edward
Kurowski Witold	Tomikowski Janusz	Franz Krzysztof
Leszko Tadeusz	Trzemzański Ryszard	Futoma Henryk
Lorek Janina	Tyrka Alfred	Galas Edward
Maciejewski Kazimierz	Ursel Stanisław	Gałązka Tomasz
Majchrzak Edward	Waściński Józef	Gałużka Ludwika
Majdan Marian	Waśko Franciszek	Germata Jerzy
Majka Zygmunt	Weiser Jerzy	Gliński Józef
Malczyk Andrzej	Wielowski Józef	Górecki Tadeusz
Małkiewicz Jerzy	Winkler Wojciech	Grodzki Paweł
Marciniak Franciszek	Winnicki Mieczysław	Grudzień Stanisław
Mariankowski Zygmunt	Wiśniewski Leszek	Grzybowski Stanisław
Mazur Stanisław	Witczak Henryk	Grzywna Mirosław
Micygiewicz Antoni	Włodarczyk Jerzy	Hada Janusz
Mielniczek Marian	Wojdyno Jan	Hyc Edward
Moskwa Antoni	Wojsa Stanisław	Jajkowski Marian
Mrowiński Henryk	Wójtowicz Marek	Jamka Krystyna
Munduć Tadeusz	Wytrązek Lech	Jasielewicz Mirosław
Nowicki Jerzy	Zamorski Aleksander	Jaworski Józef
Nowicki Krzysztof	Zieliński Józef	Jaworski Władysław
Nycz Władysław	Zielnik Bogusław	Jessa Leokadia
Pęczkowski Jerzy	Żarczyński Zdzisław	Jodkowski Wiesław
Piasecki Jerzy		Jurzyk Andrzej
Piróg Kazimierz	1975 rok	Kaman Renard
Pisarczyk Lesław	Bagrowski Jan	Kasperski Bolesław
Polikiewicz Paweł	Bagrowski Zdzisław	Kaspryszak Eugeniusz
Powierza Tadeusz		Kączyński Andrzej

Kis Eugeniusz
Kołodziej Leszek
Komasiński Ryszard
Koziarski Andrzej
Kozłowski Jan
Kramarz Leopold
Kręc Józef
Kulesza Wiktor
Kułdo Henryk
Kuśmierk Dariusz
Kuśmierski Ryszard
Kuźmiński Hilary
Lewański Marek
Lisiak Bogdan
Majchrzak Maria
Maliszewski Józef
Mądra Teresa
Michalski Eugeniusz
Milewski Ryszard
Nalewajko Ireneusz
Nowak Alfred
Nowicki Stanisław
Nowicki Zygmunt
Penkul Wojmir
Petrów Stanisław
Pędzikiewicz Adam
Piekarek Stanisław
Pierz Eugeniusz
Pierzyński Marian
Pilzek Zbigniew
Puzio Władysław
Rajmund Tadeusz
Rękas Julian
Roszak Stanisław
Rybak Ryszard
Rząsa Kazimierz
Siwczuk Janusz
Skorupa Henryk
Skurczyński Marek
Stanioch Henryk
Staniszewski Arkadiusz
Staszak Lilia
Strojny Leszek
Surmacewicz Jan
Szwedzik Władysław
Szydłowski Tadeusz
Szymczyk Marek
Szywał Jan
Śnieżko Jerzy
Telązka Bogdan

Tomecki Albert
Traczykowski Jerzy
Tryk Stanisław
Turkiewicz Andrzej
Urbaniak Jan
Welk Zbigniew
Wesołek Mirosław
Wiśniewski Stanisław
Witczyński Ryszard
Woltmann Jerzy
Woszczyk Janusz
Zawidzki Marek
Zelek Henryk
Zieliński Krzysztof
Zobel Jerzy

1976 rok

Behr Henryk
Bernat Jerzy
Bieńkowski Jerzy
Biziel Roman
Bogusz Jerzy
Bydłowski Zygfryd
Czajkowski Maciej
Dłubacz Jan
Domachowska-Grzybek
 Grażyna
Dymarski Eugeniusz
Dziewierski Zbigniew
Elzner Jan
Fulara Stanisław
Furman Janusz
Garstecki Lech
Gonciarz Jan
Grodowski Tadeusz
Grzegorzewicz Zenon
Grzybek Roman
Guzik Wiesław
Hanusiak-Minkiewicz
 Joanna
Horodyski Henryk
Hoszkiewicz Bogusław
Jabłoński Janusz
Jarosz Franciszek
Jaśkiewicz Tadeusz
Karpiński Waldemar
Kielar Ryszard
Klazura Lesław
Kołaciński Ryszard

Kowalewska Danuta
Koziejowski Włodzimierz
Krawczyk Jan
Król Edmund
Krzeptóń Tadeusz
Kuberski Marian
Kuczevska Krystyna
Lipnik Tadeusz
Łoś Józef
Mackiewicz Mariusz
Makowiecki Jerzy
Maleńczak Jerzy
Małyga Mirosław
Mantey Stanisław
Matykiewicz Ryszard
Mazurkiewicz Zygmunt
Miczek Jan
Miłosierny Jerzy
Mogilnicki Franciszek
Mokanek Bogdan
Moroczko Kazimierz
Mróz Ryszard
Muzyka Mieczysław
Niedzielski Edward
Niewada Adam
Nowakowski Krzysztof
Oracz Jerzy
Oskroba Zbigniew
Oszczęda Cecylia
Pabisiak Leszek
Pedynekowski Roman
Pelc Bolesław
Peszek Zdzisław
Pieniądz Waldemar
Piszel Zbigniew
Płonka Henryk
Poter Jerzy
Przepiórka Wiesław
Przychocki Zbigniew
Ratajczyk Lech
Religioni Marek
Rogala Celina
Rycak Wiesław
Siekierka Michał
Skrzydłowski Stanisław
Słotwiński Stanisław
Smolak Czesław
Smolarek Mieczysław
Sobolewski Stanisław
Sokołowski Stanisław

Springer Magdalena
Szerer Jerzy
Szydłowski Stanisław
Ściszek Leszek
Świerzyzna Zbigniew
Tarchała Tadeusz
Tkaczyk Roman
Tomczyk Jerzy
Trynda Stanisław
Urbaniak Andrzej
Wądołowski Bronisław
Wiącek Ewa
Wieczkowski Andrzej
Wieszczeciński Zygmunt
Włodarski Michał
Wziętek Maurycy
Zakrzewski Zbigniew
Zienowicz Zbigniew
Zimoch Mirosław
Zwiech Jan
Żońnacz Janusz
Żurakowski Ryszard

1977 rok

Anlauf Zbigniew
Bednarz Janusz
Błachut Jerzy
Borowiec Ireneusz
Borowiecki Krzysztof
Boruń Jan
Borusewicz Alfred
Brycki Andrzej
Budzik Jerzy
Bułat Czesław
Burzyński Jan
Chabiński Władysław
Chrzan Ryszard
Chrząszcz Lech
Czarnik Andrzej
Darmopuk Adam
Dopierała Marek
Drozd Jan
Drzymała Henryk
Durska Maria
Fedowicz Antoni
Felcman Wiesław
Ganc Tadeusz
Gapiński Jerzy
Gardoń Zbigniew

Gąska Henryk
Gęborek Jerzy
Gębura Józef
Gibaszek Eugeniusz
Gięzieński Benon
Gimnopoulos Leonidas
Habiński Zygmunt
Hrehorowicz Franciszek
Jadwiszczak Henryk
Jakubiec Waldemar
Jankiewicz Józef
Jarmuła Irena
Jarosz Adam
Jasnos Tadeusz
Jęsień Mirosław
Kaczmarczyk Jerzy
Kasprzak Jolanta
Kieldanowicz Maria
Kolano Adam
Kołodziej Stanisław
Komarzeniec Krzysztof
Koński Marian
Kowalczyk Anna
Kozioł Ryszard
Kozłowski Bogumił
Kozubek Henryk
Krawczyk Grzegorz
Kucharski Andrzej
Kudyba Marian
Kulaszyńska Elżbieta
Kulaszyński Jakub
Kulesza Henryk
Kunaszewski Jan
Kunysz Eugeniusz
Kwinta Tadeusz
Lewestam Józef
Lombardo Zdzisław
Łajsza Leszek
Łokaj Ryszard
Maniecki Witold
Manierski Kryspin
Marciniak Zdzisław
Marszałek Krystyna
Mazurek Janusz
Mielnikiewicz Władysław
Moździerz Mieczysław
Mroczek Bronisław
Musiał Bogdan
Muzyka Józef
Mżyk Mieczysław

Niedźwiecki Stanisław
Nowak Maciej
Nowiński Andrzej
Oczeretko Tadeusz
Paluch Jerzy
Poniewozik Jan
Puć Jan
Rymarczyk Andrzej
Skoczeń Marek
Smoliński Piotr
Sołtkowski Andrzej
Stekiel Bartłomiej
Stępień Wiesław
Stycharski Zbigniew
Sutuła Leonard
Szczepaniak Andrzej
Szyling Stanisław
Szymczyk Stanisław
Świąteczak Kazimierz
Trudziński Wojciech
Wagnerowski Ireneusz
Wasinkiewicz Józef
Waśkowicz Włodzimierz
Wełnowski Ryszard
Wijaszka Edward
Wis Antoni
Zastawniak Marek
Zawisza Zdzisław
Zdybek Jan
Zygmunt Jasztal
Żak Bogdan

1978 rok

Adam Józef
Andrzejewski Michał
Basara Danuta
Białczak Jerzy
Bujak Adam
Burlidis Teodor
Demuth Waldemar
Dzienidzewicz Jerzy
Elceser Kazimierz
Ferdek Andrzej
Gajewski Andrzej
Gajny Ryszard
Gerus Karol
Gierak Lech
Gontarz Michał
Górzyński Krzysztof

Grabiński Ryszard
Grodziski Jacek
Grzegorzewska Krystyna
Grzymajło Jerzy
Gumuła Roman
Hanc Tadeusz
Hano Edward
Hoffman Jerzy
Jarzębowski Ireneusz
Kaczmarek Henryk
Karczewska Krystyna
Karpiański Krzysztof
Kłoda Zdzisław
Kocyk Stanisław
Kowalski Jan
Krajewska Danuta
Krukowski Mieczysław
Krzyżański Andrzej
Kulik Janusz
Kurek Ryszard
Kwarta Leszek
Lange Tadeusz
Libura Ryszard
Łukasiński Jan
Majchrzycki Czesław
Maliszewski Wiesław
Marchewka Jerzy
Marcinkowski Andrzej
Matusiak Wiktor
Mróz Józef
Mudry Ludwik
Najman Małgorzata
Naskręt Józef
Nawrot Stanisław
Nowak Jan
Pawelski Tadeusz
Pędziwiatr Zbigniew
Porębski Andrzej
Radomski Jerzy
Regner Władysław
Rendak Jan
Rusnarczyk Zygmunt
Rygier Zdzisław
Samsel Jerzy
Semeniuk Mirosław
Serek Roman
Skalczyński Janusz
Skupniewicz Andrzej
Sowińska Barbara
Strojec Zdzisław

Stupiński Ryszard
Sulikowski Ryszard
Surma Krzysztof
Szałkiewicz Ryszard
Szczepaniak Halina
Szyler Stanisław
Trzaska Ryszard
Umnicki Kazimierz
Wąsiak Andrzej
Wiśniewski Janusz
Wiśniewski Wojciech
Witczak Jolanta
Wodnicki Lech
Wołoszczuk Ryszard
Wujczak Zbigniew
Zajac Ryszard
Zdunek Andrzej
Zgud Andrzej
Żmuda Paweł

1979 rok

Adamowicz Józef
Adamski Jerzy
Aleksiej Tadeusz
Anioł Jerzy
Babyn Zbigniew
Bajalski Witold
Bajsarowicz Kazimierz
Balicki Kazimierz
Banasiewicz Zbigniew
Banaszczyk Czesław
Bańdo Mieczysław
Baraniak Zbigniew
Baranowski Zdzisław
Bebel Lesław
Bet Danuta
Biederman Krzysztof
Błaszczuk Stanisław
Brandys Ryszard
Bronś Andrzej
Brzostowski Roman
Brzozowski Mieczysław
Buczko Kazimierz
Budrewicz Eugeniusz
Budzeń Wiesław
Bukowczyk Józef
Charczyński Wojciech
Chełminiak Krzysztof
Chmielowiec Henryk

Chmura Bolesław
Cichy Zbigniew
Ciesielski Krzysztof
Cybulski Sławomir
Cybulski Zbigniew
Cyran Zbigniew
Czarkowski Marek
Czarny Ryszard
Członkowski Stefan
Czyżowicz Ryszard
Dąbrowski Leszek
Dębski Jan
Dołzbłasz Zbigniew
Domański Krzysztof
Dworak Jerzy
Dybiec Janusz
Dymyt Mieczysław
Elbaum Jerzy
Ferenc Stanisław
Ficek Zygmunt
Ficoń Bogusław
Fijałkowski Wit
Fijałkowski Adam
Frackiewicz Edward
Frydlewicz Wiesław
Fuławka Stanisław
Gacka Danuta
Gaj Zdzisław
Gajewski Józef
Galar Leopold
Garczarek Stanisław
Gawrycki Jan
Gawryluk Anatol
Gąsiewicz Tadeusz
Gębczak Jan
Głuszek Iwona
Gomułkiewicz Krzysztof
Górny Henryk
Grabowski Zbigniew
Grell Jerzy
Grenik Romuald
Grobelny Mirosław
Grygier Zdzisław
Grzędziński Adam
Hreczuch Stanisław
Huk Waław
Idzior Ryszard
Jachna Zdzisław
Jakimko Aniela
Janeczek Jacek

Janiga Janusz	Lachowicz Aleksander	Palczewska Krystyna
Jarmuszewicz Władysław	Latuszek Tadeusz	Pawlik Wiesław
Jarosz Józef	Lewandowska Alicja	Pawluszczuk Stanisław
Jarosz Stanisław	Lewandowski Bogdan	Pęciak Ryszard
Jaskuła Andrzej	Lewandowski Marek	Piecka Kazimierz
Jaszowski Zbigniew	Lewicki Zdzisław	Pluta Wiesław
Jędryka Ryszard	Liebner Józef	Pluto Marian
Julski Wiesław	Lisowski Jan	Pobocho Andrzej
Jurczyk Bronisław	Lutczyk Maria	Polaczek Jerzy
Kajsz Andrzej	Łacheciński Mirosław	Popiel Stanisława
Karczmarczyk Leonard	Ładziński Ryszard	Prokopiak Andrzej
Karpiński Kazimierz	Łasek Włodzimierz	Przybyła Krystian
Karwecki Ryszard	Łazuta Antoni	Pyrc Zdzisław
Kasędra Eugeniusz	Łobos Stanisław	Pytlos Stefania
Kazalski Sławomir	Łukaszewicz Stanisław	Raba Stanisław
Kazmierczyk Jerzy	Mach Bogusław	Ramus Jan
Kęseń Jan	Maciejewski Lech	Rawa Remigiusz
Kłopot Zbigniew	Maciocha Jerzy	Rączkiewicz Paweł
Koczurko Andrzej	Markowicz Czesław	Remisz Roman
Kołodziej Czesława	Martynowski Jerzy	Rezler Marian
Komoński Bogusław	Matus Kazimiera	Rola Waclaw
Konarski Józef	Matuszyk Adam	Romaniak Roman
Kondziela Henryk	Mędrzycki Krzysztof	Rudolf Jerzy
Konefał Czesław	Mężykowski Zenon	Rumiński Andrzej
Koralewski Czesław	Michalski Jan	Rybczyński Waldemar
Korel Tadeusz	Mikosz Roman	Rymarczyk Grażyna
Korus Andrzej	Mikuliszyn Leokadia	Sajko Mieczysław
Korzeniowski Jerzy	Miłkowski Stanisław	Sanecki Aleksander
Kotowski Sławomir	Miśkowicz Leon	Sankowski Jacek
Kowalew Mieczysław	Mitek Andrzej	Sarnowski Mieczysław
Kozak Józef	Młynarczyk Tadeusz	Sawicka Urszula
Koziarski Zdzisław	Muroszko Kazimierz	Selak Janusz
Kozmowska Grażyna	Musiał Bogusław	Seledyn Adolf
Krasuska Halina	Musiał Zbigniew	Siarczyńska Janina
Krasuski Marek	Mydłowski Krzysztof	Sikora Andrzej
Krawczyk Kazimierz	Nadolski Władysław	Sikora Henryk
Król Jerzy	Naskrent Bernard	Skorupa Edward
Królikowski Andrzej	Nawrocik Zofia	Skrzeczowska Danuta
Krzak Tadeusz	Niemczyk Henryk	Skrzek Janusz
Krzemiński Jerzy	Nowak Marian	Słonina Bogusław
Kubalski Tadeusz	Nowak Norbert	Sługocki Andrzej
Kubiak Edward	Nowakowska Olga	Smoleń Zbigniew
Kucharczyk Roman	Nowakowski Andrzej	Smoliński Andrzej
Kucia Janusz	Nowaliński Jerzy	Sobczak Stanisław
Kulaszewicz Józef	Nowicki Bogdan	Socha Zbigniew
Kurzawski Leszek	Nowosielski Andrzej	Sokołowski Stanisław
Kuśmierk Jan	Opala Leon	Sosiński Andrzej
Kwiecień Jan	Orłowski Edward	Staszewski Leszek
Kwieciński Marek	Ostropolski Bolesław	Stawski Tadeusz
Kwinta Janusz	Ostrowski Jakub	Stefańska Barbara

Strychalski Jerzy
Suchodolski Janusz
Sułkowska Danuta
Surdykowski Krzysztof
Szenkaryk Bogdan
Szorsz Liliana
Sziperling Stanisław
Szydełko Henryk
Szydełko Zbigniew
Szydłowski Jerzy
Szymak Zenon
Szymczak Mirosław
Szymielewicz Jan
Szyndler Seweryn
Świdnicki Edward
Teżopulos Ryszard
Tomczyk Ryszard
Tomski Stanisław
Topolnicki Władysław
Trubiłowicz Jan
Trusiuk Anatol
Trzebiński Zdzisław
Turków Stanisław
Urbański Jan
Uściak Walerian
Waberzek Irena
Wajda Wiesława
Walenty Zbigniew
Wall Waldemar
Walnic Maciej
Wasilewski Waldemar
Wąsik Stanisław
Wdowiak Bogdan
Węgrzynowicz Jerzy
Widziak Stanisław
Wierzbicka Natalia
Winiarski Mieczysław
Wistuba Zygmunt
Włodarek Stefan
Włostowski Mirosław
Wodnicki Ryszard
Wojak Tadeusz
Wojdyło Teresa
Wolf Franciszek
Woczyńska Krystyna
Woźniak Maria
Wrona Marian
Wrzyszczy Zygmunt
Wulf Czesław
Wysocki Adam

Wysocki Mieczysław
Wzorek Mariusz
Zajac Juliusz
Zakrzewski Jerzy
Zaleski Leszek
Zamaro Jerzy
Zawiślak Maria
Zbiorczyk Waclaw
Zieja Zbigniew
Ziembra Stanisław
Zwoliński Józef
Zych Wiktor
Żak Regina
Żbik Czesław
Żukowski Stanisław
Żywiecki Henryk

1980 rok

Aleksandrak Stefan
Baran Halina
Barańska Krystyna
Bargiel Elżbieta
Belezina Antoni
Białek Andrzej
Bober Bożena
Boczar Grażyna
Borczyk Ryszard
Bordnik Małgorzata
Bułat Mirosław
Całka Andrzej
Chajec Grzegorz
Cynar Remigiusz
Dłużniewski Tadeusz
Dobrzański Mirosław
Dołba Stanisław
Dreko Wiesław
Dworkowski Robert
Filuś Władysław
Flis Stanisław
Galla Edward
Głab Stanisław
Gnyp Stanisław
Gostkowski Tadeusz
Grinkiewicz Bolesław
Grunt-Mejer Józef
Hajel Małgorzata
Halbtuch Janusz
Hnatów Danuta
Humińska-Matuszak Ewa

Jabłońska Maria
Jakubiec Andrzej
Jankowski Eugeniusz
Janulewicz Andrzej
Jaremko Tadeusz
Jaworski Zbigniew
Kloczkowski Andrzej
Kocjan Edward
Koczan Władysław
Kojka Ludwik
Kolankowska Joanna
Kopeć Marian
Koszarek Jerzy
Kowalik Karol
Kozioł Bogdan
Kozłowski Andrzej
Kreis Zbigniew
Krysiak Wojciech
Kwiatkowska Iwona
Legut Franciszek
Letniowski Jan
Lewandowski Janusz
Libera Janusz
Lis Ryszard
Lulaj Marian
Łubiński Jan
Madejski Jan
Maludy Janusz
Marecik Wojciech
Marek Andrzej
Mellem Zenon
Michalczuk Andrzej
Mikołajczak Władysław
Miros Jan
Misiejuk Stefan
Misiuro Stanisława
Murzyn Wiesław
Muszyński Ryszard
Napieralski Tadeusz
Nikiforuk Władysław
Offman Barbara
Ogrodnik Zdzisław
Okraska Jerzy
Orłowska Danuta
Osika Halina
Osika Jerzy
Pakieła Marek
Pernal Jerzy
Piszczek Jan
Przybylski Henryk

Rajewski Andrzej
 Rawski Jan
 Rudnicki Antoni
 Rzepecki Edward
 Saczkowski Mirosław
 Siczek Marian
 Skroban Tadeusz
 Smolski Władysław
 Sokalski Mirosław
 Sornat Zygmunt
 Sroka Aleksander
 Starybrak Zbigniew
 Stec Jerzy
 Surniak Marian
 Szczuraszek Elżbieta
 Szewioła Kazimierz
 Sztorc Andrzej
 Śliż Jan
 Śpiewak Bogusław
 Tas Józef
 Turków Teresa
 Wawrzynowicz Grażyna
 Więckowski Wiesław
 Witkowski Zdzisław
 Wojewoda Łukasz
 Wolna Teresa
 Woźniak Ryszard
 Wójcik Jadwiga
 Wójcik Janusz
 Wrońska-Swarecka
 Martyna
 Wróbel Teresa
 Wróblewski Zdzisław
 Zabor Janusz
 Zachemba Elżbieta
 Zakrzewski Jerzy
 Zielaskowski Andrzej
 Zima Zdzisław
 Zimon Władysław
 Zmonarski Krzysztof
 Żymańczyk Józef

1981 rok

Bentkowski Wiesław
 Biedak Anna
 Billewicz Andrzej
 Binkowska Teresa
 Błaszczynska Izabela
 Błażejowski Marian

Bogobowicz Wojciech
 Brzostowski Józef
 Brzozowski Janusz
 Brzuśnian Janusz
 Bury Zygmunt
 Chmielarz Wiesław
 Chuchła Józef
 Ciemięga Janusz
 Cieślik Roman
 Dołba Alina
 Dronka Mirosław
 Dros Janina
 Ekielski Andrzej
 Ferenc Zdzisław
 Flisiuk Witold
 Gabrowski Roman
 Gazdowicz Janusz
 Gibuła Ryszard
 Gołas Bronisław
 Górski Jerzy
 Grądział Witold
 Grudzień Andrzej
 Gruszko Jerzy
 Grybek Marian
 Hordyniak Maria
 Jabłonka Izrael
 Jarecki Artur
 Kamieniecki Józef
 Kapka Grażyna
 Karakostas Tomasz
 Kądziała Leszek
 Kędzia Zbigniew
 Kochan Mirosław
 Kociołek Robert
 Kolbus Janusz
 Kowalik Wojciech
 Kraska Zbigniew
 Kucharski Ryszard
 Kuchnia Ewa
 Kuźmiewski Zbigniew
 Kwiatkowska
 Bogusława
 Kwiatkowski Tadeusz
 Lasoń Zbigniew
 Lejman Zbigniew
 Lichnerowicz Marek
 Linde Andrzej
 Łopata Janusz
 Maciejewski Zbigniew
 Miarka Ewa

Michalec Antoni
 Mitraszewski Henryk
 Modzel Piotr
 Murak Jerzy
 Musiał Zbigniew
 Narolewski Witold
 Pakosz Jacek
 Pastuszek Gabriela
 Plewa Andrzej
 Płusa Bogusław
 Poniatowski Ryszard
 Proć Andrzej
 Rudziński Marek
 Rusnak Stanisław
 Sagan Wiesław
 Sałamacha Halina
 Sawińska Dorota
 Sawiński Zenon
 Semeniak Jerzy
 Sikora Janusz
 Skupień Wojciech
 Słomian Karol
 Sobczak Jan
 Spryszyński Marek
 Stopa Daniel
 Talar Tomasz
 Ustaborowicz Andrzej
 Warych Ryszard
 Winnicki Stanisław
 Włodarczyk Andrzej
 Woźniak Marian
 Wyderkowski
 Aleksander
 Wyglądacz Wiesław
 Zięba Miłosz
 Ziółkowski Roman
 Zwierzchowski Witold

1982 rok

Barabasz Bogusław
 Błaszczyk Andrzej
 Brutt Andrzej
 Brzozowski Ryszard
 Daniło Urszula
 Firlit Bogumiła
 Główna Marianna
 Grabias Edmund
 Karwize Paweł
 Korbecki Bogusław

Krzykowski Edmund
Kulik Kazimierz
Kurzyński Kazimierz
Maciejewski Andrzej
Musiał Zdzisław
Osuchowska Wiesława
Szuszkiewicz Zdzisław
Turczyn Mieczysław
Warzecha Ryszard
Wilusz Zdzisław
Zawada Wiesław
Zieliński Andrzej

1983 rok

Adamska Teresa
Balsewicz Andrzej
Banach Józef
Banasik Janusz
Barborka Zbigniew
Bieleń Adriana
Bieleń Jan
Czekaj Krzysztof
Czerny Iwona
Dobrowolski Witold
Duławski Andrzej
Dziadosz Witold
Dziarski Lesław
Eksterowicz Romuald
Elster Tomasz
Fatla Ryszard
Fecko Jan
Filip Roman
Filipczuk Urszula
Fiuto Bohdan
Furyk Tomasz
Graba Władysław
Grabiński Mirosław
Graczyk Kazimierz
Grzeszczyk Tadeusz
Jarosz Roman
Jura Wiesław
Kaptur Wiesław
Kądziołka Janusz
Kolanus Paweł
Komarnicki Jan
Kowal Michał
Krupski Marek
Książkiewicz Wiesław
Kubica Franciszek

Kucharski Jan
Kułakowski Zbigniew
Leszek Krzysztof
Makowczyńska Lucyna
Markiewicz Józef
Michałowski Zbigniew
Mokanek Maciej
Nadolski Michał
Pałys Ryszard
Piszczatowski Ireneusz
Pitek Leszek
Plaszczak Stanisław
Polinceusz Stefan
Pyclik Krystyna
Rusińska Grażyna
Rużański Andrzej
Sanocki Wojciech
Sengus Sławomir
Skiba Ryszard
Smoliński Piotr
Sołowiej Jerzy
Stańkowski Ryszard
Szukała Andrzej
Szydłowski Wiesław
Śmiałek Janusz
Światała Mirosław
Walczak Krystyna
Walkowski Marian
Wańkowicz Wiesław
Ważny Bogusław
Wolak Lesław
Wroński Andrzej
Zakręcki Zbigniew
Żmijewska Helena

1984 rok

Chow Marian
Cyndrowski Józef
Czernal Stanisław
Czerniecki Jan
Dołkowski Jarosław
Drogowski Bronisław
Duras Ryszard
Dziejko Janina
Gil Ryszard
Gotowała Zbigniew
Grabarczyk Stanisław
Grzondko Józef
Herba Zdzisław

Hrycyk Andrzej
Imioła Jaremi
Iwanek Danuta
Jakubów Wiesława
Janisiów Leszek
Janiszewski Bogdan
Jarosz Bogdan
Jaworski Wiesław
Kamiński Stanisław
Karbowniczek Adam
Kasiewicz Małgorzata
Kędziora Andrzej
Klimków Witold
Kloska Anna
Krzos Bogdan
Kulas Kazimierz
Kunikowski Zenon
Latacz Jan
Leśniak Marek
Makaś Henryk
Marks Cezary
Marks Irena
Matuszyk Tadeusz
Maziarz Wiesław
Motała Zygmunt
Nogaj Jan
Oracz Ryszard
Orłowski Ryszard
Orszulak Henryk
Papiór Janusz
Petrymusz Zbigniew
Pieniążek Andrzej
Poniatowski Anatol
Radziwon Janina
Radziwon Tomasz
Rogalski Bogdan
Ruszała Mieczysław
Serdeczny Tadeusz
Sulek Bernard
Szczygieł Bożena
Środa Ryszard
Świątkiewicz
Aleksander
Turski Tomasz
Warot Maciej
Wojnarski Paweł
Wojtas Wojciech
Wołosewicz Zofia
Woźniak Danuta
Zawacki Ryszard

Zieliński Stanisław
Żurawski Zbigniew

1985 rok

Augustowski Waldemar
Bednarski Zbigniew
Brzeziński Wojciech
Chudziak Janusz
Fiałkowski Andrzej
Fiutakiewicz Jan
Gacki Antoni
Klawińska Elżbieta
Leśniński Wiesław
Łapot Krzysztof
Maćkowiak Marek
Pawłowski Stanisław
Popłonyk Dariusz
Rogalski Adam
Skoczylas Bogdan
Skrobut Krzysztof
Szauderna Romuald
Wrońska Maria
Żak Waldemar
Żybura Leszek

1986 rok

Białecki Zdzisław
Cyrkot Andrzej
Dadak Mirosław
Drożdż Wiesław
Elenberg Zdzisław
Hajdul Jan
Kalata Zenon
Kalinowski Janusz
Kociuba Eugeniusz
Kołodziejczyk Krystyna
Nędzi Wiesław
Nisztuk Zbigniew
Perdek Kazimierz
Rogiński Krzysztof
Semen Ryszard
Święcicki Stanisław
Tabiś Andrzej
Wiącek Tadeusz
Wojtkowiak Kazimierz
Wójtowicz Józef
Wulw Mieczysław
Zielonka Stanisław

1987 rok

Broś Adam
Dolata Włodzimierz
Drab Bogusław
Jankowski Robert
Kot Rajmund
Malkiewicz Zdzisław
Melka Grzegorz
Mikołajczyk Andrzej
Pałka Janusz
Ryfa Krzysztof
Spyra Andrzej
Wojtas Dariusz
Wróbel Krzysztof

1989 rok

Baliński Józef
Baranowski Jerzy
Bączek Janusz
Brój Ryszard
Bruzda Wiesław
Buzon Jerzy
Dąbrowski Janusz
Dębski Sławomir
Dudek Tadeusz
Geisler Janusz
Gruszecki Przemysław
Grzebyk Jerzy
Grzybowski Bogdan
Hołyński Wiesław
Jeruzel Marek
Kaniewski Kazimierz
Kędziola Lesław
Kinach Waldemar
Kolęda Maciej
Koniec Zenon
Kowalski Krystian
Krajewski Krzysztof
Małolepszy Ryszard
Mandrak Lesław
Matozka Mieczysław
Mądry Wojciech
Morawski Jerzy
Mularczyk Czesława
Orylski Bronisław
Ozóg Dariusz
Piątek Andrzej
Sikorski Andrzej

Simlat Antoni
Stopczyk Wiesław
Wasiak Mirosław
Wilkocka Małgorzata
Witkowski Dariusz
Wrzos Ryszard

1990 rok

Błaszczyk Grzegorz
Gigiel Tadeusz
Kwaśniewski Bogusław
Maj Andrzej
Miednik Eugeniusz
Szumski Leonard

1991 rok

Berezowski Leszek
Ciepichal Waldemar
Cwalina Bogusław
Dwornikowski
Stanisław
Galiak Krzysztof
Hofman Jacek
Korzeniowski Sławomir
Kosiba Janusz
Kowalski Witold
Kozmiński Andrzej
Kwaśniewski Jerzy
Łada Bronisław
Makarewicz Marek
Makuch Robert
Mieszczak Paweł
Napieralski Waldemar
Okopny Daniel
Pałgan Marek
Pokorski Maciej
Popek Witold
Rabiega Krzysztof
Rydziński Zbigniew
Seredyński Mieczysław
Sikora Beata
Sołogub Piotr
Stolarczyk Dariusz
Świerszcz Edward
Tomczak Henryk
Witkoś Ryszard
Wojciechowski
Bronisław

1992 rok

Bobecki Marian
Cwojdziniński Stefan
Drelichowska
 Bogusława
Grekuliński Andrzej
Janicki Piotr
Kamiński Józef
Lisowski Krzysztof
Markiewicz Aleksander
Mikołajczak Krzysztof
Mikrut Krzysztof
Olszewski Jan
Ostrowski Piotr
Peczeniuk-Gruszka
 Aleksandra
Rymański Jan
Siama Zbigniew

1993 rok

Górski Ryszard
Kaczmarek Elżbieta
Kilarski Dariusz
Krajewski Mariusz
Łuczak Dariusz
Morawski Bogdan
Poddębniak Tadeusz
Rosiński Leszek
Skowron Witold
Wyczawski Leszek

1994 rok

Bisikiewicz Krzysztof
Brożyna Zbigniew
Cankudis Andrzej
Dojnikowski Mirosław
Fedyczkowski Zbigniew
Fijołek Piotr
Gintowt Przemysław
Górecki Lech
Gutowski Stanisław
Hendzel Robert
Jakubik Wiesław
Jeremicz Robert
Karbowski Piotr
Kulas Wojciech
Piasecki Dariusz

Pietruszewicz Mariusz
Pietrzak Jerzy
Piskorski Roman
Sikorski Włodzimierz
Szuchnik Mieczysław
Świątek Marek
Turza Wieńczysław
Wąsik Paweł
Zawadzki Artur

1995 rok

Fedzin Jan
Furmanek Krzysztof
Galas Krzysztof
Hebda Mariusz
Karaś Dariusz
Każmierczak Gerard
Korczak Zbigniew
Krzywoszyński
 Włodzimierz
Pochwała Andrzej
Pochwała Teresa
Walencki Zbigniew
Wojtowicz Andrzej

1996 rok

Bożek Mirosław
Budzyński Mirosław
Chrobot Tomasz
Dubikowski Dariusz
Dudkowski Tomasz
Gardziejewski Mirosław
Jakubowska Marta
Kałas Marek
Michoński Grzegorz
Mróz Roman
Pioterek Andrzej
Piotrowski Andrzej
Polak Jan
Rosa Roman
Sierpowski Rafał
Sożek Adam
Szczepaniak Marek
Trubiłowicz Paweł
Twaróg Wiesław
Walkowiak Roman
Wojtyś Maciej
Wolski Grzegorz

1997 rok

Baran Tadeusz
Bartniak Mariusz
Bartosiński Krzysztof
Burak Radosław
Chądzel Mirosław
Czerniec Jan
Daniw Piotr
Eckert Andrzej
Fyda Władysław
Gimzicki Paweł
Gryc Jacek
Grzelak Mariusz
Jankowski Ryszard
Joniec Adam
Kowal Grzegorz
Krajewski Andrzej
Kryczek Krzysztof
Lemieszko Bolesław
Leśnik Marek
Liebig Józef
Melańczuk Artur
Mistrzak Adam
Miszczuk Rajmund
Nowiczuk Robert
Okińczyc Gabriel
Okuń Tomasz
Ptak Zygmunt
Skarżyński Robert
Staroojciec Grzegorz
Stojke Dariusz
Sułkowski Dariusz
Surdyk Roman
Szostak Krzysztof
Szydłowska Halina
Zawadzki Artur
Zięba Krzysztof
Zmuda Jerzy

1998 rok

Bajorek Piotr
Bąk Zbigniew
Bieniek Sławomir
Błażejczyk Renata
Błochowiak Wojciech
Chądzel Wojciech
Chmiel Dariusz
Dańczuk Adam

Fabianowski Przemysław
 Górecki Marian
 Górecki Roman
 Grelewski Marcin
 Gromek Tomasz
 Herman Krzysztof
 Jankowski Paweł
 Kanacki Krzysztof
 Kardaś Jarosław
 Kolany Paweł
 Koperdowski Arkadiusz
 Koźlik Piotr
 Pilak Marek
 Plak Dariusz
 Podsiadło Artur
 Poloch Robert
 Przybycień Robert
 Raubo Krzysztof
 Rynkał Michał
 Salwach Andrzej
 Suchecki Arkadiusz
 Worach Aleksander
 Woźniak Krzysztof
 Zięba Krzysztof
 Zwierzchowski Tomasz
 Żarski Grzegorz

1999 rok

Biedrzycki Wojciech
 Błażejczyk Konrad
 Borowski Bronisław
 Czykieta Tadeusz
 Dołęgowski Andrzej
 Dunakowski Rafał
 Franka Marcin
 Góra Piotr
 Gromek Bogusław
 Holcman Michał
 Jędrzejewski Radosław
 Jurków Robert
 Juźwiak Grzegorz
 Karachitos Kostas
 Kaszukur Jadwiga
 Kazanowski Adrian
 Kaznodziej Piotr
 Kluczyński Mirosław
 Kotomski Paweł
 Krajewski Roman
 Latuszek Krystyna

Linkowski Jacek
 Litke Paweł
 Malecha Dariusz
 Materek Grzegorz
 Młotek Marek
 Nowak Krzysztof
 Nowak Mirosław
 Obrzanowski Marek
 Paczyński Mirosław
 Parnowski Tomasz
 Pasierbiewicz Andrzej
 Pełka Paweł
 Piesiak Piotr
 Pośpiech Dariusz
 Prelewicz Mariusz
 Słota Kazimierz
 Solecki Grzegorz
 Stankiewicz Andrzej
 Synowski Mirosław
 Szłabowicz Mariusz
 Topolski Daniel
 Trochimowicz Roman
 Walkowicz Piotr
 Warzykowski Robert
 Wawrzyniak Mariusz
 Wąsiel Mirosław

2000 rok

Adamowicz Krzysztof
 Banaśkiewicz Piotr
 Biegański Kazimierz
 Borowiec Wiesław
 Bunalski Artur
 Cecota Roman
 Ciebiera Andrzej
 Gajek Daniel
 Grzegorowski Jan
 Gumieła Jacek
 Iwankowski Marcin
 Kaleta Tomasz
 Kolas Robert
 Kołaczyński Adam
 Korytowski Rafał
 Korzeniowski Jacek
 Korzeniowski Marek
 Kozłowski Krzysztof
 Krakowski Albert
 Kruk Bogdan
 Krukar Leszek

Książek Rafał
 Kustosz Wojciech
 Łącz Waldemar
 Mazur Jacek
 Mierzwa Tadeusz
 Nowacki Daniel
 Nowakowski Leszek
 Rostkowski Grzegorz
 Skaczyło Rafał
 Skoracki Kajetan
 Torba Remigiusz
 Wijaszka Andrzej

2001 rok

Antowski Marek
 Berkowski Michał
 Białek Ryszard
 Bielecki Paweł
 Borkowski Tomasz
 Brzeski Rafał
 Bulak Rafał
 Cudecki Eugeniusz
 Czernuszewicz Krzysztof
 Dobosz Jarosław
 Furgał Krzysztof
 Furman Leszek
 Gałka Andrzej
 Goniuch Ryszard
 Grochowski Ryszard
 Herbut Łukasz
 Janik Adam
 Jurdeczka Tomasz
 Kałużny Marek
 Karbowski Jacek
 Kasprzak Marek
 Kilarska-Surmańska
 Kamila
 Kołodziej Arkadiusz
 Kordus Przemysław
 Kowalewski Michał
 Krasucki Robert
 Kroner Arkadiusz
 Krzyształowska Ludwika
 Langiewicz Leszek
 Miśkowski Wojciech
 Nowaczyk Piotr
 Pióro Katarzyna
 Postawa Czesław
 Rajfur Sławomir

Rybak Janusz
Skrobisz Krzysztof
Smaż Bartosz
Szymczak Wojciech
Tyrakowski Maciej
Uss Marek
Wiecha Bernard
Więckowski Jarosław
Wysoczański Andrzej
Zawada Sławomir

2002 rok

Bajrakowski Szymon
Biały Piotr
Bogacz Andrzej
Burdajewicz Mirosław
Chamioło Edward
Filipowicz Paweł
Garczarek Bogumił
Gryniuk Mariusz
Grzebielec Jarosław
Hutyra Michał
Jabłoński Paweł
Janus Piotr
Juchimiuk Jan
Kisielewicz Robert
Kisielewski Krzysztof
Korczyński Przemysław
Kot Zbigniew
Kowalczyk Marcin
Kowalski Dariusz
Kowalski Jarosław
Kozioł Robert
Kukła Andrzej
Maciorowski Grzegorz
Malawski Bogusław
Marynowski Stanisław
Mika Robert
Miś Jakub
Myślak Marcin
Olejnik Bogdan
Orłowski Krzysztof
Perwejnis Wojciech
Pirowski Marek
Płocki Jacek
Pomykała
Przemysław
Sikora Robert
Smolnicki Piotr

Szlaşkiewicz Paweł
Szulc Waldemar
Tomaszewicz Grzegorz
Trębicki Marek
Walorczyk Krzysztof
Wciórka Grzegorz
Wierzowiecki Rafał
Wojciechowski Bartosz
Woźniak Krzysztof
Zawadzki Robert
Ziętek Daniel
Żarko Janusz

2003 rok

Bagniuk Krzysztof
Balcerzak Michał
Bednarek Rafał
Blicharski Ireneusz
Bogusz Michał
Brudnias Ryszard
Brzykcy Piotr
Dołbniak Jacek
Dudek Bartosz
Filipowicz Marcin
Gałuszka Paweł
Garlicki Tadeusz
Górak Waldemar
Hejna Łukasz
Klaczyński Marek
Klimczak Marcin
Kłupiec Sebastian
Kluska Mariusz
Kondaś Krzysztof
Koziar Michał
Krawczyk Krzysztof
Lewandowski Sylwester
Michalski Szymon
Moczyński Andrzej
Mulski Zbigniew
Nawojczyk Marek
Nowak Radosław
Nowak Robert
Paruzel Wojciech
Piotrowski Dawid
Przytuła Tomasz
Pucek Robert
Rejman Ireneusz
Różański Wojciech
Ryśkiewicz Paweł

Siemczonek Marcin
Sosnowski Paweł
Spychaj Rafał
Szaliński Włodzimierz
Szotkiewicz Eugeniusz
Wolański Krzysztof
Zbroszczyk Dariusz

2004 rok

Bednarek Jarosław
Bergier Paweł
Biernat Tomasz
Bodzioch Paweł
Boryk Andrzej
Brylak Waldemar
Cygan Tomasz
Firek Rafał
Giżycki Tomasz
Grzybowski Michał
Haleszczuk Tomasz
Hodór Sebastian
Kaczmarek Paweł
Kędziora Piotr
Klarczyk Michał
Kotowicz Przemysław
Kruk Rafał
Krzyszkievicz Konrad
Lichtarowicz Bartosz
Małecki Jacek
Mąka Adam
Miarecki Daniel
Michala Arkadiusz
Michalak Arkadiusz
Nowak Wojciech
Paskudzki Witold
Popiel Tomasz
Popiel Tomasz
Ruszel Ireneusz
Ruszel Miłosz
Skiba Daniel
Sobuś Bogusław
Staszewski Tomasz
Sułek Łukasz
Sutryk Zdzisław
Syposz Wiesław
Szeffer Marcin
Trojak Bogusław
Zilbert Łukasz
Żurek Kamil

Uzupełniające studia magisterskie zaoczne

1986 rok

Balicki Kazimierz
Borowiecki Krzysztof
Chabiński Władysław
Gajny Ryszard
Komarnicki Jan
Krukowski Mieczysław
Leśniak Marek
Lis Ryszard
Mazurkiewicz Zygmunt
Smoliński Piotr
Sztorc Andrzej
Szyndler Seweryn
Waśkiewicz Włodzimierz
Zimoch Mirosław

1987 rok

Bujak Adam
Dreko Wiesław
Fiałkowski Andrzej
Graba Władysław
Grabiński Ryszard
Jaworski Wiesław
Leśniński Wiesław
Łoszak Jolanta
Miczek Jan
Paluch Jerzy
Przybyła Krystian
Szauderna Romuald
Wójcik Kazimierz

1992 rok

Górny Stefan
Grabowski Bogdan
Kociubski Piotr
Kołodziejczyk Roman
Loc Zbigniew
Płotnicki Andrzej
Rzeźnik Jan

2000 rok

Bąk Zbigniew

Biernacki Ryszard
Błochowiak Wojciech
Chądzel Mirosław
Fabianowski Przemysław
Janik Mariusz
Kardaś Jarosław
Kilarski Dariusz
Krawczyk Tomasz
Kucharski Jan
Poloch Robert
Surdyk Roman
Wolski Grzegorz
Worach Aleksander
Woźniak Krzysztof

2001 rok

Gołuch Grzegorz
Gromek Tomasz
Jarosz Daniel
Karachitos Kostas
Kępka Maciej
Kołomański Remigiusz
Koniarek Jarosław
Kordus Przemysław
Kurek Ireneusz
Latuszek Krystyna
Linkowski Jacek
Nowak Mirosław
Paczyński Mirosław
Parnowski Tomasz
Podsiadło Artur
Surówka Ireneusz
Wąsiel Mirosław
Wierzbicki Jacek
Ziomek Przemysław

2002 rok

Banaśkiewicz Piotr
Biegański Kazimierz
Bunalski Artur
Czajkowski Zbigniew
Czykieta Tadeusz
Duda Robert
Dunakowski Rafał

Duszka Robert
Gajek Daniel
Górecki Lech
Kaleta Tomasz
Kaliszczuk Robert
Kanacki Krzysztof
Kapral Rafał
Karyś Mariusz
Kasieczka Andrzej
Kaszowski Krzysztof
Kazubek Bartłomiej
Kolas Robert
Kotiuszko Marcin
Książek Rafał
Kustosz Wojciech
Łagun Edward
Łącz Waldemar
Miś Cezary
Piskorek Elżbieta
Popielewski
Włodzimierz

2003 rok

Berkowski Michał
Budziński Michał
Członka Jerzy
Dumin Krzysztof
Gałęski Andrzej
Goniuch Ryszard
Góra Krzysztof
Grabarczyk Stanisław
Grochowski Ryszard
Grzesiński Aleksander
Kominek Marcin
Kondracki Grzegorz
Krawczyński Robert
Lemieszko Bolesław
Naks Krzysztof
Niewierski Robert
Ordon Robert
Pośpiech Dariusz
Skoracki Kajetan
Surmańska Kamila
Szmorąg Sławomir
Włodarczyk Artur

2004 rok

Filipowicz Paweł
Grzebielec Jarosław
Hutyra Michał
Jarkowiec Tomasz
Jaworski Krzysztof

Jędrzejak Sławomir
Kowalski Dariusz
Langiewicz Leszek
Lewicki Arkadiusz
Malawski Bogusław
Miśkiewicz Tomasz
Siodłak Łukasz

Słaboń Bartosz
Szulc Waldemar
Tyrakowski Maciej
Wysłobocki Marcin
Zawadzki Robert

Prześlanie ku przyszłości

Dotarliśmy do ostatnich stron jubileuszowej księgi. Przez 60 lat budowaliśmy i rozwijaliśmy nową uczelnię techniczną, nowy uniwersytet, nasz nowy wydział. Ukończyło go w tym okresie prawie 9 tysięcy absolwentów, zostało wypromowanych 424 doktorów, 72 doktorów habilitowanych i 32 profesorów tytularnych. Wydział zaszczyca 7 doktorów honoris causa, wśród nich są nasi profesorowie, którzy otrzymywali też te tytuły honorowe w innych uniwersytetach. Nasi profesorowie bywali rektorami i ministrami, nasi absolwenci obsadzali i piastują aktualnie najwyższe stanowiska.

To niewiarygodne, ale pierwszy raz od przeszło 200 lat miała Rzeczpospolita tyle lat spokoju, bo przecież to także 60 lat od ostatniej wojny. Trzeba powiedzieć, że pomimo trudności i uwarunkowań politycznych, pomimo wszelkich przeciwności, czas ten staraliśmy się wykorzystać jak należy. Świadczą o tym przede wszystkim życiorysy zawodowe tutejszych profesorów, którzy potrafili nie tylko umiejętnie przekazywać wiedzę z danej dziedziny, ale także być wzorem i autorytetem. Jest to również wielką zasługą wszystkich obecnych w tej księdze.

Stajemy teraz przed nowymi wyzwaniem. Oto od roku jesteśmy w Unii Europejskiej. Jest to nowa szansa, ale i nowe wyzwanie – stajemy do konkurencji: i akademicy nauczyciele, i inżynierowie. Musimy rywalizować na dużo większym, otwartym rynku, a właściwie na rynku globalnym. Jesteśmy dobrze przygotowani, by tę szansę wykorzystać. Ale czy potrafimy ją wykorzystać?

Jednym z wielu warunków jest zacieśnienie współpracy uczelnia – przemysł. Formalnie istniała ona przed rokiem 1989, ale w większości przypadków nie była nastawiona na prawdziwe korzyści obu stron. Przekształcenia zapoczątkowane w latach dziewięćdziesiątych, prywatyzacja dawnych dużych firm i tworzenie nowych, nie sprzyjały współpracy ze środowiskami uczelnianymi. Nowi właściciele albo borykali się z problemami przetrwania, albo wykorzystywali nisko i średnio zaawansowane technologie, opracowane gdzie indziej i kiedy indziej. Nie byli zainteresowani produktami polskich uczelni, które zresztą zbyt wiele wtedy do zaoferowania nie miały.

Myślę, że teraz to pomału zaczyna się zmieniać. Stajemy się coraz bardziej sobie potrzebni. Jak wiadomo, wkraczamy obecnie w etap gospodarki opartej na wiedzy, a może nawet społeczeństwa wiedzy. Jest oczywiste, że w tej sytuacji specjalna rola przypada uniwersytetom, gdzie znaczna część wiedzy powstaje i jest w procesie edukacji rozprzestrzeniana. Uniwersytety mogą narzucać standardy techniczne, technologiczne i społeczne, ale przemysł może i powinien określać swoje oczekiwania, a więc czego według niego należy nauczać i w jakich proporcjach. Ten dialog powinien doprowadzić do świetnych rezultatów i wzajemnych korzyści.

Chcielibyśmy zacząć od dwu rzeczy. Po pierwsze, od stworzenia Rady Programowej – ciała równoległego do Rady Wydziału i wspomagającego ją. Rada ta skupiałaby czołowych przedstawicieli polskiej energetyki, przede wszystkim, choć nie wyłącznie, z bliskiego otoczenia regionalnego, z Dolnego Śląska. Pierwsze kroki już czynimy i pierwszych wartościowych kandydatów już mamy.

Po drugie, chcielibyśmy współtworzyć i wspierać stowarzyszenia absolwentów poszczególnych lat i specjalności oraz ich współpracę i związki z Politechniką. Liczymy bowiem na możliwość rozwijania wszelkich form wzajemnej współpracy i szkolenia. W czasach kształcenia ustawicznego trudno takie wzajemne kontakty przecenić, a znając się dobrze, moglibyśmy pomyśleć o stworzeniu, w dobrym znaczeniu tego słowa, lobby elektryków, a może nawet lobby elektryków dolnośląskich.

Powstaje nowy budynek, nazwany Centrum Naukowo-Badawczym Wydziału Elektrycznego, z nowoczesną salą kongresową, który ma być oddany do użytku na początku 2006 roku. Można mieć nadzieję, że będzie on nowym miejscem naszych spotkań, odbywających się teraz znacznie częściej niż raz na dziesięć lat.

Chciałbym jeszcze raz podziękować twórcom tej książki jubileuszowej. Nie sposób też nie wspomnieć poprzedników, którzy tworzyli książki 40- i 50-lecia, z których czerpaliśmy wiele materiału.

Chcielibyśmy, aby kolejne książki jubileuszowe były wspólnym dziełem Wydziału i środowiska uniwersyteckiego skupionego wokół Uczelni, ale też naszych absolwentów rozsiadanych po całym świecie. To ogromnie wzbogaciłoby takie wspomnienia.

Życzymy wielu wzruszeń i niezatartych wspomnień ze spotkań i uroczystości zjazdu z okazji 60-lecia Wydziału Elektrycznego Politechniki Wrocławskiej.

Janusz Szafran

Sponsorzy

1. Alstom Power Sp. z o.o. Wrocław/Elbląg
2. Areva T&D Sp. z o.o. Świebodzice
3. BIALŁ Sp. z o.o. Gdańsk
4. BOT – Elektrownia BĘŁCHATÓW S.A. Bełchatów
5. BOT – Elektrownia Turów S.A. Bogatynia
6. BOT – KWB TURÓW S.A. Bogatynia
7. Dolnośląska Spółka Gazownictwa Sp. z o.o. Wrocław
8. Elektromont-Beta Sp. z o.o. Wrocław
9. ELEKTROTIM S.A. Wrocław
10. Enea S.A. Poznań
11. EnergiaPro Koncern Energetyczny S.A. Wrocław
12. Energis Polska Sp. z o.o. Wrocław/Warszawa
13. Instytut Automatyki Systemów Energetycznych Wrocław
14. Instytut Elektrotechniki Wrocław
15. JaDan Wrocław
16. KOGENERACJA S.A. Wrocław
17. Lubuskie Zakłady Aparatów Elektrycznych LUMEL S.A. Zielona Góra
18. Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Wrocław S.A. Wrocław
19. PKP Energetyka Sp. z o.o. Wrocław
20. SONEL S.A. Świdnica
21. Stowarzyszenie Elektryków Polskich, Oddział Wrocławski Wrocław
22. Telefonia Dialog S.A. Wrocław
23. TIM S.A. Wrocław
24. Wrocławskie Przedsiębiorstwo Budownictwa Przemysłowego Nr 2 WROBIS S.A. Wrocław
25. Zamojska Korporacja Energetyczna S.A. Zamość
26. Zespół Elektrowni Dolna Odra S.A. Nowe Czarnawo

The logo features the number '15' in a large, white, outlined font. Below it, the word 'LAT' is written in a smaller, red, sans-serif font. The word 'ALSTOM' is written in a large, bold, blue, sans-serif font with a red underline that curves under the '5'. The background of the logo is a semi-transparent image of a large industrial turbine engine.

15
LAT
ALSTOM

**Nasze wieloletnie doświadczenie
gwarancją najwyższej jakości
w zakresie kompleksowej
obsługi energetyki**

A photograph showing two workers in white hard hats and dark green work clothes. They are leaning over a large, complex industrial machine, possibly a turbine, in a factory setting. The machine has many curved blades and a central shaft. The background is slightly blurred, showing other parts of the factory.

ALSTOM Power Sp. z o. o.

AREVA

AREVA T&D Sp. z o.o. Zakład Automatyki i Systemów Elektroenergetycznych.

Głównym przedmiotem działalności spółki jest dostarczanie wysokiej jakości produktów i usług stanowiących rozwiązania dla sektora energetycznego w zakresie przesyłu i rozdzielni energii elektrycznej.

Oferta Areva T&D jest kierowana zarówno do sektora energetyki przemysłowej (piony utrzymania ruchu przedsiębiorstw przemysłowych) jak i zawodowej (elektrownie, Polskie Sieci Elektroenergetyczne, zakłady energetyczne, biura projektowe) w kraju i za granicą.

Areva T&D oferuje urządzenia automatyki zabezpieczeniowej i przemysłowej, wykonuje zestawy szafowe zabezpieczające i kontrolno-pomiarowe. W ramach rozwoju działalności usługowej świadczymy usługi inżynierskie, projektowe i szkoleniowe w zakresie oferowanych produktów.

Informacje na temat pozostałych usług i produktów znajdują się w Ofercie Szkoleń oraz Katalogu Zabezpieczeń Elektroenergetycznych.

Oferta AREVA T&D Sp. z o.o. w Świebodzicach:

- Przekładniki czasowe mikroprocesorowe, elektroniczne, pomiarowe, do kontroli stanu izolacji
- Cyfrowa aparatura zabezpieczeniowa średniego i wysokiego napięcia
- Zespoły zabezpieczeń silników asynchronicznych i synchronicznych: nn, SN
- Zabezpieczenia generatorów
- Systemy nadzoru stacji średniego i wysokiego napięcia (PACiS)
- Szafowe zestawy zabezpieczeniowe
- Szkolenia, instalacje, uruchomienia

60 lat Refy w polskiej energetyce

ALSTOM

AREVA

AREVA T&D Sp. z o.o.
Zakład Automatyki i Systemów Elektroenergetycznych
ul. Strzegomska 23/27, Świebodzice 58-160
tel.: 074/85 48 410
fax: 074/8 548 548
e-mail: pcb-gee.poland@areva-td.com

Inne zakłady Areva T&D w Polsce:

Areva T&D
Zakład Transformatorów
ul. Fabryczna 3/5, Mikołów 43-190
tel. : 032/ 77 28 222
fax: 032/ 22 60 828

Biuro Handlowe w Katowicach
ul. Modelarska 12, Katowice 40-142
tel. : 032/ 258 35 47
fax: 032/ 258 62 91

BIALL Sp. z o.o.

Otomin, ul. Słoneczna 43, 80-174 GDAŃSK
tel. (0 58) 322 11 91, 92, fax (0 58) 322 11 93
e-mail: biall@biall.com.pl www.biall.com.pl

Miło nam przedstawić Państwu naszą firmę

BIALL Sp. z o.o. posiada wieloletnie doświadczenie w dystrybucji aparatury pomiarowej dla branży elektroenergetycznej i elektronicznej. Oferta nasza obejmuje duży wybór techniki lutowniczej, zasilaczy laboratoryjnych (także programowalnych), narzędzi, akcesoriów kablowych i pomiarowych oraz elementy automatyki. Posiadamy szeroki ponad 2,5 tysięczny asortyment, starannie dobrany pod względem jakości i zapotrzebowania rynku.

Jesteśmy wyłącznym importerem i oficjalnym przedstawicielem takich producentów światowych jak: BRYMEN, CIE, CHY, KEWTECH, KYORITSU, MCP, NIEAF, SGE, YIM, XYTRONIC oraz lokalnym dystrybutorem firm: BEHA, GOSSEN-METRAWATT, FLUKE, METREL, SONEL, TEKTRONIX.

Od kilku lat z powodzeniem i obustronnym zadowoleniem współpracujemy z Uczelniami Wyższymi i Instytutami Naukowo-Badawczymi. Staramy się, stosownie do naszych możliwości, wspierać polską naukę i przyczyniać się do jej rozwoju.

Naszą dewizą jest spełnianie oczekiwań naszych nawet najbardziej wymagających odbiorców. Dlatego też wciąż poszukujemy nowych rozwiązań i na bieżąco wzbogacamy naszą ofertę o nowości techniczne. Organizujemy liczne promocje. Stale przekazujemy informacje udostępniając katalogi, karty katalogowe oraz aktualny cennik na naszej stronie internetowej www.biall.com.pl, jak również na życzenie w formie drukowanej, czy na CD. Jednak najbardziej cenieni jesteśmy za fachowe doradztwo, miłą i sprawną obsługę, szybką realizację zamówień oraz wysoką jakość naszych wyrobów i konkurencyjne ceny.

W bieżącym 2005 roku obchodzimy swój mały jubileusz 15 lat istnienia.

ZAPRASZAMY DO WSPÓŁPRACY !!!

BOT

Elektrownia Bełchatów SA

ENERGIA

porusza do życia

BOT Elektrownia Bełchatów S.A.

Rogowiec, 97-406 Bełchatów 5 * <http://www.elb.pl>

tel. centr.: (0-44) 632 51 32, 632 65 73 * tel./fax: (0-44) 735 22 11

Elektrownia Turów S.A.

Grupa BOT GiE S.A.

www.eltur.com.pl

*Nowoczesne Przedsiębiorstwo -
- Nowoczesne Zarządzanie
Elektrownia Turów S.A.*

Lider Polskiej Ekologii 2002

Złotyściel Akademii Marek

Mecenas Polskiej Ekologii

Green Apple Awards 2003

Firma Przyjazna Środowisku

Medal Europejski

profesjonalizm

tradycja nowoczesność

BOT

KWB Turów SA

BOT Kopalnia Węgla Brunatnego Turów Spółka Akcyjna

BOT KOPALNIA WĘGLA BRUNATNEGO TURÓW SPÓŁKA AKCYJNA OFERUJE PRZEDSIĘBIORSTWOM ZAGRANICZNYM I KRAJOWYM ORAZ SKŁADOM OPAŁOWYM, ZAKŁADOM ENERGETYKI CIEPLNEJ, A TAKŻE OSOBOM PRYWATNYM DO SPRZEDAŻY NAJWYŻSZEJ JAKOŚCI:

WĘGIEL BRUNATNY

sortowany o uziarnieniu:

- 0-40 mm miał,
- 20-80 mm orzech,
- 80-300 mm kęsy

i niesortowany o uziarnieniu 0-300 mm

Węgiel brunatny wydobywany przez BOT KWB Turów S A cechuje się dobrymi parametrami spełniającymi wymogi zmodernizowanej BOT Elektrowni Turów S A :

- kaloryczność 10.050-11.700 kJ/kg
- zawartość popiołu 3-8 %
- zawartość siarki 0,3-0,5 %

KOPALINY TOWARZYSZĄCE:

- ił turosszowski szary - TG 3
- ił turosszowski biały - TC
- glina nadkładowa czerwona - TB
- granulaty piaszczysto-żwirowe

BOT KWB Turów S.A. ma wieloletnie doświadczenie w sprzedaży węgla brunatnego, iłów i żwiru na rynek krajowy i zagraniczny transportem kolejowym i samochodowym. Gwarantuje wysoką jakość sprzedawanych surowców, a także terminowość i dyspozycyjność dostaw, zgodnie z potrzebami klientów. Zapraszamy wszystkich odbiorców do współpracy.

BOT Kopalnia Węgla Brunatnego Turów Spółka Akcyjna
59-916 Bogatynia 3
Województwo Dolnośląskie

Centrala: (0-75) 77 35 300 , 77 35 200
Fax: (0-75) 77 33 000
Dział Zaopatrzenia i Sprzedaży: (0-75) 77 35 584

Gaz Ziemny

źródło przyjaznej energii

Naturalne ciepło w Twoim domu

Dolnośląska Spółka Gazownictwa Sp. z o.o.
ul. Ziębicka 44
50-507 Wrocław
tel. 071 / 36 49 400
www.gazownia.pl

www.gazziemny.pl

ELEKTROMONT-BETA

PRZEDSIĘBIORSTWO ORGANIZACJI I WYKONAWSTWA
INWESTYCJI "ELEKTROMONT - BETA" SP. Z O.O.

Nasza firma w branży elektroenergetycznej funkcjonuje już od ponad 13-stu lat. W tym czasie firma intensywnie się rozwijała, dążąc do opracowania takich systemów, które w pełni zaspokoją oczekiwania klientów, dlatego też w roku 2001, wprowadziła I stosuje do dziś system zarządzania jakością ISO 9001:2001

Główny zakres działalności firmy to:

- Projektowanie instalacji elektroenergetycznych i niskoprądowych wraz z uzyskaniem niezbędnych pozwoleń
- Montaż linii kablowych oraz linii napowietrznych SN i NN
- Dostawa i montaż stacji transformatorowych
- Dostawa i montaż instalacji przemysłowych, komunalnych i mieszkaniowych
- EIB Partner - wykonawstwo instalacji w systemie EIB
- Dostawa i montaż instalacji niskoprądowych, komputerowe sieci strukturalne, instalacje przeciwpożarowe, telewizję przemysłową, nagłośnienie, systemy kontroli i rejestracji dostępu
- Pomiar kontrolny i uruchomienie
- Zabezpieczenia ogniwe przejść instalacyjnych przez strefy pożarowe z wykorzystaniem systemu przeciwpożarowego HILTI
- Produkcja aparatury rozdzielczej i sterowniczej.

53-610 Wrocław
ul. Góraliska 22
e-mail: elektromont-beta@elektromont-beta.pl

rok założenia 1992

tel. /71/ 354-86-60
fax /71/ 354-86-50
www.elektromont-beta.pl

elektrotim

ELEKTROTIM® S.A.

54-156 Wrocław, ul. Stargardzka 8
tel. +48 71/ 352 13 41, 351 40 70, fax +48 71/ 351 48 39
e-mail: sekretariat@elektrotim.pl, <http://www.elektrotim.pl>

*Chcemy profesjonalnie i kompleksowo realizować i eksploatować "elektrykę" i "automatykę",
dając bezpieczeństwo, pewność i wysoki standard wyrobów i usług.*

Wychodząc naprzeciw oczekiwaniom i potrzebom naszych klientów stworzyliśmy profesjonalny i dynamicznie rozwijający się zespół w ramach Elektrotim S.A., który kompleksowo realizuje potrzeby naszych klientów w zakresie elektryki i automatyki.

Zajmujemy się realizacją szerokiej gamy zadań począwszy od tych elementarnych, bazujących na standardowych rozwiązaniach, poprzez wysoko zaawansowane prace techniczne, wymagające wykonania elementów niestandardowych, a skończywszy na projektach naukowo-badawczych.

Oferujemy produkty w następującym zakresie:

Projektowanie sieci i instalacji elektroenergetycznych (Pracownia Projektowa)

- * linie elektroenergetyczne kablowe SN i nn
- * linie elektroenergetyczne napowietrzne SN i nn
- * stacje transformatorowe kontenerowe, słupowe i obudowane
- * instalacje elektryczne siły i światła
- * sygnalizacja świetlna
- * oświetlenie dróg, ulic i placów
- * iluminacja obiektów
- * iluminacja świąteczna.

Produkcja urządzeń elektroenergetycznych (Zakład Produkcji)

- * rozdzielnice SN typu SM6
- * rozdzielnice do dystrybucji energii elektrycznej typu: PRISMA, SIKUS 3200
- * rozdzielnice zarządzające rozdziałem energii elektrycznej typu: MASTERBLOC, OKKEN
- * rozdzielnice licznikowe
- * rozdzielnice w obudowie uniwersalnej.

Wdrażanie automatyki przemysłowej i elektroenergetycznej (Zakład Automatyki)

- * systemy nadzoru stacji oraz sieci energetycznych
- * systemy rejestracji zakłóceń, kontroli i bilansowania zużycia energii
- * dyspozytorskie systemy wizualizacji i sterowania SCADA
- * specjalizowane systemy kontrolno-pomiarowe
- * koncentratory zabezpieczeń cyfrowych
- * automatyzacja procesów technologicznych: oczyszczalnie ścieków, klimatyzacje itp.
- * systemy napowietrzania, wytwarzania próżni i sprężania gazów: dmuchawy, kompresory i pompy firmy HIBON
- * sieci strukturalne: sygnalizacja alarmowa, elektroakustyka, TV przemysłowa itp.

Eksploatacja sygnalizacji świetlnych, inżynieria ruchu drogowego (Zakład Eksploatacji)

- * sygnalizacja świetlna - eksploatacja i modernizacja
- * mikroprocesorowe przyciski wzbudzenia przejść dla pieszych
- * sterowniki sygnalizacji wahadkowej
- * czujniki radarowe do sygnalizacji świetlnej
- * oznakowanie poziome dróg i lotnisk
- * oznakowanie pionowe stałe i tymczasowe dróg
- * oświetlenie ulic i placów
- * iluminacja świąteczna i okolicznościowa.

Wykonawstwo robót elektrycznych (Zakład Wykonawstwa)

- * stacje transformatorowe
- * instalacje elektryczne siły i światła
- * sygnalizacje świetlne
- * linie kablowe SN i nn
- * oświetlenie drogowe
- * iluminacje obiektów
- * oświetlenie nawigacyjne lotnisk.

elektrotim

Czołowy gracz w branży

Jesteśmy liderem na rynku energetycznym. To zobowiązuje nas do świadczenia usług najwyższej jakości. W grę wchodzi zadowolenie ponad 2 milionów naszych klientów. Twoje zaufanie daje nam impuls do jeszcze intensywniejszego działania. Chcemy być zawsze blisko Ciebie...

Nowa jakość z dostawą do domu
infolinia 0800 66 00 06

The Enea logo consists of a stylized blue swoosh above the word "Enea" in a bold, sans-serif font. The "E" is red, and the "nea" is blue.

energia prosto do domu

- ponad 11% udział w rynku dystrybucji energii elektrycznej w Polsce
- 1,6 mln Klientów
- obszar działania: Dolny Śląsk i Opolszczyzna - 27 429 km²
- ponad 6 000 wykwalifikowanych pracowników
- blisko 11 TWh sprzedawanej energii elektrycznej w roku
- blisko 210 GWh energii wytwarzanej we własnych elektrowniach wodnych
- 57 000 km linii energetycznych

ENERGIS POLSKA – KLISZE

INSTYTUT AUTMATYKI SYSTEMÓW ENERGETYCZNYCH

Www.iase.wroc.pl

51-618 Wrocław

ul. Wystawowa 1

tel. centr. (071) 348 42 21

Dyrekcja (071) 348 42 21, 347 72 94

fax (071) 348 21 83, 348 50 34

Marketing: tel/fax (071)347 72 25

e-mail: market@iase.wroc.pl

Zakres prac IASE obejmuje:

- prace badawczo-rozwojowe
- prace projektowe
- dostawy sprzętu i oprogramowania
- montaż i uruchomienie systemów i urządzeń na obiektach energetycznych,
- szkolenie obsługi,
- serwis dostarczonych urządzeń i systemów

Instytut jest producentem i dostawcą specjalistycznych narzędzi programowych, systemów i urządzeń automatyki.

Należą do nich m.in.:

- system automatyki MASTER,
- elektrohydrauliczny regulator turbiny UNIMAT,
- system monitoringu maszyn wirujących UNIKONT,
- system optymalizacji nadzrodnej i diagnostyki pracy obiektu,
- automatyka ARCM bloków energetycznych,
- systemy regulacji centralnej KSE,
- systemy automatyki do redukcji emisji kotłów energetycznych,
- zintegrowane systemy pomiarowe z wykorzystaniem transmisji po liniach energetycznych,
- pakiet narzędzi programowych wspomagających zarządzanie spółek dystrybucyjnych,
- narzędzia programowe wspomagające analizę pracy sieci energetycznych,
- urządzenia i aparaty stanowiące wyposażenie nastawni i dyspozytorni energetycznych.

Laboratorium IASE wykonuje badania środowiskowe urządzeń i systemów elektrycznych/elektronicznych w zakresie oddziaływań klimatycznych, mechanicznych i elektromagnetycznych dla potrzeb oznaczenia CE, w tym badania klimatyczne związane z bezpieczeństwem użytkowania urządzeń oraz badania laboratoryjne EMC.

Nowoczesne systemy

Specjalistyczne usługi

Profesjonalizm w działaniu

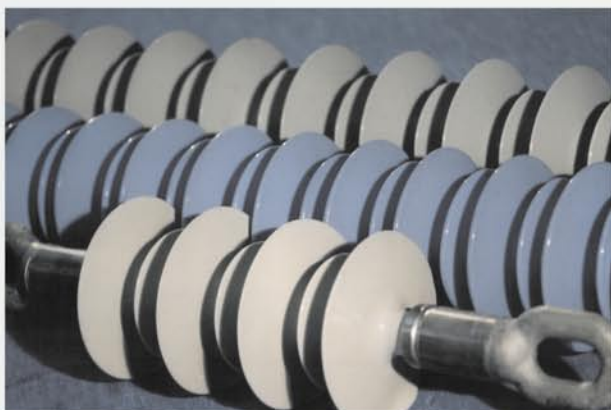
Ponad 56-letnie doświadczenie

Projekty "pod klucz"

Instytut wprowadził i stosuje zgodnie z wymaganiami normy EN ISO 9001:2000 **System Zarządzania Jakością** w pełnym zakresie swojej działalności

Instytut Elektrotechniki

Oddział Technologii i Materiałoznawstwa Elektrotechnicznego we Wrocławiu

Prace naukowo-badawcze:

- materiały elektroizolacyjne i konstrukcyjne na bazie kompozytów,
- ceramika elektrotechniczna i technologie proszkowe,
- odnawialne źródła energii, kolektory słoneczne, ogniwa paliwowe,
- nowoczesne materiały piezoelektryczne,
- masy elektroizolacyjne do specjalnych zastosowań,
- lakiery i emalie elektroizolacyjne,
- wykorzystanie pól magnetycznych,
- technologie ochrony środowiskowej wyrobów oraz zabezpieczeń antykorozyjnych,
- materiały czynne biologicznie,
- technologie wytwarzania i wykorzystania nanomateriałów,
- przewodniki superjonowe.

Oferta produkcyjna IEL we Wrocławiu:

- izolatory kompozytowe liniowe i wsporcze średnio- i wysokonapięciowe (24 i 110 kV),
- izolatory z polimerobetonu różnych typów,
- rury szkło-epoksydowe proste i profilowe, elektroizolacyjne i ciśnieniowe,
- lekkie maszty kompozytowe dla radiotechniki,
- pręty szkło-epoksydowe,
- elastyczne przewody grzejne,
- magnesy ferrytowe,
- steatytowe elementy ceramiczne oraz elementy ceramiczne z masy Al-70,
- nietypowe grzejniki ceramiczne patronowe dostosowane do życzeń odbiorcy,
- kompozycje żywiczne, np. masy elektroizolacyjne o podwyższonej przewodności i wytrzymałości cieplnej,
- kompozytowe zbiorniki wysokociśnieniowe,
- koszulki elektroizolacyjne specjalne oraz nietypowe profile elektroizolacyjne,
- elementy elektroizolacyjne z tworzyw termoplastycznych o specjalnych wymaganiach,
- warystory tlenkowe specjalne,
- polimerowe czujniki piezoelektryczne o wysokiej czułości.

Wrocławski Oddział Instytutu Elektrotechniki jest jedynym w Polsce ośrodkiem naukowo-badawczym kompleksowo zajmującym się technologią i materiałoznawstwem elektrotechnicznym.

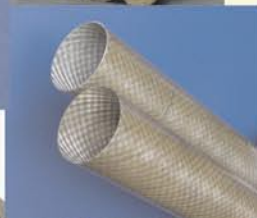
Wysoko wykwalifikowana kadra pracowników, 55-letnie doświadczenie, posiadane certyfikaty, a także specjalistyczna aparatura pomiarowo-badawcza zapewniają profesjonalizm i wysoką jakość wykonywanych przez Instytut prac.

Oferta Instytutu obejmuje:

- prace naukowe i badawcze - rozwojowe,
- usługi badawcze, certyfikacja wyrobów,
- produkcja seryjna i doświadczalna.

Certyfikaty i uprawnienia:

- System Zarządzania Jakością PN-ISO 9001 nadany przez PCBIC,
- Certyfikat Ministra Przemysłu i Handlu nr DE 3/10/5512/94 upoważniający do wydawania Atestów oraz opinii o urządzeniach elektrycznych w przedsiębiorstwach wytwarzających, przesyłających i użytkujących energię elektryczną,
- Uprawnienia do nadawania wyrobom elektrotechnicznym Znak Bezpieczeństwa "B" i Etykiety Efektywności Energetycznej "EE",
- Laboratorium Badawcze przy Oddziale Wrocławskim Instytutu Elektrotechniki posiada Certyfikat Akredytacji nr AB 067 nadany przez PCA.

Instytut Elektrotechniki

Oddział Technologii i Materiałoznawstwa Elektrotechnicznego

ul. Marii Skłodowskiej-Curie 55-61
Tel.: (0-71) 328 30 61
e-mail: ielow@iel.wroc.pl

50-369 WROCLAW
Fax: (0-71) 328 25 51
<http://www.iel.wroc.pl>

Automatyka Przemysłowa Wiesław Jasina

Początki naszej firmy sięgają 1995 roku. Zajmujemy się wdrażaniem do przemysłu nowoczesnych rozwiązań opartych na urządzeniach i komponentach automatyki przemysłowej znanych światowych koncernów.

Jesteśmy ukierunkowani na rozwiązania z dziedziny napędów elektrycznych, mamy za sobą wdrożonych wiele nietypowych aplikacji napędowych z wykorzystaniem przetwornic częstotliwości VLT®. Jesteśmy pionierem w pozycjonowaniu i synchronizacji napędów z wykorzystaniem silników indukcyjnych klatkowych sterowanych przez przetwornice częstotliwości rozszerzone o dodatkowe moduły. Posiadamy status partnera serwisowego w dziedzinie przetwornic częstotliwości i softstartów znanego duńskiego producenta. Oferujemy również urządzenia z grupy AKP dla gospodarki wodno-ściekowej z serii SITRANS, oraz w dziedzinie bezpieczeństwa maszyn produkty z serii LIFELINE.

Od wielu lat współpracujemy z Instytutem Maszyn Napędów i Pomiarów Elektrycznych Politechniki Wrocławskiej. Organizujemy wspólne szkolenia i konferencje oraz kursy programowania i obsługi urządzeń energo-elektronicznych. W ramach umowy obustronnej współpracy studenci politechniki odbywają praktyki semestralne lub miesięczne.

Skuteczność naszego działania potwierdzają liczne listy referencyjne od takich firm jak:

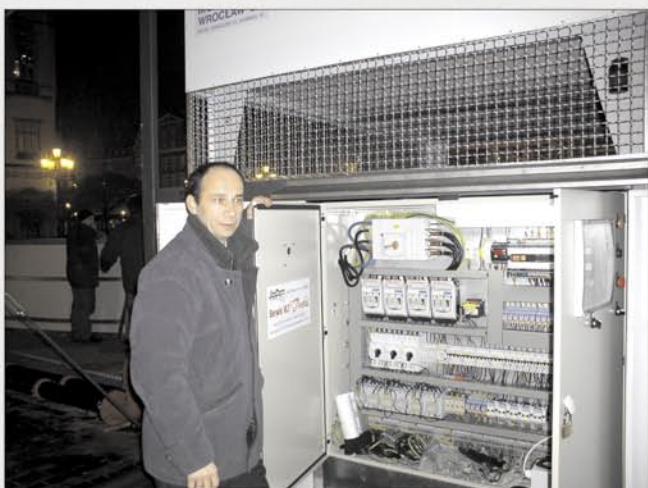
BOSCH Układy Hamulcowe Sp. z o.o.

KGHM Polska Miedź S.A.

MPWIK Wrocław Sp. z o.o.

CARGILL Polska Sp z o.o.

Mostostal Wrocław S.A.

Biuro Handlowe (Budynek Mostostalu)
50-950 Wrocław, ul. Cz. Klimasa 46
tel./fax (071) 33 45 652, 336 37 92
email: handel@jadan.com.pl

Zapraszamy również na naszą stronę internetową:

www.jadan.com.pl

KOGENERACJA
w jednym słowie
prąd i ciepło

ZESPÓŁ ELEKTROCIĘPLOWNI WROCŁAWSKICH
KOGENERACJA SA

50-220 Wrocław, ul. Łowiecka 24
tel. (71) 32 38 111, fax (71) 32 93 521
kogeneracja@kogeneracja.com.pl
www.kogeneracja.com.pl

Lubuskie Zakłady Aparatów Elektrycznych LUMEL S.A.

- od ponad 50 lat największy polski producent aparatury pomiarowej i automatyki
- dostawca aparatury dla 20 tys. odbiorców na całym świecie
- własny dział rozwoju oraz laboratoria pomiarowe
- ponad 200 typów wyrobów w tysiącach wykonania i zakresów
- zakład zarządzany zgodnie ze standardami ISO 9001:2000 i ISO 140001

.....bo dla nas najważniejszy jest KLIENT

ISO 14001

ISO 9001:2000

MPEC to więcej niż ciepło!

Miejskie Przedsiębiorstwo
Energetyki Ciepłej Wrocław
Spółka Akcyjna

ul. Walońska 3-5, 50-413 Wrocław
tel. (071) 3405555, fax (071) 3430434
[http:// www.mpec.wroc.pl](http://www.mpec.wroc.pl)
e-mail: mpec@mpec.wroc.pl

strona internetowa e-wro: www.e-wro.pl

Miejskie Sieci Informatyczne -
nowa usługa MPEC Wrocław S.A.

- e-wro** to szybkość 100 MB/s
- e-wro** to „internet z kaloryfera”
- e-wro** to dodatkowe wykorzystanie okablowania informatycznego miejskiej sieci ciepłowniczej Wrocławia

... to Wrocław w e-Europie

Nasza energia...
...to dobra energia

„PKP Energetyka” to:

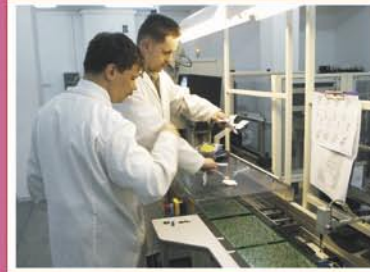
Dostarczanie energii elektrycznej
Świadczenie usług energetycznych:

- ♦ wykonywanie oświetlenia ulicznego, terenów i placów;
- ♦ wykonywanie i naprawa instalacji elektrycznych niskiego napięcia;
- ♦ wykonywanie pomiarów instalacji urządzeń energetycznych;
- ♦ budowa i modernizacja linii napowietrznych, kablowych niskiego i średniego napięcia, stacji transformatorowych, rozdzielni elektroenergetycznych;
- ♦ usuwanie kolizji podziemnych urządzeń instalacji energetycznych;
- ♦ usługi transportowo-dźwigowe.

PKP ENERGETYKA" spółka z o.o.
ul. Hoża 63/67, 00-681 Warszawa
tel. (+48 22) 524 19 00
fax (+48 22) 524 14 79
e-mail: energetyka@pkp.com.pl
<http://www.pkpenergetyka.pl>

POLSKI PRODUCENT PRZYRZĄDÓW POMIAROWYCH

Oferujemy:
przrządy
do pomiarów:
pętli zwarcia,
zabezpieczeń
różnicowoprądowych,
rezystancji izolacji,
uziemienia
i rezystywności gruntu,
połączeń
ochronnych
i wyrównawczych,
małych rezystancji,
rejestrujących napięcie,
prąd, moc pozorną S ,
czynną P , bierną Q
oraz $\cos \varphi$.

NOWOŚCI:

- MPI-510 - miernik parametrów instalacji,
- MIC-3 - pomiary rezystancji izolacji,
- MMR-600 - pomiary małych rezystancji (również uzwojeń transformatorów),
- CMP-1 - cyfrowy miernik cęgowy,
- CMP-1000 - cyfrowy miernik cęgowy,
- Program komputerowy **SONEL PE** do tworzenia protokołów z pomiarów.

a także

- usługowy montaż SMT,
- usługi laboratoryjne.

**36 miesięcy
pełnej gwarancji**

MIC-2500

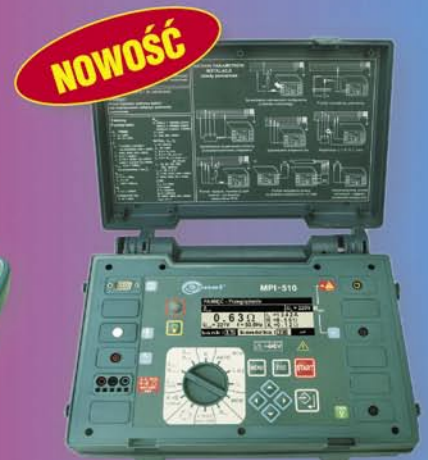
Program SONEL PE

CMP-1000

CMP-1

MPI-510

STOWARZYSZENIE ELEKTRYKÓW POLSKICH

ODDZIAŁ WROCLAWSKI

50-020 Wrocław, ul. Marszałka Józefa Piłsudskiego 74
tel./fax (071) 343-66-41, 781-85-02, e-mail: sep.wroc@post.pl

Oddział Wrocławski Stowarzyszenia Elektryków Polskich, utworzony w 1946 roku, stanowi część ogólnopolskiej organizacji społecznej o ponad 85-letniej tradycji. SEP skupia naukowców, inżynierów i techników elektryków, elektroników i informatyków wszystkich specjalności.

Nadrzędnym zadaniem Stowarzyszenia jest podnoszenie wiedzy technicznej w zakresie szeroko rozumianej elektryki, oddziaływanie na środowisko elektryków i jego integrację, dbanie o etykę zawodową oraz udzielanie pomocy związanej z wdrażaniem nowoczesnych technologii i przepisów. Także działanie na rzecz swoich członków.

Oddział Wrocławski liczy ponad 1000 członków działających w 40 kołach zakładowych i środowiskowych i 5 sekcjach naukowo-technicznych.

W ramach działalności statutowej Oddział organizuje:

- konferencje, sympozja, seminaria, narady, odczyty
- pokazy szkoleniowe, promocje firm i urzędzeń
- konkursy na najlepsze prace dyplomowe w szkołach wyższych i średnich
- działania na rzecz bezpiecznego użytkowania energii elektrycznej.

Równie ważną funkcję w działalności Stowarzyszenia pełnią nasze agendy specjalistyczne:

- **Ośrodek Szkolenia i Egzaminów Kwalifikacyjnych SEP** szkoli i egzaminuje kandydatów na uprawnienia zawodowe, dysponuje nowoczesną bazą szkoleniową. W Ośrodku pracują członkowie SEP o dużym doświadczeniu zawodowym. Rekrutują się oni z renomowanych firm, biur projektowych oraz pracowników naukowych Politechniki Wrocławskiej. W całym zakresie naszej działalności dbamy o profesjonalizm, polegający głównie na wprowadzaniu nowoczesnych rozwiązań technicznych w oparciu o wymogi Prawa Energetycznego, Budowlanego i przepisów branżowych stosowanych w Unii Europejskiej.

Działalność szkoleniową Ośrodek prowadzi w oparciu o wpis do ewidencji placówek oświatowych niepublicznych Kuratora Oświaty we Wrocławiu.

- **Ośrodek Rzeczoznawstwa SEP** wykonuje ekspertyzy, opinie, orzeczenia i inne opracowania w zakresie szeroko pojętej elektryki. Skupia 170 specjalistów, rzeczoznawców i weryfikatorów SEP.

W Ośrodku pracują członkowie SEP posiadający uprawnienia Rzeczoznawcy oraz uprawnienia budowlane i uprawnienia specjalistyczne elektryczne odpowiednie dla każdej branży elektrycznej i energetycznej.

Posiadamy bogate i ponad 50-letnie doświadczenia zarówno w zakresie szkolenia zawodowego jak i rzeczoznawstwa.

Pozycja i ranga SEP są gwarancją jakości i wiarygodności.

TELEFONIA DIALOG – KLISZE

doświadczenie
experience

partnerstwo
partnership

solidność
reliability

jakość
quality

profesjonalizm
professionalism

- almost **20 years** of experience on the market
- nearly **30 branches** in the territory of Poland
- more than **50,000 items**
- quality management system **ISO 9001:2000**
- more than **10,000 active customers**
- integrated management system

- prawie **20 lat** doświadczenia na rynku
- blisko **30 oddziałów** handlowych na terenie całej Polski
- ponad **50 000 pozycji** asortymentowych
- system zarządzania jakością **ISO 9001:2000**
- ponad **10 000 aktywnych klientów**
- zintegrowany system zarządzania

TIM SA

Biuro Zarządu: 54-156 Wrocław, ul. Stargardzka 8A, tel. 071/37 61 600 fax. 071/37 61 620, e-mail: zarzad@tim.pl

Wrocławskie Przedsiębiorstwo Budownictwa Przemysłowego Nr 2 „WROBIS” S.A. już od 1948 roku kształtuje architektoniczny krajobraz miasta Wrocławia i wielu zakątków naszego kraju. Swój ślad zaznaczyło również w kilku krajach sąsiadujących. To pracownicy naszej Spółki wprowadzili w krajobraz Wrocławia m.in. takie znaczące inwestycje jak: DOLMED, szpital przy ul. Kamińskiego, TGG, Dom Jana Pawła II, kompleks handlowo – usługowy „SZEWSKA CENTRUM” z wielopoziomowym parkingiem, czy rozbudowywane obecnie Centrum Kliniczno – Dydaktyczne Nowej Akademii Medycznej, które docelowo ma stać się największym ośrodkiem opieki medycznej na Dolnym Śląsku.

Wznoszone przez nas obiekty to nie tylko obiekty użyteczności publicznej ale także w dużej części inwestycje z zakresu budownictwa przemysłowego. Ich przykładem mogą być m.in. takie inwestycje jak: „ROKITA” w Brzegu Dolnym, „POLAR”, Adtranz Pafawag we Wrocławiu, BOSCH w Twardogórze, FAURECIA I i II w Wałbrzychu, SCA Packaging w Oławie, ISE Innomotive w Chocianowie itd. - zrealizowane w minionych latach.

Nasza oferta to kompleksowa realizacja robót budowlano- montażowych w oparciu o najnowsze technologie i materiały przyjazne środowisku. Spółka może się podjąć realizacji każdej, nawet najbardziej skomplikowanej inwestycji z zakresu budownictwa ogólnego, przemysłowego, mieszkaniowego, rolniczego, ochrony środowiska, rewitalizacji obiektów zabytkowych itp. – realizowanych zarówno w konstrukcji żelbetowej jak i stalowej w technologii tradycyjnej i mieszanej. Oferujemy wykonawstwo robót w ramach: Generalnego Wykonawcy, Inwestora Zastępczego lub Podwykonawcy.

Since 1948, Wrocławskie Przedsiębiorstwo Budownictwa Przemysłowego Nr2 WROBIS S.A. has been shaping the architectonic landscape of Wrocław and many other places of our Country. Wrobis S.A. has marked it's „touch” also in neighbouring countries.

The landscape of Wrocław has been furnished by our employees with such investments as: Dolmed, the hospital at Kamińskiego street, TGG, John Paul the Great house, Szewska Centrum shopping-service center with multi storey car park or just now being extended Clinical and Didactic Center of The New Medical Academy, which in future be the biggest medical care center in Dolny Slask.

The objects being constructed by us, are not only the public buildings but also industrial ones. There are some of such kind that have been performed in the past years as: „ROKITA” in Brzeg Dolny, „POLAR”, Adtranz Pafawag in Wrocław, BOSCH in Twardogóra, FAURECIA I and II in Wałbrzych, SCA Packaging in Oława, ISE in Chocianów etc.

Our offer is a complete performance of the works, basing on the modern technologies and environment friendly materials. The company can take the challenge of the most sophisticated investments on the field of civil engineering, industrial construction, habitable buildings, agricultural projects, environmental projects, renovations of the historical buildings etc. using the technology of reinforced concrete, steel construction, traditional masonry or mixed technologies.

We work as the General Contractor, Project Management or a Subcontractor.

WROBIS

Grupa Mostostal Warszawa

**Wrocławskie Przedsiębiorstwo Budownictwa Przemysłowego Nr 2
WROBIS S.A**

50-053 Wrocław, ul. Szewska 3, tel. +48 71/ 371 02 00, fax +48 71/ 344 49 50
e-mail: wrobis@wrobis.com.pl, <http://www.wrobis.com.pl>.

Zamojska Korporacja Energetyczna Spółka Akcyjna działa na obszarze 15 283 km², obejmującym południowo-wschodnią część województwa lubelskiego i północno-wschodnią część województwa podkarpackiego. Głównym przedmiotem działania Spółki jest dystrybucja i sprzedaż energii elektrycznej. Misją ZKE SA jest „ciągłe i niezawodne dostarczanie wszystkim klientom przyjaznej energii w sposób zaspokajający ich potrzeby dzisiaj i w przyszłości”.

ZKE SA dostarcza energię elektryczną do ponad 422,6 tys. odbiorców, zatrudnia 1600 pracowników. Spółka posiada 1 033 km linii 110 kV, prawie 12,5 tysiąca km linii 15 i 30 kV, ponad 15 tysięcy km linii niskiego napięcia oraz blisko 8,5 tysiąca stacji transformatorowych.

Prezesem Zarządu ZKE SA jest pan Marek Palonka.

**Zamojska Korporacja Energetyczna
Spółka Akcyjna**

22-400 Zamość, ul. Koźmiana 1

tel.: (084) 677 41 00

fax: (084) 638 46 63

e-mail: zke@zke.com.pl

www.zke.com.pl

Zespół Elektrowni Dolna Odra S.A.

„aby produkować energię i oddychać czystym powietrzem”

Jest największym producentem energii elektrycznej i ciepłej na Pomorzu Zachodnim. Mając świadomość oddziaływania na otoczenie oraz konieczność dostosowania się do standardów Unii Europejskiej, Spółka od wielu lat realizuje program modernizacyjno-inwestycyjny, którego celem jest podniesienie konkurencyjności na rynku energii oraz ochrona środowiska naturalnego.

Za swoje działania na rzecz ochrony przyrody Spółka Akcyjna Zespół Elektrowni Dolna Odra uhonorowana została wieloma wyróżnieniami, które są potwierdzeniem dotychczasowych osiągnięć Spółki w tym zakresie.

Elektrownia Dolna Odra

74-105 Nowe Czarnowo 76 k. Gryfina
tel. (+4891) 316 51 00
Fax. (+4891) 416 20 00 , 316 59 00

Elektrownia Szczecin

70-661 Szczecin ul. Gdańska 34A
tel. (+4891) 316 51 00
Fax. (+4891) 462 32 20

Elektrownia Pomorzany

70-010 Szczecin ul. Szczawitowa 25/26
tel. (+4891) 316 51 00
Fax. (+4891) 482 16 51

<http://www.dolnaodra.com.pl/>

Politechnika
Wroclawska

ISBN 83-7085-863-5